Pegasus Yayınları: 1918 Bestseller Roman: 797

BİN ÖMRÜM OLSA

KRISTIN HANNAH Özgün Adı: Önce in Every Life

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan

Editör: Gizem Aldoğan

Düzelti: Ayten Kocal

Sayfa Tasarımı: Meral Gök

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Mayıs 2018 ISBN: 978-605-299-482-5

Türkçe yayın hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2018 Copyright © 1992, Kristin Hannah

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif ve Lisans Hakları Ajansı aracılığıyla Jane Rotrosen Agency LLC'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,

optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltdamaz,

basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsüyü Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

f] pegasusyayinlari Q pegasusyayinevi (S) pegasusyayinlari

KRISTIN HANNAH

BİN ÖMRÜM OLSA

İngilizceden çeviren: Solina Silahlı

PEGASUS YAYINLARI

Bu kitap kocam Benjamin'e ve beni içtenlikle aralarına alıp kendilerinden sayan ailesi Hannah'lara sevgiyle adanmıştır. Bu hikâye kayınpederim ve kayınvalidem Fred ve Ann düşünülerek yazıldı. Hikâyenin ortaya konma sürecinin ağır ilerlemesi, yayımlanma sürecininse daha da ağır olması sonucu Ann artık benim ifadelerimi okuyarak vakit geçiremiyor. Ama onu ne kadar sevdiğimi ve küçük de olsa Alzheimera karşı gelen bir yanını hatırladığına inanıyorum.

Ayrıca ilk kitabımın ilk taslağını okuyan ve içtenlikle kitabın iyi olduğunu söyleyen iki özel kadına, Laura John Turner'a ve Charlotte Stan'e teşekkür ederim.

I

Ölüm diye bir şey yok. Dünyalar değişiyor o kadar.

Büyük Kızılderili lideri Şef Sealth. Ocak 1855

San Juan Adası Tarih Müzesinin kurucusu Etta Egeland a ve zamanını ve anılarını memnuniyetle benimle paylaşan Alvan Hannah'ya özel olarak teşekkür etmek isterim.

lı

Giriş

SAN JUAN ADASI, WASHİNGTON BÖLGESİ 1873

Sert toprak zeminin üstünde yüzüstü yatan Jackson Rafferty yavaş yavaş kendine gelmeye başladı. Başta kendini derin, doyurucu bir uykudan uyanmış gibi hissetti. Sonra anladı. Yine şuurunu kaybetmişti.

Dehşetin o buz gibi etkisi dalgalar halinde üzerine çöktü. Dişleri takırdamaya başladı. İki yanındaki elleri toprağı kazıyarak titrek yumruklara dönüştü. Anlaşılmaz, biçimsiz bir korku zihninin derinliklerinde gezindi, kalbinin her atışında ivme kazandı. Sonra da tek, ürkütücü bir düşünceyle birleşti; uyanırken aklına gelen aynı düşünce, aynı korkuydu bu.

Hayır, diye düşündü çaresizce. Benim çocuklarım olmaz. Kendi çocuklarıma zarar vermem ben...

Yalana. O kelime beyninin içinde dalgalandı. Küçük, dehşet dolu bir inleme dudaklarının arasından döküldü. Her sabah ilk iş çocuklarını kontrol eder, gece farkında olmadan onlara zarar verip vermediğini anlamaya çalışırdı. Bunun çok mantıksız olduğunu kendisi de biliyordu; geçmişinden gelen o korkunç kâbusun mirasıydı. Şimdi sözüm ona iyileşmişti. Yine de şuurunu kaybettiği zamanlar oluyor, korku içinde uyanıyordu. Aman Tanrım...

Tüm vücudu titrerken elleriyle dizlerinin üzerinde kalktı. Başını çevirdi ve boş midesi bulanmaya başladı.

Dengede durmaya çalışırken o çok iyi bildiği bulantının geçmesini bekledi. Yavaş yavaş görüşü berraklaştı. Arkasında, tezgâhın üzerinde duran fanustan altın sarısı bir ışık geceye yayılıyordu. Jackson o ışıltıda iki bölmenin gölgeye benzer dış hatlarını gördü. Küflü odun, töz ve taze samanın rahatlatıcı kokusu burun deliklerini doldurdu.

Ahır. Kendi ahırındaydı.

Aniden buraya nasıl geldiğini hatırladı. Gözleri yarım kalmış ve öylece unutulmuş bir beşiğin olduğu tezgâha ilişti. Bir testere ve çekiç, Jackson'ın bıraktığı yerde duruyordu.

Fırtına başladığında çivi kutusuna uzanıyordu. Hatırladığı son şey aniden bastıran yağmurun top ateşi gibi çatıya vurmasıydı.

Top ateşi.

Anılar onu geçmişe götürdü. Gözlerini sıkıca kapatıp hatırlamamaya, hissetmemeye çalıştı.

Her zamanki gibi kontrol edemiyordu kendini; çabaları güçsüz, boş bir zaman kaybından başka bir şey değildi. Görüntüler onu kıskaca alıp bir kez daha öyle derin, karanlık ve şiddetli bir bunalımın içine çekti ki bundan kurtulmanın yolunu bulamıyordu. Bu şekilde yaşamaya devam edemeyecekti...

Zar zor nefes alıp titreyen Jack güçsüz bacaklarının üstünde doğrulmaya çalıştı ve sendeleyerek tezgâha yürüdü. İşte oradaydı, onu bekliyordu, fanustan yayılan ışıkta solgun bir halde parlıyordu. Remington tabancası...

Derin, yatıştırıcı bir nefes alıp çalışmaktan nasırlaşan parmaklarını tabancanın sapına sardı. Soğuk metal kabza dokunuşuyla ısındı ve onda yatıştırıcı, bildik bir duygu uyandırdı.

"Çok kolay." Kelimeler, onları söyleyeceğini bile fark etmeden dudaklarından döküldü. Çok kolay olacaktı. Tek mermiyle bu sefalet sona erecekti. Ailesi güvende olacaktı.

Jack silahı kaldırdı. Ağırlaşmıştı sanki, rahatsızlık verecek düzeyde üstelik. Kol kasları tepki olarak gerildi.

Soğuk metal eski bir dost gibi şakağına bir öpücük kondurdu. Jack silahı hafifçe bastırdı. Namlunun ağzı derisini ezdi; tecrübelerinden bunun derisinde küçük, daire şeklinde bir çukur oluşturacağını biliyordu. Silahı şimdi daha sıkı kavramıştı ve işaret parmağı da yerine oturdu.

Ya şimdi ya da hiç.

Jack'in alnı boncuk boncuk terledi ve ter damlaları aktı. Sıcak akıntı gözlerine düşüp görüşünü bulandırdı. Parmağı soğuk, çelik tetiğe karşı titredi.

Hadi. Yap artık lanet olasıca...

Ölmeyi hak ediyordu. Karısı da bin defa bunu söylemişti ona. Tanrı biliyor ya o da bunu istiyor, hak ediyor, bunun için can atıyordu. Herkes bunu yapmasını istiyordu.

Onsuz her şey daha iyi olacaktı. Amarylis bunu açıkça belirtmişti. Savannah ve Katie başarısızlığını henüz tam anlamıyla kavrayamayacak kadar küçüktü ama yakında, çok yakında...

Üstelik şimdi başka bir bebek, başka masum bir hayat daha geliyordu. Bebek, baba olarak Jack'ten çok daha iyisini hak ediyordu.

"Babacığım!"

Jack o tiksinti ve korku bulutunun içinden kızının sesini duydu. İçgüdüsel olarak silahı elinden attı. Silah duvara çarpıp tezgâh boyunca kaydı gitti. Avuç içi o anda soğumuş, ıslanmış ve boşalmıştı.

Belki bir dahaki sefere. Ama o kelimeleri düşünürken bile bunun da başka bir yalan olduğunu biliyordu. İntihar edecek güce sahip bir karakteri yoktu.

Nasıl güçlü olacaktım ki, diye düşündü. Uzun zamandır her şey onu korkutuyordu.

Ahırın kapısı aniden açıldı ve rüzgâr içeri doldu. "Babacığım, orada mısın?"

"Evet Savannah burayım." Jack, on iki yaşındaki kızına bakmak için döndü. Kızı açık kapının önünde siluet gibi duruyordu.

• 13.

Bin Ömrüm Olsa

Ellerini gergin bir şekilde uzun, yün eteğine kenetlemişti. Babasına doğru bir adım attı, sonra durdu. Belirsizlik, ağzının bir köşesine yapışmıştı.

Öz kızı ondan korkuyordu. Jack kendinden öyle nefret etti ki bir yerleri yumruklamak istedi. Ama yılların tecrübesiyle hiç kımıldamadan durdu. Yüzünde ya da kısık gözlerinde herhangi bir duygu belirtisi yoktu. "Ne oldu Savannah?"

Savannah gergin bir şekilde alt dudağını çiğnedi. "Annem hemen gelmeni söyledi. Vakit gelmiş."

"Şimdi mi? Ama daha... Lanet olsun!" Jack, Savannah'nın yanından geçip soğuk, karanlık geceye çıktı. Yağmur yüzüne çarpıp görüşünü bulandırırken eve doğru koştu.

O, kafasına silah dayarken karısı çocuğunu doğurmaya hazırlanıyordu.

İşe yaramaz herifin tekiydi.

"Tanrım beni affet," diye mırıldandı.

Fakat böyle bir umudu yoktu.

. 14.

Birinci Bölüm

SEATTLE, WASHİNGTON 1993

Tess Gregory ellerini soğuk, kansız bir top gibi kenetlemiş, küçük ofisinin içinde bir uçtan diğerine gergin adımlarla volta atıyordu. Uzun zaman önce kabullendiği sessizlik aniden boğucu, bunaltıcı bir hal almıştı. Dakikalar içinde beşinci defadır bileğindeki Mickey Mouse saate bakmıştı.

Saat on ikiydi. Nefesini gergin bir iç geçirişle dışarı verdi. Şimdiye kadar sonuç gelmiş olmalıydı. Son deneyi başarılı olsaydı...

Hayır. Bir an için bile olsa olumsuz düşüncelere kapılmayacaktı.

Olumlu düşünmenin değerini herkesten daha iyi bilirdi. O kullanışlı halıyı üstünde gide gele eskitmenin ve endişeden kendini hasta etmenin faydası olmayacaktı. Laboratuvar, vakti gelince ona ulaşacaktı ve o zamana kadar da dinlenmeliydi. Ve inanmak.

Tess gözlerini sımsıkı kapattı. Yıpranmış sinirlerini yatıştırmak için çocukluğundan beri kullandığı bir taktikti bu, doktorlar vücuduna bir şeyler batırırken ve artık duyamadığı sorular sorarken kullandığı bir taktik. Fiziksel dünyayı unutup anılarını sonsuza dek ele geçiren tek, özel bir sese, kahkahaya odaklandı. Her zamanki gibi çabucak gelen kahkaha moralini düzeltip midesini kemiren anksiyeteyi yatıştırıyordu.

Parmaklarını ayırıp ellerini laboratuvar önlüğünün derin ceplerine soktu. İyice gerilen sinirlerini sakinleştirmek için çenesini eğdi ve küçük odasının kabartmalı bej duvarlarının yanından geçti.

Personel yemekhanesinde öğle arasının en yoğun hali yaşanıyordu. Beyaz önlüklü düzinelerce çalışan uzun, dikdörtgen masanın etrafına dizilmişti. Plastik tabaklarda sayısız yemek ve içecek kutuları ağaç damarı görünümlü masa üstünü kaplamıştı. Mikrodalgada ısıtılmış yemek artıklarının, eskimiş kahve ve hastane dezenfektanının kokusu tüm ağırlığıyla havada asılı kalmıştı.

Hepsi de neşeli neşeli birbiriyle konuşuyor, ağızları ve elleri ışık hızıyla hareket ediyordu. Eski bir Charlie Chaplin filmi gibiydi: O canlı sahnede eksik olan tek şey sesti.

Tess otomatik satış makinesinin yanından huzursuzca geçip odadaki tek pencereye yürüdü. İnce camdan içeri sızan hafif soğuğa karşı kollarını göğsünde birleştirip dışarıya baktı.

Sıradan bir bahar günüydü, her yer ıslak ve gri. Seattle'lıları Maui'deki tatil paketlerini araştırmaya teşvik eden günlerdendi. Kül rengi, yağmur yüklü bulutlar şehrin üzerine asılmış, çatıları karartıp sokakları gölgelerin arasında bırakmıştı. Yağmur beton kaldırımları döverken yapraklarla kaplı olukları tıkamıştı. Kaldı-rımlardaki su birikintileri gelişigüzel saçılmış gümüş bozukluklar gibi parlıyordu.

Bir mucize gerçekleşmesi için güzel bir gün.

Bu düşünce, kontrol altına almasına fırsat kalmadan aklına gelmişti. Bunu düşünmemesi gerektiğini biliyordu; düşünmek umut etmenin ilk adımıydı ve ümit etmek de hayal kırıklığına yol açabilirdi. Ama kendine istediği kadar ümit etmemesini söylerse söylesin kendi tavsiyesine uymayı başaramamıştı.

Belki bugün sözü onun mantrası, cankurtaran simidiydi. Her sabah Üçüncü Cadde ile Virginia Caddesinin köşesinde durup onu buraya, Fred Hutchinson Kanser Araştırmaları Merkezine getirecek otobüsü beklerken hissettiği ümidin aynısıydı bu. O sa-

yısız başarısızlığa rağmen ümit hiç ölmemiş, hatta her yenilgide daha da güçlenmişti.

Alnını pencere camına yasladığında o buz gibi yüzey, içini saran ürpertiyi bastırdı. Cevap tam burnunun dibindeydi; bunu hissedebiliyordu. Tek yapması gereken doğru anahtarı bulmaktı. Bu deneyler ona ihtiyacı olan yanıtı vermezse tekrar deneyecekti. Tekrar, tekrar, tekrar.

Tess'in yaşam ve bilim konusunda sevdiği şey de buydu; insan eğer gerçekten inanırsa her şey mümkündü. Ve Tess her zaman inanırdı.

Tepesindeki duvara monte edilmiş sarı ışık yanıp sönmeye başladı. Bu, hastanenin Tess ve binadaki diğer işitme engelli çalışanlar için kurduğu çağrı sistemiydi.

Heyecanla başını kaldırdı. Kalp atışları hızlandı. Yüzündeki tebessümü silemeden hemen odasına koştu.

Dr. Weinstein elinde araştırma sonuçlarının bulunduğu dosyayla birlikte çoktan gelmişti.

Tess aniden durdu. Ona bakarken yüreği, umudu, duaları gözlerine yansımıştı. Sonuçları beklerken nefesi kesildi. Doktor gözlerini kapattı ve başını iki yana salladı. Tess'in dizleri hayal kırıklığıyla titremeye başladı. Masasının arkasındaki sentetik kaplı koltuğa dengesizce çöktü.

Dr. Weinstein onun omuzlarını sıktı ve dosyayı masaya bıraktı. Tess ona yorgun bir bakış attı ve gülümsemeye çalıştı. "Belki bir dahaki sefere," dedi kısık sesle ve kendi sesini duyamadığına bir kez daha şükretti. Aynı şeyi söylemekten midesi bulanmış, yorulmuştu. Tekrar, tekrar, tekrar, tekrar.

Tess belgeleri evrak çantasına koyup Dr. Weinstein'ın peşinden odadan çıktı. Biraz yürümek, yalnız kalmak istiyordu. Toparlanmak için.

Yağmurluğunu giydi ve merdivenlerden inip dışarı çıktı. Se-attle öğleden sonrasının soğuk, nemli havası tüm şiddetiyle yüzüne

çarptı. Yağmur kalın kapüşonuna pıtır pıtır vururken her damlayı hatırladığı bir sesin titreşimi gibi hissediyordu Tess.

Yüzünü gökyüzüne çevirdi. Serin su yanaklarına, burnuna ve kapalı gözkapaklarına yağdı. Suyun o buz gibi hissiyatı onu tazeleyip, beklenmedik bir güçle ona yaşadığını hatırlattı. Yaşamın içinde her zaman ümit vardı ve ümit ederken her şey mümkündü.

Evrak çantasını daha sıkı tutup yağmurun kayganlaştırdığı kaldırımda dikkatle yürüyerek tepeden otobüs durağına doğru inmeye başladı. Yanı başında otobüsler, arabalar ve taksiler gri renkli çisentinin altında ilerliyordu. Hareket halindeki araçların titreşimini ayaklarının altında hafif bir mırıltı gibi duyuyordu. Korna ve sirenlerin neşeli seslerinin anısı, yaratıcı hayal gücünde yankılanarak ona yıllar önceki ve menenjitten önceki günleri, hayatındaki sıradan seslerin ondan henüz gizlenmediği günleri hatırlatıyordu.

Tekerlek büyüklüğündeki bir su birikintisine tam basıyordu ki kendini tuttu. Son anda yana kayıp kaldırıma doğru yalpaladı.

Ondan sonra her şey ağır çekime geçmiş gibiydi. Bir kurye bisikleti sırtına çarpıp sendelemesine sebep oldu. Kaygan kaldırımda tökezledi ve kontrolünü kaybetti. Evrak çantası elinden fırlayıp havalandı. Sertçe kaldırıma çarpıp açıldı. Kâğıtlar saçılıp tümsekli asfalta yayıldı. Yağmur onları oldukları yere yapıştırdı.

Yanık lastiğin buruk kokusu havaya yayıldı. Tess donup kaldı. Kalbi küt küt atarken arkasına döndü ve otobüsün ona doğru geldiğini gördü. Bir çığlık boğazında düğümlendi ve boğuk, korkunç bir inleme şeklinde dudaklarının arasından döküldü.

içinden bir dua geçirmeye bile vakti olmamıştı.

Tess pürüzsüz, siyah kadife katmanlarla sarmalanmış halde, sıcak bir su dalgasının içinde nazikçe yüzüyordu. Etrafını saran dünya yatıştırıcı bir karanlığa gömülmüştü. Kıyıya gittikçe yaklaşıyordu ve uzanıp tutunması gerektiğini biliyordu ama yorgundu. Çok yorgun... "Tess, uyan tatlım. Bir planım var." Bir kadının sert, çakıllı sesi karanlığı deldi.

Tess isteksizce kendine gelmeye başladı. Göz kapakları titreşti, yavaş yavaş açılmaya çalıştı.

Bir adamın derin, tok sesi, "Sanırım uyandı," dedi.

"Gerçekten mi?" Yine o kadının sesiydi bu. "Tess? Uyandın mı?"

Duyabiliyordu! Tess doğrulup heyecanla etrafına bakındı.

Hiçbir şey göremiyordu. Hiçbir şey ve hiç kimse yoktu, yıldızlarla kaplı sözüm ona sonsuz gökyüzü dışında. Minik, kör edici parlaklıkta ışıklar, Samanyolu misali titreşip göz kırpıyordu.

Paniğe kapılmaya başladı. Kalbi göğüs kafesinin içinde acıyla çarpıyor, her nefesi yanan bir ateş parçasına dönüştürüyordu.

Sakin ol Tess. Sıkı tutun.

Tess temkinli bir şekilde geriye yaslandı ve şu Art Linklet-ter koltuklarından birinde oturduğunu fark etti. Derin, titrek bir nefes aldı ve yavaşça dışarı verdi. Beyaz parmaklarıyla pençe gibi sardığı içi dolgulu kolçakları bıraktı. Rahat bir koltuktu bu. Gariplik neresindeydi?

Hiç, dedi kendi kendine. Hiçbir yerinde.

Sonra ayaklarının havada sallandığını fark etti.

Nefesini tuttu. Ayaklarının altında bir zemin yoktu, etrafında duvarlar da yoktu. Binlerce yıldızın titreştiği kapkara bir boşluğun ortasındaki siyah bir koltukta oturmuştu. Tek başına.

Rüya gördüğünü düşündü önce. Duyabildiğini ve boşluğun ortasındaki bir koltukta oturduğunu görüyordu rüyasında... lessr

İşte yine duyuyordu; alkol ve tütünün sebep olduğu o gıcırtılı ses, etrafını saran boşluktan Tess'in kulaklarına dolmuştu. Rüyasında ses duyduğunu görse o sesin böyle olmayacağı kesindi.

"E... efendim?" dedi. Daha iyi bir şey söylemek aklına gelmiyordu.

"Ben Carol. Rehberin. Başlamadan önce bir sorun var mı?"

Tess, "Neye başlamaya?" diye soracaktı ama sonra vazgeçip daha önemli bir soru sormaya karar verdi. "Neredeyim ben?"

Uzun bir sessizliğin ardından aynı ses dikkatle, "Hatırlamıyor musun?" diye sordu.

"Neyi hatırlamıyor muyum?" "Otobüsü..."

Tess'in nefesi kesilmişti. Hafızası, yağmurla kayganlaşan Se-attle yoluna kaydı tekrar. O buruk yanmış lastik kokusunu, kirli ön camdan gördüğü şoförün dehşet dolu ifadesini hatırladı. Duymuş olamayacağı sesler, fırtına şiddetinde onu yumruklamıştı âdeta: Frenden yükselen tiz sesler, korna sesleri, korkudan boğuk çıkan kendi sesi.

Evet, kaza geçirmişti. Etrafına bakındı. Belki de rüya görmüyordu. Belki... diğer tarafa gitmişti. "Öldüm mü?" Kadın rahatlayıp derin bir iç geçirdi. "Evet." Tess ürperip kollarını gövdesine sardı. "Öyle mi?" "Şimdi bu konuyu açığa kavuşturduğumuza göre işimize bakalım," dedi Carol sakin bir sesle. "Burası ikinci şans tiyatrosu. Dünyadaki hayatın, yani birincisi, o bir tür..." Carol in boğuk sesi azalarak kayboldu. /

"Harika."

"Evet, harika. Ama harika kelimesi yeterli değil. Tanrı, sonsuz bilgeliğiyle insanların diğer tarafa gitmeden önce mutlu bir yaşam sürmelerini garanti eder. Yani hayatım, bu da senin ikinci şansın." "Anlamadım."

"Çok basit. Senin önceki hayatın idare eder nitelikteydi. Şimdi başka bir yaşam seçeceksin. Geçmişini yakından inceledim ve sanırım sorunu biliyorum. Koruyucu aile yanında geçen çocukluğun boyunca bir özlemin varmış hep. Özel biriyle kendi aileni kurmayı istemişsin. Sana uygun birkaç aday seçtim. Senin onlara ne kadar ihtiyacın varsa onların da sana o kadar ihtiyacı var. Tek yapman gereken biri ilgini çektiğinde düğmeye basman."

Tess alaycı bir ifadeyle gülümsedi. "Ölüler için bir tür çöpçatanlık oyunu mu bu? Sırada ne var? Kutsal Dolarlarla Bovling mi?"

"Vay iyi fikirmiş! Şimdi susalım. Gösteri başlıyor. İlgini çeken biri olunca düğmeye bas. Gerisini bana bırak."

Koltuğun çıplak kolunda siyah bir düğme belirdi. Soluk kırmızı ışık siyah kumaşın üstünde titreşip duruyordu. "Bu bir rüya, değil mi?" dedi Tess o sese. "Uyutuldum ve ameliyattayım. Doğru mu?"

"Şişşt. İzle."

Tess'in etrafına saçılan yıldızlar yavaş yavaş birbirine karışıp simsiyah bir hiçliği saran kocaman, beyaz bir dikdörtgene dönüştü. Bir ekrandı bu.

Tess öne eğildi. Bunun bir rüya olduğunu bilse de aniden içini bir endişe kapladı. Parmakları gergin bir şekilde koltuğun kolunu kavradı.

Beyaz ekranın tam ortasında nokta gibi bir renk belirdi. Küçüktü, beş sentten daha büyük değildi. Bir kalp atışı kadar kısa bir süre titredi, sessizce ve tek başına. Sonra bam diye bir sesle birlikte taksi çağıran, gri takım elbiseli bir adamın renkli görüntüsü ekranda belirdi.

Yakışıklı bir adamdı. Gençti ve belli ki zengindi.

Tess koltuğa iyice gömüldü. Parmağı düğmeye doğru hareket etti ama basmadı. Onun yerine, dünyaya dair kendi fikirlerine güvenen bir kadının eleştirel, detaya odaklı gözleriyle onu inceledi.

Adam italyan derisi bir evrak çantasını, nükleer bomba planlarını ya da daha büyük ihtimalle Hamptons'ta bir yazlık evin planlarını ihtiva ediyormuş gibi tutuyordu. Saçları özenle taranmıştı, hatta jöle bile sürmüş olabilirdi. Göz çevresinde gülme çizgisi yoktu. Bu klasik görünümünü bozacak bir küpe falan da takmamıştı. Kravatı mavi çizgili, gömleği düz beyazdı.

Tess parmağını düğmeden çekti.

Bu kez ekranda karlı bir tepe belirdi. Soluk mavi kot pantolonu ve dizlerine kadar gelen, trençkot giymiş bir adam, samanları ahşap bir yem kovasına dolduruyordu. Nefesi beyaz bulutlar misali ağzından yayılıyordu. Arkasında, yüz yaşında görünen bembeyaz, verandalı bir ev vardı.

Arkasından plajda voleybol oynayan bir adam göründü. Vücudu kaslıydı, teni yanmış, hoş bir bronzluğa kavuşmuştu. Galibiyet atışını yaparken açık sarı saçları terli yüzüne düştü. Kenardaki kadınlar yüksek sesle tezahürat yaptı ve adam her birine çapkın bir bakışla göz kırptı.

Tess irkildi. Olamaz.

O çapkın adamın yerini şimdi ışıldayan kılıcıyla bir şövalye almıştı. Kelimenin tam anlamıyla hem de. Adam odun gibi yürüyor, taş zemindeki her adımında takırtılı sesler yükseliyor, Tess'in anlamadığı

dilde bir şeyler mırıldanıyordu. Bu görüntü, bir defasında Boston'daki sağırlara yönelik bir tiyatroda izlediği Macbeth'ın bir sahnesine çok benziyordu.

Tess'in parmağı düğmeye yaklaşmadı bile. Egoist oyuncular ona göre değildi. Böyle birinin kanatlarının altındaki rüzgâr olmak gibi bir hevesi yoktu hiç.

Adamlar ve yaşamlar birbirine geçmiş; renkler, sorular ve olasılıklara dair hipnotize edici bir belirsizliğe dönüşmüştü. Buna rağmen Tess orada oturmuş, parmağı belki de ona başka bir hayat sunacak kırmızı düğmenin üzerinde geziniyordu. Aslında bunun tek kelimesine inanmamıştı tabii ama nedense düğmeye de basa-mamıştı, uyumlu olmak adına bile olsa. Özellikle ekranda beliren adamları gördükçe. (Şimdi de karşısında astronot kıyafeti giymiş bir adam vardı.)

Astronot kayboldu. Ekranın rengi yavaş yavaş yumuşadı. Gölgede tek başına duran bir adam belirdi. Eski, tahta bir beşiğin yanında durmuş, yün battaniyelere sarılmış bebeğe bakıyordu. Geniş omuzlarını düşürmüş, parmaklarını beşiğin üst parmaklığına sıkıca sarmıştı. Adamın gergin nefes alıp verişi Tess'in kulaklarına dolarken duyuları da uzun zamandır aradığı bir şarkıyla dolmuş gibiydi.

Tess adamın sessiz hüsranını, boğazını saran bir ip gibi hissetti.

Adam ileri atıldı ve gölgeler kaybolup eskiden yakışıklı olan, şimdi ise kesilmesi gereken siyah saçlarla çevrili vahşi bir yüzü ortaya çıkardı. Bebeğe bakan adam her hareketi tehlike yüklüymüş

... oarmaklarını teker teker kaldırıp elini bebeğin yanağına uzattı. T m ona dokunacakken durdu. Parmakları titredi. Gözlerinin kenarında gözyaşları belirdi ve adam elini geri çekti.

Tanrım, çocuğu ne kadar da seviyor.

Sonra adam kayboldu.

Tess avucunu düğmeye bastırdı.

"O mu?" Carol'ın sesi yumuşak ve aldatıcı derecede yakındı.

Tess yavaşça başını salladı, hissettiği duyguların yoğunluğuyla sarsılmış, kafası karışmıştı. Hayatını yalnız başına, olan biteni yalnızca izleyerek geçirmiş biri olarak derin tutkular ve kalp kırıklıkları hakkında pek az şey biliyordu. Yine de adamın gözlerine baktığında acıyı, gerçek acıyı ve hatta fazlasını görmüştü. Karanlık, acı veren bir duygu her zamanki iyimserliğini aşmış, onu korkutmuştu.

O adamda bir şeyler vardı, Tess'in yüreğine bıçak gibi saplanan o hüzünlü bakışlarda bir anlam yatıyordu. Tess insanların bakışlarını okumayı, sözlerinin ötesini görmeyi öğrenmişti ama böylesine acı çeken bir ruhla daha önce karşılaşmamıştı.

"Bilmiyorum," diye mırıldandı. "Acısını... hissettim."

"Anlıyorum tatlım. Sen hep iyileştirici bir görev üstlendin. İyi şanslar. Buna gerçekten ihtiyacın olacak."

Gül rengi bir ışık belirirken burnuna da tütün kokusu doldu, sonra her şey kayboldu. Tess yalnız kaldığını biliyordu yine.

Özellikle birine hitap etmeden, "Şimdi ne olacak?" diye sordu ve koltuğunda arkasına yaslandı.

Ama artık koltuk da yoktu. Koltuk da zemin de duvarlar da gitmişti. Gözlerini acıtacak kadar parlak yıldızlarla dolu kapkaranlık bir gökyüzü vardı yalnızca.

Tess ayın yanı başında bir uğultu eşliğinde düşmeye başladı.

\

23.

İkinci Bölüm

Acı. Sonsuz, uçsuz bucaksız acı.

Tess hiç kımıldamadan yatıyordu. Nefes almaya çalıştı ama bunun bile canını yaktığını fark etti. Vücudunun her santimetrekaresi ezilip kırılmış gibiydi. Göğüsleri bile ağrıyordu.

Neden? Neden böyle hissediyordu?

Evet, kaza geçirmiş, bir otobüsün altında kalmıştı.

O an, sert bir yumruk gibi gelip midesinin tam ortasına darbesini indirmişti. Nefesi şiddetli bir saldırıya benziyor, o çabanın içinde ciğerleri yanıyordu. Canının neden bu kadar yandığına şüphe yoktu. Hayatta olması bile şanstı. j Hayatta mıydı gerçekten?

Öldüm mü?

O küçük, sessiz soruyu dile getirdiğini, yıldızlarla dolu karanlık geceyi ve boğuk sesini hatırladı. Evet.

Tam da düşündüğü gibiydi. Hepsi rüyaydı. Ya da ağrı kesicilerin sebep olduğu halüsinasyonun etkisi. Belki de araştırmacı beyinlerin çok sevdiği, insanın ölüme en yakın olduğu anını deneyimliyordu.

Tess iki santim kaydı ve anında pişman oldu. Karnının tam ortasına korkunç bir ağrı saplandı ve midesi öyle şiddetle bulandı ki kusacağını sandı. Ölümden sonra yaşama dair tüm düşünceleri bir anda kayboldu.

Otobüs çarpmış gibi hissediyordu kendini.

• 25.

Bin Ömrüm Olsa

Hepsi rüyaydı. Tess için ikinci şans diye bir şey yoktu; ne parçası olabileceği bir aile ne de duyma yetisi. Beşiğin yanında yeni doğmuş bebeğine uzanan bir adam da yoktu.

İçini saran o derin pişmanlık karşısında şaşkına dönmüştü. Hayatta, aşkta o ikinci şansı elde etmeyi çok istemişti. Bu hayatta onu özleyecek kimse yoktu.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde gözlerini kapattı ve unutmanın o derin karanlığına dalıp gitti yeniden.

Rüya gördüğünü anlayabiliyordu.

".. .kan kaybediyor... bilmiyorum... iyi değil.

Tess kendine gelmeye başlamıştı. Kör dişleriyle midesini kemiren acıyı hâlâ hissediyordu ama şimdi biraz daha dayanılırdı. Anestezi tanrısına dua edip gözlerini açtı.

Zemine bakan geniş bir yatakta uzanıyordu. Kaşlarını çatıp odaklanmaya çalışarak yorgun gözlerinin görevlerini yerine getirmelerini, eşit düzeyde yorgun olan beyninin işlevine devam etmesini diledi. Gözlerini kırpıştırarak yeniden denedi.

Zemin değildi. Meşe tahtasından bir tavandı bu.

"Öldü mü? Bilmiyorum... olabilir."

Tess şaşkına döndü. Duyabiliyordu! Dirseklerinin üzerinde doğrulmaya çalıştı. O çaba bile onu sarsıp nefessiz bıraktı ve dayanılmaz bir acı hissetti. Başı çatlıyordu. Boğazına yerleşen kapkara yumruya odaklandı.

Yumru gölgeye dönüştü, gölge de yaşlı bir adama... Seyrek kır saçları, kelleşmeye doğru giden sivri kafasında dikilmişti. İnce tel çerçeveli gözlükleri gagaya benzer burnunun üstüne konmuştu. Çapaklı gözleri onun gözlerine bakıyordu.

"Bayan Rafferty? İyi misiniz?"

Tess etrafında Bayan Rafferty diye birini aradı.

Adam taburesini biraz daha yaklaştırdı. Taburenin tahta bacakları gıcırtılı, sıyrılmaya benzer bir ses çıkardı. İskeleti andıran

i'

' damarlı bir el Tess'in omzuna dokunup nazikçe sıktı. "Geri döndüğüne sevindik."

Rüya değildi bu. Gerçekten duyabiliyordu. "Neyim..." Tess konuşmaya çalıştı ama boğazı saatlerce çığlık iş „ibi acıyordu. Onun yerine el işaretleriyle sordu: Neyim var

benim?

Adam omzunun üzerinden odanın köşesindeki gölgelere baktı.

"Bir şey söylemeye çalışıyor sanki..." Biraz yaklaşıp gözlerine baktı.

"Ben Doktor Hayes. Beni hatırladın mı?"

Tess başını hayır anlamında iki yana salladı.

Doktor kaşlarını çatıp ayağa kalktı.

Tess onca acının arasında doktorun ağır, yorgun ayak seslerini hayranlıkla dinledi. Sessiz bir hiçlik içinde geçen onca yıldan sonra, yere sürtünen ayakkabıların sıradan, alışılmış sesi, tarifi mümkün olmayacak kadar muhteşemdi.

Doktor kapının yanındaki gölgelerin arasına karıştı. "Bilmiyorum Jack. Gördüğüm en garip şey. Öldüğünden emindim. Her gün karşılaştığımız bir durum değil bu. Bir süre... farklı olabilir. Kim bilir? Hafızasını kaybetmiş gibi."

"Onun için ne yapabiliriz?" Başka bir erkek sesiydi bu, daha yumuşak ve gürdü. Bu sıcak, brendi yumuşaklığındaki ses tonu Tess'in içini ürpertti.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı doktor. "Ama eğer ateşi yükselir ya da durumu ağırlaşırsa beni çağır."

Gölgeler hareket etti. Kapı gıcırdayarak açıldı, sonra kapandı. Tess yine yalnız kalmıştı.

Yoğun, gri bir buğuya benzeyen kafa karışıklığı, onu bir sis perdesinin içine çekiyordu. Yorgun gözlerle hastane odasına baktı ama gölgeler çok yoğun olduğu için kendi yatağının ötesini göre-mıyordu. Yine de o karanlık odada garip bir şey vardı. Bir şey onu oynundan aşağı çekiyordu sanki. Karanlıkta da olsa hastane odalarında, onları hemen tanıyacak kadar kalmıştı. O tanıdık antiseptik

kokusu ve karartılmış floresan lambalarının uğultusu neredeydi? Ve Welby'den beri doktorlar ev ziyaretine de gitmiyordu.

Dakikalar sessizce geçiyordu, zamanın geçtiğini müjdeleyen bir saatin tempolu tik taklarından soyutlanmış gibiydi. Tess o garip tavana bakıp yatağının yanındaki lambadan yansıyan sıcaklığı hissetti. Yanan fitilin buruk kokusu burun deliklerini gıdıkladı.

Çok garip, diye düşündü. Her şey gerçekten çok, çok garipti.

Sebebini anlamadan tekrar uykuya daldı.

Tess.gözlerini açmaya çalıştı ama zonklamaya benzer ağrı, gözlerini açmasını imkânsızlaştırıyordu. Rahatsız bir şekilde döndü.

Serin bir şey alnına dokundu, inanılmaz derecede iyi hissettirmişti bu onu. Çatlamış dudaklarının arasından rahat bir nefes aldı.

Birkaç dakika sonra gözlerini açabildi. İlk gördüğü şey yine o garip zemin/tavandı.

"Ah, lanet olsun," diye mırıldandı. O rahatlatıcı beyaz ses geçirmez karolara ve uzun, floresan aydınlatma lambalarına uyanacağından nasıl da emindi oysa.

Alnındaki soğuk, ıslak bez gitmişti. Gözlerinin önünde ten rengi bir bulanıklık belirdi. Tess gözlerini kırpıştırıp odaklanmaya çalıştı. O bulanıklık yavaş yavaş ona hem tanıdık hem de yabancı gelen bir erkek yüzüne dönüştü.

Adam gözüne düşen uzun saç tutamını geriye atıp ona doğru eğildi. Yorgun, kan çanağına dönmüş gözleri, sorgulayan bir ifadeyle Tess'in gözlerine bakıyordu. Tıraş vakti gelmiş siyah saçları, yanaklarındaki çöküklüğü ve çenesinin sert, erkeksi hatlarını ortaya çıkarmıştı. Tess kaşlarını çattı. Bir tutam anı zihnine doluştu ve Tess çaresizce o anıların peşine düştü. Bu yüzü daha önce bir yerde görmüştü.

Sonra aniden hatırladı. Sam Elliot'ın gençliğine benziyordu... Onun kötü bir gün geçiren haline.

Peki adam neden bu kadar yorgun, gece boyunca onun başında ... t tutmUş gibiydi? Bugüne dek onunla bu kadar ilgilenen hiç

kimse olmamıştı.

Stajyer olmalı, diye düşündü aniden. Tess'le ilgilenmekle görevlendirilen stajyer. Tess o perişan, yorgun bakışları daha önce , örmüştü, üç günlük staj sonunda asistanın yüzünde beliren

ifadeydi bu.

"Amarylis?"

"Hayır, teşekkürler. Ben içmiyorum." O kelimeler Tess'in ağzından dökülür dökülmez sesinde bir gariplik olduğunu fark etti. Güneyliler gibi konuşuyordu. Aksanı farklıydı.

"Ne?"

Başı, çekiçle dövülüyormuş gibi ağrıyordu. İki parmağını şakaklarına dayadı. "İçkiyi boş ver. Ben Baltimore büyüklüğünde bir Excedrin istiyorum, bir de çizelgeme bakmak."

"Çizelge mi?"

Nazik konuşmayı sürdürmek için büyük bir çaba harcaması gerekti. "Doktoruma kendime geldiğimi bildirmen ve durumumla ilgili ona danışmak istediğim bir şey olduğunu söylemen yeterli. Tamam mı?"

"Ee... Doktor burada değil."

Tess bir kaşını kaldırdı. "Kulübe golfe mi gitti?"

"Golf mü?"

Tess kurumuş dudaklarını birleştirdi ama bir şey söylemedi. Böylesi çok daha iyiydi.

Adam ona gergin bir ifadeyle gülümsedi. "Bebeği görmek ister misin?"

Tess kaşlarını çattı. Adamın bebek dediğini sandı.

Adama biraz uyuyup dinlenmesini önermeyi düşünürken o soru temkinli bir biçimde zihnine doldu. Ya Carol rüya değilse? Ya...

Tess gergin bir halde alt dudağını ısırdı ve adama baktı. "Bebek mi?"

Hatırlamıyor musun?"

Tess irkildi. Bu soruyu en son biri ona sorduğunda Tess otobüsün altında kalmıştı. İnsana güven telkin eden bir hafıza kaybı değildi bu. Temkinli bir şekilde, "Hayır," dedi.

"Dün bir bebeğin oldu. Oğlumuz."

Tess titremeye başladı ve aniden bu adamı nerede gördüğünü hatırladı. Stajyer falan değildi, ikinci şans tiyatrosunda seçtiği adamdı bu.

"Aman Tanrım..." Tess elini ağzına götürdü.

Gerçekti bu. Gerçek.

Otobüs onu öldürmüştü. Seattle'da ölmüştü ve doğumda ölen kadının bedeninde de yeniden doğmuştu. Sorular, endişeler, ümitler ve korkular art arda zihnine doluşuyordu. İnsan böyle bir durumda ne yapabilirdi ki? Güler miydi, ağlar mıydı? Çığlık mı atardı yoksa? Ne yapardı?

Sakin ol Tess. Sakin.

Derin bir nefes aldı ve ona hafifçe gülümsedi. "Be... benim biraz zamana ihtiyacım var. Düşünmek için. Bana bir aspirin getirir misin?" Adamın boş bakışları altında, "Asetaminofen de olur. Hangisi varsa. Bir de soğuk su harika olur," dedi.

"Aseta... ne?"

"Tylenol."

Adam başını iki yana salladı. "Anlamadım Amarylis. Ne istiyorsun?"

Tess elini çarşaf yığının arasından kaldırıp hemşire düğmesini aradı. Ama düğme falan yoktu; metal parmaklıklar ya da pratik yemek tepsisi de. Kıymıklı, eski tip ahşap bir yatak vardı yalnızca.

Bu kadın evde mi doğum yapmıştı?

Tess ürperdi. Zavallı kadının neden öldüğünü anlayabiliyordu.

Migren ağrısını dindirecek bir şey, herhangi bir şey bulmak için etrafına bakındı. Güneş ışığı küçük, kalın pencere camından donuk ahşap zemine düşüyordu. Küçük pencerenin her iki yanından

kayıtsızca inen mavi çizgili perdelerin elle işlenmiş kenarları güneşin altında kalmaktan solmuştu. Camdan ya da cilalanmış

• 30.

Kristin Hannah

lardan hiç çiçek görünmüyordu. Uzaktaki duvarda fotoğraflar biblolarla süslenmemiş meşe ağacından bir lavabo eğik aynasıyla Hkte tek başına bir köşede duruyordu. Beyaz bir ibrik ve bakır ak buruşmuş beyaz bir dantelin üstünde duruyordu.

Tess'in içini karmaşık, sıcak bir duygu kapladı. İsteksizce iki vanına baktı ve irkildi. Komodin yan çevrilmiş bir meyve kasasından ibaretti ve lamba da tepesindeki minik delikten çıkan fitiliyle küçük, üçgen biçimli cam bir kavanozdu. Kasanın yanında pembe porselen bir lazımlık duruyordu.

Tess'in gözleri dehşetle doldu. Kovboyu ve parlak kılıçlı şövalyeyi düşünerek başını iki yana salladı.

Hayır, Carol bana bunu yapmaz...

"Ne oldu?" diye sordu adam gerginlikle. "Doktor Hayes'i çağırmamı ister misin?"

"Neredeyim ben?"

"Evde... San Juan Adası'nda."

Tess küçük de olsa bir rahatlama hissetti. En azından hâlâ Washington'daydı; buradan eve gidebilirdi.

Ama sorun bulunduğu yer değildi; bunu biliyordu. Derin bir nefes alıp gözlerini sımsıkı kapattı. O soruyu sormak için tüm cesaretini toplaması gerekti: "Hangi yıldayız?"

Adam bir iki saniye kadar bekledikten sonra alçak sesle yanıtladı. "1873."

"Olamaz." Tess elini ağzına götürdü. "Lanet olsun..."

Bin sekiz yüz yetmiş üç.

Ne televizyon ne telefon ne de elektrik vardı. Üstelik bu daha başlangıçtı. Duş, jilet, tampon olmadan nasıl yaşayabilirdi?

"Mümkün değil." Tess ellerini yumruk gibi sıkıp avazı çıktığı kadar bağırdı. "CAROL!!!"

.31.

Üçüncü Bölüm

Carol mı, diye düşündü Jack. Carol da kimdi?

Kafası karışmış bir halde karısına bakarken söyleyecek tek kelime bulamıyordu.

Karısı... farklı görünüyordu. Gözlerinden eksik olmayan o sert, öfkeli bakış yumuşamıştı. Kırılgan, ürkek ve yalnız görünüyordu.

Jack onun yüzüne düşen saçları geriye atıp her şeyin düzeleceğini söylemek için nedense can atıyordu şimdi.

Dudaklarında sözüm ona sert bir tebessüm belirdi. Karısı onun aklından geçenleri bilse nasıl da gülerdi!

Amarylis, Jack'in onu rahatlatmasını asla kabul etmezdi. Ama sessizlik ve acı içinde geçen bunca yıla rağmen Jack hâlâ ona olan aşkını sürdürmek istiyordu.

Geniş omuzları yenilgiyi kabul etmişçesine düştü. Jackson Rafferty, sen lanet olası gerizekâhnın tekisin.

Karısı ondan nefret ediyordu; Jack ona kendisiyle ilgili gerçekleri anlattığından beri hem de. O andan itibaren de karısının gözlerindeki aşk dolu ifade kaybolmuş, soğuk ve karanlık bir şeye Qonuşmüştü. Yıllar süren evlilikleri boyunca o nefret biraz olsun ıılememişti. Karısının ona ve cesaretsizliğine duyduğu nefret,

ı bugün bile şaşırtan, yaralayan bir yoğunlukla devam ediyordu. maryhs, Jack'le tek sebeple evlenmişti: Güvende olmak için.

arylis, tüm kasabanın fakir kenar mahalle beyazları olarak ni-

telediği bir aileden geliyordu ve Jackson Rafferty onu bu fakirlikten kurtaran basamak olmuştu. İşler değiştiğinde, Jack değiştiğinde Amarylis kendini ihanete uğramış gibi hissetmişti ve sonraki yıllar boyunca o aldatılmışlık duygusu büyümüş, buz gibi bir nefret düğümüne dönüşmüştü. Jack'in zayıflığını asla ve asla affedemiyordu. Jack onun itibar kazanma ve servet sahibi olma hayallerini elinden almış, onu deli bir adama ve ıssız bir yerin ortasındaki bu koyun çiftliğine mahkûm etmişti.

Jack bütün bunları ve daha fazlasını biliyordu. Peki şimdi karısının bakışlarındaki o inanılmaz yumuşak ifadenin anlamı neydi? Amarylis kırılgan bir kadın değildi ve bugüne dek hiçbir şeyden korkmamıştı, Jack bunu biliyordu. Başka birçok şey gibi bunu da aklından hiç çıkarmamıştı.

Jack titrek elini saçlarının arasından geçirdi. Amarylis'in ona ne yapabileceğini biliyordu ve bunun tekrar etmesine asla izin vermeyecekti. Karısının o küçümseyici tavrı ve nefreti onu uçurumun kenarına itmeyecekti daha fazla. Kendisi için olmasa bile çocukları için mücadele edecekti.

"Ben senin karın değilim, biliyorsun değil mi? Neydi adı, Amaretto mu?"

Jack başını kaldırdı. "Ha?"

"O öldü. Bence onun yasını tutmalısın. Bir karışıklık oldu. Zamanda yolculuk yapacağımı bilmiyordum. Yanlışlıkla bu yıla geldim ben." Tess bir an ürperdi. "Mikrodalga fırınım ve bilgisayarım olmadan ne yapabilirim ki? Hem işler ne olacak?"

"Ev işlerinden mi bahsediyorsun?" Jack kaşlarını çattı. "İyi de sen ev işi falan yapmazsın ki."

Tess küçük, titrek bir nefes aldı. "On dokuzuncu yüzyılda mı?" dedi nefesini tutarak. "Ne yapmam gerekiyor? Ağaç kabuğundan sabun yapıp yerleri mi şileyim? Aman Tanrım. Carol! Hemen buraya gel!" Birinin ya da bir şeyin haykırışına yanıt vermesini bekliyormuş gibi şiddetle etrafına bakındı. O isim, yani Carol havada titreşti, sonra kaybolup yatak odasını o yoğun ve sisli sessizliğine gömdü.

• 34.

Kristin Hannah

Yatağın yanındaki lamba cızırdadı. Işık titreşip kırmızı beyaz yüzük desenli yorgana yansıyarak karısının o klasik güzellikteki yüzünü ışıldattı. Göz kapakları bir an titreşti ve sonunda kapandı. Koyu kahverengi kirpikleri solgun yüzünde leke gibi duruyordu.

Bitkin bir halde kuştüyü yastıklara yaslandığı sırada Jack onun "bok" diye mırıldandığını duyar gibi oldu ama bu mümkün değildi. Bu ıssız koyun çiftliğinde bile kusursuz güneyli hanımefendiliğinden bir şey kaybetmeyen Amarylis Rafferty asla küfretmezdi.

Jack bir şey söylemek için zihnini taradı durdu. Ama yıllardır karısıyla kibarca konuşmamıştı, karısının onun söylediklerini dinlemek istediği günlerse daha da eskide kalmıştı.

Susadın mı, gibi sıradan ve zararsız bir şeyler söylemeye karar vermişti ki dış kapıdan ayak sesleri geldi. Telaşlı fısıldaşmaların ardından biri kapıyı çaldı.

Jack gerildi. Karısını rahatlatmakla ilgili tüm düşünceleri bir anda yok olup gitti. Bir anda karısının gerçek kişiliğini ve onlara yaşattığı acıyı hatırladı.

Başı, gözlerinin arkasından itibaren ağrımaya başladı. Zonklayan şakaklarını ovdu. Çocuklar Jack'in hayatıydı; tek sahip olduğu ya da sahip olmayı ümit ettiği şeylerdi. Onları annelerinin azarla-yıcı öfkesinden ve çileden çıkartan nefretinden korumalıydı ama bunu yapmanın tek yolu vardı. Jack'e ne kadar acı verirse versin, o can yakan sessizlik neye mal olursa olsun ilgisiz ve umursamaz görünmeliydi. Çünkü Amarylis, Jack'in çocuklarını ne kadar çok sevdiğini anlar ya da bundan şüphelenirse bunun bedelini hepsine ödetirdi. En çok da çocuklara zarar vererek Jack'e acı çektirirdi. Ve Jack'e acı vermek onun en büyük amacıydı. Jack'in ona ihanet ettiğini ve hayatını mahvettiğini dilinden düşürmüyor, bu yüzden de onu asla affetmeyeceğini her gün her şekilde ona hatırlatmaktan zevk alıyordu.

Jack, kızlarını onun iğneleyici dilinden korumaya çalıştığı o son olayı hâlâ unutmamıştı. Karısı avucunun içiyle suratına sert

• 35.

Bin Ömrüm Olsa

bir tokat atmış, bir daha bunu yaptığı takdirde çekip gideceğini söyleyerek onu tehdit etmişti.

O zaman kızlar ne yapar görürsün seni zavallı korkak. Büyüdüklerinde senin gibi deli vegerizekâlı olmalarını mı istiyorsun? Söylesene.

Bu anıyla birlikte Jack'in içini bir ürperti kapladı. "Kızlar geldi. Seni sorup duruyorlardı."

Tess kaşlarını hafiften çatarak ona sert bir bakış attı. "Kızlar mı?

Jack karısının onunla yine dalga geçtiğine dair bir ipucu bulma çabasıyla onu inceledi. Ama rol yaptığını, hafızasını kaybettiğine dair oyun oynadığını gösteren bir işaret göremedi. "Bizim kızlarımız, Savannah ve Mary Katherine."

"Ah..." Tess başını salladı ama gözlerindeki şaşkınlık kaybolmadı. "Tamam."

"Gelin kızlar," diye seslendi Jack.

Kapı açıldı. Önce Savannah içeri girdi, kucağında bir bebek vardı. Kocaman yatağın dibinde durdu. Katie de ablasının gölgesine karışmış biçimsiz bir ruh misali onun hemen arkasından odaya girdi. Savannah'nın bükülmüş dirseğinin arkasından Katie'nin simsiyah saçlarının dış hatları ve limon sarısı kurdelesi görünüyordu yalnızca.

Jack yorgun, donuk bir ifadeyle baktı çocuklarına. Onların o ürkek yüzleri Jack'in yüreğini parçalamıştı. Her zamanki gibi günahının büyüklüğü ve utanç duygusu onu hasta ediyordu. Jack ve Amarylis, yaşam dolu, sevecen iki kızı gölge gibi suskun hayaletlere çevirmişti.

Bu evlilik yıllardır lanet olası bir savaş meydanına dönüşmüştü. Ve bu iki muhteşem, güzel kız, onların öz çocukları, enkaza dönüşmüştü. Bilmedikleri bir savaşın mahkûmlarıydı ikisi de.

Savannah kısık, saygılı bir sesle, "Nasılsın anne?" diye sordu.

Tess yatakta biraz doğruldu. Burada ters giden bir şeyler vardı. Garip... bir şey. "Yanıma gelin kızlar. Sizi görmek istiyorum."

Kızların uzun olanı dikkatle adım attı. Lambanın yaydığı ışık çemberinin içine adım attığında Tess'in yüreği parçalandı.

çaresizce, çenesini cüretkâr bir açıyla kaldırmaya çalışmıştı.

aman mavi gözleri duygusuzca ileriye bakıyordu, duvarlar son A ecede etkileyiciymiş gibi. Çatlamış, fazla çalışmaktan kızarmış ilerinin titremesi dışında tümüyle hareketsiz duruyordu.

Arkasındaki ürkek çocuk küçük, pembe parmaklarını ablasının uzun eteğinin mavi kumaşına sımsıkı kenetlemişti.

"Hanginiz Savannah?"

Bir an şaşırmış görünse de, "Benim," dedi.

"Eteğinin arkasına saklanan da Mary Katherine olmalı, öyle mi?"

Kız uzun, kızıl kahve karışımı saç örgüsünü omuzlarının üstünden geriye atarak başını salladı.

"Kaç yaşındasınız?"

"Ben on iki yaşındayım. Katie de yedi."

Gecikmeden gelen yanıtın ardından tekrar bir sessizlik oldu. Tess bu aile için sessizliğin normal bir durum olduğu izlenimine kapıldı. Sonra biri ağladı. Yağı bitmiş bir motorun hıçkırıp yağ püskürtmesine benzer mızırtılı bir sesti bu.

Tess'in gözleri Savannah'nın kucağındaki kundağa kaydı. "Bebek bu mu?"

Savannah başını salladı.

Tess güçlükle yutkundu. Korku ve heyecan birbirine karışırken dudaklarında hafif, çekingen bir tebessüm belirdi. "Onu görebilir miyim?"

Savannah'nın yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. Olduğu yere saplanıp kaldı.

Gerçekler Tess'in üzerine soğuk bir dalga gibi yayıldı, midesini bulandırıp içini burktu. "Onu bırakmaktan korkuyor musun... yani tenim kucaklamamdan?"

Savannah bembeyaz oldu. Alt dudağını gergin bir şekilde çiğne-P yatağa biraz daha yaklaştı ve bebeği nazikçe Tess'in şiş karnına

eŞtırdi. "Hayır, yalnızca Katie'yi kucağına almak istememiştin hl9-Düşündüm ki..."

.37-

Bin Ömrüm Olsa

Tess korku içindeki kızı rahatlatmak için içgüdüsel olarak uzandı. "Tamam tatlım."

Savannah kasıldı ve ondan uzaklaştı. Tess'in yanıt vermesine fırsat kalmadan kollarının arasındaki kundak kıpırdanmaya başladı.

Tess bebeğin sade battaniyesini yavaşça açtı. Kapalı, şiş göz kapaklarının altındaki gözleri, çay fincanı büyüklüğündeki pancar rengi buruşuk yüzünden ona bakıyordu. ,

Tess tereddüt ederek bebeğin kadife gibi yumuşak, yeni doğan tenini okşadı. Dokunuşuyla birlikte bebek sarsıcı, hıçkırıkla karışık bir nefes alıp ağlamayı kesti. Belli bir noktaya odaklanmayan gözleri Tess'in yüzüne kaydı ve Tess bebeğin onu izlediğine dair belirgin bir hisse kapıldı. Bir dakika sonra bebek sessiz, tatminkâr bir şekilde iç geçirdi. Battaniyeye iyice sokularak uykuya daldı.

Tess bebeğin onu kabul ettiğini ve güvenini kazandığını apaçık bir biçimde hissetmişti. Hayranlık kelimesinin anlamını ilk olarak o an öğrendi. O duyguyla birlikte gözleri kocaman açıldı, kalp atışları iyice yavaşladı. Gözyaşları gözlerini yaktı.

Tess hayranlığının, etrafındaki yüzlere yansıdığını görmek istercesine aniden başını kaldırdı. Ama onun yerine hepsinin yüzünde endişe ve şüphe gördü.

Savannah hemen bebeğe uzandı. "Tamam anne, onu alıyorum..."

Başını ablasının dirseğine yaslayan Katie, Savannah'nın arkasındaki görünmezliğine çekildi tekrar.

Tess kaşlarını çattı. Bu ailenin nesi vardı böyle? Bebeği odanın diğer ucuna fırlatacağını düşünüyorlarmış gibi hareket ediyorlardı. Savannah ve Jack her an bir patlama bekliyormuş gibi tetikte duruyor, normalde pimi çekilmiş bir el bombasına yöneltilebilecek temkinli ve gergin bakışlarla ona bakıyorlardı. Zavallı Katie ise savaş halinin ilk kuralına uymuştu: Başını eğ ve siperden ayrılma.

Burada çok fazla sıkıntı, Tess'in anlamadığı çok şey vardı. O istemsiz yardım etme, dokunma, iyileştirme dürtüsünü yine hissetti içinde. Jack'in içler acısı bir halde beşiğin yanında durduğunu gördüğünden beri...

Ufacık, basit bir şey söylemek istedi, çevresindeki yüzlerin kalp ağrısını hafifletecek bir şey. Ama aklına hiçbir şey gelmedi.

Savannah ya uzanmayı denedi ama bebek, hareketlerini kısıtlıyordu. Tek yapabildiği parmağını kıza doğru kaldırmak oldu.

Ama parmağı Savannah yi hedef almadı. Kapıyı hedef aldı. O hareketle Savannah'nın derisi kül rengine döndü. Tess'in bir kelime söylemesine fırsat kalmadan Savannah dönüp odadan çıktı. Katie de peşinden koşturdu. Kapı sertçe kapandı.

Jack ayağa fırladı. "Lanet olsun Amarylis! Onlarla konuşsan incilerin mi dökülürdü? Senin için ne kadar endişelendiler haberin var mı?"

"Ben düşündüm ki..."

"Ha!" Jack yanına geldi. Çizmelerinin zemine çarpan kof sesi, Tiiss'in kafasının içinde çınladı.

"Ona ne yaptığını görmüyor musun, lanet olsun!"

"Ben yalnızca..."

Jack güldü. Neşeden eser olmayan sert, acı dolu bir sesti bu. "Ben senin ne istediğini biliyorum. Herkes biliyor." Jack soğuk, kısık gözlerle ona baktıktan sonra onu görmekten tiksiniyormuş gibi yataktan uzaklaştı. Üç adımda odayı aşıp kapıyı ardına kadar açtı ve arkasından sertçe kapattı.

Tess saçmasapan biçimde başka bir kadının günahını ve pişmanlığını hissederek kapıya bakakaldı.

Amarylis'in pek de iyi bir anne olmadığı belliydi.

Jack kapıyı öyle sert kapattı ki kirişler sarsıldı. Kızlar ürkek tavşan gibi zıplayıp ona bakmak için döndüler. Katie ablasının bol eteğinin arkasına sindi.

Jack çocuklarını önünden itip bu lanetli evden kaçmak, son nefesine kadar koşmak istedi.

"Annem iyi mi?" diye sordu Savannah.

Jack büyük kızına baktığında öyle yoğun bir duygu içini sardı ki neredeyse acıyla bağıracaktı. Savannah ona yürek parçalayan bir ümit, sevgi ve çaresizlikle bakıyordu.

Nasıl, diye düşündü Jack kızgınlıkla. Jack'in yaptığı... ve yapmadığı onca şeye rağmen kızı onu nasıl sevebiliyordu hâlâ?

İhtiyaç duygusu ani bir dalga gibi içini sardı. Diz çöküp onları kollarının arasına almak için müthiş bir istek duydu.

Ama tabii yerinden kımıldamadı. Ellerini iki yanına kenetledi ve o sert bakışlarda biraz olsun yumuşama olmadı. Ona göre tek korunma, mesafeli olmaktı. Kısacık bir an, "Seni seviyorum" diyecek kadar kısa bir an açılacak olsa ruhundaki canavar dışarı çıkıp onu bir çırpıda yerdi.

Ama bunu yapmak istiyordu. Hem de çok istiyordu.

Jack boğazına yapışan kaya büyüklüğündeki bir yumruyu yuttu ve yüreğindeki duygunun gözlerine yansımamasını diledi. "O iyi. Doktor Hayes bir süre kafasının karışık olacağını söyledi. Bazı şeyleri unutabilirmiş hatta. Ona yardım etmeliyiz."

Katie başını Savannah nın arkasından uzattı. "Caleb güzel bir isim."

"Caleb ha?"

"Annem beğenmez ki," dedi Savannah donuk bir sesle.

Biz beğeniyoruz diye beğenmez. Jack o üzücü cümleyi içinden tamamlamakta sorun yaşamadı. Savannah haklıydı ve üçü de bunu biliyordu. Amarylis onların neşesini kaçırmaktan zevk alıyordu. Jack bir şey söylememesi, sırtını dönüp gitmesi gerektiğini biliyordu. Ama bunu yapamıyordu. Farkında bile olmadan, "Şey, belki şimdi deneyebiliriz şansımızı. Kafası... karışıkken," dedi.

Savannah nın yüzünde beliren tebessümü görünce Jack'in içini yeni bir umutsuzluk dalgası sardı. Kızlarını mutlu etmek ne kadar da kolaydı. Azıcık bir çaba yetiyordu. Ve lanet olsun ki Jack o kadarını bile yapamıyordu.

"Carol," diye tısladı Tess kapı kapanır kapanmaz. "Buraya gel. Hemenl"

Tess yatakta doğruldu. "Carol!"

Yanıt yoktu.

Tess nefesini öfkeli bir iç geçirişle birlikte dışarı verdi. Carol in gerçekten yanıt vermesini beklemiyordu. Belli ki hayaletler öldükten sonra ortaya çıkıyordu. Yeni hayatlar, yeni cezalar anlamına geliyordu.

Peki şimdi ne yapmalıydı? Ev kadınlığına mı soyunacaktı? Bunun düşüncesi bile Tess'i ürpertti. Ev kadınlarını konu alan filmleri bile sevmezdi ki o. O kadınlar bakımsız olurdu ve çok çalışırlardı.

Yanı başında huzurla uyuyan bebeğe bir bakış attı ve içini karmaşık bir duygu sardı. Korku, ümit, heyecan. En çok da korku.

Anneliğe dair hiçbir şey bilmiyordu. Hatta birinin karısı olmaya dair de. Hayatı boyunca bir ailenin parçası olmamıştı. Âşık olmamıştı ve şimdi burada ürkek, işlevsiz bir ailenin başına geçmesi, yeni doğmuş bir bebek de dâhil üç çocuğa annelik etmesi bekleniyordu. Oysa Tess yemek ya da temizlik yapmaz, dikiş dikmez, çocukları anlamaz, onlarla iyi anlaşamazdı.

Keşke o parlak kılıçlı şövalyeyi seçseydi. En azından ondan kaçabilirdi.

"Aman ne güzel Carol," dedi Tess alaycı bir ifadeyle. "Tam bana göre bir yer burası."

O alaycı kelimeler dudaklarından daha dökülmeden kapı kulpunun döndüğünü fark etti. Birkaç saniye sonra aile, Jack'in önderliğinde sessiz, yenilgiye uğramış askerler misali odaya doluştu. Dimdik ve kendinden emin duruşuyla Jack kızlara hem mesafeli hem de Tess'e neden onlarla arasına mesafe koymaya çalıştığını düşündürtecek kadar da yakın duruyordu. Jack'in karmakarışık saçları düzensiz dalgalar halinde geniş omuzlarına düşüyor, kapkara rende talaşı gibi kıvrılıyordu. Kalın siyah kaşlarının altındaki delici yeşil gözleri insanın içine işliyordu.

Savannah kaskatı bir halde ilerlerken yumruk gibi sıktığı ellerini beline yaslamıştı. Uzun, kumral örgüleri ve kocaman mavi gözleriyle Dorothy'nin Oz Büyücüsü yle karşılaştığı andaki haline benziyordu.

Tess, Katie'yi görebilmek için yana eğildi. Ama Tess ağırlığını bir yana kaydırdığında Katie diğer tarafa kaçtı. Çocuğun gevşek sarı kurdelesinden ve siyah saçının bir kenarından başka bir şey görünmüyordu yine.

Garip bir aile, diye düşündü Tess tekrar.

"Anne," dedi Savannah sessizce.

Tess'in, artık onların annesi olduğunu hatırlaması birkaç saniyesini aldı. Temkinli bir şekilde, "Evet?" dedi.

"Biz... Biz düşündük ki Caleb güzel bir isim olur."

Tess kucağındaki bebeğe baktı. "Caleb." Kelime en doğru tonda dilinde yuvarlandı. Tabii ki bebeğe isim vermek ona düşmezdi ve karşı çıkmaya da yeltenmezdi ama tuhaftır ki tam da Tess'in tercih edeceği bir isim seçmişlerdi. Tess başını sallayıp hafifçe gülümsedi. "Harika."

Katie kafasını uzattı. "Gerçekten mi?"

Tess küçük kıza hafifçe gülümsedi. "Sen mi seçtin bu ismi?"

Katie kıpkırmızı kesilerek tekrar saklandı.

"Bezini kim bağladı peki?" diye sordu Tess.

Savannah alt dudağını ısırdı. "Be... ben bağladım. Ama istersen tekrar..."

"Harika bir iş yapmışsın. Teşekkürler."

Savannah'nın süt beyazı yanaklarına kan hücum etti. "Gitmeliyim." Kız hemen dönüp odadan çıkarken Katie de onu takip etti.

Jack esrarengiz bir ifadeyle Tess e baktı. Tess onun memnun mu yoksa kızgın mı olduğunu anlayamıyordu. Zaman âdeta esnedi, huzursuz ve yoğun bir hal aldı. Tess konuşmak istese de ne konuşacağını bilemiyordu. Parmak fiyaskosu ona bu ailenin nasıl bir duygusal mayın tarlasının üzerinde yaşadığını kanıtlamıştı. Yanlış bir kelime söyleyen kişinin kafası uçuruluyordu burada resmen.

Sessizlik Tess'i fazlasıyla rahatsız etmişti. O yıllarını, hatta ömrünü acı dolu bir sessizlik içinde geçirmişti zaten. Bir daha yapmak istemeyeceği bir şeydi bu.

"Jack bence..."

"Merak etme, çıkıyorum." Jack topuklarının üstünde dönüp kapıya yöneldi.

"...konuşmalıyız," diyecekti ki kapı sertçe kapandı.

Tess bir süre kapıya öylece bakarken garip bir şekilde ihanete uğramış gibi hissetti kendini. Sonra uysal bir iç geçirişle yastığına gömülüp gözlerini kapattı. Parçalanmış odunun, elde yıkanmış ketenin ve yanık yağın ona tümüyle yabancı olan kokusu tüm duyularını doldurdu. Sesler kulaklarına dolarken gülümsedi; birçok kişinin farkına bile varmayacağı yumuşak, alçak seslerdi bunlar. Gıcırdayıp çöken tahtaların, pencerelere vuran rüzgârın, Caleb'in düzenli nefesinin sesi. Yedi yaşından beri sağır olan Tess'e göre bu sesler büyük patlamalara benziyordu. Tanrının bir armağanıydı ona.

"Pekâlâ Carol," dedi usulca. "Buradayım. Bunu kabul ediyorum. İyi ama ne yapmam gerekiyor?"

Yanıt yoktu, beklemiyordu da. Her zamanki gibi Tess yalnızdı.

Caleb uykuya dalana kadar onu tekrar salladı, sonra örtüleri üstünden atıp yataktan kalkmaya çalıştı.

Şiddetli bir acı ona kısa süre önce doğum yaptığını hatırlatıp kımıldamasına engel oldu. Gözle görülür bir şekilde yavaşlayıp beşiğe doğru yürüdü ve uyuyan bebeği yatağına yatırdı.

Doğrulurken yumruğunu ağrıyan sırtına bastırdı ve döndü. Ayna ona göz kırparak onu kendine çekti. Tess temkinli adımlarla aynaya doğru yürürken kendini Alice gibi hissetti.

Gördüğü şey nefesini kesti. Ipeksi, mısır püskülü kadar ipeksi sarı saçları Grace Kelly zarafetinde bir yüzü çevrelemişti. Kocaman, yumuşacık kahverengi gözler sorgulayan bakışlarını ona dikmişti.

Şaşkınlık içinde başını sallayıp ışığın o uzun, altın sarısı saçlara düşüş şekline ve onunla iç içe girmesine hayran kaldı. "Vay

• 43.

Bin Ömrüm Olsa

canına, Tanrı ikinci şansı verirken ciddiymiş," dedi pürüzsüz güneyli aksanıyla.

Tekrar yatağa gidip ağır yorganın altına girdi. Hayatında ilk kez güzel olduğunu düşünerek uykuya daldı.

¦ 44.

Dördüncü Bölüm

Tess şiddetli bir gürültüyle uyandı.

Uyku sersemi, kafası karışmış bir halde dirseklerini arkasına götürüp doğrulmaya çalıştı. Nerede ve hangi çağda olduğunu hatırlaması biraz zaman aldı. Beşiğe şöyle bir bakış attı. Caleb huzur içinde uyuyordu.

Rahatladı ve uykulu gözlerle odayı inceledi. Farklı ya da eksik bir şey gözüne ilişmedi, yine de emin değildi. Solgun ay ışığı gümüş rengi pencere pervazlarından içeri doluyordu ama onun dışında oda karanlık ve hareketsizdi.

Yorganı üzerinden atıp oturdu. O hareketle birlikte karnında, bacaklarına doğru inen bir acı hissetti. Ölü gibi tekrar yastığına gömülmemek için tüm gücünü kullandı.

Tess gözlerini sımsıkı kapatıp nefesine odaklandı, ta ki o yakıcı sancı donuk, karşı koyulabilir bir acıya dönüşene kadar. Sonra çoraplı ayaklarını yatağın kenarından sarkıttı. Serin akşam havası etine üfleyip tüylerinin diken diken kalkmasına sebep oldu. Ürpererek ağır adımlarla kapıya doğru ilerledi.

"Johnny! Hayır!"

Çığlığa benzer sesler odanın içinde yankılanırken Tess olduğu yerde kaldı. Başka bir çığlık daha bekledi ama ev yine sessizliğe gömülmüştü.

.45.

Bin Ömrüm Olsa

Yatağın kenarına asılı olan pazen sabahlığa uzanıp o kalın kumaşı üstüne attı ve kapıyı açıp aksak adımlarla yatak odasından dışarı çıktı. Koridorun sonunda nefesini düzenlemek için duraksadı. Sızlayan karnını tutup temkinli adımlarla köşeyi döndü.

Oturma odası sönmeye yüz tutmuş ateşten yansıyan titrek turuncu ışık dışında karanlıktı. Kırmızı, altın sarısı karışımı titrek ışık yere çarpıyor, güçlü parmaklarını karanlığa yolluyordu. Mobilyalar herhangi bir şekli ya da cismi olmayan gölgemsi bir yığından ibaretti.

Tess kaşlarını çattı. Duvardan uzaklaşıp odaya yürüdü.

Jack bir anda hayalet gibi tam karşısında belirdi. Tess ürküp geri çekildi ve gürültüyle duvara çarptı. Jack tek adımla aralarındaki mesafeyi kapattı. Tess onun bakışlarının ağırlığını üzerinde hissetti ama gözlerini göremiyordu.

"Burada ne işin var senin?" O soru sevecen sesle söylenmişti ama uysallık, Tess'in duyduğu çığlıktan daha ürkütücüydü. "Kuralları biliyorsun."

Tess bir adım daha gerileyebilmeyi isterdi ama duvar onu oraya hapsetmişti. "Ben... Ben bir ses duydum."

"Git buradan." Jack dönüp odanın içinde volta atmaya başladı. Hareketleri sert ve aşırı kontrollüydü, kaçıp gitmek isteyen ama kendini kalmaya zorlayan bir adamın sert hali vardı üzerinde. Birkaç dakika sonra Jack elleriyle kulaklarını kapattı, yalnızca kendisinin duyabildiği şiddetli bir gürültü varmış gibi.

"Jack, ben..."

Jack tekrar döndü ve onu omuzlarından kavrayıp kendine çekti. Tess onun göğsüne yapışırken hissettiği acıyı bastırmaya çalıştı. "Bunu bana yapma Amarylis." Jack'in sesi titredi. "Şu an oyunlarına ayak uyduracak kadar güçlü değilim."

Tess düzensiz nefes alıp verirken ona baktı. Jack'in bakışları onu boğazından kavrayıp sıkıyordu sanki. Sonra aniden onu bıraktı, ona dokunduğunu yeni fark etmiş gibi.

Tess onun o uzun, sert vücudunu tüm vücudunda hissetti ve sonra kendini uzaklaştırdı.

"Kuralları unutma. Ne duyarsan duy. Karanlık çöktükten sonra buraya gelmeyeceksin. Asla."

Tess duvara yaslanıp nefes almaya çalıştı. Gözlerini sımsıkı kapattı. Jack'in çizmelerinin topukları zemine çarparken her adımı Tess'in kalp atışlarında yankılanıyordu. Tess onun pürüzlü, düzensiz nefes alıp verişini ve sönmeye yüz tutan ateşin tıslamasını duydu. Tess duymayı ömür boyu beklediği seslere odaklandı ama nedense bundan keyif alamadı. Tek hissettiği yalnızlık, korku, ürkütücü derecede ona uymayan bir yerde olduğuydu.

Carol'ı ve verdiği sözü düşündü. Düşünürken içini bir hüzün kapladı ve o hüzün arkasında ihanetin derin izlerini bıraktı. Carol ona yalan söylemişti. Jack Rafferty hiç de özel biri değildi.

Tess güçlü olmaya, umursamamaya çalıştı ama elinde değildi. Hayal kırıklığı içini sarıp dudak kenarlarını aşağıya doğru sarkıttı. Garip bir sebepten ağlayacakmış gibi hissetti.

Dişlerini sıkarken ona tamamen yabancı olan, kendine acıma dalgasıyla mücadele etti. Sonra ondan sıyrıldı. O kolay kolay pes edecek biri değildi. Daha önce hiç pes etmemişti. Şimdi de bunu yapmayacaktı. Üstelik bu Carol'ın hatası da değildi. Bu hayatı, bu adamı Tess seçmişti.

"Lanet olsun," dedi Tess ona. "Burası benim de evim artık, istediğim yere istediğim zaman gitmeye hakkım var. Ve şu anda gitmek istediği yer..." Bir dakika düşündü. "Banyo."

Çenesini kaldırıp duvardan çekildi ve koridora yöneldi.

Jack, Tess yanından geçerken, "Nereye gidiyorsun?" diye homurdandı.

Tess çenesini biraz daha kaldırdı. "Seni ilgilendirmez aslında ama tuvalete gitmek istiyorum." Tess önündeki kapıya uzandı.

"Kızların odasında mı?"

Tess'in eli kapı kulpundan birkaç santim ötede durdu. Kaşlarını çatarak döndü ve ağır adımlarla oturma odasına doğru yürüdü. "Ama başka kapı yok ki."

"Doğru. Evin içinde yok. Odanda lazımlık var. Ya da eskisinden daha cesur hissediyorsan tuvalet..."

Hayır. Sakın söyleme, sakın tuvaletin...

".. .tuvalet dışarıda."

"Dışarıda," diye tekrarladı Tess boğuk bir sesle. "Tabii ya."

Ağrıyan karnını tutarak kanepeye yürüdü ve ayağını sürüyerek mutfağa geçti. Ön kapıda duraksadı. Çıplak poposunu gölgelerin arasındaki tuvalete oturttuğunu düşünmek bile midesini isyan ettirmeye yetti. Ama odasındaki o porselen lazımlığa çömelmeyi de istemiyordu.

Tekrar oturma odasına bakıp Jack'in gölgesini aradı. Hâlâ pencerenin yanında duruyordu; soluk perdelere karşı duran gövdesinin dış hatlarını görebiliyordu. "On dakika içinde dönmezsem 911'i ara."

"Ne?"

Tess kapıyı açıp dışarı çıktı. Deniz kokusuyla ağırlaşmış soğuk hava yüzüne çarptı ve çıplak boynu boyunca kayıp gitti. Tess sabahlığını boynuna sıkıca sarıp temkinli adımlarla ilerledi. Beyaz ahşap ayaklarının altında gıcırdadı.

Evin önündeki geniş, üstü kapalı verandayı aksayarak geçti. Basamakların başında duraksadı ve acısının yine baş edilebilir bir düzeye inmesini bekledi.

Tess etrafına bakındı. Gece yarısının mavi gölgeleri ve kapkara şekilleri etrafını sararken hayalete benzeyen parmaklıklı çitler de onları sarıp sarmalamıştı. Aşağısında, çekiçle dövülmüş sonsuz bir levha gibi görünen nehir ışıldıyor, yüzeyi ay ışığıyla birlikte dalgalanıyordu. Gölgelerin arasındaki çiftlik görünümlü kulübeler onu tuvalet olduğunu tahmin ettiği köhne, eski bir yapıya yönlendiriyordu.

Tess titrek parmaklıklara tutunarak birkaç küçük basamağı ağır adımlarla indi. Son basamakta yine zar zor nefes alıp veriyordu.

Duraksayıp alnındaki teri sildi ve avludaki çimenlik bayırı emin adımlarla tırmandı.

Her adımında midesi biraz daha çöküyordu. Geri durup nefesini tutmaya çalışırken ip sürgüyü çekip kapıyı açtı. Kapı gıcırdayan menteşeleriyle açılıp tahta duvara sertçe çarptı. O darbeyle baraka bütünüyle sarsıldı.

Tess içeriye baktı ama duş büyüklüğünde simsiyah bir boşluktan başka bir şey göremedi.

Temkinli adımlarla karanlık tezgâha doğru yürüdü. Gece karanlığı siyah kadife misali onu hemen sarıp sarmaladı. Beklenen kokular boğazını çevrelerken gittikçe yoğunlaşıp çirkinleşiyordu.

Nefes almamak için dudaklarını birleştirdi ve geceliğini kaldırıp poposunu soğuk tahta çıkıntıya yerleştirdi.

Kapı aniden sertçe kapanıp onu mezara benzer bir karanlığın içine düşürdü. Tess'in hayal gücü ayaklanmıştı. Böcek, yılan ve adını bilmediği her türden vahşi yaratığın kapının altından sürünüp ona doğru kaydığını gördü. Başka zaman olsa ona garip ve heyecan verici gelecek olan hayvan ve gece sesleri şimdi uğursuz geliyordu.

1873 süt çocuklarına göre bir yıl değildi.

Savannah kalın battaniyenin altına sokulmuştu, tüm vücudu titriyordu. Uzun zaman önce unuttuğu parmak emme dürtüsünü hissediyordu yine içinde. Yumruğunu sıkıp elini karnına götürdü. Anne baba kavgasının o anlaşılır sesleri kapısının altından süzülüp kötü bir koku gibi küçük odaya doldu.

"Vannah? Babam neden Johnny'yle ilgili bir şeyler bağırıyor?"

Savannah karanlıkta omuz silkti. Dökemediği gözyaşları boğazını bir şey söylemesini engelleyecek kadar düğümlemişti. Ama Katie yanıt beklemiyordu zaten. Onlar birinden bir şey beklemeyecek kadar çok defa aynı sahneyi yaşamışlardı.

"Sence babam iyi mi?"

Savannah yutkundu. "Evet." İkna gücünden yoksun bu kelime yorgun bir nefes gibi döküldü dudaklarının arasından.

Katie yataktan kalktı. Çıplak ayakları sert tahta zeminde sesler çıkardı. "Ben bakmaya gidiyorum."

Savannah örtüsünü üzerinden atıp çoraplı ayaklarını yataktan indirdi. "Ah Katie..."

Katie ablasının yanına gidip elini tuttu. Birlikte dikkatle adım atıp kapıyı açtılar.

Babası ateşin yanında durmuştu. Sarı kırmızı ateşin yansıttığı ışıkta ellerinin titrediğini gördüler ama onun dışında hâlâ taş gibiydi. Hızlı nefes alıp verişi karanlığı bölüyordu.

Anneleri arka kapıya yürüdü. "On dakika içinde dönmezsem 911'i ara."

"Ne?" diye seslendi babalan.

Anneleri onu duymazdan gelip dışarı çıktı. Nefes sesiyle yüklü bir dakikanın ardından babası şömineden uzaklaşıp volta atmaya başladı. Topuklarının gürültüsü ve hızlanan nefesi odayı doldururken her şeye tehlikeli bir görüntü veriyordu.

"Lanet olsun," diye tısladı karanlığa doğru, "lanet olsun sana." Duvara dönüp kollarını çekti ve yumruğunu tahta duvara vurdu.

Savannah irkildi. Katie ablasının arkasına gizlenip korkusundan bebek ağlamasına benzer sesler çıkardı. Savannah karnını tuttu. Babasının yanına gitmek, ona dokunup onu sevdiğini söylemek için can atıyordu. Öne doğru temkinli bir adım attı, sonra dondu. Babası, Savannah'nın onu teselli etmesini istemezdi ki. Bunu hiç istememişti.

"Lanet olsun sana," diye haykırdı babası yeniden.

Savannah gözlerini yakan yaşlarla mücadele etti. Titrek ateşin ışığında duvara bulaşan kanı gördü ve bu görüntü bile midesinin bulanmasına yetti.

Kendine zarar verme babacığım, diye geçirdi içinden. O buna değmez.

Savannah ve Katie sessizce yatak odalarına geçip kapıyı kapattılar. Yatağa beraber uzanıp kenetlenerek birbirlerinden güç almaya çalıştılar. Konuşmadılar, söyleyecek bir şey yoktu. Babalarını dü-

şünmekten vazgeçmeleri uzun zaman aldığı gibi sıkıntılı, düzensiz bir uykuya dalmaları daha da uzun zaman aldı.

Tess ertesi sabah mızıldanıp sızlanan bebeğin sesine uyandı. Yorgun bir halde gözlerini kırpıştırdıktan sonra doğruldu.

"Geliyorum Caleb," dedi neşeli bir sesle ve bebeğin pembe, inanılmaz güzel yüzüne baktı.

Bebek ona gözlerini kırpıştırdı ve ağlamaya başladı. Tess bir anda endişeye kapıldı. Aniden bebek de gözüne güzel görünmedi. Korkutucu görünüyordu artık.

Sorumluluk duygusunun büyüklüğü Tess'i alnından vurmuştu âdeta. O artık anneydi. Anne. Bebeğin kıyafetlerini değiştirip hikâye okumaktan ve yumuşacık yanaklarını öpmekten çok daha farklıydı. Annelik, her şeydi artık. Bebeğin minik, masum hayatı onun el-lerindeydi şimdi.

Tekrar yatağa gidip yorganın altına sokulduğunda belli belirsiz, biçimsiz bir korku içine işledi. Güçlükle yutkundu. İzole, yalnız yaşamı boyunca hiçbir şey onu bu bebeğin bakımına hazırlama-mıştı. Tanrı aşkına, o bir mikrobiyoloji doktoruydu, bakıcı değil. Bir bebeği nasıl susturacağını bilmiyordu ve öğrenmeye vakti de olmamıştı. Caleb in hayatının sorumluluğu onun üzerindeydi. Artık.

Bebeğin bir kullanma kılavuzuyla birlikte gelmesini nasıl da isterdi!

Tess ürkerek onun kadifemsi yanağını aniden buz kesen ve titremeye başlayan parmaklarıyla okşadı. "Şişşt, bebeğim, şişşt..." Kelimeler dudaklarının arasından hipnotize edici, sakin bir şekilde yuvarlanıyordu.

Ama Caleb ne hipnotize oluyordu ne de sakindi. Çığlıkları güçlenirken kulak tırmalayan bir hal alıyordu. Yüzü, kırmızının çirkin bir tonuna büründü.

O sırada Tess'in göğüsleri sızlamaya başladı. Geceliğinin önü nemlenip kumaşı ıslattı. Düğmelerini çözdü. Islak kumaş açılıp göğüslerini ortaya çıkardı.

• 51.

Bin Ömrüm Olsa

Tess bir memesini tuttu ve çığlığı kopardı. Onun çığhğıyla irkilen Caleb nefesini tutup ona baktı. Sonra şişmiş göz kapaklarını kapatıp Tess'in kulaklarında çınlayan ölümcül hıçkırıklara boğuldu.

Kapı ardına kadar açılıp duvara çarptı. Jack odaya girdi. "Ne oldu?" dedi nefes nefese.

Utanamayacak kadar korkan Tess dehşet içinde göğüslerini işaret etti. Bunlar benim göğüslerim olamaz, demek istedi. Kimsenin göğüsleri olamaz.

Jack hatırı sayılır irilikteki memelere baktı. "Göğüslerini saralım mı?"

"Sarmak mı?"

"Sütü kesmek için."

"Süt. Tabii ki." Tess doğum yapan bir vücudun süt üretmeye başlayacağını unutacak kadar aptallaşmıştı.

"Gidip Savannah yi çağırayım," dedi Jack kapıya yönelerek.

"Hayır! Ben bebeği emzirmek istiyorum."

uNe?"

"Anne sütünde önemli besinler ve antikorlar vardır." Tess gülümseyerek Caleb'a baktı. Vücudunu bir sıcaklık kapladı ve bir an kendini gerçekten onun annesiymiş gibi hissetti.

"Ama sen... çocukları hiç emzirmedin ki."

Tess omuz silkti. "Ne kadar zor olabilir ki?"

Bir saat sonra Tess bu işin gerçekten zor olabileceğini kabul etti.

Ortalığı birbirine katan Caleb, "Jingle Bells"in detone bir versiyonunu söylercesine avazı çıktığı kadar bağırıyor, tiz sesi Tess'in bütün kemiklerini sarsıp kafasının içinde uğulduyordu. Jack uzaktaki duvarın dibinde kollarını göğsünde birleştirerek durmuş, gözlerini ise yatakta yaşanan faciaya dikmişti. Herhangi bir şekilde yardım etmeye yanaşmıyordu.

"Hadi Caleb," diye mırıldandı Tess bininci defa, "tekrar deneyelim." Onu sol memesine yönlendirdi. Caleb minik ellerini kaldırıp

emmeye çalıştı ama Tess'in memesi çok şişmiş ve sertleşmiş olduğu için bebek onu kavrayamıyordu.

"Hadi tatlım, tekrar dene." Tess onu diğer tarafa yatırıp diğer memeyi denedi. Bebeğin dudakları memeden kıl payı uzaklıktaydı.

Lütfen, ah lütfen.

Bebek öfkeli bir çığlık attı.

Tess de onunla birlikte çığlığı basmak istiyordu. Gözyaşları gözlerine batarken görüşü bulandı. Caleb ağzı açık, kıpırdanıp duran kırmızı bir lekeye benziyordu şimdi.

Tess'in boğazında düğümlenen korku, nefes alıp vermesini güçleştiriyordu. Onu besleyemeyecekti belli ki. Aman Tanrım, onu beslemeyi nasıl beceremezdi?

Aman Tanrım...

"İyi misin?" Jack'in kısık sesi Tess'in öfke bulutunun arasından yükselerek onu ağlattı. Tüm vücudunu sarsan acı verici, sessiz hıçkırıklar boğazını kavurmuştu.

Jack yatağın ucuna yürüyüp orada bekledi. "Amarylis?"

Tess ona bakamıyordu. Küçük düşmüştü ve korkuyordu. Diğer hayatında Tanrı ona neden çocuk vermemişti, şimdi anlıyordu. Annelikten anlamıyordu ki.

Jack onun yanına oturdu. Yorgun eski yatak gıcırdadı ve şilte de onun ağırlığı altında büküldü. Korku içinde titreyerek ona baktı. "Yapamıyorum. Yapamıyorum..." Gözyaşları konuşmasını engelleyene kadar boğazını düğümledi. Tek yapabildiği orada öylece oturup çaresizce ona bakmaktı.

"Yapmak zorunda değilsin."

Tess, gözyaşları yanaklarına akarken, "Lütfen," diye fısıldadı. "Bana yardım et..."

Jack'in gözleri yaşadığı şaşkınlıkla ardına kadar açılınca Tess, Amarylis'in uzun zamandır ondan yardım istemediğini içgüdüsel olarak anladı. Bir an Jack'in reddedeceğini düşündü ama sonra adam alçak sesle, "Savannah yi çağırayım," dedi.

Jack kalkmaya hazırlanırken Tess onu kolundan tuttu. Jack durup ona döndü.

"Teşekkürler." Hissettiklerini yeterince ifade etmeyen tatsız, acınası, küçük bir sözdü bu ama boğazındaki yumruyu aşacak bir şey söyleyemiyordu şu an.

"Bir şey değil," diye yanıtladı Jack kaskatı bir halde. Sonra gitti. Tess kucağında ağlayan bebekle, kendisi de ağlayarak öylece oturdu. Saatler sürmüş gibi gelmişti ona bu bekleyiş. Lütfen Tanrım, diye dua edip duruyordu, lütfen başarısız bir anne olmama izin verme. Lütfen...

Sonunda biri kapıyı çaldı.

"Gel." Tess bu kelimeyi haykırmak istedi ama yapamadı. Yorgun bir iç geçiriş gibi döküldü dudaklarından.

"Anne?" Savannah kapıyı açtı ve kafasını içeri soktu.

Tess alt dudağını ısırarak titremesini durdurmaya çalıştı ve

yanaklarındaki ıslaklığı sildi. Gülümsemeye çalıştıysa da başaramadı.

Savannah üzerinden buharlar yükselen suyla dolu metal bir

kovayı içeriye taşıdı. Kalın pamuklu havluları, şık bir restorandaki

garsonlar gibi ön kolundan aşağıya sarkıtmıştı.

Kovayı yere bırakıp yatağa oturdu. Biraz daha yaklaşıp havlulardan birini kolundan aldı ve suya batırdı. İyice ıslattığı havluyu sudan çıkartıp sıkarken kaşlarını çatmış, annesine bakıyordu. "Babam... şiştiğini söyledi."

Tess bu kadar acı çekmese kahkahalara boğulabilirdi. "Öyle de denebilir."

"Sıcak havlu işe yarayabilir. Bessie'ye de yapmıştık bunu geçen..." "Bessie mi?" "Biliyorsun işte... inek." Tess hafifçe gülümsemeye çalıştı.

"Her neyse, geçen bahar memeleri yapıştığında Bessie'ye de aynısını yapmıştım. İşe yaramıştı. Şimdi bu sıcak havluları... göğsüne koyacağım. İşte böyle."

Sıcak havlular onu anında rahatlattı. Buharlar yukarıya doğru süzülüp Tess'in burnuna yükselerek kaşlarına düşen dağınık buklelerine karıştı. Sütü anında akmaya başladı. O korkunç, acı veren gerginlik hafifledi. Gözlerini kapattı ve başını tahta yatak başına yasladı.

Savannah ona doğru eğildi. "Daha iyi misin?"

"Evet," dedi Tess titrek bir sesle, "sanırım işe yarıyor..."

On dakikadan sonra Tess kendini yeni bir kadın gibi hissetti.

"Onu şimdi emzirmeyi denemek ister misin?"

Savannah'nın sesi, neredeyse hipnotize olmuş haldeki Tess'i iyice mayıştırdı. Uykulu bir halde gülümsedi ve Caleb'ı göğsüne kaldırdı. "Hadi bebeğim, tekrar deneyelim."

Bu kez Caleb doğduğundan beri bunu yapıyormuş gibi kolaylıkla memeyi kavradı. Minik parmakları aralanıp memenin iki yanına kondu. Göz açıp kapayıncaya kadar bebek yalnızca kucağında taşıdığı bebek olmaktan çıktı, onun bir parçası oldu.

Tess ona bakarken öyle büyük, öyle derin bir duygu hissetti ki bir daha aynı anda böyle bir şey hissetmeyeceğini biliyordu. Hayranlık, gurur, tevazu, sevgi, huzur. O duygu ruhuna işleyip onu parlak, aydınlık ve sımsıcak bir ışıkla doldurdu. Anne olmanın nasıl bir duygu olduğunu kısa bir an da olsa anlamıştı ve bu da içini özlemle doldurmuştu. Şu an ona... ihtiyaç duyuluyordu. Önemliydi. Parlak zekâlı bir bilim insanı olarak değil, insan olarak ihtiyaç duyuluyordu ona. Hayatı boyunca aradığı duyguydu bu; başta çaresizce, sonra kederle.

Bu anı biriyle paylaşma hevesiyle aniden Savannah'ya baktı.

Savannah'nın gözlerindeki soğuk, temkinli bakış Tess'in mutluluğunu böldü. Kelimeler boğazına dizilip karmakarışık bir kütleye dönüştü. Ağzını kapattı.

Neşesi kaçtı, onun yerini yeni bir hüzün dalgası aldı. Hayatı boyunca neşesini ve hüznünü paylaşacağı birini aramıştı. Seveceği birini. Ve işte şimdi hayatı boyunca aradığı şeyin, bir ailenin tam

içine düşmüş olmasına rağmen her zamankinden daha yalnız ve

izole olmuş hissediyordu kendini.

Hayal kırıldığını gizlemek için kirpiklerini indirdi. 'Teşekkürler." Savannah ayağa kalktı. "Akşam yemeğini hazırlamalıyım."

Kelimeler dudaklarından daha dökülmeden kapıya varmıştı bile. O gittikten sonra Tess uzunca bir süre kapalı kapıya baktı.

Antika menteşeleri ve kıymıklı tahtasıyla eski bir kapıydı bu ama

Tess'i bir aileden ayıran kapalı kapılardan biriydi yine de. Hayatı

boyunca böyle izlediği kapılardan biri.

Saatler sonra Savannah fırının başında durmuş, akşam yemeği için hazırladığı tavşan yahnisini karıştırıyordu. Fırının demir kapağındaki boşluklardan yükselen buharlar, pişen ekmeğin ağız sulandıran kokusunu da beraberinde taşıyordu. Arka ocağın üstündeki ağır dökme demir tencerede ise su kaynıyordu.

Savannah alnındaki teri koluna silip ocağın yanındaki süsle-meli tahta kutudan bir tutam tuz aldı. İri taneli beyaz granülleri yahninin içine serperken çam ağacından tahta kutunun kapağı gürültüyle kapandı.

Savannah ellerini buruşuk beyaz önlüğünde gezdirip kilere gitti. Yeni hazırlanmış tereyağı kalıbıyla geçen yazdan kalma çilek reçeli kavanozları, gümüş takımlar ile tabakların yanına dizdikten sonra birazcık oturdu.

Akşam yemeği beş dakika sonra hazır olacaktı. Ama birinin bunu fark edeceği... ya da umursayacağı da yoktu zaten.

Savannah dirseğini masaya yasladı ve minik çenesini avucuna yerleştirdi. İç geçirişi on iki yaşında bir kıza göre fazla derindi ve yalnızlık içeriyordu ama Savannah bunu bilmiyordu. Yalnızlığın normal bir durum olmadığının farkında değildi çünkü başka türlüsünü bilmiyordu.

Kısa süre öncesine kadar. O anıyı hatırlayınca yanakları kıpkırmızı oldu. O halini gören biri oldu mu diye hemen kafasını kapıya çevirdi.

İlk kez yalnız olduğu için mutluydu.

"Jeffie Peters." Onun adını mırıldandı ve gözlerini kapatıp o garip duygunun içine attı kendini. Sesler zihninden süzülüp geçti: Hızla kapatılan kitaplar, kahkahalar atan çocuklar, sert tahta zeminde aceleyle yürüyen ayak sesleri. Son dersin bittiğini bildiren zilin sesi gamsızca çalmaya başladı.

"Savannah?"

Savannah arkasına döndü. Jeffie Peters yanında duruyordu. Dirseğinin fısıltıya benzer yumuşak dokunuşunu kolunda hissetti ve o temasla birlikte Savannah'nın kalbi bir tavşanınki kadar hızlı atmaya başladı.

"Efendim?"

"Sana ve Katie'ye eve kadar eşlik edebilir miyim?"

Savannah'nın gözleri ardına kadar açıldı. Yanakları tekrar kızarırken arkasında utanç ve mahcubiyet duygularını bıraktı. Ona yanıt verecek soğukkanlılığa bile sahip değildi. Öylece bakarken ağzı yeni yakalanmış alabalığınla gibi açık kalmış, sonra kapanmıştı. Savannah hemen Katie'nin tombul elini tutup küçük kardeşini tek sınıflı okuldan dışarı çıkarmıştı.

Bir türlü anlam verememişti. Jeffie Peters'la yıllardır aynı sınıftaydı. Şimdi neden Jeffie onun adını söyleyince aniden dili tutulup aptallaşmıştı ki? Ayrıca Jeffie neden onunla eve kadar yürümek istemişti? Yıllardır tek başına gayet güzel gidip geliyordu.

Sıkıntıyla inledi aniden. Keşke son zamanlarda hissettiği bu garip duyguları konuşabileceği biri olsaydı. Yalnızca Jeffie hakkında da değil. Bir sürü konuda garip şeyler hissediyordu. Vücudu bile değişiyordu. Göğüsleri acıyor, karnında son dönemde garip ağrılar oluyordu.

Katie köşeden kafasını uzattı. "Yemek hazır mı?"

Savannah'nın duygusal ifadesi hemen kayboldu; babasından öğrendiği bir taktikti bu. İnsanın duygularını gizleyip gülümsemesi ağlamaktan iyiydi. "Evet, babamı çağır."

"Ben buradayım."

Bin Ömrüm Olsa

Her zamanki gibi babasının derin, bariton ses tonu Savannah'nın içini şekilsiz bir özlemle doldurdu. Dişlerini sıkıp babasına sığ, garip bir tebessüm verdi ama babası ona bakmıyordu bile. Tebessümü silinip gitti. Savannah hayal kırıklığını çaresizce gizlemeye çalıştı.

Kasılmış halde kalkıp nemli avuçlarını önlüğüne sildi ve kendinden emin adımlarla fırına yürüdü.

Buna bir son vermeliydi. Onun dikkatini çekmeye çalışmak boşa enerji harcamaktan başka bir şey değildi.

Hepsi The Times yüzünden oluyordu. Zihninde her şeyi böyle düşünüyordu, büyütüp sessiz bir hayranlığın içine bırakıyordu kendini. Aniden kafasını kaldırıp onu izlediğini fark ettiği anlar. Onun gözünde kendini değerli hissettiği o değerli saniyeler, yapayalnız ruhunu bir dilencinin elindeki altın parçaları gibi şişiriyordu. Onun bir bakışı, bir dokunuşuyla her şey yeniden başlıyordu. Savannah diliyor, ümitleniyor, dua ediyordu...

Ama öyle anlar o kadar az, o kadar kısaydı ki genelde bunları kendi kendine uydurduğunu düşünüyordu. Sonunda da aynı sonuca ulaşıyordu.

Babasının ona doğru geldiğini hissederek içgüdüsel olarak kaskatı kesildi. Yanında durup dökme demir tencerede usul usul fokurdayan yahniye baktı.

Kısacık bir an babasının onun koluna dokunacağını ya da omzunu sıvazlayacağını sandı. Hafifçe ona doğru yaslandı, koluna sürtünüp teninin sıcaklığını hissedecek, patiskadan tulumuna sinen odun dumanı kokusunu alacak kadar yaklaşmıştı ona.

Babası ise yanından geçip çaydanlığı ocağın üstünden aldı. "Güzel kokuyor."

Savannah gözyaşlarını bastırdı. Neyi vardı böyle? Neden bu kadar sevimsizdi? Diğer çocukların anne babaları onlara sarılıyor, onları öpüp seviyordu. Savannah böyle bir sevgiyi, arkadaşı Lila'nın evinde görmüştü ve Bay Hannah nın Lila'nın omzunu sıvazladığını, kızının başına öpücük kondurduğunu her gördüğünde Savannah karnında donuk, çarpıntıya benzer bir acı hissediyordu.

Sorun onda olmalıydı; bu gerçekle yıllar önce yüzleşmişti. Karanlık, çirkin bir şey anne ve babasını ondan uzak tutuyordu. Yorgun argın eğilip fırının kapağını açtı ve altın sarısı ekmeği dikkatle çıkardı. Ellerini korumak için önlüğünü kullanarak ekmeği kesme tahtasına koyup kalın dilimler halinde kesmeye başladı.

Katie masaya gidip oturdu. Minik dirseklerini lekeli tahta yüzeye yasladı. Ayak parmaklarını sandalyenin sert bacaklarına çarpması, sessizliğin sona erdiğini müjdeliyordu. "Akşam yemeğinde ne var Vannah?"

Savannah kepçe dolusu yahniyi kâseye koyup üstüne de ekmekleri dengeleyerek masaya doğru gitti. "Tavşan yahnisi, ekmek ve Bayan Hannah'nın bize verdiği salatalık turşusu."

Katie burnunu buruşturdu. "Yine mi tavşan yahnisi?"

Savannah yemeyi masaya koydu ve nazikçe kardeşinin başını okşadı. "Hadi ye," dedi, kardeşinin ekmeğine yağ sürerken. "Yoksa kahvaltıda da bunu yersin."

Babası kâsesini tepeleme doldurdu ve kenarına da iki dilim ekmek koydu. Yemeyi dökmeden taşırken, "Teşekkürler," diye mırıldandı Savannah ya ve tek başına yemek üzere arka verandaya çıktı.

Savannah tekrar ocağa gidip kendine de küçük bir kâse dolusu yahni koydu. Sonra yemeğini her zaman yediği yere gitti. Lavaboya yaslanıp havlu askısını sırtında hissederek yemeğini yedi.

Kimse konuşmadı ve yemek faslı on dakika bile sürmedi. Katie gittikten sonra Savannah kâseleri lavaboya taşıdı ve tahta süzgece koydu. Metal lavaboya çaydanlıktan sıcak su doldurduktan sonra akşam bulaşıklarını yıkadı.

O sırada mutfağın kapısı gıcırdayarak açıldı ve ardından sertçe kapandı. Ayak sesleri ona doğru yaklaştı. Babasının her adımında tahta zemin gıcırdıyordu.

"Savannah?"

Savannah gözlerini bulanık gri suya dikmişti. Umursama. Umursama. "Efendim babacığım?"

Babası yanına gelip durdu. "Bir kâse de annene götüreceğim."

• 59.

Bin Ömrüm Olsa

"Olur."

Savannah babasının gitmesini bekledi ama o gitmiyordu. Bir süre daha orada kaldı ve Savannah babasının ona bir şey söyleyeceğini düşündü.

Bekledi.

"Ben alırım, sen zahmet etme."

Savannah iç geçirdi. "Tabii babacığım."

• 60.

Beşinci Bölüm

Jack yüzeyi pürüzlü tahta kapıya doğru yumruğunu kaldırıp kapıyı çaldı.

"Buyurun."

Buyurun mu? Jack'in tüm vücudu gerilip omurgası kaskatı kesildi. Bir terslik vardı; Amarylis asla bu kadar içten ya da rahat konuşmazdı. Hele ki sığınağına girmek isteyen birine. Hele ki Jack'e.

Jack yemek tepsisini bir eliyle dengeleyip kapı kulpunu çevirdi. Kapıyı açıp karısının yatak odasına girerken pirinç kaplamanın serinliğini parmaklarında hissetti.

Amarylis rengi solmuş yastık yığınının arasında oturuyordu. Ustaca bir yana attığı düz sarı saçları ay gibi ipeksi bir dokunuşla omuzlarından aşağıya dökülüp kırmızı ve beyaz yorganın üstünde toplanıyordu.

Kafasını hemen kaldırmadı ki normaldi bu. Asıl anormal olan ne sebeple kaldırmadığıydı. Ondan beklenen o her zamanki aşağılayıcı tavra uymuyordu bu.

Bakışlarını kucağındaki bebekten alamayacak kadar büyülenmiş bir hali vardı.

Ama bu mümkün olamazdı. Diğer çocuklarına ikinci defa dönüp bakmaya bile tenezzül etmemişti. Şimdi neden bunu yapacaktı ki? Ona şüpheyle bakıp şimdi nasıl bir oyun hazırlığında olduğunu merak etti.

Amarylis aniden kafasını kaldırdı ve ona gülümsedi. Evet, gülümsüyordu.

"Tanrım, ne kadar küçük değil mi?"

Jack gittikçe artan bir kafa karışıklığıyla ona baktı. Burada neler oluyordu böyle?

"Gel de oğluna bak," dedi sakin, hatta tedirgin bir sesle.

Sesinin tereyağını andıran yumuşak tonu Jack'in karnının tam ortasına yumruk gibi inmişti. Karısının sesini, içinde küçümseyici bir tını olmadan duymayalı yıllar olmuştu. Bir an için o ilk yıllara, birbirlerine delicesine âşık oldukları eski günlere döndü. Onu nasıl da seviyordu...

Jack o yorgun anıları zihninden atıp odanın diğer tarafına ilerledi. Tepsiyi yatağın yanındaki masaya bırakıp, "Sana yiyecek bir şeyler getirdim," dedi.

Amarylis yatağı işaret edip, "Otur," dedi.

Jack karısının elinin yatağın üstünde bıraktığı çukurluğa baktı. O duyguya engel olamadan özlem tüm vücudunu sardı. Onun yanına oturabilmek bile bu ana kadar imkânsız bir şeymiş gibi geliyordu ona.

Ama Jack her şeyi biliyordu. Yıllar ona duygusal bir zırh kazandırmıştı. Karısı onunla yine oynuyordu; zayıflığını ve sevgisini ona karşı kullanıyordu. Karısı ondan güçlüydü, çok daha güçlü. Bundan en ufak şüphesi yoktu. Ve bu güç oyunları da onu eğlendiriyordu. Zenginlik hayalleriyle oynadığı, onu fakir, korkak bir çiftçinin karısı yaptığı için şimdi böyle intikam alıyordu işte.

Jack karısının onu aşağılamasına bir daha asla izin vermeyecekti. Asla. Son nefesini verene kadar ona karşı koyacaktı. "Hayır." Hafifçe öksürdü. "Hayır, teşekkürler. Ayakta dururum."

Yaşadığı hayal kırıklığı Amarylis'in gözlerine yansıdı, sonra bakışlarını kaçırdı. Jack onun bu hain planına kanmamanın gururunu yaşamalıydı aslında ama nedense yapamadı.

"Gücünü toplamak için yemelisin," dedi söyleyecek daha iyi bir şey bulamayınca.

Amarylis yanıt vermedi. Onun yerine Caleb'ın üzerindeki mavi el örgüsü battaniyeyi açtı. Bebeğin usul, uykulu nefesi kanat çırparcasına yükseldi.

Jack, bebeğin yaşlı adamlara benzeyen porsumuş yüzüne baktığı anda içinde o kadar güçlü ve saf bir duygu hissetti ki buna hakkı olmadığını biliyordu. Ellerini iki yanında işe yaramaz taşlar gibi yumruk yapmıştı. Göğsü gerilmiş, hızlı hızlı nefes alıp veriyordu.

Böyle şeyler hissetmeye hiç hakkı yoktu, baba sevgisi duymaya hakkı yoktu.

Ayakta denge kuramayıp arkaya doğru geriledi. "Ben gidiyorum."

Amarylis başını kaldırıp ona baktığında gözlerinde Jack'i dizlerinin üstüne çöktürecek bir yumuşaklık vardı. "O mu yaptı bunu?" diye fısıldadı. "Seni bu hale sokan o mu?"

Aptalca, akıl almaz bir soruydu ve Jack yanıt vermek zorunda olmadığı için rahatlamıştı. Sertçe başını sallayıp döndü ve odadan çıktı.

Tess yatak direğine gözlerini dikmiş, sinirden onu dişlemeye başlasın mı, başlamasın mı diye karar vermeye çalışıyordu. Günler bu şekilde birbirine karışırken çok yakında bu yapayalnız hapis hayatının daha ne kadar süreceğini merak etmeye başlayacağını biliyordu. Henüz beş gün olmuştu; hayatının en uzun, en sıkıcı beş günüydü bu. Daha doğrusu iki hayatının en uzun ve en sıkıcı beş günü...

Kollarının arasındaki bebeğe baktı ve artık aşina olduğu o annelik duygusunu içinde hissetti. Geçen hafta yaşanan olaylar Caleb'la bağ kurma şansını ona vermişti. Kendini gerçekten de o bebeğin annesi gibi hissediyordu.

Ama yeni tomurcuklanan o duygu ne kadar heyecan verici ve tatmin edici olursa olsun şu an onu sarmalayan yalıtılmışlık duygusunu telafi etmiyordu. Bazen, özellikle de Caleb uyuyup kendisi de o kocaman yatakta ve sessiz odada tek başına kaldığında içini bir hüzün kaplıyordu.

Yalnız olmak artık onu çok yormuştu.

"Evet oğlum," dedi Caleb a, "global termonükleer savaş hakkında ne düşünüyorsun? Peki ya sera etkisi hakkında? Buna inanıyor musun?"

O an Caleb geğirip kustu.

Tess bir an bebeğin yanıt vereceğini sandı.

Artık tükeniyordu. Bilim insanlarına özgü o keskin zekâsı yavaş yavaş, geri dönüşü olmayan biçimde pelteye dönüşüyordu. Tümüyle aklını kaçırıp çıldırmasına ramak kalmıştı.

Son birkaç hafta neredeyse dayanılmaz geçmişti. Hiç bilmediği bir kuralı deldiği için Jack'in ona bağırdığı geceden beri bir kişiyle dahi içten bir konuşma yapmamıştı. Geriye dönüp baktığında o küçücük, yüz yüze konuşma bile güzeldi.

Böyle yaşamaya devam edemezdi. Denemişti. Yatağına uzanıp kendisinden bekleneni yaparsa hiç sorun yaşamayacağını söyledi kendi kendine.

Ama sorun da buydu işte, kendisinden hiçbir şey beklenmemesi. Herkes Amarylis'ten her an patlamaya hazır bir dinamitmiş gibi kaçıyordu. Sessizce, aceleyle, arkalarına bile bakmadan... Kendini hayalet gibi hissediyordu, istenmeyen ve görünmeyen.

Tess buna katlanamazdı. Enerjik güney aksanıyla konuşan, sağlıklı, işitebilen bir kadın olarak işte buradaydı ama konuşabileceği hiç kimse yoktu etrafında. Ve işitebileceği hiçbir şey de. Tıpkı eskisi gibi acı dolu bir sessizlik ve yalnızlık içinde yaşıyordu.

Onu dışlıyorlardı. Hem de tamamen.

Ah, Savannah elinde bir tepsi yemek ve Tess'in "kadınsal ihtiyaçları" için kullanabileceği temiz havlularla birlikte günde iki defa geliyordu. Bazen "Günaydın," diye mırıldanarak (ki o günler Tess için en güzel günlerdi), çoğu zamansa hiçbir şey söylemeden annesini sessizce selamlıyordu. Savannah tepsiyi komodinin üzerine bırakıp Tess'in küçük bir kovaya koyduğu kullanılmış havlularını alıp yataktan uzaklaştıktan sonra gözden kayboluyordu.

Tess akşam yemeğine kadar bir kişiyi bile görmüyordu. Sonra Savannah aynı ritüeli tekrarlıyordu. Jack ve Katie bir merhaba demek için bile olsa başlarını kapıdan içeri sokmuyorlardı.

Bir aydan uzun süre bir kişiden başkasını görmemek, hele o kişi de size Tifolu Mary ymişsiniz1 gibi bakıyorsa hiç iyi bir şey değildi.

İlk birkaç hafta fena değildi. Hatta her şeyin ayağına gelmesi iyi bile gelmişti. Çok sancısı vardı ve yemek molalarının arasında uyumaya ihtiyaç duyuyordu. Ama artık Caleb geceleri neredeyse deliksiz uyuyordu ve o da kendini iyi hissetmeye başlamıştı. Sancılar ve kanamalar geçmişti, emzirme konusunda da tecrübe kazanmıştı. Bütün gününü bu odada ya da yatakta geçirmesi için bir sebep kalmamıştı.

Bu onun hayatıydı artık. Son birkaç gündür bunun farkında-lığına varmıştı. Bir daha ruhu başka bir ruhun yerine geçmeyecek, Carol son anda ortaya çıkıp, "Şaka yaptım!" demeyecekti.

Bitmişti her şey. Tess'in hayatı buydu. O, Amarylis Rafferty'ydi (ama bunu değiştirmenin de bir yolunu bulacaktı) ve bunu en iyi şekilde değerlendirmeliydi.

Tess'in bildiği bir şey varsa o da evdekilere nasıl ayak uyduracağıydı. Çocukluğunda bazı çocukların iç çamaşırı değiştirmesi kadar sık bir şekilde bir koruyucu aileden diğerine gitmişti. Hep aynı şey olurdu. Hiçbir yere ait olmayan, olamayan cılız ve sağır bir kız olarak ailenin yanına tek başına geliyordu, ilk birkaç günü, her şeyin farklı olmasını dileyip ağlamamaya çalışarak odasında geçiriyordu. Sonra aslında hiçbir şeyin farklı olmadığını fark ediyor, başını dik tutup kollarını sıvayarak uyum sağlamaya çalışıyordu.

Şimdi de bunu yapmanın vakti gelmişti. Birinin onu aileye davet etmesini bekleyip ümit etmiş, sonunda davet eden olmadığı için üzülmüştü.

Artık üzülmeyecekti. Kendi kendini davet ettirecekti.

Gerçek adı Mary Mallon olan İrlandalı göçmen. Herhangi bir belirti göstermediği için hastalığının farkına varılmamış, tifoyu birçok kişiye bulaştırmıştır.

• 65.

i

Bin Ömrüm Olsa

Tess gün boyunca sabırla bekleyip ailenin arasına karışmak için en doğru zamanı kolladı. Los Angeles otobanına girmeye çalışıyormuş gibi hissetti kendini; dikkatli hareket edip öncelikle sinyal vermesi gerekiyordu.

Caleb'ı emzirdikten sonra tekrar yatağa kıvrılıp Savannah'yı bekledi. Akşam karanlığı yatak odasının penceresinden içeri süzülürken yemek hazırlığının başladığını duydu.

Tess günlerdir ilk kez gülümsüyordu. Birazdan harekete geçecekti.

Savannah akşam yemeğini tam vaktinde getirmişti. Tess'in kapısını hafifçe çaldı, sonra önünde kusursuzca tuttuğu yemek tepsisiyle sessizce odaya girdi. Tepsiyi ustalıkla komodine bırakıp, "İyi akşamlar anne," diye mırıldandı ve çıkmaya hazırlandı.

Tess onu kolundan tuttu. "Savannah? Seninle konuşabilir miyiz?"

Savannah dönüp annesine temkinli bir bakış attı. "Ne konuşacağız?"

Tess yatağı işaret etti. "Otur."

Kız yatağa yanaşıp ürkek bir kuş misali yatağın en kenarına tünerken gözlerini ayaklarının arasındaki göz alıcı döşemeye dikti. : "Ne oldu?"

Tess dudaklarını ıslattı. "Şey, annen... yani ben, gün boyunca ne yapardım?"

Bu soru Savannah nın ilgisini çekti. Tess e gerçekten bakıyordu şimdi. "Ne mi yapardın?"

Tess kaşlarını çattı. "Bir şeyler yapıyordum mutlaka."

Savannah omuz silkti. "Şey, nakış işlerdin."

"Nakış... Bu ne kadar ilginç olabilir ki?"

"Aristokratların okuduğu kitapları okurdun."

"Dışarıda bir şey yapmaz mıydım?" diye sordu ümitle. "Bahçeyle falan ilgilenmez miydim mesela?"

Bu kez Savannah kaşlarını çattı. "Şey..." Gerçekten hatırlamaya çalışıyormuş gibi düşündü. "Bazen verandadaki salıncakta oturup limonata içerdin."

.66.

Kristin Hannah

Tess iç geçirdi. "Yani evin asıl annesi sensin. Bense... hanımefendisi."

"Güney/i hanımefendisi," diye düzeltti Savannah onu çabucak. "Bunun çok önemli olduğunu söylerdin her zaman."

"Öyle mi? Ne kadar da asilmişim."

Tess'in "asil" kelimesini kullanmasıyla birlikte Savannah'nın gözleri kocaman açıldı ve hemen ayağa kalktı. "Gidip bulaşıkları yıkamalıyım."

"Son soru," diye söz verdi Tess.

"Tamam," dedi Savannah arkasına bile bakmadan.

"Okuldan eve kaçta geliyorsun?"

"Üç buçuk, dört gibi. O da yağmur yağmıyorsa. Çünkü o zaman daha uzun sürüyor."

"Sonra da akşam yemeğini hazırlayıp evi temizliyorsun ve Katie'yi yatırıyorsun. Teşekkürler Savannah, her şey için teşekkürler."

"Bir şey değil." Kelimeler daha ağzından çıkmadan Savannah çıkmıştı.

Tess gülümsedi. Şimdi nereden başlayacağını biliyordu. Birinin bu zavallı, çalışkan çocuğa yardım etmesi gerekiyordu.

Yarın yeni ve bambaşka bir Amarylis aralarına katılacaktı.

Ertesi sabah Tess, Caleb'ı emzirdikten sonra nazikçe onu beşiğine koydu. Uyanmadığından emin olmak için biraz bekledi. Sonra o ağır sabahlığı omuzlarına atıp pencereye yürüdü. Dışarıda, çiftlik karanlığa gömülmüştü. Yalnızca ufuktaki altın sarısı bir çizgi şafak vaktinin yaklaştığını müjdeliyordu.

Tess tatminkâr bir halde gülümsedi. Tek yapması gereken biri onu duymadan ahıra gidip planını eyleme geçirmekti.

Tess yatak odasından çıkıp pürüzlü tahta duvarlar boyunca parmak uçlarında yürüyerek sessizce koridoru geçti. Her adımında kalbi küt küt atarken nefes alıp verişi hızlandı.

Oturma odasında kafasını köşeden uzatıp karanlıkta Jack'i aradı. Nispeten aydınlık olan kanepenin üstünde kapkara tümseklerden

oluşmuş bir siluete benziyordu. Sessiz, düzenli nefesi gölgelerin içindeki odaya yayılıyordu.

Tess nefesini dışarı verdi, iyiydi.

Kafasını eğip karanlık evin içinde biraz daha ilerledi ve mutfağın kapısını sessizce arkasından kapattı.

Çiyle ıslanmış çimlerin üzerinden hızla ahıra yürüyüp kocaman ahşap kapıyı açtı. Bir fanus, kibrit ve üç ayaklı bir tabure bulduğunda güneşin pembemsi altın sarısı ışıkları ahırın tahta duvarındaki çatlaklardan içeri sızmaya başlamıştı.

"Möö." Bessie'nin öfkeli feryadı hareketsiz, soğuk havanın içinde yankılandı.

Tess yerinden sıçradı. Parmakları süt kovasının metal kulpunu içgüdüsel olarak sardı.

"Tamam Bessie," dedi temkinlice, "seni sağmaya geldim."

Bessie kocaman kahverengi kafasını çevirip Tess'e baktı.

Tess yavaşça ilerleyip süt kovasını ineğin siyah bacaklarının arasına yerleştirdi. Sonra tabureyi de uygun bir noktaya koyup geceliğini kaldırdı ve sert yüzeye oturdu.

Bessie'nin şişmiş memesi gözlerinin önündeydi.

Midesi bulanan Tess yüzünü buruşturup içgüdüsel olarak elini kendi şiş memesine götürdü. "Tamam Bessie, hadi başlayalım."

Tess meme başını nazikçe işaret parmağı ile başparmağının arasına sıkıştırdı. O pembe uzuv işe yaramaz bir şekilde uzadı.

Çok da doğru bir şey yapmadığı belliydi.

Tekrar denedi, bu kez meme ucunu iyice kavrayıp sertçe çekti.

Bessie yüksek sesle möledi ve kafasını çevirdi. Uzun kirpikli, kahverengi gözlerini kırpıştırmadan Tess'e bakıyordu.

Tess hafifçe gülümsedi. "Yine doğru olmadı ha? Buna ne dersin?" Tess tekrar denedi, bu kez biraz daha nazikti.

Bess kuyruğunu savurup Tess'in suratına çarptı.

"Anne?"

Tess oturduğu yerde döndü ve Savannah'nın ahırın kapısında durduğunu gördü. "Savannah!" diye bağırdı Tess. "Geldiğine çok sevindim. Süt sağmak sandığım kadar... içgüdüsel bir şey değilmiş."

Savannah'nın ağzı açık kaldı. "Anne, sen hiç..."

"Ah, asla asla deme. Gel..." Tess ayağa kalktı. "Otur da nasıl sağacağımı öğret bana. Ben de bu ailenin bir üyesi olmak istiyorum. Ve bunun için de ev işi yapmak gerekiyor."

Savannah annesine yoksa sen baltalı katil misin, der gibi ürkek bir bakış attı. "Te... teşekkürler anne."

Kızı yanından geçerken Tess gülümsememek için kendini zor tuttu. Savannah tabureye otururken Tess de yana kaçıp yanına diz çöktü. "Önce ne yapılıyor?"

Savannah parmaklarını memelerden birinin etrafına sardı, sonra sıkıp sertçe çekti. Memenin ucundan süt fışkırıp çınlarcasına boş kovaya çarptı. Buharlar yukarıya doğru süzülürken taze sütün ıslak kokusunu da beraberinde getirdi.

"Nasıl yaptın bunu?"

"İzle bak." Savannah aynı hareketi tekrarladı. "Sık, çek, bırak."

Bessie'nin iki meme ucundan süt fışkırdı. Sütün seri halde ateş ediliyormuşçasına fışkırıp kovaya çarpan sesi o sessiz ahırda yankılandı.

Tess bakışlarını sütten ayırıp ince, renksiz bir çizgiye dönüşmüş dudaklarıyla pür dikkat kovaya bakan Savannah'yı inceledi.

Tess, Savannah'nın yüzüne düşen bir tutam saçı geriye attı. "Bu aileyi bir arada tutan sensin, değil mi?"

"Aile mi? Hah..." Savannah bu kelimeleri sertçe söyledi ve söyledikten sonra tepkisinin farkına vardı ve rengi kaçtı. "Şey, ben öyle..."

"Şişşt, sorun değil," diye mırıldandı Tess. "Bana da aile gibi görünmedi zaten."

Savannah'nın omuzları düştü, başı eğildi. Gözyaşları gözlerini lŞildatsa da kirpiklerini aşıp yanaklarına dökülmedi.

Kızın dışavurmamaya çalıştığı sefaleti Tess'in yüreğini burktu. Yalnız büyümenin, yaslanacağın ya da yardım alacağın bir anne olmadan büyümenin ne demek olduğunu kimse onun kadar iyi bilemezdi. Annesinin öldüğü günden bugüne, şu yaşadığı ana dek Tess ruhunda minicik, ısrarcı bir sızı, bir boşluk taşımıştı.

Savannah'nın yanaklarının rengini attıran, dudaklarındaki rengi silen bir boşluktu bu.

Sen hep iyileştirici bir görev üstlendin Tess. O kelimeler aklına geldiğinde ne kadar gerçek olduklarını fark etti. Bu zavallı, ürkek kıza yardım etmeliydi.

Başlangıç olabilecek bir şey söylemeye çalıştı. "Ben... sana annelik yapamadığımı ve senin de bana güvenmediğini biliyorum. Ama artık... değiştim."

Savannah ona bakmadı bile. "Ne demek istiyorsun?"

"Bugüne dek sana, Katie'ye ve babana karşı davranışlarımdan utanıyorum."

Savannah kaskatı kesilmiş, nefes bile alamıyordu sanki. Hafifçe dönüp kocaman mavi gözlerle Tess'e baktı. "Gerçekten mi?"

Yumuşak bir dille söylenmiş o sözler, güvensizlik dağının içine gömülü küçücük bir ümit kıvılcımını ortaya çıkardı. Tess, Savannah'nın çaresizce ona inanmak istediğinin farkındaydı. İstiyordu ama henüz güvenmeye hazır değildi.

"Bak ne diyeceğim," dedi Tess. "Seninle bir anlaşma yapalım."

"Ne?"

"Sen bana anne olmayı öğret; yemek yapmak, temizlik gibi işleri yani. Ben de sana ve Katie'ye eğlenmeyi öğreteyim."

Savannah tuhaf bir ifadeyle ona baktı. "Biz eğlenmeyi biliyoruz."

"Sanmıyorum."

"Ayrıca sen annesin zaten."

"Pek sayılmaz. Değişmek istiyorum. Bana yardımcı olur musun?"

Savannah uzun, sessiz bir an onu inceledi. Sonra yavaşça başını salladı. "Elbette anne."

Tess sırıttı. "Teşekkürler balım. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Tess üzerinden buharlar çıkan süt kovasını eve taşıdı. Şafak vakti, kıvrımlı yollarla kayalıkların tepesinden gözler önüne serilip gri gökyüzünü pembe ve mor ışınlarla dolduruyordu. Koyunlar kapkara pamuktan yığınlar halinde tarlalara yayılmıştı.

Duraksayıp etrafına bakındı. Küçük çiftlik yarı karanlığa gömülmüştü ama evin ne kadar bakımlı olduğunu görebiliyordu. Çitler düzgün ve sağlam, ev güzel ve beyazdı. Her şey kusursuzca yenilenmişti. Ama sevgi dolu dokunuşlar yoktu. Kaldırımın kenarında çiçekler sıralanmamış, meşe ağacının dibini çevrelememiş, verandayı çiçek saksıları kaplamamıştı. Tepede rüzgâr çanları yoktu. Veranda parmaklıklarını sarıp direk boyunca yükselen cılız, kurumaya yüz tutmuş yabani güller vardı yalnızca.

Tess kovayı elinden bıraktı. Kova, kayalık toprak yola takır-dayarak çarptı ve süt, Tess'in çıplak ayaklarına sıçradı. Tess dönüp ahıra baktı ve Savannah'yla konuşmasını düşündü. İyi gitmişti. Konuşmak küçük bir şeydi, ileriye doğru nazik bir hareketti ama önemli bir şeydi. Bir başlangıç yapmıştı.

Tess yalnız geçen kendi çocukluğunu, o zamanlarda birinin onunla ilgilenmesinin ne büyük anlam taşıyacağını düşündü. Kabul edilmeye ve sevgiye öyle açtı ki gülümsemek gibi küçücük bir hareket bile çok anlamlıydı. Bir şekilde Savannah'nın da benzer bir hayat yaşadığından emindi. Kız, Tess'e inanmaktan korkuyordu çünkü annesi onu çok uzun zamandır ihmal etmişti ama korkunun içinde küçük de olsa bir ümit vardı. Bir dilek ve dua.

Bu yüzyılda uyandığından beri Tess ilk kez bir amacı olduğunu hissedip ümitlendi. Eski hevesli benliğini yeniden buldu. Bu insanlara yardım edebilirdi. Onların yorgun yüreklerini dinlendirip gülmelerini sağlayabilirdi. Bu arada kendi ruhunu da biraz olsun mutlu edebilirdi.

Jack'i gördüğü anda, onun birilerine ne kadar ihtiyacı olduğunu fark etmişti. Gözlerindeki acı onu kendine çekiyordu; acı ve bir şey daha. O zamanlar bunun ne olduğunu bilmiyordu ama şimdi anlıyordu. Tess'in çok iyi bildiği bir hüzne kapılmıştı. Bir ailenin parçası olmak isteyen birinin acı veren yalnızlığıydı bu ve içinde bulunduğu duruma uyum sağlayamıyordu.

Tess'in, Jack'in hüznüne neden bir güve gibi çekildiğini anlamak da zor değildi. Onlar benzer ruhlardı, mutluluğun kenarında duruyorlardı. Ona dokunacak kadar yakınlardı ama uzanamayacak kadar da korkuyorlardı. Atılıp, "İstiyorum," diyemeyecek kadar reddedilmekten çekmiyorlardı.

Ama buraya kadardı. O, Jack ve bu çocuklar arasında bir bağ vardı. Ve hepsinin birbirine ihtiyaç duyduğu açıktı.

Şimdi Tess'in bir plan yapması gerekiyordu. Alt dudağını ısırıp kaşlarını çattı ve durumu değerlendirmeye çalıştı. Bu aileye uzun süreli bir proje gözüyle bakmalıydı. Bir defada çözemeyecekti belki, ömür boyu taşıdıkları yarayı tek bantla kapatamayacaktı ama buna alışkındı. On yılını kanser araştırmaları yaparak geçirmişti ve bunun ilk dört yılı da tek bir hücreye kapanarak geçmişti. Evet, Tess'in sahip olduğu bir şey varsa o da sabırdı.

Jack'i düşünüp gülümsedi. Onunla anlaşmak konusunda bir şeye ihtiyacı varsa o da sabırdı.

Kızların okula gitme saati geldiğinde Tess biraz fazla iyimser düşündüğüne karar verdi. Kanser bile Rafferty ailesinin hastalığı yanında küçük çaplı bir pürüz gibi görünüyordu.

Kahvaltı faslı korkunç geçmişti. Ailenin gergin hali onu öyle şaşırtmıştı ki onlara küçük, titrek bir tebessümden fazlasını verememişti. Üstelik gülümsemesi de hepsini daha fazla ürkütmekten başka işe yaramamıştı.

Birlikte yememişlerdi zaten. Katie tek başına masada oturmuş, çatalıyla yemeğini dürtüp durmasına rağmen ağzına bir lokma bile atmamıştı. Çatalın çanağa çarparken çıkardığı tiz ses, tırnağın tahtayı sıyırmasından da korkunçtu. Savannah lavabonun yanında

durmuş, yemeğini hiç konuşmadan, kimseyle göz teması kurmadan yemişti. Bir de Jack vardı.

Tess iç geçirdi. Jack. O yemeğini evde değil verandada yemişti.

O işkence on dakika bile sürmemişti. Boş tabağını getirip lavaboya bırakırken Tess bir şey söylemek istemişti ama aklına hiçbir şey gelmiyordu. Kızlar yemeklerini bitirip bulaşıkları su kovasına koyduktan sonra babalarının peşinden çıkmışlardı.

Tess tek başına kalmış, gördükleri karşısında şaşkına dönüp sessizliğe gömülmüştü.

Evden çıkmalarının üstünden bir saat geçmişti ama Tess hâlâ yerinden kımıldamamıştı. Mutfak masasında oturup dirseklerini önündeki tahtaya yasladı. Bir fincan sert ve acı kahve parmaklarının arasında duruyordu.

Tess çenesini eline yaslayıp iç geçirdi. Elinde değildi. O... çok yalnızdı. Ve bu ev de insanın içini karartacak kadar sessizdi.

En azından koruyucu ailelerin evinde insanlar onunla konuşuyordu. Savannah yla geçirdiği o sabah da tek başına olduğunu ona göstermeye yaramıştı yalnızca.

Jack aniden odaya girdi. Tess onu gördüğü anda donakaldı. Kapı arkasından sertçe kapandı.

"Amarylis!"

Tess sırf birini gördüğü için rahat bir nefes aldı. Ona gülümsedi. "Merhaba."

Jack rahatsız bir halde pencereden dışarıya baktı. Bir an Tess onun pencereden fırlayıp kaçacağını sandı. "Sanırım ben gitsem..."

"Dur." Tess ayağa fırladı. "Benimle bir fincan kahve iç. Konuşuruz."

Jack'in gözleri kocaman açıldı. Ona sanki aklını kaçırmış gibi bakıyordu. "Hiç sanmıyorum."

"Tamam, ben konuşurum. Sen de... homurdanıp başını sallarsın."

"Tanrım," diye mırıldandı Jack başını iki yana sallayarak.

"Jack, ben bütün gün böyle oturamam. Bir şeyler yapmalıyım. Ama çiftlik işlerini pek hatırlamıyorum."

Jack oturma odasına geçip güzel, küçük bir sepet aldı. "Al" dedi sepeti ona uzatarak.

Tess kapağı kaldırdı ve içinde yünle iplik olduğunu gördü "Nakış. Ne kadar... keyifli."

Jack gözlerini ona dikti. "Bu zamana dek hiçbir şeyden keyif almadın sen."

Tess'in aklına yirminci yüzyıla hiç uymayan bir yanıt geldi ve sırıttı.

"Bu kadar komik olan nedir?" diye homurdandı Jack.

Tess gülümsemesini bastırmaya çalıştı ama pek başarılı olaf madı. "Hiç, gerçekten."

Jack dikkatle ona baktı. "Amarylis, ne istiyorsan onu yap. Bel nim yoluma çıkma yeter."

Ne istiyorsan onu yap.

Tess bunu düşündü. Ne yapmak istiyordu? Bu işlevsiz ve ürkek dört kişiyi bir aileye dönüştürmek istiyordu. Aptalca ve Pamuk Prenses'in zihninde olabilecek bir düşünce gibi de görünse o herkesin mutlu olmasını istiyordu. Bunu başlatmak da ona düşüyordu. İyi bir anne olmalıydı, belki o zaman bir aile olabilirlerdi.

"Tamam," dedi kahvesinden bir yudum alıp. "Peki nasıl?" Anneler ne yapar? Ne yazık ki sorusu kendi kendini cevapladı. Yemek yapar, temizlik yapar, çamaşır yıkar, yerleri siler.

Off..." Ev kadınlarıyla ilgili filmleri eskiden beri neden sevmediğini şimdi anlıyordu. Erkekler köpek gezdirip tarla sürerken kadınlar evde yerleri silip tereyağı yapıyordu.

less fincanını bırakıp ayağa kalktı. Angarya işler hayatın bir Parçasıydı, bunu biliyord u ve onları göz ardı edince yok olmadıkın da farkındaydı. Tess bu ailenin merkezinde olmak istiyorsa j ruen başlamalıydı. Kusursuz ev kadını olmayı öğrenmeliydi, tyınmek belki de iyi bir başlangıç olabilir, diye düşündü. rneğln Donna Reed bütün gününü gecelikle geçirmiyordu. ess yatak odasına gidip Caleb'a baktı. Bebek mışıl mışıl ^yordu.

.75.

Bin Ömrüm Olsa

Sonra dolabı açıp bel kısmı geniş, yuvarlak yaka, kareli bi elbiseyi seçti. Hemen giyinip buruşuk beyaz önlüğünü taktı v kollarını sıvayıp saçını ördükten sonra işe koyuldu.

Dört saat sonra Tess mutfağın temizlenmeyen son köşesine eğildi. Sabunlu su dolu kovayı arkasından sürükleyip kirli yerleri sildikten sonra artık iyice pislenen havluyla kuruladı. Sonra da mobilya cilasıyla yerler yeni bozuk paralar gibi parlayana kadar tüm tahtaları cilaladı.

Çömelip bezi suyun içine bıraktı ve derin, tatmin edici bir biçimde iç geçirdi. Ev tertemiz olmuştu. Sandalyenin arkasına tutunup yorgun bir halde ayağa kalktı ve eserini incelerken elini ağrıyan sırtına götürdü.

Ayaklarının altındaki döşeme güzelce cilalanmış meşe ağacından bir paneldi. Kusurları bembeyaz bir masa örtüsüyle gizlenen masa, baharın ilk çiçeklerinin bolluğuna işaret ediyordu. Dolabın uzun, açık raflarında mavi renkli seramik tabaklar, teneke cezve ve cam sürahiler yeni gibi ışıldıyordu. Yağdan ve isten arındırılmış ocak bile Gountry Home dergisinden çıkmış gibi görünüyordu şimdi. Demir parmaklıklı ocağın arkasında ateş yanıyor, turuncumsu kırmızı alevler parlayıp odun kokusuyla karışık sıcaklığını etrafa yayıyordu.

Dışarıda, verandanın basamaklarından çıkan ağır ayak sesleri duyuldu. Bir saniye sonra Jack mutfak kapısında belirdi.

Ayakları gövdesinden ayrılırcasına o cam gibi kaygan zeminde kayan Jack'in yüzünde şaşkınlığını gösteren komik bir ifade belirdi-Adam tuğla yığını gibi yere çarptı.

Tess'in bir an nefesi kesildi. "İyi misin?"

"Bu da nesi..."

Tess'in dudakları büküldü. "Yerleri cilalamalıydım sanırım-

Jack başını iki yana salladı. "Niyetin beni öldürmekse daha acısız bir yöntem bulabilirsin."

Tess ona gülümseyip elini uzattı.

u görmezden gelip sandalyeye tutunarak ayağa kalktı.

JaC !!akımrken mutfağı ilk kez fark etti. Her zamanki sert ^esÎyüzüne yerleşmişti.

«Fazla temiz olmuş sanırım, öyle mi?" dedi Tess.

«Sen ne yaptın böyle? Biliyorsun ki..."

T ck'in yüksek sesi Tess'in irkilmesine yol açtı. "Ah, Tanrı aşkına, kes sesini Jack."

Jack şaşkınlıktan ne diyeceğini şaşırdı. "Ne?"

"Nasıl bir tavır bu böyle?"

"Ne?"

"Benim bu aileyle ilgili planlarım var, büyük planlarım. Ama sürekli bana bağırıp durmanı daha fazla alttan alamayacağımı bil. Bence birbirimizi anlamaya çalışmalıyız."

Jack güldü.

"İstediğin kadar gül ama beni dinle."

Jack kollarını göğsünde birleştirip kısık ve sert bakışlarla Tess'i süzdü. Ama gitmedi. Bu da bir şeydi en azından.

Tess sandalyenin arkasına tutunup ona baktı. "Reenkarnasyon kelimesi sana bir şey ifade ediyor mu?"

"Hayır."

Tess kaşlarını çattı. "Pekâlâ, bazı insanlar ölümden sonra ruhun... hayata devam edebileceğini düşünüyor. Başka bir vücutta başka bir hayat sürülebilir yani. Bu insanların da bir kısmı zamanın gerçekten var olmasına, her şeyin, yani geçmişin, şu anın ve gelecin şimdi yaşandığına inanıyor. Sen de buna inanıyor musun?"

"Hayır."

Tess bir kaşını kaldırdı. "Ama bu biraz sorun yaratabilir."

"Neden?"

T

less sandalyeyi bırakıp ona doğru yürüdü ve her adımında

ln gözlerinde nasıl çekimser bir ifade belirdiğini gördü. Tam

ne geldiğinde durdu. "Yani ben senin sevgi dolu karın değilim."

Jack h°murdandı. "Hadi canım!"

.77-

Bin Ömrüm Olsa

Tess kahkaha attı. "Hayır, yani sevgi dolu olmadığımı söylemiyorum; ben senin karın değilim. O öldü."

Jack'in benzi attı. "Hatırlıyor musun?"

"Ölüm insanın dikkatinden kaçan bir şey değildir. Bir... etki yaratır. Her neyse o öldü ve ben buradayım. Anladın mı?"

Jack bulaşık dolabına yaslandı. "Çok şanslıyım desene."

"Doğru söylüyorum. Ben..."

"Tabii ya, ben de ingiltere kralıyım."

Tess derin bir iç geçirdi. Jack'in bakışlarını yakalamaya çalışırken açık görüşlülüğe dair ufacık bir işaret görebilmek için onun o temkinli yeşil gözlerini inceledi.

Ama boşa harcanmış bir çabaydı bu. Jack'in ona inanmayacağı belliydi. Jack'in dünya görüşünde ruh değişiminin gerçekliğine yer yoktu. "Tamam Jack, nasıl biliyorsan öyle düşün. Ben ölümden ;' dönen Amarylis'im. Ama şimdiden söyleyeyim, eskisi gibi değilim." I

Jack'in gözlerindeki o temkinli, endişeli ifade geri geldi. "Ne demek istiyorsun?"

"Şey, gerçekten ölmedim ben, yani buradayım işte. Değiştiğimi söylüyorum yalnızca. Geliştirilmiş diş macunu gibi. İçine yeni bir özellik eklendi."

Jack ona başarısızlıkla sonuçlanmış bilimsel bir deneymiş gibi baktı. "Nasıl bir şeymiş o?"

Tess omuz silkti. "Sanırım birlikte bulmamız gerekecek. Eğlenceli olmaz mı?"

"Eğlenceli mi? Eğlenceli mi} Eğlenmemizi mi bekliyorsun sen?"

"Brooklyn Köprüsü hden atlamanı istemişim gibi konuşuyorsun."

Jack ondan uzaklaştı. "Neden bahsettiğini hiç anlamıyorum."

Tess irkildi. "Evet, köprüden bahsetmek hataydı. Sanırım..."

Jack gidip onu kollarından kavradı. Güçlü parmaklan Tess'in koluna battı. "Sen istediğin kadar eğlen ama beni hiçbir şeye zorlama. Anladın mı?"

Tess gözlerini ona dikti. Bu kadarı da fazlaydı artık. Geçen hafta ona otobüs çarpmış, doğum yapmış, ölmüştü. Buna rağmen

hayatın tadını çıkarmaya çalışıyordu ama hiçbir şey, hiçbir şey bu adamın ona bağırmasını haklı çıkaramazdı.

Tess onun kollarından kurtuldu. "Artık birkaç kural koyma vakti geldi Jack."

Jack geri çekildi. "Ha?"

"İyi bir karşılık oldu. Şimdi, bana vuracak mısın?"

Jack'in gözlerinde şaşkın bir ifade belirdi. "Şimdi mi?" '

"Herhangi bir zaman."

"Ben bir kadına asla vurmam."

Tess ona şüpheli bir bakış attı. "Beni başından savmaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır. Lanet olsun, sana vurmayacağımı biliyorsun."

Tess ona bir adım yaklaşıp gözlerini onun gözlerine dikti. "O zaman beni korkutmaya çalışmaktan vazgeç. İşe yaramaz çünkü. Ben bu aileye yardım etmek için elimden geleni yapıyorum ve lanet olsun ki senin de biraz olsun çabalamanı istiyorum. Anladın mı?"

Jack yanıt veremeyecek kadar şaşkın bir ifadeyle ona baktı.

"Tamam mı?" diye tekrar etti Tess.

Jack belli ki iğneleyici bir karşılık vermek üzere ağzını açtı, sonra dişlerini sıkıp ağzını kapattı. Öfkesi kıpkırmızı bir kor halinde boynundan yukarı yükseliyordu. "Ben gidiyorum."

Jack ondan uzaklaşıp açık kapıya yürüdü ve kapıyı arkasından sertçe kapattı.

Tess iç geçirdi ve kollarını göğsünde birleştirip kapalı kapıya sert bir bakış attı. Bu deneme de pek iyi gitmemişti.

Aniden bu hayat gözünde sonsuz, susuz bir çöl gibi göründü. Bir şey yapmazsa altmış yılını Jack'le kavga ederek geçirecekti. Bunun düşüncesi bile onun gibi sakin, sağduyulu bir bilim insanını Çildırtmaya yeterdi.

Bir uzaylıyı seçmişti demek.

Katie okul binasından tepeye bakıyordu. Ahşap yapı yeni yeşillenmeye başlamış ağaçların arasında tek başına yükseliyordu. Sobe

oynayan çocuklar tahta yığınının önünde ileri geri koşturuyordu. Tiz sesli kıkırtılar havaya karışıyordu. Çocuklarını okula atla gönderebilecek güçte olan ailelere ait birkaç at, bahçenin yanından üç çıtalı çitlere bağlanmıştı.

Katie yavaşladı. Parmakları tenekeden beslenme çantasının tel

kulpunu sıkıca kavramıştı. Soğuk metal, terli avuçlarını ısırıyordu.

"Hadi Katie," diye fısıldadı Savannah. "Sana gülmeyecekler."

Bunun yalan olduğunu ikisi de biliyordu, ona güleceklerini

biliyorlardı.

Katie alt dudağını ısırıp titremesini önlemeye çalıştı. Ablasının ; yanında sendeleyerek yürürken gözyaşları gözlerine battı.

O gerizekâh çocukların ne düşündüğünün bir önemi yok zaten. Ama önemliydi. Hem de her şeyden çok. Katie, Savannah nın elini sıkıca kavrayıp yürümeye devam ederken bir yetişkin gibi görünmeye, korkmamaya çalışıyordu.

Keşke bu kadar aptal olmasaydı. O zaman hiç sorun kalma- İ yacaktı. Çocuklar ona gülmezdi o zaman. Annesi onu severdi. Öğretmeni de...

"İçeri girmeye hazır mısın?"

Savannah'nın sesi, Katie'nin düşüncelerini böldü. Kafasını kaldırdığında neredeyse vardıklarını gördü. Kaygıları buz gibi su misali tüm vücuduna yayılıyordu.

Ablasına döndü. "Kendimi iyi hissetmiyorum Vannah. Eve dönsem iyi olabilir."

Savannah dizlerinin üstüne çöküp kardeşinin yanaklarına dokundu. "Ah Katie..."

Katie kendini ablasının kollarına bıraktı. Savannah onu sıkıca sarıp saçlarını okşadı, kulağına hoş, sevgi dolu sözler fısıldadı. Savannah geri çekilip ona baktı.

Katie ağlamamak için elinden geleni yaptı. Gözyaşları gözlerini yakıp görüşünü engelledi ama kirpiklerini aşıp dökülmedi. Bütün Rafferty'lerin öğrendiği bir taktikti bu. "İyi... iyiyim." Terli

avuçlarını eteğinin kaba kumaşına sildi ve birbirine bağlanmış okul kitaplarını göğsüne kenetledi.

Savannah yavaşça ayağa kalktı. El ele tutuşup gıcırtılı basamakları birlikte tırmandılar ve okulun kapısını açtılar. Menteşelerin yorgun gıcırtısı tüm dikkatleri üzerlerine çekti ve bir düzine minik göz onlara döndü.

Katie ürpererek geri çekildi.

Savannah kardeşini rahatlatmak için elini omzuna koyup orada tuttu. "Ben buradayım," diye mırıldandı yatıştırıcı bir sesle.

Katie kestirme yoldan masasına yürüdü. Ağır, deri yürüyüş çizmelerinin küçük ve sağlam topukları tahta zemine gürültüyle çarpıyordu. Her ayak sesiyle birlikte artan kıkırtılar özgüvenini sarsıyordu. Göğsüne yapıştırdığı okul kitaplarıyla hızlı hızlı yürürken bakışlarını ayaklarının altındaki tahta zemine dikti.

Duyulabilir bir iç geçiriş eşliğinde demir arkalıklı sandalyeye doğru ilerledi. Savannah da peşinden yürüyordu. Ablasının vücudunun o yatıştırıcı sıcaklığı Katie'ye eşyalarını önündeki masaya bırakma cesaretini verdi. Titreyen parmaklarıyla kitaplarının bağını çözüp McGuffey's First Eclectic Reader kitabını başlangıç seviyesindeki matematik kitabının altından aldı. O küçük kahverengi kitap, yüzeyi pürüzlü tahta sıranın üzerinde neredeyse görünmüyordu bile.

Katie o şeyin gerçekten ve tam anlamıyla kaybolup gitmesini diledi.

Sınıfın ön tarafındaki Bayan Ames masasına sertçe vurup ayağa kalktı. "Şimdi yüksek sesle okumaya başlayalım."

Katie gözlerini sımsıkı kapattı. Kucağında parmaklarını sımsıkı birleştirip yumruk yaptı. Lütfen beni seçme. Lütfen beni...

"Susan Jacobs, senden başlayalım mı? Okuma kitabının dokuzuncu sayfası."

Katie rahatlayarak derin bir nefes aldı. Gözlerini yavaşça açıp dokuzuncu sayfayı açtı. Gözlerini sayfaya dikip Susan'la birlikte içinden okumaya çalıştı.

Mümkün değildi. Siyah mürekkep bükülüp dans ediyor, pozisyon değiştiriyordu. Harfler anlamsızdı ve aslında kelime bile olmayan kelimeleri oluşturmak için birbirine karışıyordu. Cümleler saçmalıktan başka bir şey değildi. Susan'ın okuduğu hiçbir şey Katie'nin sayfasında yoktu.

Gözyaşları gözlerini yaktı. Nesi vardı onun böyle? O kadar uğraşmıştı, sınıftaki herkesten çok hem de. Her akşam yemekten hemen sonra odasına koşuyor, okuma kitabındaki o karman çorman harfler üzerinde çalışıyordu. Ama bir kelime bile anlamayıp her akşam sefil bir başarısızlığa düşüyordu.

"Teşekkürler Susan, çok iyiydi. Şimdi Mary Katherine okusun. Susan'ın kaldığı yerden devam etmek ister misin?"

Katie kafasını kaldırdı. Dili tutulmuş gibi acı içinde dudaklarının arasından yalnızca bir "hayır" döküldü.

Bayan Ames hafifçe öne eğilip bekledi. Bütün öğrenciler dönüp Katie'ye baktı.

Savannah'nın elini bükük dirseğinde hissederken ablasının onu rahatlatmaya çalıştığını anladı. Ama işe yaramıyordu, şu an yaramıyordu en azından. Savannah'nın dokunuşunun hafif sıcaklığını bile hissedemeyecek kadar üşüyordu.

Güçlükle yutkunup gözlerini yere indirdi. Sararmış sayfalar gözlerinin önünde bulanıklaşırken gözlerini hızlı hızlı kırpıştırıp gözlerindeki nemi sildi.

Bu kez yapabilirsin. Katie ilk kelimeye dikkatle baktı: a-D-m-a.

İçini derin bir panik sararken nabzı âdeta kulaklarında atıyordu. a-D-m-a ş-e-k-e-m-l-e-e y-p-a-a-t-ı.

O ilk kelimeyi söylerken bile dudaklarından anlamsız bir şey döküldüğünü biliyordu. Her harfe odaklanarak tekrar denedi.

Çocuklar fısıldaşmaya başladı. Kahkaha sesleri Katie'nin dikkatini dağıttı. Bunu kendisinin uydurmuş olabileceğini biliyordu, Savannah defalarca öyle demişti ona ama bir türlü inanamıyordu. Kıkırdama sesleri gerçek gibiydi, çok yakından geliyordu.

Katie kafasını kaldırdı ve çılgınca etrafına bakındı. Sayısız göz ona bakıyordu. Sally Burman'ın incecik dudakları zafer kazanmış gibi bir tebessümle bükülmüştü.

Katie ayağa fırladı ve sırasından koşarak uzaklaştı. Utanç ve öfke gözyaşları yüzüne akıp ağzına doldu. Gözyaşları sıcak, ıslak ve tuzluydu. Başarısızlığın tadıydı bu.

"Katie!"

Katie ablasının ona seslenmesini duymazdan gelip elinden geldiğince hızlı koşmaya başladı. Kapıdan çıkıp, gıcırtılı basamakları çabucak inip koşmaya devam etti.

Savannah sırasının üstündeki kitapları toplayıp ayağa fırladı. "Ben gidip onu getiririm Bayan Ames."

"Ben de!"

Savannah'nın yanıt vermesine fırsat kalmadan Jeffıe Peters

onun yanına gelmişti bile.

Savannah ona baktı. Jeffıe de ona. Savannah'nın içi karmaşık duygularla kaplanırken yanaklarını ateş bastı.

"Ki... kitaplarını taşımamı ister misin?" diye kekeledi Jeffıe. Savannah sınıftaki tüm gözleri üzerinde hissetti. "Hayır, teşekkürler," diye mırıldanıp kitaplarını göğsüne bastırarak kapıya koştu. Koridora çıkar çıkmaz çökmüş merdivenlerden hızla inip nefes nefese, titreyerek çitlerin yanında durdu. Kitaplar ellerinden kayıp toprağın üstüne düştü.

Tam arkasında kapı sertçe kapandı. "Hey, Savannah, bekle!" Savannah koşup tek başına kalacağı sessiz bir yer bulmak istedi ama ayakları kımıldamıyordu.

Jeffıe onun yanına gelip, "Neden öyle koştun?" diye sordu. Savannah gözlerini su pompasına dikti. Tüm iradesiyle parmaklarını bükmemeye çalıştı ve hiç kımıldamadı. Çenesi dik, gözleri karşıya

bakıyordu. "Katie için endişelendim." "Evet. Okumayı becerebildiği söylenemez." "Doğru," dedi Savannah.

.83.

Bin Ömrüm Olsa

Savannah, Jeffîe'nin bir şey daha söylemesini endişeyle bekledi. Jeffîe de aynı şeyi bekledi. Sonra garip bir şekilde ikisi aynı anda diz çöküp yere düşen kitapları topladı.

Parmaklan birbirine sürtündü. Savannah elini geri çekip kucağına sakladı.

Jeffîe ona bakmak için döndü.

Birbirlerine yakınlardı, bu zamana dek olmadıkları kadar hem de. Savannah onun kaşlarının üstündeki bir iki sivilcesini bile görebiliyordu. Zeki, ilgili kahverengi gözleri içtenlikle onun gözlerine bakıyordu. Sonra bir şey söyleyecekmiş gibi hafifçe öne eğildi.

Korkudan Savannah'nın kalbi küt küt atmaya başladı. Kımıldamadan oturmak için kendini zorladı. Ama sonra hafifçe ona doğru eğildiğini fark etti.

"Savannah, ben..." Jeffîe'nin bakışları yere kaydı. Boynundan yukarıya, çenesine doğru kızardı. "Ben..."

Savannah aniden onun söyleyeceği şeyden korktu. Söyledikten sonra kendisinin ne hissedeceğinden de. Bu yüzden kitaplarını göğsüne yapıştırıp ayağa kalktı.

Jeffie'den uzaklaşmaya yeltendi ama ayakları eteğinin katlarına dolandı ve yana doğru tökezledi. Jeffîe anında ayağa kalkıp onu dirseğinden kavradı ve dengede durmasına yardım etti.

"Teşekkürler." Savannah gözlerine bakmadan ondan uzaklaştı. "Artık gitmeliyim. Annem..."

"Eve kadar seninle yürüyebilir miyim?" Dehşet dolu bir an Savannah kusacağını sandı. Başını hayır der gibi iki yana sallayıp kitaplarını sıkıca göğsüne bastırdı ve ondan uzaklaşıp mümkün olduğunca hızlı adımlarla tepeden aşağıya indi. Tek başına yolun kenarında oturan Katie'nin yanına vardığında nefes nefese kalmış ve kasığına bir sancı saplanmıştı. Hâlâ nefes nefeseyken küçük kardeşinin yanına gelip sert toprağın üstünde diz çöktü. Kitaplarını ve öğle yemeğini koyduğu kutuyu gürültüyle yere kondu.

• 84.

Kristin Hannah

"Bende bir sorun var," dedi Katie hafif, titrek bir sesle. "Ben... aptalım."

Savannah'nın kalbi kederle dolup taştı. "Hayır, değilsin," di-i boğazındaki yumruyu yutarak.

Katie titreyen çenesini bükük dizlerinin arasına alıp gözlerini sımsıkı kapattı. Gözyaşları gür, siyah kirpiklerinin arasından kayıp yanaklarının küçük kızlara özgü pembeliğine doğru süzüldü.

Savannah'nın içi öfke ve kızgınlıkla doldu. Ellerini yumruk yapıp tepedeki sonsuz gökyüzüne baktı. Annesine Katie'nin sıkıntısından bahsedebilmeyi çok isterdi ama bir anlamı yoktu ki. Annesi gülüp

Katie'nin aptalın teki olduğunu söyleyecek, böylelikle Savannah'nın korkusunu doğrulayacaktı. Savannah annesinin değiştiğine bir an bile inanmamıştı.

Babam yardım eder. O düşünce her zamanki gibi aniden zihnine dolarken küçücük bir ümidi de beraberinde getirmişti.

Ama bu düşünce de aynı hızla kaybolup Savannah'yı ümitsizlik çukurunun içine itti. Bir defasında babasına tam söylemek üzereydi. Çok, hem de çok yaklaşmıştı, Katie'nin doğum günüydü. Katie bir şeye gülüyordu, üçü de gülüyordu ve Savannah masanın karşısından babasına baktığında onun gözlerinde büyüleyici bir şey görmüştü.

O zaman bunun sevgi olduğunu düşünmüştü. Kalbi bir saniyeliğine durmuştu sanki. Beklenti ve ümit içinde ayağa kalkıp babasına doğru yürümüştü. Usulca ona seslenmiş, babası da başını kaldırıp ona bakmıştı. Katie'yle ilgili gerçekler Savannah'nın dudaklarında asılı kalmış, öylece beklemişti. Pek çok şeye dair gerçekler...

Aniden kahkaha kesilmiş, yerini Savannah'nın midesini bu-landıracak kadar ağır bir sessizliğe bırakmıştı.

Babası ayağa kalkıp onlara sırtını dönmüş, mutfağı hızla geçip avluya çıkmıştı. Savannah onun dönmesini saatlerce beklemiş, sonunda yorulup kanepenin üstünde uykuya dalmıştı.

Ama uyandığında yatağındaydı. Babasıyla arasındaki o kısa süreli bağ kaybolmuş, bunu kendi kendine uydurduğundan şüphe

yebild

• 85.

Bin Ömrüm Olsa

etmişti. Beş ay önce yaşanmıştı bu, Katie'nin bu sorunu ilk ortaya çıktığında.

Sonrasında da Savannah bu sorundan bahsedebilecek kadar yakın olamamıştı kimseyle.

"Hadi Katie, eve gidelim," dedi yorgun bir sesle.

Katie ona baktı. Gözyaşları gözlerini mercek gibi büyütmüştü. "Gitmek istemiyorum," diye mırıldandı.

Savannah kardeşinin küçük, soğuk elini tuttu. "Biliyorum. Ben de istemiyorum."

O uzun, sıcak bahar günü boyunca orada oturup gitme vaktini bildiren okul zilinin çalmasını sessizlik içinde beklediler.

Zilin son metalik sesi de kaybolurken, "Vakit geldi," dedi Savannah alçak sesle.

Katie başını sallayıp gözlerindeki yaşı sildi. El ele tutuşup birlikte ayağa kalktılar ve eve doğru yürümeye başladılar. Yer yer çimle kaplı toprak yol gözlerinin önüne serilirken çiftlik ve okul arasında kilometrelerce bir alana yayılmış gibi görünüyordu. İkisi de gitmek istemiyordu ama gittiler.

Sebebi basitti. Gidecek başka yerleri yoktu.

Tess ocağın önünde durmuş, dehşet ve beklenti karışımı bir duyguyla o kocaman siyah metal ucubeye bakıyordu. Bunun bir meydan okuma olduğunu kendine söylemeye çalıştı, o böyle meydan okumaları severdi.

Ama bu kez işe yaramamıştı.

Bu veya başka bir hayatta yemek yapma konusunda çok da başarılı olmadığına şüphe yoktu. 1993'te bunun için endişelenmesine gerek yoktu. Evinin yakınındaki marketin hazır yemek, şarküteri, restoran ve donmuş yemek reyonları varken yemek pişirmek gibi bir kaygısı olmuyordu ama şimdi, 1873'te başka şansı yoktu. Savannah'nın omuzlarındaki yükü hafifletmek ve onlara annelik yapmak istiyordu. Yemek yaparak her iki amacına da ulaşacaktı. Bunun için de aşçı olması gerekiyordu. Kendine bolca zaman verdi.

Günün ortasını biraz geçmişti. Kızların eve dönmesine daha saatler vardı. Tek yapması gereken bir yerden başlamaktı.

Diz çöküp ağır, is lekeleriyle dolu ızgaraya baktı. İnce, bükümlü, siyah artıklar soğuk, gri küllerin arasından yükseliyordu. Uzun zaman önce sönen ateşin buruk kokusu demir çubukların arasından yükselip gözlerine battı.

İki parmağını kullanarak kapağı açmaya çalıştı.

Ama hatasını o an fark etti. Kapak çok ağırdı. Sertçe yere düşüp Tess'in bükük dizine çarptı ve dengesini kaybetmesine sebep oldu. Tess tutuk bir çığlıkla öne doğru savruldu ve kafasını sıcak fırına çarptı.

Kendine geldiğinde mutfak zeminine yayılmış, mavi pamuklu elbisesi karnına kadar açılmıştı.

Tess o haline bakıp kahkahalarla güldü. Mutfağa gireli on saniye olmuştu ve kendini bayıltmayı bile başarmıştı.

Sol gözünün yanında oluşmaya başlayan kaz yumurtası büyüklüğündeki şişliği ovalayıp dizlerinin üstünde doğruldu ve soğumuş küllere baktı. Boş midesinin burkulduğunu hissetti. Bu hisse kapılmamayı seçip ayağa kalktı ve kendinden emin bir şekilde ocağın önünde durdu. Kendini şef gibi hissetmek için elinden geleni yaptı.

Satış elemanının bakışları altında otuz dört beden elbiseye sığmaya çalışır gibi bir hali vardı.

"Tamam," dedi yüksek sesle, "şimdi yemeği pişireceğim." Biraz düşünüp duraksadı. "Önce ateş yakacağım."

Kendini daha iyi hissetmeye başladığı için gülümsedi. Yemek yapmaya kararlı biri için iyi bir hücum planıydı bu: ateş yakmak.

Ocağın yanında küçük, düzgünce bir araya toplanmış çıralar duruyordu. Tess ocağın kapağını açıp diziyle açık tutmaya çalıştı. Sonra yana eğilip birkaç çubuk aldı ve onları da demir delikten içeri attı.

Mutfağa şöyle bir göz attığında hiç kâğıt olmadığını gördü. Böylece mutfak havlusunu ateşe verip onu da çıraların üzerine bıraktı.

• 87.

Bin Ömrüm Olsa

Yoğun, gri siyah renkli dumanlar yanan havlunun üzerinden tavana doğru yükseldi. Tess dumanı bir kenara savurup delikten içeri baktı. En küçük çıra alev almıştı. Her şey iyi gidiyordu.

Başarısına ıslık çaldı ve darmadağınık mutfağın içinde dolanıp bir yemek kitabı aradı. Tess bu aramasını, kâğıt arayışından biraz daha ciddiye alarak büfenin kapaklarını art arda açıp baktı. [Sonra dolaplara baktı. Çatal bıçak takımlarının altında ne olduğuna bakmak için onları kaldırdığında paniğe kapılmaya başladığının farkındaydı.

Yemek kitabı yoktu.

Tarif olmadan nasıl yemek pişirecekti?

Kilerin kapısını açıp güzelce düzenlenmiş raflara baktı. O can sıkıcı duygu tekrar midesine oturdu. Yiyecekler kocaman çu- f vallara konup üst üste dizilmiş, iple bağlanmıştı. Ona sekizinci sınıftaki laboratuvar derslerini hatırlatan rengârenk, yüzlerce cam kavanoz vardı. Her bir kavanozun üstünde bir tarih vardı, insanlar içeriğinden çok üzerindeki tarihe göre yiyecekleri seçiyor gibiydi.

Kaygı, Tess'in özgüvenini yok etmeye başlamıştı bile. Gözlerini sımsıkı kapatıp ilahi bir gücün yardımını diledi. Tamam, l reenkarnasyona inanıyorum. Telepati de gerçek olmalı. Anne, bana bir tarif yolla. Ya da Carol, sen yap bunu. Hadi, çekinmeyin, yardım edin.

Uzun dakikalar geçti. Kimseden ses gelmedi.

Belli ki ölmüş akrabalar ve koruyucu melekler de polis gibiydi. Onlara ihtiyacın olduğunda ortada görünmezlerdi.

Tess gözlerini açtı. Kocaman bir un çuvalı gözünün önünde belirdi.

Un. Tamam, unla ne yapılırdı?

Ekmek. Tess o fikri hemen kafasından sildi. İyi bir aşçı olmayabilirdi ama birinci sınıf bir alıcıydı o. Fırıncılar iki yüz dolardan \ alıcı bulurdu, o kadar pahalı bir şeyin tonlarca iş gücünü azaltması gerekirdi. Daha küçük şeylerden başlamalıydı.

Küçük ekmekler! Evet, bunu yapabilirdi.

• 88.

Kristin Hatınah

Yüzünde kocaman bir tebessüm belirirken ihtiyaç duyacağını düşündüğü her şeyi aldı; un, süt, tuz, yumurta. Malzemeleri masaya yığıp çalışmaya başladı.

İki saat sonra özenle kesilmiş, krep boyutunda hamur dağ gibi unun içine saçılmıştı. Tess yüzünü buruşturup en büyük olandan bir parça kopartıp tadına baktı. Hamur midesine oturdu.

"Başka yiyemem," diye mırıldandı midesi bulanarak. Bu altı numaralı çuvaldı ve midesinde koca bir pizza yapacak kadar hamur vardı şimdi.

Ekmeklerin tadının ayakkabı derisine benzemesi de umurunda

değildi.

Alnındaki teri elinin tersiyle sildi ve una bulanmış saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. Doğrulup oklavayı bıraktı ve ellerindeki unu temizledi. İki saattir ilk defa kafasını masadan kaldırmıştı.

Ve kaldırır kaldırmaz irkildi. Mutfak... mahvolmuştu. Bunu anlatacak başka kelime yoktu. Tencereler, tavalar yere saçılmış, kurabiye tepsisini ararken onları oraya saçtığını unutmuştu bile. Masanın üstü una bulanmış, döşeme yeni yağan kara benzer bir tabakayla kaplanmıştı. Dumanlar tavana yükseliyordu.

Yemek yapmak kesinlikle pis bir işti.

Olabilir, diye düşündü. Birkaç yumurta kırmadan omlet yapılmıyordu sonuçta. Artık ısınmış olan fırına dönüp kocaman dökme demir bir tencereyi kendine çekti. Tencere, ocağın üstüne sertçe düşüp takırdadı.

Tess kapağı kaldırıp daha önce doğradığı patatesleri, soğanları ve havuçları içine attı. Kapağı dikkatle tencerenin yanına bırakıp tencereyi ağzına kadar suyla doldurdu ve ocağın yanındaki kutudan tuz ekleyip ufak dolabın üstündeki tel konteynerin içinde bulduğu et parçasını da ekledi.

Birkaç dakika kaynamasını izledikten sonra ellerini önlüğünün ceplerine sokup yavaşça arkasına döndü. Dağınıklığın boyutu yine gözüne çarptı ve irkildi. Bu karmaşaya bakmak bile yeterince yormuştu onu.

İç geçirip masaya gitti ve ahşap oturağa çöktü. Hemen bir şe yapmazsa oracıkta uyuyacağını biliyordu.

Yorgun bir halde ayağa kalkıp lavabonun altından iki kova aldı ve dışarı çıktı.
j,

Günün güzelliği karşısında nefesi kesildi. Yemyeşil otlar evinj önünden denize doğru ilerliyordu. Binlerce tür kır çiçeği o yemyeşil, altın sarısı otların arasından yüzünü gösteriyordu. Uzaktı, Haro Boğazı'nın çelik mavisi suları ışıldıyordu. Güneş ışığı, meşe ağacının usulca hışırdayan yapraklarını ışıldatıyordu.

Tess gözlerini kapatıp baharın seslerini dinledi. Kuşlar cıvıl-dıyor, rüzgâr ıslık çalıyor, yapraklar çırpınıp arılar vızıldıyordu. Yıllarca sessizlik içinde yaşayan Tess için bu en güzel senfoniydi. Carnegie Hall'daki hiçbir şey bu kadar güzel olamazdı.

Mırıldanarak sallana sallana su deposuna doğru yürüyüp deponun ağır tahta kapağını açtı. Tertemiz mavi yeşil su, gün ışığını yakalayıp ona yansıttı.

On altı kova su doldurup ısıtmak sonsuza dek sürmüştü sanki ama mutfağa dönüp son kovayı da barakada bulduğu bakır küvete doldurduğunda her şeye değdiğini düşündü.

Bel lastiği olmayan doğum elbisesini çıkarıp en yakınındaki sandalyeye fırlattı ve hevesle küvetin içine girdi.

Su ılıktan biraz daha sıcaktı ama ona cennetteymiş gibi hissettirmişti. Saçını ve vücudunu, derisi karıncalanıp ışıldayana kadar ovaladı. Sonra kafasını küvetin bakır kenarına yaslayıp gözlerini kapattı. Birkaç dakika dinlendikten sonra mutfağı temizleyecekti...

Ama farkına bile varmadan uykuya daldı.

• 90.

Yedinci Bölüm

Jack evin çökmüş basamaklarından çıktığında ölesiye yorgundu. Kapalı kapının önünde durup Amarylis'e karşı takınacağı soğuk, duygusuz tavra soyunmaya çalıştı. Çok zordu, inanılmaz derecede yorulmuştu ama deneyip ruhuna gizlediği ilgisizlik zırhını bulmaya kararlıydı. Doğrulup kapıyı açtı ve içeriye adımını atar atmaz bakır küvete koştu. Nem içindeki odada takırtılar yankılanıyordu.

Jack kafasını eğdi. Bir anda buz kesmişti.

Amarylis, kollarını öylece küvetin iki yanına atıp ellerini yere sarkıtarak küvette uyuyakalmıştı. Yüzünü her yandan sarmalayan ay ışığı kadar açık renkli saçları, girdaplar oluşturarak bir su birikintisi gibi yerde birikmişti. Ve teni. Ulu Tanrım, o teni...

Meme uçlarının pembe dış çizgisi renksiz suyun içinde parıl-dıyordu. Arzunun sıcaklığını ve şiddetini tüm vücudunda hissetti Jack. Karısının teninin yumuşaklığını, sıcaklığını ve arzulu halini, ona dokunduğunda hissettiklerini hatırladı.

Kapı gergin parmaklarının arasından kayıp gürültülü bir sesle duvara çarptı.

Amarylis irkilerek uyandı. "Ne oldu? Ha?"

Jack mutfağın halini de işte o zaman fark etti ve arzuya ka-Pümaktansa öfkelenmeyi tercih etti. "Ulu Tanrım!"

"Jack?" dedi uykulu gözlerle. "Sen misin? Bu nazik sesi artık nerede duysam tanırım herhalde!"

.91.

Bin Ömrüm Olsa

"Mutfağın ortasına top mermesi düşmüş gibi. Sen ne yaptığ sanıyorsun?"

"Jack!" Bu kez karısı onun adını çığlık gibi söylemişti, küve çıplak olduğunu yeni fark etmiş gibi. Hemen bir kenara çekilip havlu aldı ve vücudunu örttü.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Jack tekrar. Karısı yavaşça ayağa kalkarken ıslak havlu koruyucu bir şekil vücudunu sardı. "Yemek yapıyorum."

"Sen yemek yapmasını bilmiyorsun ki." "Ne diyorsun?" "Dedim ki sen..."

Karısı kahkahalara boğuldu. "Gerçek anlamda demedim Jack. "Lanet olsun Amaryiis, dağınıklıktan hoşlanmadığımı biliyorsun." Karısı hemen kendine gelip ona baktı. Jack gözlerindeki arzuyu gizlemeye çalıştı ama karısının bunu fark ettiğinden emindi. Havluyu tutan elini hafifçe gevşetip ona doğru yürüdü. "Korkuyorsun," dedi merak dolu, alçak bir sesle.

Jack kaskatı kesilip geri çekilmeye çalıştı ama ayaklan âdeta yere çivilenmişti. Orada öylece durup nefesini tuttu. Duyuları öyle canlı, öyle hassastı ki karısının çıplak bacaklarından süzülüp banyo suyunun içine akan su damlalarının her birini duyabiliyordu. Sessiz, hızlı hızlı alıp verdiği nefesi sıcak iğne misali karnına batıp ürpermesine, istek duymasına ve acı çekmesine sebep oluyordu.

Jack bakışlarını onun arkasına dikip donuk gözlerle ocağa baktı. Derisi vücuduna sanki dar geliyormuş gibi hissetse de yerinden kımıldamamaya kendini zorlarken çaresizce koşmak istedi.

Dokunuşu öyle yumuşaktı ki Jack başta fark etmedi bile. Ama fark ettiğinde o nazik okşama tokat gibi geldi ona. Sonra karısının elini tutup yüzünden itti. "Yeter," dedi utanç verici derecede , boğuk bir sesle. j;

Karısının gözleri onun bakışlarını yakaladı ve ateş gibi sıcak j pençeleriyle onu kavradı. "Böyle bir özelliğin olduğunu tahmin i etmiştim." :'

Güneyi hatırlatan o yumuşak ve gür sesi, Jack'in göğsünden kasıklarına doğru kaydı. Jack bir şey, herhangi bir şey söylemek için ağzını açtı ama hiçbir şey aklına gelmedi.

"Dağınıklıktan hoşlanmadığın konusunda yani," diye devam etti. "Sen delik deşik olmuş duvara bir kat boya sürüp işte yepyeni bir duvar diyen tiplerdensin."

Karısının temiz lavanta kokusu onu çepeçevre sarıp yatıştırdı. Islak avuçları ona dokunma, onun teninin ipeksi yumuşaklığını hissetme arzusuyla yanıp tutuşuyordu.

"Bense öyle değilim," diye mırıldandı gözünü bir an olsun Jack'ten ayırmadan. "Ben ortalığı dağıtabilirim, cehenneme de çevirebilirim hatta ama işim bittiğinde yepyeni bir duvar çıkar ortaya. Güçlü ve dayanıklı."

Jack kocaman, ufalanan bir uçurumun kenarından aşağıya doğru çekiliyordu sanki. Kaçıp gitmezse karısının gözlerinin uçsuz bucaksız kahverengi derinliğine düşmekten ve oradan canlı çıkamamaktan korkuyordu. Bu farkındalık ona biraz olsun güç verdi. Karısını omuzlarından kavradı ve mesafesini korumak için onu biraz itti. "O zaman nasıl dağıttıysan öyle toparla yarattığın bu pisliği."

"Olur."

Karısının uysallığı Jack'in sinirini bozmuştu. Kaşlarını çatarak, Ayrıca yeni duvarlar örmeye de kalkışma," diye ekledi.

Karısı gizemli bir tebessüm verdi ona. "Merak etme Jack. Önce birkaç duvarı yıkmam gerekecek."

Mutfak temizlendikten saatler sonra Tess kucağında Caleb'la birlikte meşe ağacının altında durmuş kızların okuldan dönmesini bekliyordu. Öğleden sonrasının serin esintisi çimleri hışırdatıp eteğini dalgalandırıyordu. Yeni işlenmiş toprağın, taze otların ve yeni açan ÇlÇeklerin bahar kokusu havayı doldurmuştu.

Ama bu kez Tess'in dikkatini çeken şey gördüğü güzellikler değildi. Jack'le karşılaşmasını düşünmekten kendini alamıyordu.

1

Bin Ömrüm Olsa İ

i Rüzgârın ıslığa benzer sesiyle eş zamanlı hareket ederek ku-f çağındaki Caleb'ı nazikçe sallıyordu.
i

Bugün Jack'le arasında bir şey geçmişti. Hiç beklemediği bil şeydi bu. Jack yanına geldiğinde kendini... çok çekici hissetmişti. Hayatında pek çok şey yaşamıştı. Tamam, bakire değildi amaj cinselliği konusunda kendini çok rahat da hissetmemişti. Bunu hep güzel olmamasına bağlardı. Dahası sağır olmak da yakınlık kurmayı güçleştiriyordu. 1

Bugün Jack bütün bunları yeniden düşünmesine yol açmıştı.! Göz göze geldikleri an yıldırım çarpmışa dönmüştü. Güçlü, inkâri edilemez bir cinsel çekimin dalgaları mutfağa yayılmış, iletken biri tel misali ikisinin arasında ileri geri sallanmıştı. Amarylis'in fizikseli olarak güzel olduğunu biliyordu; aynada görmüştü bunu. Ama Tess 1 için bunun çok da anlamı yoktu. Güzelliğin ruhta olduğunu uzun $ zaman önce öğrenmişti o. 1

Ama bugün, Jack'in gözlerinde kendi güzelliğini gördü. Ca- 1 zibesini gördü.
I

Bunun ne anlama geldiğini fark etmesi şu an bile onu şaşkına 1 çeviriyordu. Ona hissettirdiği duygu da bambaşkaydı. Tess hiç ¦ düşünmeden ayağa kalkmış, o garip pamuklu havluyu utancını j gizlercesine üzerinden sular damlayan vücuduna örtmüştü.]

Jack'in gözlerinde âdeta boğulmuş, o karanlık ve hipnotize edici < çekimi karşısında gücünü kaybetmişti. Aslında ona karşı böylesine ¦; derin ve güçlü bir çekim hissettiğine şaşırmamalıydı ama şaşırmıştı ' işte. Başından beri onun acısına, yürek ağrısına ya da ihtiyacına . doğru çekilmişti. Şimdi gerçekleri görüyordu: Acının ötesinde, daha derin bir şeye doğru çekiliyordu. Bu adamın kendisine.
i Tess ilk kez onu bir baba, acı çeken bir adam ya da düşman i olarak görmüyordu. Bugün o yalnızca bir adamdı. Kendisi de tombul, ürkek, sağır bir ezik ya da onun çocuklarına geçici bir süre annelik edecek biri değildi. Bir kadındı o, kendisinden etkilenen \ adama doğru çekilen bir kadın.

Daha önce sahip olmadığı bir zarafetle hareket etmiş, daha Önce hayal bile edemediği baştan çıkartıcı bir güçle ona bakmıştı.

Ve ona dokunduğunda, ki kısa bir an süren tenin tene basit, sade temasından başka bir şey değildi bu, alev alev yandığını hissetmişti.

Onu bu kadar etkileyen neydi? Jack'in karısından nefret ettiğini Jack'in ona baktığı ilk anda anlamıştı.

Ama şimdi farklı bir şey vardı; tehlikeli, şaşırtıcı ve biraz da ürkütücü bir şeydi bu.

Jack onu istiyordu.

Daha ürkütücü olansa kendisinin de Jack'i istemesiydi.

"Anne!"

Çığlığa benzer şekilde söylenen o kelime Tess'i rüyalarından uyandırdı. Kafasını kaldırdığında Savannah ve Katie hin tam önünde durduğunu gördü.

"A... Anne," dedi Savannah tekrar. Elindeki teneke beslenme çantasının metal kulpunu sıkıca tutuyordu. "Ne yapıyorsun burada?"

Katie telaş içinde durup ablasının eteğinin arkasına gizlenmeye çalışırken tökezledi. Savannah hin dirseğinin arkasından çaktırmadan baktı.

"Bilmiyorum," dedi Tess. "Hava çok güzeldi, yemekten önce biraz hava almak istedim."

Savannah bembeyaz oldu. "Ah, hemen yemeği h..."

"Yahniyi ateşe koydum."

Kızların nefesi kesildi.

Tess kahkaha attı. "Tadı nasıl oldu bilmiyorum ama denemek istedim. Siz neden biraz keyfinize bakmıyorsunuz? Yıkanma vakti geldiğinde size seslenirim."

iki kız da yerinden kımıldamadı.

Sonunda Savannah, "Nasıl?" diye sordu.

Bu soru Tess'i hazırlıksız yakaladı. Şaşkın bir ifadeyle kızlara baktı. Hüzünlü, ürkek bakışları Tess'in yüreğini delip geçti. Keşke acüannı hafifletip onlara yardım edebilseydi. Ama nasıl yapacaktı bunu? Çocuklarla pek vakit geçirmemişti ki. Büyük ihtimalle yanlış

bir şey söyleyip her şeyi mahvederdi. Onlara katılmaya çalışmadan | önce geride durup biraz daha gözlem yapması iyi olacaktı. :|

Sonra kafasına dank etti. Tess onların annesiydi. Tess'in, anne olmanın ilk kuralını bilmemesinin onlar için bir önemi yoktu. Tek bildikleri yalnız oldukları, ürktükleri ve anne babalarının onları \ umursamamasıydı. Şu ana dek.

Yavaşça, "Birlikte kır çiçeği toplamaya ne dersiniz?" diye sordu.

Savannah hm mavi gözleri hayretle ona bakıyordu. "Gerçekten mi?"

Tess o an doğru bir şey yaptığını anladı. "Evet, gerçekten."

Kızlar ona yaklaşmaya başladı. I

"Durun," dedi. j

Kızlar oldukları yerde kaldılar. Gözleri korkuyla doldu.

Tess irkildi. Jack ve Amarylis, kızları bu kadar korkutacak ne yapmıştı? Usulca gülümseyip, "Kitaplarınızı ve beslenme çan- i falarınızı burada bırakabilirsiniz. Eğlenmenin ilk kuralı budur.; Elleriniz boş olmalı."

Kızlar verandaya gidip beslenme çantalarını ve kitaplarını en alt basamağa bıraktılar. Sonra yavaşça döndüler. i

Tess yeni bir güven duygusuyla gülümsedi. "Tamam, gidelim hadi."

Kızlarla birlikte koyun merasından geçerken bir yandan da akıcı bir sohbet başlatmayı ihmal etmedi. Akşam güneşinin çivit mavisi ışınları çimlerle kaplı tepeye bakıyor, düzinelerce rengârenk ! çiçeği aydınlatıyordu. Boğazdan esen hafif rüzgâr uzun otları hı- I şırdatıyordu.
I

"İşte bu kır çiçeği," dedi, yeni tomurcuklanmaya başlamış düzensiz çalılıkları işaret ederek. "Onu kökünden koparıp evin .; önüne ekmeliyim. Böylece akşamları verandada otururken gözümüz çiçek görür." ,1

"Biz akşamlan verandada oturmayız hiç," dedi Savannah sakince. ;

"Artık oturacağız. Ah! Bakın!" Tess, Caleb ı daha sıkı kucak- | layıp ilerideki akçaağaçlara doğru ilerledi.

"Ne..."

"Hadi gelin." Tess eğildi ve birkaç meyve tohumu buldu. Kızlar yanı başında durmuş, kaşlarını çatarak Tess'in meyveleri inceleyip en uygun olanları kopardıktan sonra ayağa kalkmasını izlediler. Tess, Caleb'ı sol koluna alıp tohumu havaya fırlattı. Bumeranga benzeyen tohum akşam esintisinde fırıl fırıl dönüp dans etti, çimlerin üzerine konmak üzere olan bir helikopter gibiydi.

"İşte." Tohumların bir kısmını kızların eline tutuşturdu.

Savannah avucundaki tohumlara baktı. "Bunları havaya mı fırlatacağız? Neden ama?"

"Eğlenceli olduğu için."

Savannah kaşlarını çattı. "Öyle mi?"

Tess bir tohum daha alıp sağ tarafa fırlattı. Tohum döne döne kayıp Tess'in gözüne çarptı. "Ahh!" Tess elini gözüne kapattı ve abartılı hareketlerle yere yığıldı.

Savannah ve Katie hemen onun yanına koştu. "Anne! İyi misin?"

Tess onlara sırıttı. "Tabii ki iyiyim."

Kızlar şaşkınlıktan bir an ne yapacaklarını bilemeyip ardından kahkahalara boğuldular. Tess o sesin içini mutlulukla doldurduğunu hissetti. Sağırlığın sessiz karanlığında bile sesleri neden unutmadığını o zaman anladı.

Sırıtarak ayağa kalktı. "Tamam, şuradaki ağacı görüyor musunuz? Bakalım onu kim vurabilecek?"

Savannah ve Katie kıkırdayarak Tess'in yanına geldi. Ve Tohum Fırlatma Olimpiyatları böylece başladı.

Tess daha sonra o güzelim işlemeli masa örtüsünü düzeltip mavi seramik tabakları ve gümüş takımları doğru yerlere dizdi. Mor ye pembe kır çiçekleriyle dolu kavanoz da masanın tam ortasında duruyordu. Delikli teneke tuzluk ve biberlik, kavanozu her iki yandan destekliyordu.

Her şey yerli yerindeydi.

Tess hafifçe ıslık çalarak dönüp yatak odasına girdi. Gardırobu açıp düzgünce asılmış kıyafetlere baktı.

Özel bir kıyafet bulmaya çalışıyordu. Kızlarla o kadar iyi vakit geçirdikten sonra aniden bu hayata dair bir ümit dolmuştu içine. Uyum sağlıyordu ve bir şeyleri değiştirmeye başlamıştı. Bu akşam¦ ilk aile yemeklerini yiyeceklerdi ve çok güzel görünmek istiyordu.

İlk baktığı şey beli büzgülü, ağsız, ayak bileklerine kadar inen çorabımsı muslin tayttı.

"Ne ateşli ama," diye mırıldandı onu yere bırakarak.

Daha sonra tam Barbie bebeklerine uyacak boyutta kum saati şeklinde bir korse geçti eline. Korse de pantolonun yanına düştü. Doğum sonrasında vücudunu o şeyin içine sıkıştırmayacaktı.

Elbiseleri tek tek askıdan alırken Tess iki şeyin fazlasıyla farkına vardı: Bir, korseyi giymediği sürece elbiselerin hiçbiri üzerine uymayacaktı. İki, 1873'te yaşayan kadınların rahatsız olması gerekiyordu.

Üzerindeki un kaplı pamuklu kumaşı çıkartıp dolabın dibindeki yığının içine fırlattı. Sonra muslin ağsız taytı giyip üzerine de kenarında çok güzel işlemeler olan yere kadar uzun eteği geçirdi. Son olarak Ralph Lauren in bahar kreasyonu için tasarladığı şeylere benzeyen kolsuz, yuvarlak yaka, kısa bir beyaz bluz giydi.

Lavaboya gitti ve aynada bir o yana bir diğerine dönerek kendine baktı. O döndükçe güzel beyaz kumaş da kabarıp dönüyordu. Kendini çok güzel ve kadınsı hissetti.

Görüntüsünden memnun olduğuna karar verdiğinde yatak odasından çıkıp mutfağa geçti. Yemeğe son bir bakış daha attıktan sonra kızlara seslendi.

Savannah ve Katie koşarak odadan çıktı. Savannah, Tess'i gördüğü anda olduğu yerde kaldı. Katie de ablasının arkasına gizlenip kıkırdamaya başladı.

Tess kaşlarını çattı. "Ne oldu?"

Savannah, Jack'in her an gelmesinden korkuyormuş gibi kapıya baktı. "İç çamaşırlarını giymişsin."

Tess hayretle kıyafetine baktı. "Gerçekten mi? Bunlar iç çamaşırı mı? Hepsi mi?"

Savannah başıyla onayladı.

Tess güldü. "Ne komik. Eh, belki bu kıyafet Jack'in ilgisini çeker, ne dersiniz?"

Savannah bir şey daha söyleyecek gibi oldu ama sonra mutfak masasını gördü. Gözleri ardına kadar açıldı.

"Şimdi ne oldu?" diye sordu Tess.

"Bu pazar günleri serdiğimiz örtü. Rahip Weekes geçen yıl akşam yemeğine teşrif ettiğinden beri bir daha hiç kullanmadık."

Tess, Savannah'nın nazik konuşma tarzını fark edince yarın gramer çalışması gerektiğine dair zihnine not aldı. "Bugün günlerden ne?"

"Perşembe."

"O halde yaklaşmışız. Şimdi hemen elinizi yıkayın. Babanız birazdan gelir."

Jack, Stetson şapkasını kaldırıp terini elinin tersiyle sildi. Alacakaranlığın solmaya yüz tutan mor ışığına karşı gözlerini kısıp o gün yaptığı çitlere baktı.

Burayı gerçekten çok seviyordu. Eskisi gibi tarlasında tek başına çalışıyordu. Burada korkmuyor, yalnızlık çekmiyor ya da pişmanlık hissetmiyordu. Kimse ondan bir şey beklemiyor, acı ya da nefret dolu bakışlarını üzerine dikmiyordu. Bildiğin Jack Rafferty'ydi o; San Juan Adası'ndaki koyun çiftliğinin sahibi. Georgia'nın en zengin ziraatçısının korkak, evlatlıktan reddedilmiş oğlu III. Be-auregard Rafferty değil.

ilk kez olmamakla birlikte içini boğucu bir pişmanlık dalgası sardı. Burada güzel bir yaşam sürebilirlerdi. Keşke Amarylis adaya, Jack'e bir şans verseydi. Ama tabii öyle bir şey yapmamıştı. Garrison Koyu'na ayak bastıktan on saniye sonra adayı da, burada yaşayanları da bembeyaz elinin tersiyle reddetmişti. Zavallı fakir beyazlardan başkası böyle bir bataklıkta yaşamaz, diyerek hepsini

hor görmüştü. Ve Amarylis Rafferty o fakirlerden tümüyle uzak durmuştu. Savannah'nın da annesinin sözlerine kızdığını, kızının gözlerine yansıyan acı dolu yalnızlığı görebiliyordu. O gün doğan ve her geçen gün biraz daha büyüyen bir acıydı bu. Jack, kızının yüzünü o acı dolu ifadeden arınmış olarak hatırlamıyordu artık.

Uzunca bir süre orada durup rüzgârın parlak otları savurmasını, aşağıdaki suyu dalgalandırmasını izledi. Hafif rüzgâr tepesindeki yaprakları usulca savurup kayboldu ve ardında olağandışı bir sessizlik bıraktı.

Alnındaki teri son defa silip akşam yemeğine indi. Ahırın etrafını dolanırken ev gözlerinin önüne serildi ve nadiren hissettiği iyi ruh hali de yok olup gitti. Midesi burkuldu.

Avluyu geçip merdivenlerden ağır adımlarla çıktı. Her adımın ağırlığını kaskatı kesilmiş omurgalarında hissediyordu. Öğleden sonraki banyo felaketinin ardından kendini incecik bir ipin üzerinde yürüyormuş gibi hissetmeye başlamıştı. Tek yanlış adımında onca emeği boşa gitmiş olacaktı.

Derin bir nefes alıp kapıyı açtı ve içeri girdi.

"Merhaba Jack," dedi karısı. "Eve hoş geldin."

Tepkisini gizleyemeyecek kadar şaşırmıştı. "Sen iç..."

"Evet. iç çamaşırı giymişim. Savannah söyledi." Kahverengi gözlerinde esprili, gerçekten esprili bir ifade belirdi. "C'est la vie."

"Ne dedin?"

"Hayat böyle işte demek. Her neyse, mem..." Çocuklara baktı ve cümlesini düzeltti. "Göğüslerim örtülü olduktan sonra ne fark eder?"

Savannah ve Katie gülmemek için ağızlarını kapattılar.

Jack etrafına bakınıp o çok davetkâr görünen kremsi dekolteden dikkatini başka yöne çekecek bir şey aradı. "Pazar örtüsünü kullanmışsın."

Çok salaksın Jack. Çok salak. Şimdi örtüyü masadan çekip...

"Perşembe."

Jack kaşlarını çattı. "Ha?"

"O artık perşembe örtüsü. Yarın cuma örtüsü olacak. Sonraki gün de büyük ihtimalle piknik yaparız. Ne dersiniz kızlar? Cumartesi günü piknik yapmak harika olur, değil mi?"

"Piknik mi? Şaka mı yapıyorsun?"

"Yağmur yağabilir tabii ama biz de ona göre bir plan yaparız, ahırda yemek gibi."

Jack o an karısının kafasını bir yere çarptığından ya da veranda basamaklarından yuvarladığından falan şüphelendi. "Amarylis? İyi misin sen?"

"Bunu dile getirdiğin iyi oldu." Karısı eğilip tabakları topladı.

Jack başının ağrıdığını hissetti; gözlerinin arkasında kocaman bir baskı duvarı gibi başlamıştı. Bu kadın onunla dalga geçiyor olmalıydı. Öyle olmalıydı...

Burun köprüsünü ovuşturup gözlerini sıkıca kapattı ve kayıtsız kalmasını sağlayacak gücü toplamaya çalıştı. Sesini yükseltmeden konuşabileceğine karar verdiğinde, "Neyi dile getirdim Amarylis?"

"İsmimi. İğrenç bir isim bu. Bu kadın, yani annem, ne düşünerek bu ismi vermiş ki bana?"

Jack gözlerini açıp ona baktı. "Ama sen ismini seversin. Asil güneyli kanını temsil ettiğini söylerdin hep."

"Asil kan mı? Neyim ben? At mı? Hadi, izle beni."

Karısı hiç düşünmeden kuzineye doğru yürüdü.

Jack de isteksizce onu takip etti.

Tencereye bakıp yahniyi tabaklara koydu. "Evet, benim ismim... Hımm, biraz cıvık olmuş."

Jack'in sinirleri pamuk ipliğine bağlanmıştı âdeta. "İsmin mi?"

Karısı kahkaha attı. Jack'in baş ağrısını ikiye katlayan saf bir kahkahaydı bu. "Tabii ki değil. Cıvık olan yahni. Benim ismim berbat. Son günlerde bu konuyu düşündüm ve değiştirmeye karar verdim... en azından kısmen. Lakap gibi." Karısı duraksayıp kaşlarını çattı. "Nasıl heceliyorsunuz ki zaten?"

Jack ancak birkaç saniye bekledikten sonra yanıt vermenin sorun olmayacağına karar verdi. "A-M-A-R-Y-L-I-S."

"Off. Seçeneklerim de sınırlı. Bana kalsa Tess derdim ama bu da doğru olmaz. Ne de olsa yeni bir hayat yeni bir ismi hak ediyor. Amy'ye ne dersiniz?"

Jack ondan yanıt beklenmediğini biliyordu. Zaten söyleyecek bir şey de gelmiyordu aklına.

"Hayır," dedi karısı sonunda. "Bu da fazla genç işi. Mary fazla geleneksel, Maryl diye bir isim büyük ihtimalle henüz bulunmamıştır." Bir an kaşlarını daha derinden çattı, sonra o da kayboldu. "Buldum! Lissa!" Karısı kafasını kaldırıp tekrar ona baktı. "Bundan böyle bana Lissa de, olur mu?"

Birbirlerine o kadar yakınlardı ki Jack onun fısıldadığını kendi dudaklarında hissediyordu. Geri adım atmamak için çabalarken olduğu yerde donup kaldı.

Karısı ona gülümseyince Jack kasıklarına yükselen sıcaklığı hissetti. Sonra karısı ona dokunmak için uzandı.

Bu kez Jack geriye doğru bir adım attı. "Lissa iyi," dedi dişlerini sıkarak.

"Harika, bunu çözdüğümüze sevindim. Güzel isim, değil mi? Hadi artık oturalım."

"Birlikte mi?" Savannah nın sesi çığlık gibi çıkmıştı. Tess tabakları bıraktı. "Tabii ki birlikte. Biz bir aile değil miyiz?" Jack ona midesi bulanmış gibi bir bakış attı. "Ne diyorsun? Yemek de yeni ve geliştirilmiş şeylerden biri demek."

Karısı sandalyesini çekip oturdu ve yanındaki sandalyeyi işaret etti. "Hadi Jack. Masanın başına geç." \

Jack onun serçe parmağına bile dokunmamaya çalışarak yanından geçip sandalyeye oturdu.

"Savannah ve Katie, siz de babanızın iki yanına oturun." Herkes oturduktan sonra Tess ocağa gidip fırının kapağını açtı. Sıcaklık yüzüne üflerken ekmeklerin kokusu burnuna doldu. Bir havlu alıp ağır tepsiyi çekti ve tahtanın üstüne koydu. Sonra kalçasının yardımıyla kapağı kapatıp ekmeklerine gururlu bir bakış attı. Gülümseyen ifadesi hemen kayboldu.

Ekmekler kabarmamıştı.

Bir süre orada öylece durup başarısızlığını izledi ve nerede yanlış yaptığını anlamaya çalıştı. Birkaç dakika sonra Savannah yanına gelip baktı.

"Tanrım, bunlar dümdüz olmuş. Çok da sert görünüyorlar. Soda koymayı unutmuşsun."

"Ah," dedi Tess. Anlık bir hayal kırıklığı hissetse de yıllarca bilim dünyasında çalışmak, bundan çabucak sıyrılmayı öğretmişti ona. Sonra aklına bir fikir geldi. "Onlar ekmek değil ki. Neyse, bunu sonra söyleyeceğim. Hadi artık oturalım."

Üçü birlikte masaya oturdu, gerçek bir aile gibi. Birbirleri dışında her yere bakıyorlardı. Ateş gibi bakışlar yukarı, aşağı, sağa sola kayıyordu. Kimse ne zaman ne yapacağını bilmiyordu belli ki.

Tess hiçbir tartışmaya yer bırakmayacak bir ses tonuyla, "Herkes el ele tutuşsun," dedi.

"Ama..." diye söze başladı Savannah.

"Hemen." Tess her bir elini kızlardan birine uzattı. Katie'nin küçük, tombul, pembe eli onun sıcak elinde kaybolurken Tess kızın soğuk, titrek parmaklarını güven aşılarcasına sıktı. Sonra Savannah'nın elini tuttu.

Jack ellerini kucağına koyup masadaki çiçeklere dikkatle baktı. Tess bir an onun kabul etmeyeceğini düşündü. Tam ona bir şey söyleyecekken Jack ellerini masaya kaldırdı ve kızlarının elini tuttu.

Tess kafasını eğip herkesin aynısını yapmasını bekledi. Teker teker yaptılar. "Bize verdiğin nimetler için sana şükürler olsun Tanrım. Amin."

"Amin," diye mırıldandı ailenin geri kalanı da. Sonra herkes bir anda elini geri çekti.

Tess iç geçirip peçetesini gümüş çatal bıçağın altından çekip kucağına koydu. Çorba kaşığını alıp yahniden bir kaşık içti ve kaşlarını çattı.

Et suyu güneşte bırakılmış şişe suyuna benziyordu. Hayır, °ndan daha tuzluydu. Deniz suyu olabilirdi belki.

Bibere uzandı ve yahnisine bir miktar serpti. "Nesi eksik Sa-vannah?"

"Hiçbir şeyi eksik değil anne. Harika olmuş."

Tess kahkaha attı. "Bulaşık suyunu seviyorsanız tabii harika olmuştur..."

Savannah gülümsemeye çalıştı. "Sebze ve et iyi pişmiş. Ama bir dahaki sefere et suyuna un da katabilirsin. Kıvamını artırır."

"Unun yerini bulabilirsen tabii," diye mırıldandı Jack.

Tess şaşkınlık içinde kafasını kaldırdı.

Jack ona çok kısa bir an gülümsedi, sonra ağzı her zamanki somurtkan ifadesine döndü.

Tess tokat yemiş gibi oldu. O gülücüğün anısı Jack bakışlarını başka tarafa çevirdikten çok sonra bile Tess'in aklından gitmeyip titrek bir ışıkla ruhunun küçük, karanlık, ürkek köşelerine kadar sızarak her bir köşeyi aydınlattı. Jack'in içinde bir yerlerde espri anlayışı vardı ve kahkahanın olduğu yerde ümit de olurdu.

Tess gülümsedi. Jack'le tanıştığından beri ilk kez gerçekten ona âşık olabileceğini düşündü. Belki...

Sekizinci Bölüm

Yemek bittikten ve bulaşıkların büyük kısmı yıkanıp, kurulanıp yerleştirildikten sonra Tess dikkat çekmek için ellerini çırptı.

Jack ona temkinli bir bakış attı. "Yine ne var? Bundan böyle Sana Kraliçe Viktorya mı diyelim?"

"Vicky yeterli," dedi Tess sırıtarak.

"Anne, bunları ne yapmamı istersin?" Savannah o yufka gibi incecik, kahverengi yassı şeyi, ekmek sıfatını hak ediyor mu diye tartarcasına inceledi.

Tess ıslak bulaşık bezini çekmeceli dolabın kenarına asarak, "Sorduğuna sevindim," diye yanıtladı. "Ben gidip Caleb'a bakayım. Ben yokken üçünüz ağaç salıncağın yanına gidin. Ben de hemen gelirim."

Savannah ona dehşet dolu bir bakış attı. "Ama..."

"Lanet olsun, sen ne yapıyorsun?" diye araya girdi Jack.

Tess onları duymazdan geldi. "Hadi, hepiniz. Ben de bir dakika içinde gelirim." Kimse yerinden kımıldamayınca Tess, Jack'e sert bir bakış attı. "Daha güzel bir şey de pişirebilirim istersen. Üç katlı pasta gibi."

Jack irkildi. "Tamam, gidiyoruz. Hadi kızlar."

Sessiz, küskün askerler gibi üçü birlikte evden çıktı. Tess uyuyan bebeği kontrol ettikten sonra ekmeklerle birlikte dışarı çıktı.

. 105.

Bin Ömrüm Olsa

Taze, tuzlu gece içini aniden baş döndürücü bir beklentiy] doldurdu. Ay ışığı o küçük avluda bekleyen üç kişiyi aydınlatt Arkalarındaki çiftlik binası, sıra sıra dizili kömür karası çatıl ve şekillerden oluşmuş gibi yükseliyordu. Ahırsa uzakta siyah kütleye benziyordu.

Tess etrafına bakındı. "Köpeğimiz var mı?"

Katie gergin bir kahkaha attı.

Jack'in gözleri kısıldı. "Hayır, köpeğimiz yok."

"Çok yazık." Tess eteğini toplayıp ağır tavayı kalçasına yasladı ve temkinli adımlarla merdivenlerden indi. "Hadi toplanın. Frizbi; oynayacağız."

Hepsi isteksizce ona yaklaştı. "Savannah tavuk kümesinin köşesine koş sen. Sana atacağım birini."

Savannah onun dediğini yaptığında Tess tavadan bir ekmek aldı. "İşte geliyor," diye haykırdı ve kurşuna benzer sert hamuru ustaca bükerek fırlattı.

Daire şeklindeki açık kahverengi şey havada uçtu.

"Yakala hadi!" diye seslendi Tess.

Savannah zıpladı ama yakalayamadı. Ekmek parmak uçlarını sıyırıp kümesin duvarına çarptı. Taş gibi parçalar etrafa saçıldı.

"Duvar yerinde mi?" diye seslendi Tess.

Yanındaki Katie eliyle ağzını kapattı.

Tess küçük kızın omzuna dokundu. "Gülebilirsin," dedi usulca.

Katie kafasını kaldırıp ona baktı. Zayıf ışıkta kahverengi gözleri o minik, açık renkli oval yüzünde kocaman görünüyordu. "Deneyebilir miyim ben de?" Titrek sesi Tess'in yüreğini dağladı.

"Elbette. Haydi oraya git, sana da atayım bir tane."

Katie ablasının yanına koşup döndü ve ellerini iki yana açtı.

Tess bu kez ekmeği yavaşça fırlattı. Ekmek havada yuvarlanıp Katie'nin minik eline düştü.

"Yakaladım Savannah! Yakaladım!"

Tess kızları öyle dikkatli izliyordu ki Jack'in onun yanına geldiğini bile duymadı. "Ne yapıyorsun?"

106.

Kristin Hunnak

Tess şaşkınlık içinde yerinden sıçradı. Arkasına döndüğünde kendini neredeyse onun kollarında buldu. Gözleri şaşkınlıktan titreşti ama o duygu uzun sürmedi. Jack'in kıstığı gözleri Tess'i olduğu yere mıhladı.

"Lanet olsun, yanıt versene."

Jack'in ona yakın durması, Tess'in vücudunda karıncalanmaya benzer garip bir duyguya sebep oldu. Boğazı gerilip sesi boğulmuştu âdeta. Bir an nefes bile alamadı.

Ay ışığı dalların arasından süzülüp yüzlerini aydınlattı. Hareket etmeden dururken birbirlerine dokunacak kadar yakınlardı ama dokunmamaya da bir o kadar özen gösteriyorlardı.

Tess kafasını kaldırdı ve Jack'in tedirgin bakışlarıyla karşılaştı.

Korkuyor, diye fark etti aniden. Bu fikrinden biraz olsun şüphe etmemişti. İnsanlar hakkında içgüdülerine güvenmeyi uzun zaman önce öğrenmişti. Pek yanıldığı da söylenemezdi. Jack nedense karısından korkuyordu ve o alaycı tepkileri, korkusunu örtbas etme, mesafesini koruma çabasından başka bir şey değildi. Buna bahse girerdi.

"Jack." Tess onun adını sessiz bir merakla fısıldamıştı.

Jack hareket etmedi, orada öylece durup kısık, anlaşılmaz gözlerle ona baktı yalnızca. Yüzleri birbirine çok yakındı, en fazla bir karış vardı aralarında. Tess onun kıyafetine sinen erkeksi yün, deri, odun kokusunu alıyor, fısıltı yumuşaklığındaki nefesini hissediyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Jack alçak sesle.

Tess güçlükle yutkundu. Yıllar süren sağırlığı süresince dinlemenin anlamını çok iyi öğrenmişti. Jack'in sesinde, işitme bozukluğu yaşamamış birinin asla fark etmeyeceği şeyler duydu. Korku, tükenmişlik, çaresizlik. Bir şey daha vardı, yüreğini burkup parçalayan bir şeydi bu.

Yalnızlık.

İşte o an anlamıştı. Tess bu ailenin bir parçası olabilirdi. Bu akşamüstü çocuklarla çiçek toplarken, dua esnasında el ele tutuşurken Tess kendini bir yere... ait hissetmişti.

.107.

Bin Ömrüm Olsa

Carol'ın ona verdiği ikinci şanstı bu. Başka bir çağda başka bir vücut değildi tek verdiği. Yalnızca hayalini kurduğu türden bir duyguyu bulması, var olduğunu bile bilmediği bir yanını keşfetmesi de buna dâhildi.

Üstelik bundan da ötesi vardı. Bu şans hepsine verilmişti. Birbirlerine yardım edebilir, birbirlerini iyileştirebilirlerdi.

Bu farkındalık onu özgürleştirdi, daha önce hiç bilmediği bir cesaret ve dürüstlük duygusu verdi ona. Kendini... cesur hissetmesini sağladı. Tüm dünyayla ya da ürkek, yapayalnız bir adamla tek başına mücadele edebilecek güce sahipti artık.

Tess, uzun zaman yalnız kalmış bir kadının hapsedilmiş umutlarını ve hayallerini yansıttığından emin olduğu gözlerini kırpıştırarak ona baktı. Gözlerindeki duygunun onu çok korkutacağını biliyordu ama buna rağmen bakışlarını alamıyordu. Umursamaz davranmak konusunda hiç başarılı olmadığını biliyordu.

Jack ellerini havaya kaldırıp kafasını karşı çıkarcasına sallayarak aniden ondan uzaklaştı. "Bu çocuklara bu zamana dek yeterince zarar verdik. Ve bunun devam etmesine izin vermeyeceğim." Tess ona uzandı. "Jack..."

Jack, Tess'in ona dokunmasını engellemek için telaş içinde geri adım attı. "Çok ciddiyim," dedi alçak sesle. "Sakın onlara zarar verme."

Tess onun gidişini izledi. Her adımında göğsüne yeni bir hüzün dalgası saplandığını hissediyordu.

Tess işte o an nasıl bir risk aldığını fark etti. Bu aileye, Jack e âşık olursa bir daha hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Bu aile ya da Jack onu reddederse hayatında hiç çekmediği kadar büyük bir acı çekecekti.

Jack pencerenin başında, kafasını soğuk cama yaslayarak durmuş, karısının fırından çıkan o yassı şeyleri kıkır kıkır gülen kızlarına fırlatmasını izliyordu.

• 108.

Kristin Hannah

Gözlerini sımsıkı kapatıp ona neler olduğunu düşünmemeye çalıştı. Karısının aniden ortaya çıkan güler yüzünün ve rastgele dokunuşlarının ona ne yaptığını anlamlandırmak istemiyordu.

Jack ilgisiz kalmalıydı, bunu biliyordu. Yıllar önce, karısı ondan yeni yeni nefret etmeye başladığı zamanlarda Jack acısını ve 0na olan ihtiyacını buz gibi soğuk bir döşemenin altına gizlemeyi öğrenmişti. Amarylis ona güldüğünde Jack başka tarafa dönüyordu; tokat attığındaysa ona diğer yanağını çeviriyordu.

Her zaman işe yaramıştı bu. Bu evin içinde yaşadığı söylenemeyecek bir hayalet gibi sessizce, yapayalnız ve tek başına gezinmeyi öğrenmişti. Bir süre sonra Amarylis de onunla uğraşmaktan vazgeçmişti zaten. Herkes birbirine yabancı gibi yaşıyordu, her biri

diğerine ilgisiz ve uzaktı.

Jack bu durumdan nefret ediyordu elbette ama çok değer verdiği çocuklarını korumasının tek yolu buydu. Jack onlar için tehlike arz ediyordu. Çılgınlık halleri geçmişte kalmıştı ama unutulmamıştı. Şimdi, yaşadığı o ruhsal çöküntünün üzerinden yıllar geçtikten sonra bile her akşam korkarak uyuyor, her sabah soğuk terler dökerek uyanıyordu. Karanlığın onu gafil avlamasından ve o cinnet halinde birine, hatta çok sevdiği çocuklarına bile zarar vereceğinden

çok korkuyordu...

Sevdiklerinden uzak durmayı hayatının bir gerçeği olarak kabullenmişti. Bu da korkaklığının bir başka şekli, başka bir akıl

hastalığıydı.

Ama artık işler değişiyordu. Caleb'ın doğumuna kadar Amarylis'in o zalim oyunlarından hangisinin onu kızdırdığını artık hatırlamıyordu bile. Karısının manipülasyonlarını uzaktan, her hareketini bilen ve tahmin eden gözlerle izliyordu. Bu da onu öfkelendiriyordu tabii.

Şimdi artık öfkesinin hafiflediğini hissediyordu. Ondan beklenmeyecek şeyler yapıyor, alışkanlıklarını değiştiriyordu. Amarylis'in yaptığı her yeni şey Jack'in midesine yumruk gibi iniyordu. Duygular ürkütücü bir hızla, acı, utanç ve korkuyla üzerine atılıyordu. Ama içlerinde en güçlü olan, Jack'i en çok öfkelendiren, ihtiyaç duygu-

suydu. Jack ona ihtiyaç duymayı yıllar önce bıraktığını, karışımı nefretinin o buz gibi kefenine gömüldüğünü sanıyordu.

Ama şimdi geri geliyordu işte, Amarylis duyularına saldırıp içinde kalan gücü son damlasına kadar emiyordu. Karısı ona gü-; lümsediğinde duyduğu hisler, kalbine inen bir çekiç darbesiydi âdeta. Karısı gülmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki Jack onu gülümserken görmeyi unutmuştu bile. Neredeyse...

"Onu görmezden gel," dedi kendi kendine. Değişimleri, gülüşleri, \ dokunuşları görmezden gel. Hepsim görmezden gel ve kim olduğunu, \ senden neden nefret ettiğini hatırla.

Savannah'nın kaygısız kahkahası aralık kapıdan içeriye süzülüp,5 küçük, karanlık mutfağı doldurdu.

Jack homurdandı ve pencereden geri çekildi. Dönüp odanın içinde volta atarken masa örtüsü ile çiçekleri görmemeye çalıştı. Değişim. Lanet olası değişim... Görmezden gel.

O capcanlı kahkaha sesleri tekrar geldi kulağına. Bu defa karısının yumuşak, boğuk kıkırtısı serin gece karanlığına yayıldı.

Şiddetli bir özlem duygusu onu neredeyse kapıya yönlendiriyordu ama ayak direyip hareketsiz kaldı.

"Lütfen Tanrım," diye mırıldandı. "Senden çok fazla şey istemiyorum ve yardımı hak etmediğimi de biliyorum ama buna ihtiyacım (var. Lütfen, ona tekrar inanmaya başlamama izin verme. Lütfen..."

Tess gecenin bir yarısı Caleb ı emzirmek için uyandı. Yarı uykulu bir halde onu emzirdikten sonra altını değiştirdi ve tekrar beşiğine yatırdı. Tam yatağına uzanıyordu ki oturma odasından garip, kazımaya benzer bir ses geldi. Lanet olası kuralları biliyorsun.

Jack'in sözleri aklına gelip ona odadan çıkmaması gerektiğini hatırlattı.

Tess kapıya baktı. Eski Tess, yani bir sürü koruyucu ailenin yanında büyüyen Tess olsa Jack'in yasaklarını hiç sorgulamazdı. Kural, kuraldı. İnsan istenmediği yere gitmezdi.

Ama o bayat açıklama bu defa Tess'i rahatlatmamıştı. Bu gece ona bir şey olmuştu. Ay ışığının aydınlattığı avluda, Jack'e o kadar yakın durup nefesini dudaklarında bir dokunuş gibi hissettiğinde kocası olan bu adamı tanımayı ne kadar çok istediğini fark etti. Ve bunu yapmanın da bir tek yolu vardı; birkaç kuralı çiğnemek.

Sabahlığını giyip kapıyı açtı. Açık altın sarısı ışık oturma odasından koridora vuruyordu.

Tess ağır adımlarla karanlık koridoru geçip odanın köşesinde durdu.

Jack taş şömineye otururken ateşin kızıl sarı ışıkları tam sırtına yansıyordu. Bacaklarının arasında kocaman bir odun parçası vardı. Odunun kabuğunu soyan bıçağın ağır ve düzenli tak tuk sesleri odayı doldurmuştu.

Tess gözlerini kısıp onun ne yaptığına baktı: Sallanan at. Tess atın sivri kulaklarını ve üçgen kafasını, kavisli koca ayaklarını seçebilmişti.

Tess'in yüreği burkuldu. Jack gecenin bu saatinde uyanık, tek başına ve büyük ihtimalle de yapayalnız hissederek çok sevdiği çocuklarına oyuncak yapıyordu. Hiç konuşmadığı ve nadiren gözlerine baktığı ama her anını onları koruyarak geçirdiği çocuklarına. Sana ne oldu Jack Rafferty? Bu soru dilinin ucunda yanıp zihninin içinde girdaplar oluşturarak döndü. Ne yaşamıştı da sevgisini göstermekten bu kadar korkar olmuştu?

Tess hareket etmemeye, sessiz kalmaya, mahremiyetine saygı göstermeye çalıştı ama yapamadı. Farkına bile varmadan ellerini uzatıp temkinli adımlarla ona doğru yürümeye başlamıştı. "Jack?"

Jack başını kaldırdı. "Amarylis? Sen ne..."

"Lissa de," diye yanıtladı Tess usulca. "Uyuyamadım." Kanepeye doğru yürüyüp yıpranmış yüzeyine oturdu. "Sen ne yapıyorsun?"

"Lütfen," dedi Jack bozuk, yorgun bir sesle. "Beni bulaştırma."

«

. 111 .

Bin Ömrüm Olsa

"Ne konuda?"

"Nasıl bir oyun oynuyorsan oyna ama beni ve çocukları bun bulaştırma."

"Oyun oynamanın nesi kötü?" Tess'in sesi öyle kısıktı ki Jac' onu duyabilmek için eğilmek zorunda kaldı. "Sen de hayatını bira eğlenceli hale getirebilirsin bence."

Jack'in yüzünde çaresiz bir ifade belirdi. Titreyen elini saçlarının5 arasında gezdirip bakışlarını kaçırdı. "Elimden geleni yaparım," dedi alçak sesle. "Beni zorlama."

O acı dolu kelimeler Tess'in yüreğini parçaladı. Jack'in gözlerindeki suskun acı boğazını sarmalayıp sıktı.

Tess ona doğru bir adım attıktan sonra durdu. Jack'in yanında

ağır hareket etmeli, ilişkiyi adım adım ilerletmeliydi. Bu gece ilk

gündü, başlangıç yeriydi ve bunu doğru yapması da önemliydi.

Tabii söz konusu Jack olunca "doğrunun" ne olduğunu çözmesi

gerekiyordu...

Jack aniden ayağa kalktı ve mutfağa doğru uzun adımlarla yürümeye başladığında sallanan at da devrilip sert zemine çarptı.

"Jack." Tess daha söyleyecek bir şey bulamadan onun adı dudaklarının arasında döküldü.

Jack duraksamadı bile. Mutfağı geçip evden çıktı. Kapı arkasından sertçe kapandı.

Tess onun arkasından uzunca bir süre bakakaldı. Sonra gidip yarısı tamamlanmış sallanan atı kaldırdı. Parmaklarını pürüzlü tahta yüzeyinde gezdirirken gözlerinin yaşardığını hissetti.

Jack bir şeyden kaçıyordu; Tess bundan emindi. Onu ölümüne korkutan karanlık ve tehlikeli bir şeyden kaçıyordu.

Ve bu mücadelede yalnızdı. Çaresiz ve acı verecek ölçüde yalnız.

Ne yapıp edip Jack'in omuzlarındaki yükü hafîfletmeli, Tess'in

ona zarar vermeyeceğini anlamasını sağlamalıydı. Onu aileye dâhil

edip ağır yükünü hafifletmeyi başarırsa birlikte iyileşme, bir arada

olma sürecine girebilirlerdi.

Jack'in öfkeli görüntüsünün ardına geçip maskesinin arkasındaki adama dokunmalıydı.

Ertesi sabah kileri temizlerken aklına bir plan geldi.

Birinci evre aldatıcı düzeyde basitti. Jack'i tepki vermeye zorlaması gerekiyordu.

Tess onun karısına ve çocuklarına uzak ve mesafeli olmak için ne kadar çok çabaladığını görüyordu. Beşiğin başındaki görüntü Jack'in onları ne kadar çok sevdiğinin ve sevgisini göstermekten ne kadar korktuğunun kanıtıydı.

Tess onun neden sürekli öfkeli olduğunu bilmiyordu ama o maskeyi düşürmemek için ne kadar dikkatli olduğundan da emindi. Çocuklarının onu sevmesini engellemeye çalışıyordu âdeta.

Tess'in tek yapması gereken Jack'in o öfkeli tepkilerini adım adım hafifletmekti. Onu ailesiyle ilişki kurmaya zorlamalıydı. Ailesine yaklaşmayı başarırsa belki Jack biraz olsun rahatlardı. Belki gerçek bir baba olmayı bile denerdi o zaman.

Tess onun nasıl hissettiğini, insanın kendi ailesi içinde bir yabancı olmasının acısını çok iyi biliyordu. Kızlara sırt çevirdiğinde ya da gözlerine bakmadığında onların ne hissettiğini de biliyordu. Ne kadar küçük olursa olsun her reddedilme bir cerrah bıçağının küçücük bir parçası gibi geliyordu. Bir öksüz, başka birinin ailesinde olmayı çok da istemeyen bir yabancı olarak Tess çocukların neye ihtiyaç duyduğunu ve bu ihtiyacın kısmen ya da hiç karşılanma-masının ne hissettirdiğini de çok iyi biliyordu. Çocukların sevgiye, kahkahaya ve kendilerini güvende hissedecekleri bir yere ihtiyacı vardı. Rafferty kızları bunların hiçbirine sahip değildi.

Şu ana kadar, dedi kendi kendine Tess. Ne yapıp edip bu durumu değiştirecek, bu duvarlara kahkaha ve sevgi getirecekti.

Kahkaha. Kilit nokta buydu. Jack'e gülmeyi öğretecekti. Basit bir şey gibi görünüyordu, çok basit hem de ama Tess her şeyin buna bağlı olduğundan emindi. Kahkaha atabilecek, hatta gülüm-

seyebilecek kadar bir süre öfkesini unutabilirse belki gerçek Jack gizlendiği yerden çıkabilirdi.

Ama onu nasıl gülümsetecekti? Tess'i gecenin yarısına kadar uykusuz bırakan da bu soruydu. Ama on saniye önce kilerden bir kavanoz turşu alırken bir fikir gelmişti.

Beklenmedik olanı yap. Onu hazırlıksız yakala ve öyle kalmasını sağla. Jack, o banyodayken geldiğinde bunu bir defa yapmıştı zaten. Jack onu çıplak gördüğünde fena halde sarsılmış, bir süre kızgınlığını unutmuştu.

Şimdi de kıyafetleri üzerindeyken dengesini kaybetmesini sağlamalıydı.

Planının işe yarayacağından emindi.

Tek yapması gereken Jack'in ondan ne beklediğini çözmek, sonra da tam tersini yapmaktı.

Savannah ve Katie okuldan döndüğünde Tess onları verandada bekliyordu.

"Merhaba kızlar!" diye seslendi neşeyle onlara el sallayarak. Savannah ona temkinli bir gülücük verip el salladı. "Merhaba anne."

Tess ağır eteğini toplayıp merdivenlerden hızla indi ve onlarla buluşmak üzere çimen kaplı bahçeyi geçti. "Okuldan dönmenizi bekledim. Harika bir fikrim var."

Katie başını kaldırıp baktı. "Gerçekten mi? Nedir?" Tess iki kızın da koluna girdi ve birlikte eve doğru yürüdüler. "Birazdan görürsünüz ama önce size birkaç soru soracağım."

Kızların ikisi de gerildi. Canlı adımları tedirgin bir ayak sürümeye dönüştü, sonra tamamen durdu.

Tess çimlerin üstünde diz çöküp onları da yanlarına oturttu. "Endişelenmeyin. Önemli bir şey yok. Ben yalnızca buralarda işler nasıl yürür, onu merak ediyorum."

İki boş bakışla karşılaştı bu sözlerinden sonra. Tess sorusunu daha açık bir şekilde sordu: "Yani babanız evle ilgili ne gibi şeyler bekler?"

Savannah kaşlarını çatıp düşüncelere daldı. "Akşam yemeğinin zamanında hazır olması gibi şeylerden mi bahsediyorsun?"

Tess sırıttı. "Kesinlikle! Demek babanız yemeğin tam vaktinde hazır olmasını bekliyor... Başka?"

"Şey, sakinlikten hoşlanır."

"Evet. Başka?"

Savannah omuz silkti. "Bilmem. Dağınıklıktan hoşlanmaz."

Tess'in sırıtması düşünceli bir gülümsemeye dönüştü. "Bu konuda haklısın." Sonra Katie'ye döndü. "Senin aklına başka bir şey geliyor mu tatlım?"

Katie'nin gözleri kocaman oldu, annesinin ondan tavsiye istemesine inanamamış gibiydi. Sonra minik suratı düşüncelere daldı. "Ahırdaki aletlerine kimsenin dokunmasını istemez."

"Bu harika Katie. Kesinlikle harika!"

Küçük kızın gözleri hayretler içinde büyüdü. "Öyle mi?"

Tess başını salladı. "En iyisi hem de. Şimdi işin zor kısmına geldik. Benden ne bekliyor?"

İki kız aynı anda yanıt verdi. "Bağırmamanı."

Tess mutlulukla güldü. "Sorun değil. Ben zaten pek bağırmam. Şimdi, bir oyuna ne dersiniz?" dedi.

Sonrasında Savannah, "Emin misin?" diye sordu temkinli bir ifadeyle Tess'e bakarak. "Babam böyle oyunları sevmez."

Tess ona çok masum bir bakış attı. "Ama saklambaç oynamayı herkes sever."

Tess'in ona verdiği kaşıkları tombul pembe parmaklarının arasında tutan Katie, "Ben saklambaç oynamayı severim," dedi.

"İşte gördün," dedi Tess, Savannah'ya. "Herkes saklambaç oynamayı sever. Hadi Katie, sen şimdi diğer gümüş takımlarını saklamaya git. Savannah da bana elimi yakmadan bu lanet kuşu nasıl yağlayacağımı göstersin. Sonra ellerini yıka ve babana seslen."

Jack tırmığın çatallı ucundaki yağlı pisliği sildi ve onu ahırın duvarına astı. Kusursuzca dizilmiş tırmıklar, çapalar, dirgenler ve diğer çiftlik aletleri öğleden sonranın solgun ışığında donuk bir şekilde panldıyordu. Arkasını dönüp çekicini belinden çıkardı ve onu da tezgâhın üstündeki askıya astı. Malanın yanındaki yerinde kusursuz görünüyordu şimdi. "Babacığım, yemek hazır!"

"Yemek mi?" Jack tezgâha sırtını verdiğinde Savannah hin ahır kapısında durduğunu gördü. Hafif rüzgâr eteğini savurup uzun saçlarının kıvır kıvır uçlarını havalandırdı. Yanakları kıpkırmızıydı ve gözleri Jack'in uzun zamandır görmediği bir şekilde ışıldıyordu. Yaşadığı kafa karışıklığı yüzünden bir an ne diyeceğini bilemedi. Kızı... mutlu görünüyordu. "Hadi babacığım. Yemek hazır."

Jack pantolonunun cebinden cep saatini alıp kapağını açtı ve kaşlarını çattı. "Ama saat daha dört. Biz beşten önce yemeyiz ki." Savannah omuz silkti. "Tek bildiğim annem seni yemeye çağırmamı söyledi." Sonra omzunun üzerinden eve doğru baktı. "Şimdi gitmeliyim. Oyun oynuyoruz."

Jack'in bir şey söylemesine fırsat kalmadan kızı çıkmış, çimlerin üstünde seke seke eve doğru koşuyordu. "Oyun mu?"

Jack güzelce dizilmiş aletlerine bakarken içinde bir korku uyandı. "Şimdi ne yapıyorsun Amarylis?" dedi kendi kendine.

Jack isteksizce ahırdan çıkıp eve yöneldi. Meşe ağacının yanından geçerken açık mutfak kapısından gelen mutlu, tiz sesli kıkırtıları duydu.

Kaşlarını çatıp duraksadı. Kahkaha mı? Sonra Savannah'nın sesi geldi: "İşte şurada anne. Erzak dolabının altında!"

Ardından yeni kıkırdaşmalar duyuldu. Jack'in midesi küçük, gergin bir düğümle gerildi âdeta. Merdivenleri ağır ağır çıkıp o eski ahşap basamakların her gıcırtısında

yüzünü ekşitti. Mutfağa girdiğinde kapı kulpu soğuk ve garip bir şekilde yabancı gelmişti ona.

İlk fark ettiği şey kızarmış tavuğun ağız sulandıran kokuşuydu. İkincisiyse tantana.

Amarylis, Katie ve Savannah mutfak ile oturma odası arasında koşturup kıkırdıyor, mobilyaların altına sürünüp lambaları kaldırıyorlardı.

"Burada bir çorba kaşığı var!" diye haykırdı Katie gülerek ve kanepenin yastığının altından bir kaşık çıkardı.

Jack kaşlarını çatıp kapıyı arkasından sessizce kapattı. Odaya girdiğinde masayı gördü.

"Bu da nesi..."

Masanın üstünde çiçekler, tabaklar, fincanlar, gümüş takımlar, hatta tuzluk ve biberlik bile vardı. Tek sorun tüm bunların parlak kırmızı boyayla masa örtüsünün üstüne boyanmış olmasıydı.

Jack bu garip sanat çalışmasını inceleyip neler olduğunu anlamaya çalıştı.

"Merhaba Jack. Eve hoş geldin."

Jack karısının yumuşak bir ses tonuyla söylediği sözlerini duydu ve iyice sindi. Ellerini ceplerinin derinlerine sokup isteksizce ona baktı. Onlardan biri olmakla her zaman övündüğü asil güneyli kadınlar gibi ellerini kenetleyerek fırının önünde durmuştu.

Yine de... farklı görünüyordu, darmadağınık. Yanakları fırından yükselen buharın sıcaklığından ve gülmekten kızarmıştı. Gözlerindeyse Jack'i özleme boğan bir ışıltı vardı. Eskiden, uzun zaman önce her birlikte olduklarında karısı böyle görünürdü.

Karısı, Jack'in onu izlediğini görünce uzaklaşmak gibi bir çaba içine girmedi. Dolgun dudaklarında ağır, tutkulu bir tebessüm belirdi. Jack çılgınca o tebessümün kendisine yöneltildiğini hissetti.

Çenesini kenetledi ve bakışlarını kaçırdı.

Fırının kapağı gıcırdayarak açıldı ve sertçe kapandı. Kızarmış tavuk ve patatesin kokusu küçük odayı doldurdu.

«

. 117.

Bin Ömrüm Olsa

Jack o duygunun bilinçaltına iyice yerleşmesini önleyecek bir şey bulmaya çalıştı. "Neden bu kadar erken yiyoruz?"

O garip masa örtüsüne bakarken kollarını birleştirip bekledi. I Ama yanıt gelmedi.

"Amarylis?"

Hâlâ yanıt yoktu.

Mutfağı iki dev adımda geçip karısının yanına geldi. "Lanet olsun, seninle konuşuyorum."

Karısı masum bir ifadeyle ona baktı. "Öyle mi?" "Bunu biliyorsun."

"Nereden bileyim? Normal konuşmalarda insanlar konuştukları kişiye bakar. Çiçek resimleriyle konuştuğunu sandım." "Lanet olsun Amarylis..." "Bu da başka bir sorun."

Jack'in kafası inanılmaz derecede karışmıştı ve ne yapacağını bilmiyordu. Elleri öfkeli bir yumruğa dönüştü. "Ne?" "Bana Amarylis dedin." "Evet."

"Ben de doğal olarak çiçeklerle konuştuğunu sandım. Çünkü benim adım Lissa. Bundan böyle başka bir isimle çağrılmayı reddediyorum." Sonra sırıttı. "Tabii canım ya da tatlım demediğin sürece."

Jack şaşkınlık içinde ona baktı, sonra onun o masum gözlerine ve gülümseyen dudaklarına sırt çevirdi. Çekmeceli dolaba gidip bir tabak aldı. Onu koltuğunun altına sıkıştırıp en alt çekmeceyi açtı.

Boştu.

Sonra tekrar ona döndü. "Gümüş takımlar nerede?"

Karısı tavuğu küçük bir servis tabağına alıp patatesleri dikkatlice etrafına dizdi ve yemeği masaya koydu. "Bilemiyorum."

Jack masaya gidip kendini sandalyeye bıraktı. "Gümüş takımların nerede olduğunu bilmiyor musun? Yıllardır yerleri değişmedi oysa."

Karısı onun karşısına oturup parmaklarını kule gibi birleştirdi ve çenesini parmak uçlarına yasladı. Gözlerinde meydan okumaya

benzer bir tebessüm belirirken dolgun dudakları kıvrıldı. "Çok

doğru."

"Sana biraz koyayım babacığım, şeyin içinde..."

Lissa tartışma kabul etmeyen ciddi bir ses tonuyla, "Baban kendi çatal bıçağını alabilir Savannah," dedi.

Jack oturma odasına doğru şöyle bir bakış attı. Kızlar kanepenin önünde yan yana durmuş ona bakıyordu. İkisi de her an kanepenin arkasına gizlenmeye hazır durumda bekliyordu.

Bir anda üzerine çöken yorgunlukla iç geçirdi. Değişim, tebessüm, kahkaha. Her şey.

"Tamam Lissa, neler oluyor?"

"Kızlarla saklambaç oynuyorduk. Senin de bize katılmak isteyeceğini düşündük."

Jack bu bariz yalan karşısında homurdandı. "İstemiyorum. Bu durumda oyun bitti. Hadi yemek yiyelim."

"Neden öyle düşündün ki?"

Jack kaşlarını çattı. Gözlerinin arkasında şiddetli bir baş ağrısı

hissetti. "Neyi?"

"Oyunun bittiğini."

Jack tekrar kızlara, sonra karısına baktı. "Şimdi kim saklanıyor. .. Caleb mı?"

Karısı gülümsedi. "İnsanlar saklanmıyor. Eşyaları saklıyoruz." Jack bunu sormaması gerektiğini biliyordu. "Ne eşyası?" Karısı şimdi sırıtıyordu. "Gümüş çatal bıçak takımları." Jack'in ilk tepkisi patlama gibiydi. Zor bir günün sonunda ihtiyacı olan son şey çatal bıçakları saklama oyunu oynamaktı.

Gözlerini sıkıca kapatıp aniden zonklamaya başlayan şakaklarını ovdu ve sakinliğini korumaya çalıştı. Karısına, onu öfkelendirmenin keyfini yaşatmayacaktı.

"Jack?" dedi karısı alaycı, neşeli bir sesle. "İyi misin?" Jack'in gözleri ardına kadar açıldı ve karısına şiddetli bir bakış attı. "Evet," dedi dişlerini sıkarak. "İyiyim."

"Güzel, peki o zaman oturma odasına geçip..."

"Hayır."

Karısı reddedilmenin şaşkınlığıyla bir anda kafasını kaldırıp ona baktı.

Bakışları kenetlendi. Jack şu anda ağır ağır nefes alıp veriyordu ama onun dışında sabrı taşmış bir adama göre yeterince sakin göründüğünü düşündü.

"Bütün gümüş takımları sakladık," dedi karısı kendini beğenmiş bir tavırla.

Şimdi sırıtma sırası Jack e gelmişti. Tavuğa uzanıp etli ve hâlâ sıcak olan bir parçayı kopardı. "O halde tavuk pişirmen iyi olmuş."

Karısının gözlerinde şaşkın bir ifade belirdi. Jack'i bir süre izlediğinde Jack o bakışlarda küçük de olsa saygı gördüğüne yemin edebilirdi. Sonra karısının dudakları hafifçe büküldü ve arkasını döndü.

Jack zafer kazanmışçasına sırıttı. Yıllardır ilk kez Amarylis'e karşı avantaj kazanmıştı ve kendini iyi hissediyordu.

Karısı kahkaha atmasa Jack kendini daha iyi hissedebilirdi.

Jack titreyerek kanepeye uzandı. Dönüp dururken kâbusun o ürkütücü kıskaçlarına düşmekten korkuyordu. Alçak, sefil bir inilti döküldü dudaklarının arasından. Jack incecik, yün battaniyesini çenesine kadar çekti. Dişleri kesik ve güçlü seslerle takırdıyordu.

Kapalı gözlerini kırmızı bir sis dalgası sararken dünyası kan damlaları ve çamur sızıntısından oluşan bir bataklığa döndü. Ölülerin ve ölmek üzere olanların çığlığı kafasının içinde uğulduyordu. Şiddetli bir silah sesi duydu.

Aniden uyandı.

Karanlık yaklaşıyordu. Aman Tanrım, geliyordu işte. Aç kurtlar gibi etrafını sardığını, onu öldürmeye geldiğini hissediyordu karanlığın. İçini saran korku boğazına sımsıkı yapıştı. Sıcak, acı dolu nefesi titrek dudaklarının arasından dökülüyordu. Cenin pozisyonunda öylece kıvrılıp kesik kesik nefes alıp verirken bu kez onu rahat bırakması için dua etti. Unutmak için dua etti...

Arkasındaki pencere pervazına vuran yağmur evi zangır zangır titretiyordu. O ses Jack'i ruhunun derinliklerine kadar sarstı. Kollarını gövdesine sarıp fırtına dinene kadar çaresizce kendine hâkim olmaya çalıştı. Ama işe yaramadı. Karanlığı, genzindeki o soğuk, buz gibi nefesi, kollarında gezinen parmak uçlarının dokunuşunu hissediyordu. Geliyordu.

Gök gürültüsü karanlıkta gürleyip fazla sessiz evin içijtf

yaylım ateşi misali yankılandı. S

Jack'in boğazından saf bir korku çığlığı yükseldi. Aile»

korumalıydı. S

Ayağa fırladı ve o panik halinde ayakkabılarını bulmaya H yeltenmedi. Yarı uyanık bir halde mutfağa geçti ve paltosunu afl kollarını onun koyun derisinden sıcaklığına soktu. m

Paniğe kapılmış, çaresiz bir halde kapıyı açıp verandaya koştj

Yağmur tepesindeki çıkıntıya çekiç darbesiyle çarparken güm!

şeritler halinde yağıyor, zemini takırdatıyordu. Rüzgâr geceni

karanlığında ıslık çalıp çığlık atıyordu. I

Karanlığın yaklaştığını, biraz daha yaklaştığını hissedere!

"Aman Tanrım," diye inledi. I

Jack ümitsiz bir dua eşliğinde gözlerini kapatıp yağmurUİ

kayganlaştırdığı basamaklarda tökezleyerek koştu. 1

Nereye gittiğini bilmiyordu.

Tess irkilerek uyandı. Bir terslik vardı.

Dirseklerinin üzerinde doğrulup bulanık, odaklanamayan gözlerle etrafına bakındı. Şafağın ilk ışıkları camdan içeriye süzülüyordu ama onun dışında yatak odası karanlık ve sessizdi. Hiçbir terslik görünmüyordu.

Tess örtüsünü geriye atıp sabahlığına uzandı. O sıcak kumaşa sarındı ve beşiğin yanına gidip Caleb'ı kontrol etti. Bebek derin, uykuda, yumruğunu emiyordu.

Koridoru koşarak geçip kızların yatak odasına baktı, ikisinin;' de uyuduğunu görmenin rahatlığıyla oturma odasına yöneldi.

Kanepe, üzerine gelişigüzel bir şekilde atılmış kahverengi yün\ battaniye dışında boştu. Kollarını göğsünde birleştiren Tess mut- ' fağa yürüyüp pencereden baktı. Şafak vaktinin ilk ışıkları karanlık çimlere yeni yeni düşmeye başlamıştı. Dün geceden kalan yağmur yapraklara yapışmış, onları zengin ve parlak bir yeşile boyamıştı.

O kadar sessizdi ki Tess yaprakların üzerinden hâlâ ıslak olan •mlere düşen yağmur damlalarının sesini duyabiliyordu.

Pencere pervazından içeri süzülen soğuk hava onu ürpertti. Ama onu asıl ürperten, etinin çekilmesine sebep olan korkudan farklı bir şeydi.

Ters giden bir şeyler var.

Yüksek sesle, kendi sesinin gücünü ve bunun verdiği rahatlığı hissederek, "Hayır," dedi. Ters giden bir şey yoktu. Jack şafaktan önce kalkmış, her zamanki gibi tarlaya gitmişti.

Yine de Tess buna pek inanamadı.

Uzayıp giden yeşil otlaklara bakıp bir siluet görmeyi diledi. Bir yerde, herhangi bir yerde.

"Neredesin Jack?" diye mırıldandı. "Ve sorun nedir?"

Jack gözlerini açtı ve bir an kör olduğunu sandı. Dünya sürekli değişen şekiller ve heybetli gölgelerden oluşan siyah, gece mavisi ve mor renklere bürünmüştü.

Tüm vücuduna yayılan dehşet ona şiddetli bir acı vererek tüm r kaslarının gerilmesine yol açtı. Jack karnının üstüne yuvarlanıp \ nefes nefese kalmış bir halde çaresizce bir şeyleri hatırlamaya çalışıyordu. Herhangi bir şeyi.

Şiddetli bir bulantı midesini rahatsız edip tüm iç organlarına yayıldı. Jack güçlükle yutkunurken kusmamayı diledi ve titrek bir halde dizlerinin üstünde iki büklüm oldu. Dört ayak üstünde durup başını eğdi ve derin, ölçülü bir nefes aldı.

Taze otların ve kır çiçeklerinin kokusunu yavaş yavaş fark etmeye başladı.

Topuklarının üstüne oturup bitkin bir halde etrafına bakındı. "aŞi çoktan ağrımaya başlamış, çekiç darbesi gibi gözlerinin arka-Slnda zonkluyordu. Görüşü bir netleşip bir bulanıyordu.

Batı otlakları.

Şu an kendi tarlasındaydı.

123.

Bin Ömrüm Olsa

"Tanrıya şükür," diye fısıldadı rahatsız edici, bağırmak kısılmış gibi bir sesle.
s

Ayağa kalkmaya hazırlandı ama yerinden kımıldayınca sert ve soğuk bir şeye değdi. Jack yana kayıp karanlıkta o nes doğru uzandı. Parmakları uzun, dar ve ürpertici derecede s ' bir şeye temas etti. Bıçak.

Jack gözlerini sımsıkı kapattı ve buz gibi, onu tüketen ürkütu bir hisse kapılarak bir an artık kesin kusacağını düşündü.

Elleri titremeye başladı. Parmaklarını o soğuk bıçağa sa

kaldırdı. Bıçak gittikçe ağırlaşıp soğuyordu âdeta. Terler kaşıntı

bir yol izleyerek alnından aşağıya doğru süzülüyordu. Vücudund-

yayılan korku, baş ağrısının her zonklamasıyla birlikte yankılan

yordu âdeta. "i

Ne yaptım ben?¥t\ı tanıdık soru bıçak etkisiyle beyninin içi-saplandı.

Hayır, diye düşündü çaresizce, ben çocuğuma zarar verme Lütfen Tanrım, benim çocuğuma böyle bir şey olmamalı...

Korku, utanç ve çaresizlikten bitkin düşmüş halde gözleri açıp ellerinde ne olduğuna baktı.

Bir metal parçasıydı. Lanet olası bir metal parçası. Bıçak fal değildi.

Ayağa kalkıp eve doğru uzun bir yürüyüş yaptı. Her adımınd her nefesinde korkusu büyüdü, uzakta evin siluetini gördüğünd mekanizması bozuk bir saatten daha berbat halde hissediyordu.

"Lütfen Tanrım," diye mırıldandı tekrar tekrar ve elleri beyaz, titrek bir yumruğa dönüştü. "Benim çocuklarım olmaz, kendi çocuklarıma zarar vermemeliyim. Lütfen..."

Tess karanlık bahçede sürünüp tavuk kümesine girdi ve kapıyı arkasından sürgüledi. Bitkin bir halde iç geçirip elini çuvala soktu ve bir avuç dolusu yem aldı.

• 124.

Kristin Hannah

"Gel bili bili bili," diye seslendi altın sarısı tahılları karanlık vluya serperken. Yerdeki yemi kapma yarışına giren düzinelerce tavuk kocaman, tüylü bir kütle halinde itişe kakışa toplaştı.

Tess tavukların oluşturduğu kalabalığa bakıyor ama onları p-öremiyordu. Aklı milyonlarca kilometre uzaktaydı. Jack, diye düşündü o gün bininci defa. Neredesin?

Öyle derin düşüncelere dalmıştı ki sesi duyması bile biraz zaman aldı. Duraksayıp dinledi.

Ayak sesleri.

Jack!

Tess arkasını dönerken telaşından yem çuvalını yanlışlıkla düşürdü. Mısırlar ayağının dibine saçıldı. Tavuklar ona doğru koşturup eteğini çekiştirdiler ve hararetle yemi gagalamaya başladılar.

Tess aniden dizlerinin üstüne çöktü ve yere saçılan yemi sıyırmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?"

Tess, Jack'in boğuk, öfkeli sesini duydu ve bunun duyduğu en harika ses olduğunu düşündü. Çünkü onun için çok endişelenmişti...

Tess gülümseyerek başını kaldırdı.

Jack yaklaşık üç metre ötesinde, bacakları bir dövüşçünün duruşunda, kollarını birleştirmiş öylece duruyordu. Solgun ay ışığı vücudunun siluetini çıkarmış, yorgun omuzlarını düşürmüştü. Yüzü o koyu renk şapkasının altında karanlık bir boşluk gibi görünüyordu.

Tess bir şey söylemek için ağzını açtı ve boğazındaki yumruyu fark edince şaşırdı. "Merhaba Jack," dedi alçak sesle. "Seni özledik."

Ne zamandır... yoktum?"

Tess bu soruyla anlık bir kafa karışıklığı yaşadı. Gözleri kısıldı, yüzünün karanlık bölgesine odaklandı.

Jack iç geçirdi. Bu Tess'in duyduğu en yorgun, en yaşlı sesti, i amam, cevap verme. Çok da umurumdaydı."

Tess işte o an anladı. Jack onunla dalga geçmiyor, alay etmiyor, °na sataşmıyordu. Ona gerçek, içten bir soru soruyordu. Jack ne Zamandır evde olmadığını bilmiyordu ve korkmuştu.

"Sanırım şafaktan önce gitmiştin... bugün." Jack'in omuzlan çöktü. Tekrar bitkinlikle iç geçirdi. "Teşekkürler. Sen bu saatte dışarda ne yapıyorsun ki?" "Tavuklara yem veriyorum." "Bu saatte mi?" "Ben... ben uyuyamadım." Jack'in gölgesi yavaş yavaş değişti. "Neden?" Tess eteğini toplayıp ağır ağır ayağa kalktı. Onun yanına gitmek, ona dokunmak ve gerçekten döndüğünden emin olmak istedi. Ama yerinden kımıldayamadı. Kendini hareket etmeden kalmaya zorladı. "Sen dışarıdaydın." "Ne olmuş?"

"Şey... Endişelendim." i

"Ha!" Jack'in kahkahası cam kadar keskindi ve derin, boğucu! bir acıyla doluydu. Tess bunu hissediyordu. Jack çakıl taşlı toprağın üstünde topuklarını çevirip uzun adımlarla dışarı çıktı. Ahıra doğru. Lanet olsun.

Tess irkildi. Onu geri çağırmalı, gece tekrar gitmesini önleyecek küçük bir bahane bulmalıydı. Ama dinlemezdi ki. Gitmekten de vazgeçmezdi. Tess midesinin bulanmaya başladığını hissetti.

Tess'in yaptığı hiçbir şey onu eğlendirmeyecekti sonuçta. Bu gece değil en azından.

Jack ahıra gitti. Tess bekledi.

iki dakika süren huzurlu sessizliğin ardından tüyler ürpertici haykırış duyuldu.

"Buraya gel Lissa. Hemen!"

Tess bir an eve koşup gitmeyi düşündü ama bunun anlamsız olacağını biliyordu. Jack onu bulurdu. "Lissa!"

Tess yem çuvalını koruyucu bir zırh gibi karnına yaslayıp başını kaldırdı ve ahırın yolunu tuttu. Planın bir parçası bu ve plan da) onun iyiliği için, diye hatırlattı kendine. Jack'i hazırlıksız yakalamalı, öyle kalmasını sağlamalıydı. Tepki vermesini sağlamalıydı.

Ve ahırda yaptığı şey de bunun gerçekleşmesini sağlayacaktı.

Kocaman ahşap kapının yanından geçti. Jack sırtı ona dönük halde durmuştu. Çit direği gibi kımıldamadan durmuş, Tess'in onun tezgâhında boyadığı devasa sarı çiçeğe bakıyordu. Jack'in yanı başında da tüm çiftlik aletlerini içinde taşıyan kocaman, süslü bir fıçı duruyordu.

"Sen ne yaptın böyle?"

Tess irkildi.

Jack ona döndü. "Konuş!"

Tess alt dudağını ısırıp titremesini durdurmaya çalıştı. Ne kadar yanlış bir işe giriştiğini de o an anladı. Bu adamı tanımıyordu, neler yapabileceğini bilmiyordu. Fare farkında olmadan aslanı kızdırmıştı...

"Hemen!"

"Tezgâhını boyayıp aletlerini yeniden düzenledim."

"Gördüm." Jack'in sesi alçaktı. Çok alçak. Buz küpü şekline bürünmüş korku Tess'in sırtından aşağı kayıp gitti. "Ne resmi bu? Fulya mı?"

"Lale," dedi Tess küçük, boğuk bir sesle.

Jack onu omuzlarından kavrayıp kendine çekti. Tess onun göğsüne çarparken acıdan hafifçe inledi.

Jack gözlerini onun üzerine dikip güçlükle nefes aldı. Tess başını kaldırıp baktı. Fanustan yansıyan solgun ışık Jack'in yüzünün sert, acımasız köşelerini vurguladı. "Burası bana ait seni lanet olası. Bana!'

Tess tam bir şey söylemek üzereydi, ne söyleyeceğini de bilmiyordu aslında ama tam o anda onu gördü. Jack'in gözlerinin derinliklerinde, o öfkenin ve şaşkınlığın ötesinde acı vardı.

Tess'in korkusu kayboldu, unutuldu gitti. Jack şu an acı çekiyordu. O kadar ki bunu gizleyecek mesafeyi bile koyamıyordu. Acısı Tess'in ruhunun derinlerinde, daha önce hiç dokunulmamış küçük ve ürkek bir şeye dokundu. Jack'in ona ihtiyacı vardı. Tess'in

«

. 127.

Bin Ömrüm Olsa

de ona. Ruhlarını ele geçiren korku ve yalnızlıktan belki birlikte kaçabilirlerdi.

Tess onun yüzüne dokunup avucunu Jack'in sakallı, çökmüş yanağına yasladı. Etlerinin birbirine dokunması Tess'i ürpertti. Bakışları sıcak, likit bir hale dönüşüp onun bakışlarında eridi. "Ne oldu?"

Jack onun omuzlarını daha sıkı kavrayıp parmaklarını nazikçe etine batırdı. Tess'in nefesi hızlandı. Her nefes alışında göğüslerinin onun gövdesine sürtündüğünü hissediyordu.

"Jack..."

Jack irkildi. Öfkenin rengi yanaklarına yansımadığında teni kül gibi soluk ve yaşlı görünüyordu. Acı veren, çaresizlik dolu bir hüzün çöktü gözlerine.

"Lütfen," dedi boğuk bir sesle, "bunu bana yapma Lissa. Lütfen."

"O sana ne yaptı?"

Jack eli yanmış gibi ondan uzaklaştı. "Beni yalnız bırak."

Jack onun yanından geçip kapıya koştu.

Tess arkasından bakakaldı. "Ben seni yalnız bırakabileceğimi sanmıyorum Jack."

Jack yavaşladı. Tess bir an için onun döneceğini sandı. Eğilip bekledi.

Ama Jack hızlanıp ahırın ötesindeki karanlığa karışmıştı bile. Hem de hiç arkasına bakmadan.

Hissetme. Hissetme. Hissetme. Kelimeler Jack'in zihninin içinde dönüp duruyor, her tekrarında güç kazanıyordu.

Jack onun bu yeni oyunundan ancak bu şekilde kendini kurtarabileceğini biliyordu, hem de adı gibi.

Karanlığın içindeki ahırda ileri geri adımlıyordu. Ay ışığı gri bulutların arasından çıkıp otlağı belli belirsiz, mavimsi bir ışığa buluyordu. Dünya bu gece sessizdi, koca yapraklara doğru esen rüzgârın fısıltısını duyacak kadar üstelik. Nefes alıp veren bir kadın gibiydi sesi.

• 128.

Kristin Hannah

Onun nefes alıp verişi. Jack ahırın kenarına yürüyüp eve baktı.

İste tam oradaydı. Birkaç adım ötede. Jack'i bekliyor bile olabilirdi...

Jack homurdanarak gözlerini kapattı ve yorgun bir halde pürüzlü ahşap duvara yaslandı. Ama kendi isteğiyle yarattığı bu körlük bile faydasızdı. Onun yüzünü hâlâ görebiliyordu ve bu çocukluğundan beri gördüğü bir yüz bile olsa şimdi farklıydı. İşte bu farklılık onu öldürüyordu. Yavaş yavaş üstelik. Adım adım.

Jack zihninde onu gülümserken canlandırdı. O görüntü çok sevilen bir anının rüya kadar net haline benziyordu. Ağır çekim-deymişçesine dönüyor, saçları güneş ışınları gibi etrafında uçuşuyor, Katie'ye bakıyordu. Kahverengi gözlerinden gurur ve sevgi fışkırıyor, daha önce hiç sahip olmadığı bir canlılık katıyordu ona. Kısa, hem de çok kısa bir süre öncesine kadar Jack'e de öyle bakıyordu. Değişmiş olamazdı, bu kadar değil. Jack onun gözlerinde ne görmüş olursa olsun ya da ne gördüğünü düşünürse düşünsün bu kadar değişmiş olamazdı. Bu da ona acı vermek için kurduğu bir

başka oyundu.

Karısı ne söylerse ya da ne yaparsa yapsın Jack bunun da yeni bir oyun olduğunu unutmamalıydı. Bu değişim ve gülücükler, Tess'in uydurduğu hastalıklı, saçma oyunların bir parçasıydı.

Hissetme. Hissetme. Hissetme.

Kelimeler tekrar aklına geldi ve Jack büyük bir kararlılıkla düşüncelerini onlara odakladı. Bunu yapabilirdi, vücudunu ele geçiren o ihtiyaç hissine karşı durabilirdi.

Yıllardır bunu başarıyordu zaten.

Jack içeri girmemesi gerektiğinin bilinciyle kapalı kapının önünde durmuştu. Onunla tekrar tartışacak gücü bulamıyordu kendinde. Hemen arkasını dönüp ahırın güvenliğine atmalıydı kendini. Ama koşmaktan yorulmuştu artık, hem de çok. Son iki saattir karanlıkta volta atmış, uzun zaman önce unuttuğunu sandığı ihtiyaç duygusuyla mücadele etmişti. Ama şimdi o kadar yorulmuştu ki ayakta duracak hali yoktu.

• 129.

Bin Ömrüm Olsa

Yavaşça, dikkatlice kapıyı açtı.

Amarylis onu ocağın başında bekliyordu. "Merhaba Jack." Karısı onu görünce rahatlamış göründü diye bunun gerçekte rahatladığı anlamına gelmediğini Jack kendine tekrar hatırlattı. Nefes kesecek kadar güzel görünüyordu. Dağınık, karmakarış saçı onun inanılmaz bir ışık halesiyle aydınlanan solgun yüzün çevrelemişti. Sıcak ocağın başında durmaktan yanakları kızarı pembeleşmişti. Pahalı bir parfüm gibi üzerine sinen tarçın ve şeftali kokusunu alabiliyordu.

Karısı... ev gibi kokuyordu. Jack bir anda ateşin başında ge-? çirdikleri o güzel geceleri ve fısıldaşıp gülüştükleri sabahın erken saatlerini hatırladı.

"Yeterince beklersem geri geleceğini biliyordum." Jack söyleyecek tek kelime bulamadı. Orada direk gibi öylece kalmış, karısının ışık saçan kahverengi gözlerine bakıp elinden geldiğince güçlü bir şekilde dua etmişti. Tanrım, lütfen bana şimdi \ dokunmasın. Şimdi olmaz...

Karısı ona doğru geldi. Eteğinin kenarı Jack'in ayak bileğine >. okşar gibi sürtündü. Sonra ona doğru uzandı. Jack gerileyip içine kapanmaya çalıştı. Karısı duraksadı. Kaşlarını çatıp yavaşça elini onun kolundan çekti. "Senin için küveti doldurdum. Savannah ve.' Katie uyuyor. Yalnızız."

Yalnız. Bu kelime Jack'in kalbine bıçak gibi saplandı. Kafasını iki yana salladı. "Hayır."

Karısının bakışları onun yüzünden başka tarafa kaydı. Jack * kendisinin nasıl göründüğünü ilk kez fark ederek aniden içine kapandı. Yırtık, eski püskü, uzun kırmızı içliği toprak olmuştu. Saçları çamurlu siyah tahta levhalara dönüşmüştü. Ayaklarıysa pisti ve toprağa bulanmıştı.

Karısı onun kirli yüzüne baktı ve gülümsememeye çalıştı. "Banyo yapmak istemiyor musun?"

Jack boğuluyormuş gibi hissetti. "Hayır."

Göz göze geldiler ve öyle kaldılar. Bir an için Jack karısının yine onunla dalga geçeceğini sandı ama öyle bir şey olmadı. Karısı taş gibi hareketsiz bir halde durmuş, garip bir şekilde odaklanan gözleri onu inceliyordu. Jack karısının, onun istediğinden fazlasını gördüğünü hissetti.

"Üstün başın kir içinde. Soyunmadan yıkan o halde." Karısı onu rahat ettirmeye çalışıyordu. O farkındalıkla Jack'in ağzı hayretler içinde açıldı. Amarylis onu rahatlatmak için elinden geleni yapıyordu.

Sonra elini uzatarak ona yaklaştı. "Hadi gel." Jack bir şey söylemeye yeltendi, ne söyleyeceğini bilemiyordu ama parmakları onun koluna sürtünürken kelimeler boğazına dizildi. Jack onun dokunuşunun sıcaklığını hissetti ve içinde bir şey, derin, karanlık ve inanılmaz derecede zayıf bir şey balmumu gibi eridi. "Amarylis, ben..."

"Yarın benden nefret etmeye devam edebilirsin." "Senden nefret etmek mi?" Kelimeler Jack'in ruhundan geriye kalan son parçadan kopmuştu. "Keşke o kadar basit olsa." Karısı onun yanağına dokundu. "Yorgunsun, biliyorum." Jack onun dokunuşunun sıcaklığıyla ürperdi ve gözlerini sımsıkı kapattı. Karısı haklıydı, yorgundu. Hem de çok...

Karısı onu bileğinden kavradı. Ve herhangi bir dirence izin vermeyen nazik ama sıkı bir hareketle (ki Jack istese o gücü toplayabilirdi) karısı onu yarısı dolu olan bakır küvete çekti.

"Gir içine," dedi keskin bir sesle. "Ben biraz daha su getireceğim." Jack bunu yapmamalıydı. Buna şüphe yoktu. O da bunu biliyordu ve o bilinç, bunu yapacağını bilmek, midesini burkup canını iyice sıktı. Mücadele edemeyecek kadar bitkindi. Düzensiz bir nefes ahp umutsuzca küvete girdi.

Sıcak su onu çepeçevre sarıp gövdesini, bacaklarını nazikçe kucakladı. Jack gözlerini kapatıp başını geriye yaslayarak kollarını küvetin metal yanlarından aşağıya sarkıttı.

Amarylis sessizce ona doğru ilerledi. Küvetin yanında durdu. | Gergin bir halde Jack'in bir şey söylemesini ya da bir şey yapmasını bekledi.

Küvete biraz daha su ekledi. Buharlar Jack'in bacaklarının . arasına güçlü bir coşkuyla yayıldı. O an gözlerini açtı ama karısı \ çoktan gitmişti. Jack döndü ve karısının ocağın başında durduğunu f gördü.

Yorgun bir halde küvetin metal kenarına yaslanıp tekrar gözlerini kapattı. "Jack?"

Jack karısının ona seslendiğini duydu ama sesi uzun, karanlık bir tünelin ucundan geliyor gibiydi. "Uyan Jack."

Jack gözlerini kırpıştırarak doğruldu. Sular göğsüne yükselip iki yanından aktı. Kendini aptal gibi hissederek karısına baktı. Elinde bir kova dolusu su ve bir kalıp sabunla küvetin yanında durmuştu. "Evet?" dedi Jack temkinli bir sesle.

"Saçını yıkayacağım." |

Jack başını iki yana salladı. "Hayır, teşekkür ederim." "Fark ettiysen sana soru sormadım. Açıklamada bulundum. Saçını yıkayacağım." Karısı Jack'in arkasına geçti. Jack kovanın yere çarparken çıkardığı metal sesi ve diz çökerken kemiğin tahtaya s çarpan sesini duydu.

Parmakları onun kafatasına değdiğinde Jack homurdandı. Duygularını çaresizce buzla kaplamaya çalıştı. Ama bu da faydasız bir girişimdi. Parmak uçlarını fısıltı kadar yumuşak hareketlerle kafasında gezdirirken Jack ürperdi. İhtiyaç ve arzu birbirine karışıp tek, ateş gibi bir yanıta dönüştü ve Jack kasıklarına yayılan sıcaklık dalgasını hissetti.

Karısı, Jack'in daha önce hiç duymadığı yatıştırıcı, yumuşak bir ses tonuyla, "Rahatla," dedi. "Rahatla." O kelimeyi birkaç defa arka arkaya tekrar etti. "Rahatla..."

Jack onun sesinin nazik dalgalanmasına kendini kaptırıp korku ve kaygının vücudunu terk edip gittiğini hissetti. Gecenin anısı zihninden süzülüp bir anda unutuldu.

Bittiğinde Jack hayatı boyunca hissetmediği kadar rahatlamıştı.

Karısı sessizce, "Hadi," dedi ve Jack'in ayağa kalkmasına yardım etti. Uyurgezer gibi onu yatak odasına götürmesine izin verdi. Karısı ona bir çift temiz ve uzun iç çamaşırıyla havlu verdi. Havluya sarınıp ıslak iç çamaşırını çıkarıp yenisini giydi.

İşi bittiğinde karısı tekrar elini tuttu ve onu yatağa yatırdı. Kendi yatağına.

Jack o yatağa bir bakış attı ve huzur, rahatlık hissi bir anda kaybolup gitti. Jack kaskatı kesilirken elini karısının elinden çekti. "Bu senin yatağın."

"Bu gece senin," diye yanıtladı karısı. Sonra örtüyü açıp uzanmasını işaret etti. "Ben kanepede uyurum."

Jack başını iki yana sallayıp geri çekilmeye yeltendi. "Hiç sanmıyorum..."

"Güzel. Hadi şimdi uzan."

Uzunca bir süre bakıştılar. Jack daha sonra onun gözlerinde gördüğü şeyin ne olduğunu merak edip zayıflığından bir kez daha faydalanmaya mı çalışıyor, diye düşündü. Ama şimdi, şu an daha önce hiç görmediği bir kadın görüyordu. Ona zarar vermek ya da onu mahvetmek istemeyen nazik, ilgili bir kadın. Ona yardım etmek isteyen biri.

"Lütfen," diye fısıldadı karısı. "Yorgunsun."

Haklıydı. Jack onunla tartışamayacak kadar yorgundu. Bu savaşı yarına bırakabilirdi, hatta belki kazanırdı bile. Ama yarın olabilirdi bu ancak. Şimdi uyumalıydı.

Yatağa kıvrılıp örtüyü çenesine kadar çekti. Karısı yatağın yanına diz çöküp Jack'in tıraşsız yanağını okşadı. Sessiz, düzenli nefesi Jack'in dudaklarını okşuyordu.

"Neden yapıyorsun bunu?" diye mırıldandı Jack.

"Çünkü buna ihtiyacın var."

*

Jack ne söylemesini beklediğini bilmiyordu ama beklediği her! ne ise bu olmadığı da kesindi. Jack o gözlerde zalimce, ironik ya da oyun oynadığını gösteren bir ifade görmeye çalıştı ama koyu kahverengi derinliklerde şefkatten başka bir şey bulamadı. Bu da' Jack'in nutkunun tutulmasına sebep olmuştu.

Karısı onun yanağını okşamaya devam ederek, "Bu gece neredeydin?" diye sordu.

Jack bu soru karşısında irkildi. Bilmiyorum. Tanrı yardımcım olsun ki bilmiyorum. Gerçek neredeyse dudaklarından dökülmek? üzereydi; karısı olan ama aynı zamanda da olmayan bu kadına doğruyu söylemek istiyordu. Yıllardır aradığı ama bulamadığı bir yumuşaklıkla ona dokunan bu kadına... Tüm gücünü kullandığında ancak, "Dışarıda," diyebildi.

Karısı onun çektiği sıkıntıyı hissetmiş gibiydi. "Şşşt, tamam Jack. Haydi, uyu artık."

Jack gözlerini kapattı. Hatırladığı son şey karısının parmaklarının kadifemsi bir dokunuşla yanağını okşamasıydı.

Ertesi sabah şafak vakti parlak ve sıcaktı. Tess eteğini bacaklarına kadar kaldırıp küçük sandalyeye oturdu ve masaya iyice yaklaştı. Kavanozlar tam önünde dizilmişti. Yanındaki kitabın Meyveler ve Sebzeler: Konservecinin Rehberi adlı başlığı açık duruyordu.

Bugün konserve yapmayı öğrenecekti. Tarif kitabını açıp reçellerle ilgili bölüme geldi. Öyle odaklanmıştı ki avluya giren at arabasının sesini neredeyse duymuyordu.

Misafirler!

Tess sandalyeden fırlayıp pencereye koştu ve incecik perdeyi açtı. At arabası bir toz bulutunun arasında ilerliyordu. Sürücü dizginleri Jack'e uzattı, o da atı tavuk kümesinin yanındaki parmaklıklara bağladı.

Jack şapkasını kaldırıp at arabasında tek başına oturan ufak tefek, kambur adama gülümsedi. Adam şapkasını çıkarıp sıcak bahar güneşini yansıtan neredeyse kel kafasını ortaya çıkardı.

Adam bir süre konuştuktan sonra ikisi birlikte sıkıntılı bir ifadeyle eve baktılar.

Tess elini salladı.

Jack ona gergin, keyifsiz bir tebessümle güldü.

Yaşlı adam bir an kaşlarını çatıp temkinli bir şekilde el salladı.

Tess, Jack'in dudaklarını okumaya odaklandı.

"Hadi içeri gel de onu gör Doktor. Çok... değişik."

"Doktor Hayes," dedi Tess kendi kendine. "Tabii ya." Perdeyi bırakıp kapıya gitti ve kulpu çevirip verandaya adımını attı. "Merhaba Doktor!" diye seslendi tekrar elini sallayıp bakışlarını göz kamaştıran güneşe çevirerek. "Bir bardak..." Tess kaşlarını çattı. İnsanlar 1873'te ne ikram ediyordu? Şarap söz konusu bile değildi kesin. "Su ister misiniz?"

Doktor Jack'in yardımıyla at arabasından inerken, "Çok iyi olur," diye yanıtladı.

İki adam eve doğru yürüyüp Tess'in peşinden mutfağa girdi.

Doktor, masadaki kavanozlara göz atarak, "Bunlar da nedir?" diye sordu.

Tess ona bir sandalye çekti. "Reçel yapmayı öğreniyorum."

İki adam da onun yanıtından rahatsız olmuş gibiydi.

"Oturun Bayan Rafferty," dedi doktor.

"Ama suyunuz..."

"Oturun."

Tess omuz silkti ve doktorun karşısına oturdu. "Peki, olur tabii."

"Nasıl hissediyorsun?"

"Turp gibi."

Doktor kaşlarını çattı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Her şey yolunda gidiyor. Ben de ayak uydurabi-liyorum."

"Peki ya bebek?"

Tess yumuşak bir ifadeyle gülümsedi. "Ah, Caleb da çok iyi. Büyüdü bile. Başta emzirirken biraz zorlandım ama şimdi her şey yolunda."

Doktor, Jack'e yandan bir bakış attı. "Affedersin Jack ama bunu sormak zorundayım."

Jack gergin bir ifadeyle başını salladı.

Doktor tekrar Tess e döndü. "İlk hamile kaldığında bana gelfjj diğini hatırlıyor musun?"
H

"Hayır." |

Doktor kelimelerini dikkatle seçmeye çalışıyormuş gibi bir aşj duraksadı. "Onu..." Doktor hafiften kızardı. Sesi derinleşti. "Şey;"' bebekten pek memnun değildin."

Tess nefesini tuttu. Elini ağzına götürdü. "Aman Tanrım. Gebeliği sonlandırmak mı istedim yani?"

"Evet."

Tess aniden uzanıp yaşlı adamın elini tuttu ve onun kalın parmaklarını sevgiyle kavradı. "İyi ki kabul etmemişsiniz." Gözleri yaşardı. "İyi ki."

Doktor, oval şekilli küçük gözlüklerinin arkasından onu inceledi. "Kocanın adı ne?"

"Jack."

"Tam adı."

"Jack Rafferty."

Doktor başını iki yana sallayan Jack'e baktı.

Jack alçak sesle, "Üçüncü Jackson Beauregard Rafferty," dedi.

Tess'in gözleri kocaman açıldı. "Şaka yapıyorsun. Bu harika bir isim."

Doktor onun elini sıkıp yavaşça ayağa kalktı. "Tekrar görüştüğümüze sevindim Bayan Rafferty. Jack, bana arabama kadar eşlik eder misin?"

İki adam mutfaktan çıkıp ağır adımlarla avluyu geçti. Meşe ağacının gölgesinde doktor, Jack'in koluna dokundu ve durdular.

Tess perdeyi hafifçe araladı ve iki adama bakıp dudaklarına odaklandı.

"Onun neyi var Doktor?" "Hafıza kaybı sanırım."

"Ne kadar devam eder?"

"Kim bitir? Belki yeni bir karın oldu, belki de eskisi yarın gelecek."

"Yani bu değişim... gerçek olabilir mi?"

"Beyin çok ilginç bir organ Jack. Kimse onu çözemiyor. Benim gibi far kasaba doktorundan hele hiç bekleme."

"Bu benim için hiç yeterli bir yanıt olmadı... Bu değişim beni öldürüyor. O kadar... farklı ki."

Doktor, Jack'in omzunu sıvazladı. "Seni korkutmak değil amacım evlat. Sabırlı ol. Eminim yakında eski benliğine kavuşacaktır."

Jack burnunu çekti. "Evet, ben de bundan korkuyorum zaten."

Tess perdeyi tekrar kapattı. Sonra hafifçe gülümsedi. Jack ondan korkuyordu. Bu korkudan kaynaklanan bir tepkiydi, öfke değil.

Plan işe yarıyordu.

Onuncu Bölüm

Savannah ayaklarını altına kıvırıp öğle yemeği kutusunu kucağına koydu. Güneş ışığı tepedeki çam iğnelerinin arasından süzülüp kahverengi muslin eteğini süslüyordu.

Katie de sessizce onun yanında oturmuş teneke kutusunu açıyordu.

Savannah topuklarının üzerinde durup aşağıdaki çimenlik tepeye baktı. Düşüncelere dalmış, ona doğru yaklaşan ayak seslerini duymuyordu bile.

"Savannah?"

Savannah irkilerek başını kaldırdı ve Jeffıe Peters'ın yanı başında durduğunu gördü. Jeffıe beslenme çantasını eklem yerleri bembeyaz olmuş yumruklarıyla göğsüne bastırmış ona bakıyordu. Yüzü her zamankinden daha solgundu. "Yanına oturabilir miyim?"

Kelimeler Savannah'nın boğazına dizildi. Midesi gürültüyle guruldayarak onu utandırdı. Hayır demek için ağzını açtı.

Katie turşusunu çıtır çıtır yerken, "Tabii ki Jeffıe," dedi.

Jeffıe'nin yüzü kırmızı renkli boya dalgası misali kızardı. "Teşekkürler!" Jeffıe, Savannah'nın yanına çöktü ve beslenme çantasını karıştırmaya başladı.

Savannah açık kalan ağzını kapattı. Bakışlarını indirdi ve gizlice Jeffıe'yi inceledi.

Jeffie biraz... gergin görünüyordu. Mısır ekmeğini sardığı ince tülbenti açarken parmakları kıpır kıpırdı ve beceriksizce hareket ediyordu.

Jeffie aniden başını çevirdiğinde Savannah'nın onu izlediğini gördü.

Savannah nın yanakları alev alev yandı. Bakışlarını anında kaçırdı ve bileklerine kadar gelen çimlerin arasına gömdü. "Savannah?"

Savannah isteksizce ona doğru baktı. "Evet?"

Jeffie kıpkırmızı oldu. "Şey diyecektim... Yani dans yaklaşıyor ve..."

"Daha birkaç hafta var ama," diye araya girdi Katie.

Jeffie ona kızgın bir bakış attı, sonra yutkundu. Âdem elması incecik boynunda yükselip alçaldı. "O kadar da uzak sayılmaz. Her neyse, şey... benimle gelir misin diye soracaktım." Jeffie ona kocaman, içten gözlerle baktı.

Savannah nın içini karmakarışık duygular kapladı. Hiç sebep yokken ağlamak istedi. "Olmaz." "Ama..."

Savannah nın dudakları titredi, sonra büküldü. "Annemi bi-1 liyorsun. Gelemem, ben..." "Sen ne?"

Savannah boğazındaki yumruyu yutup alçak sesle, "İstesem bile," dedi.

"Öyle mi?" Jeffie ufalanmış mısır ekmeğini dikkatlice sarıp tekrar kutusuna koydu. Yavaşça ayağa kalktı. "Hoşça kal," dedi, sonra da dönüp yanından gitti.

Savannah dökülmemiş gözyaşlarının sebep olduğu acıyla yere baktı.

"Belki de annemle konuşmalısın," diye teklif etti Katie. "Son zamanlarda... iyi."

Savannah tuttuğu nefesini dışarı verdi. "Ne diyeceğim ki? Bende nasıl bir sorun olduğunu bile anlamayacak."

"Senin sorunun yok," diye yanıtladı Katie savunmacı bir tavırla. "Sen mükemmelsin.'

Savannah kız kardeşine hafif bir tebessüm verdi. "Teşekkürler, pîadi artık yemeğini ye."

Uyumlu bir sessizliğin içine çöktüler. Savannah yemeğe, yalnızca yemeğe odaklanmaya çalıştı, başka bir şeye değil. Ama Katie'nin sözleri ara ara aklına gelip durdu.

Annemle konuş.

Keşke konuşabilsem, diye düşündü Savannah.

Ekmeğinden bir lokma ısırıp yorgun yorgun çiğnedi. Tabii ki annesiyle konuşamazdı, buna şüphe yoktu. Onunla konuşmayı yıllardır denememişti bile. Annesi ona zaten bildiği bir şey söyleyecekti: Jeffie Peters'ın yanında gerçekten de delirmiş gibi davranıyordu. Oysa Savannah nın asıl merak ettiği şeyi annesinin ona söyleme ihtimali yoktu bile.

Yani Savannah'nın neden böyle davrandığını.

Çaaat. Balta kalın kütüğe çarptı ve onu ortasından ikiye böldü. Jack duraksayıp alnındaki teri sildi ve ikiye bölünmüş kütüğü tekrar önüne koydu.

Baltayı bir kez daha kaldırdığında garip bir ses duydu. Durup dinledi.

Hafif bahar esintisinin taşıdığı tatlı bir ses, tepesinde kanat Çırpan kırlangıçlar ile sakaların neşeli cıvıltısını bastırıyordu. Şarkı, o değişik dur-kalk ritmiyle hem tanıdık hem de yabancıydı, sözleri ezberlenmiş de daha önce gerçek anlamda hiç duyulmamış gibi. Ama bu ses artık asla unutmayacağı bir şeydi artık.

Jack hafifçe döndü ama daha dönerken yanlış bir şey yaptığını anladı.

Amarylis verandadaki salıncakta oturmuş, Caleb'a bugüne kadar hiç duymadığı garip bir ninni söylüyordu. Şarkısının hüzünlü melodisi Jack'in dudaklarına acı tatlı bir tebessüm yaydı. Bunun

ona neden garip geldiği belliydi; Amarylis çocuklarına daha ön hiç ninni söylememişti.

Keşke. Jack'in engel olmasına fırsat kalmadan o düşünce aklı gelmişti işte. Keşke Amarylis gerçekten de şu an göründüğü kad sevgi dolu, nazik biri olsaydı. Banyoyu düşündü, Amarylis'in o hizmet etmesinin verdiği uyuşturucu huzur duygusunu hatırladı. Birkaç kısa dakika eski günlere dönmüştü, ona gerçekten güvendiği ve yatağına girmek için can attığı günlere. Hiç korkmadığı günlere... Amarylis aniden başını kaldırıp onu gördü. Gözleri kenetlendi, Jack'inkiler kısıldı ve engel olamadığı bir özlemle doldu, Amarylis'in gözleriyse kocaman oldu ve neşeyle doldu, içtenlikle gülümseyip ona el salladı.

Jack gitmemeliydi, bunu biliyordu. Ona sırt çevirip odun kesmeye devam etmeliydi. Ama gitmek istiyordu. Bir defalığına. Balta elinden kayıp toprağa saplandı. Jack şapkasını yükseltip yarısı kesilmiş odunların yanından geçerek karısının yanına gitti. M

Jack verandaya vardığında karısı hâlâ gülümsüyordu. |

Amarylis alçak sesle, "Selam," dedi ve sessiz bir davette bu-* lunurcasına yana kaydı.

Jack yanındaki boş yere baktı. Lanet olsun, o kadar davetkâr görünüyordu ki...

Jack'in yerinden kımıldamadığını görünce, "Otur," dedi karısı.

Jack güçlükle yutkundu ve gözlerini ona dikti. "Ben aslında..."

Karısı gülümsedi. "Isırmam, korkma."

Karısının gözlerindeki bakışlar onu mıknatıs gibi çekip tüm iradesini yok etti. Jack daha farkına bile varmadan basamaklardan çıkıp onun yanına oturdu. Veranda salıncağı ağırlığının altında gıcırdadı.

Jack yayılıp giden koyunlarla dolu manzaraya bakarken gözleri ileriye dikildi, ellerini kucağında yumruk gibi sıktı. |

Sonra sessizlik oldu. Sıcak güneş ışığı üzerine yağarken göm- | leğinden içeri sızıp tenini ıslattı. Jack onun öfkeli bir şeyler söy- İ

meşini, onu iğnelemesini bekledi; karısı da aynısını bekliyordu. Sonra ikisi aynı anda konuştu.

"Çok sıcak..."

"Hava ne güzel..."

Amarylis kahkaha attı. Jack'in hayati organlarım yaralayan boğuk, baştan çıkartıcı bir sesti bu. "Evet," dedi, "en azından hava durumu konusunda hemfikiriz."

Jack onunla gülümsememek için kendini zor tuttu. Sonra onunla gülümsemek isteği kaybolup yerini derin bir öfkeye bıraktı. Onu bövle manipüle ettiği için karısına, bu kadar iradesiz olduğu için de kendine lanet etti. Şapkasını alnına indirip ayağa kalktı.

"Ben... Ben odun kesmeye devam etmeliyim."

Karısı ona baktı, gözlerinde daha önce hiç görmediği bir hüzün vardı. Jack garip bir şekilde onu kırdığı düşüncesine kapıldı. "Seninle konuşmak güzeldi," dedi Amarylis.

Jack dönüp basamaklardan inmişti bile.

O gecenin ilerleyen saatlerinde Tess mutfak masasında Savannah'yla birlikte oturmuştu. Arkalarında oturan Katie gümüş çatal bıçak takımını karıştırıyordu.

Tess tembel tembel kaşığını aldı ve inceledi. Jack'i düşünme-meye çalıştı ama mümkün değildi. Dün geceden, banyodan beri onu düşünmekten kendini alamıyordu. Onu hayal ediyordu. İlk kez aşk acısı çeken on altı yaşındaki kızlar gibi hissediyordu kendini.

Yüzünde hafif bir tebessüm belirdi. Bu bile heyecanlı, canlandırıcı ve enerji vericiydi. Şimdi Jack'le aralarında özel bir şey olduğundan her zamankinden daha çok emindi. Tess neden onu seÇtiğini şimdi daha iyi anlıyordu ve çocuğuna doğru uzandığında, onun gözlerinde gördüğü şey kalp ağrısı ve korkudan çok daha fazlasıydı; aşka olan yeteneğiydi. Tess onu beşiğin yanında gördüğünde bile onun

orada olmaktan inanılmaz derecede korktuğunu, Çocuğunun sevgisine ihtiyaç duymaktan korktuğunu, hatta orada °ylece durup ona uzanmaktan bile korktuğunu biliyordu. Birçok kişi

hayattan ve aşktan kaçıyordu. Tess bunu biliyordu, kendisi de daljjl önce yapmıştı. Ama Jack öyle değildi. O kendini öfkeye bürüyaB unutmak için elinden geleni yapmıştı ama asla kaçıp gitmemişti^ Bu da onun asla pes etmediğini gösteriyordu.

Dün gece Jack uykuya dalmadan önce Tess bir anlığına da olsa gerçek Jack'i, o öfke maskesinin altındaki adamı gördü. Ve o adam yalnız olmaktan bıkmış, korku dolu, tek başına bir adamdii Tıpkı kendisi gibi...

Tess onu gülümserken ya da kızlara sevgiyle bakarken, ge* cenin bir yarısı sallanan at yaparken gördüğü anları düşündü ve duygulandı. O anılarla birlikte Tess'in içinde bir şeyler açığa çıktı. Derinlerde bir yerde, aşka ve aile kurmaya dair hayallerini uzun zaman önce sonsuza dek kaldırdığı ruhunun küçücük, çoğu kez de görmezden geldiği noktasında bir şey uyandı. Uzun zamandır uykuda olan bir şeydi bu.

Tess, Savannah'nın bakışlarının ağırlığını yüzünde hissetti. Aniden başını kaldırdı ve Savannah nın dikkatle onu izlediğini gördü. "Ne oldu Savannah?" diye sordu usulca.

Savannah hafifçe başını iki yana salladı. Dudaklarının kenarı hüzünle büküldü. "Hiç."

Tess uzanıp Savannah'nın elini sıktı. Gözleri birleşti ve öylece kaldılar. "Biliyorsun Savannah," diye mırıldandı Tess, "bana ne zaman ihtiyacın olursa buradayım. Her konuda."

Savannah güçlükle yutkundu. "Te... teşekkürler anne." Katie dirseklerini masaya yasladı. "Anne, kaşıkla o şeyi nasıl yaptığını gösterecektin ya bana."

Tess gülümsedi ve yavaşça elini Savannah'nın elinden çekti. "Tamam," dedi. "Hadi bakalım. Önce kaşığa üfle. İşte böyle." Tess güzelce buğulanana kadar kaşığa üfledi. "Gördün mü bak? Böyle olduğunda burnunu kaşığa yapıştıracaksın." Sonra kaşığı ustalıkla burnuna yapıştırdı.

"İşe yarıyor!" diye haykırdı Katie ellerini çırparak.

Kaşık Tess'in burnundan düşüp tak diye masaya düştü. "Tabii

ki i§e yarıyor- Anneler yalan söylemez."

Savannah'nın gözleri kısıldı. "Gerçekten mi?"

Tess, Savannah ya bakarken tebessümü silindi. Uzun, sessiz bir

an birbirlerine baktılar. Tess sınandığına dair bir izlenime kapıldı.

"Gerçekten."

"Ben de deneyebilir miyim?" diye sordu Katie hevesle. Tess ve Savannah bir iki saniye kadar bakıştıktan sonra Tess, Katie'ye döndü ve başını salladı. "Tabii ki."

Katie odaklanarak kaşlarını çattı. Temkinli bir şekilde çorba kaşığının iç kısmına üfledi. Metal donuk, bulanık griye döndü ve Katie onu nazikçe burnuna yerleştirdi. Kaşık çabucak yapıştı.

Katie'nin gözleri şaşkınlıkla açıldı ve ani, heyecanlı bir kıkırtıyla kaşık yerinden oynadı. Sonra da boş tabağına çarptı. "Tamam," dedi Tess. "Şimdi hep birlikte."

Jack eve baktı. İlerleyen gece küçük ahşap yapıyı kefen misali sarmış, bembeyaz tahtayı tunç rengine boyamıştı. Veranda parmaklıkları, soluk tahta kaplamaya vuran koyu renkli çizgilerden ve gölgelerden

başka bir şey değildi.

Rüzgâr meşe ağacının yapraklarının arasından dişlerini gösteriyordu. İp salıncağın sunta oturağı düzenli olarak sol bacağına

çarpıyordu.

Jack'in bakışları verandanın üstünden karanlık binaya doğru hareket etti. İnce, hayalete benzer dumanlar tuğla çatıdan spiraller halinde yükseliyor, gece mavisi gökyüzünde gri bir fısıltı gibi izini geride bırakıyordu. Kehribar rengi ışık, mutfak camını bulandırıp soğuk, karanlık gecenin ortasında kafese hapsolmuş kare şeklinde bir gün ışığı gibi görünmesine sebep oluyordu.

Mutfak perdeleri açıktı, orada yaşayanlar kuşatma altındaki askerler değil de tarladan birinin gelmesini bekleyen sıradan bir Çiftçi ailesiymiş gibi. Jack'in yıllar önce inşa ettiği bu yapı daha önce hiç olmadığı bir şeye benziyordu şimdi: bir eve.

Jack salıncağı yolundan itip eve sırtını döndü. Uzakta ışılday-Haro Boğazına bakıp davetkârca ona bakan pencereyi düşünm meye çalıştı.

Yanılsamadan başka bir şey değil bu Jackson, lanet olası bir ya- I nılsama yalnızca.

Ama bu defa kendini buna inandırmayı başaramadı. Her nasılsfljfl değişim çok daha gerçek, çok daha somuttu. fl

Ve çok daha tehlikeli... S

Jack doktorun sözlerini düşünüp karısında gördüğü değişimirftl gerçek ve sürekli olup olmadığını merak etti.

Belki gerçekten değişiyordun Belki...

"Lanet olsun." Soğuk elini saçında gezdirip yüksek sesle iç geçirdi.

O kadına inanamazdı. Daha önce, yıllar önce bunu bir kez yapmıştı ve bedelini o da çocuklar da ağır ödemişlerdi.

Peki ya bu defa gerçekse?

Jack'in korkusunu en çok besleyen ve kaygıdan midesini kıv-randıran soru buydu. Tek taraflı aşkını baskılamak için uzun zaman uğraşıp güçlü bir duygusal zırh yaratmıştı. Duvarlar bir saniyeliğine de olsa yerle bir olursa tekrar eski haline getirilemeyeceğini biliyordu.

O zaman ona ne olurdu peki?

Ne olacağını sen çok iyi biliyorsun. Eskisi gibi olacak tabii ki.

Bu düşünceyle ürperdi ve yakasını kaldırdı.

Eskisi gibi.

Akıl sağlığını yeniden kazanması ise yıllarını almıştı, tabii şu anda gerçekten sağlıklı bir aklı olduğu varsayılırsa. Yıllarca yalnız, aç ve arkadaşsız gezip durmuş, yıllarca yolunu bulabilmek için dua etmişti. Ve yıllarını insanın hayal edebileceği en karanlık boşluğa sarılarak geçirmişti.
ı|

Jack onun ne tür bir kadın olduğunu, insanları nasıl kullan- 1 dığını ve ne kadar iyi rol kestiğini unutmamalıydı. Jack'e duyduğu 1 nefret dışında bu kadının her şeyi sahteydi. |

Caleb'a hamile kaldığı geceyi düşün.

O gece gülümseyip Jack'in yanağına dokunması yetmişti. Jack ¦je tecrübesiz okullu çocuklar gibi hemen onun yatağına koşmuştu. Evlilik savaşında kullanması için ona bir masum silah daha vermişti böylelikle.

O "değişim" bir saatten bile kısa sürmüş, Amarylis yine ondan nefret eden eski benliğine dönmüştü. Jack onun karnının günbegün şiştiğini izlemiş ve her günün her saatinde kendi ruhunun ihtiyacıyla re utancıyla boğuşmak zorunda kalmıştı. Amarylis hamile kalmasını her gün Jack'in kafasına kakarak ona işkence etmiş, Jack'in zayıflığına ve ne kadar kolay kandığına kahkahalarla gülmüştü.

"Tek bir gülümsemem yetti, koşa koşa geldin bana. Tam bir zavallısın."

Jack bu düşünceyle irkildi. Açıkçası gerçek buydu. Amarylis'in onu sevmesini istemişti başından beri.

Amarylis'in her gün karnının büyüdüğünü, Jack'e bakarken yüzünde beliren ölümcül, gizemli tebessümü görmüştü. Her gece yalnız yatağına uzanmış, bebeğin doğacağı günün dehşetiyle boğulmuştu. Masum bir ruhu böylesine soğuk ve yapayalnız bir dünyaya gelmeye mahkûm ettiğinin farkında olmak onu daha büyük sıkıntılara sürüklüyordu. O sabah ahırda tek başına, nerede olduğuna ya da ne yaptığına dair bir fikri olmadan uyanmasına şaşmamak gerekti. Karısının doğum sancıları bile Jack'i neredeyse öldürüyordu. Karısının onu bir daha manipüle etmesine asla izin vermeyecekti. Bir daha ona inanması mümkün değildi.

Hatırla, dedi kendi kendine. Hatırla.

Jack gölgelerin içindeki avluyu geçti. Darağacına giden bir adamın donuk adımlarıyla veranda basamaklarından çıkıp mutfak kapısını açtı. Onu karşılayan manzaraya tümüyle hazırlıksız yakalandı.

Lissa, Katie ve Savannah hiç kımıldamadan mutfak masasında oturmuştu. Hiçbiri dönüp ona bakmadı bile.

Burunlarından sarkan kaşıkları gördüğünde buna şaşırmadı ^aten.

"Jack!" Lissa aniden döndü. Kaşığı burnunun üstünden fırlayıp yere düştü.

Katie ve Savannah irkilerek başlarını kaldırdılar. Onların kaşıkları da masaya düştü.

Lissa ayağa fırlayıp ona bir sandalye çekti ve oturmasını işaret etti. "Gel, otur. Yemek neredeyse hazır."

Jack üçüne birden temkinli bir bakış atarken yüzlerinde gezinen titrek tebessümlerini fark etti. Eğleniyorlardı, Jack bunu odadaki atmosferden anlıyordu. İçi özlemle doldu. Çaresizce onlara katılmayı istiyordu. Yüzlerine bakmamaya çalışarak kaskatı bir halde masaya yürüyüp oturdu.

Lissa fırına koşup yemeği tabaklara koydu. Sonra da dönüp tabakları sofraya getirdi.

Jack kafası karışmış halde tabağına baktı. Hepsi de çatlamış, sarısı fazla pişip kenarları kararmış üç yumurta, yanık krebin üstünde duruyordu. Tabağın üstünde hafif bir duman tabakası vardı. "Yemek bu mu?"

Lissa ona İçten bir tebessüm verip masanın karşı köşesine oturdu. "Bon appetit"

Jack'in her iki yanında kızlar kıkırdamamaya çalışıyordu. Ama başarılı oldukları da söylenemezdi.

Jack kaşlarını çattı. "Bu kahvaltı."

Lissa kendi tabağına baktı. "Öyle mi?"

Jack yumruğunu masaya öyle hızlı vurdu ki tuzluk ve biberlik sarsıldı. "Lanet olsun Lissa, öyle olduğunu biliyorsun tabii ki. Akşam yemeği diye kahvaltı veriyorsun."

Lissa masumca gözlerini kırpıştırdı. "Ama ben yeni uyandığımı sandım." Sonra kızlara döndü. "Yanılıyor muyum?"

Jack ayağa fırladı. "Buna daha fazla katlanamayacağını. Bugün olmaz." Gitmeye hazırlandı ama tam döndüğünde midesi gürültüyle guruldadı.

"Gitme Jack," dedi Lissa alçak sesle. "Açsın."

Jack usulca döndü. Lissa ona gülümsüyordu ama bu defa dudakları alaycı bir ifadeyle kıvrılmamıştı. Yalnızca gülümsüyordu. Gözlerinde Jack'in irade gücünü yerle bir eden ve kalmasını sağlayan sessiz bir davet vardı.

Çok acıktığını itiraf etti kendine.

Bir karar verdiğini bile fark etmeden bir kez daha sandalyeye çöktü ve masaya yaklaştı. Lissa'nın o tehlikeli gözlerine tekrar bakmamaya özen göstererek bakışlarını tabağındaki yemeğe çevirdi.

"Ne düşündüğünü biliyorum," dedi Lissa.

Jack homurdandı. "Öyle mi?" Jack isteksizce başını kaldırıp ona baktı. "Ne?"

"Bu yemeği yiyebilecek kadar aç olduğunu düşünüyorsun."

Jack kendine engel olamadan gülümsedi.

"Gördün mü?" dedi Lissa alçak sesle ve Jack bunun yalnızca kendisine yöneltildiğini anladı. "Bunda canını yakan bir şey yok."

Jack benzinin attığını hissetti. Yüzündeki o içten tebessüm silindi. Lissa'nın sıcak, kahverengi gözlerine baktı ve içini bir özlem sardı. "Yanılıyorsun. Canım çok yandı. Hadi artık soğumadan... kahvaltımızı yiyelim."

Lissa üzerinden buharlar yükselen yumurtasına bakıp sırıttı. "Bence çok vaktimiz var."

Yemekten sonra bulaşıklar yıkanıp yerleştirildi. Tess dışarı çıkıp verandadaki salıncağına oturdu. Kucağında Caleb'la hafif hafif ileri geri sallanırken karanlık tarladan uzaklarda, ay ışığıyla aydınlanan suya baktı.

Caleb neşeli sesler çıkartırken Tess'in parmağını kıpkırmızı yumruğunun arasına sıkıştırmıştı.

Tess alçak sesle kahkaha atıp sevgiyle ona baktı. "Selam tatlım, sen ne güçlüsün böyle."

Caleb ona dişsiz ağzıyla sırıttı.

Tess'in arkasındaki kapı gıcırdayarak açıldı. "Anne?"

"Efendim Savannah?"

"Konuşabilir miyiz?" «

"Tabii ki. Gel, otur." Tess biraz kayıp ona yer açtı. -m

Savannah yavaşça onun yanına oturdu. Sırtını doğrultup gözlerini ileriye dikti, ellerini ise kucağında gergin bir yumruk yaptı ama tek kelime söylemedi. Tess sessizce bekledi.

Kemiklerini sızlatan üç dakikalık sessizliğin ardından Savannah boğazını temizledi. "Ben... Ben merak ediyorum da... Ah, çok saçma. Boş ver gitsin." Sonra ayağa kalktı.

Tess uzanıp onun elini tuttu. Savannah dönüp ona baktı. "Bir erkekle mi ilgili?"

Savannah'nın nefesi kesildi. Gözleri kocaman oldu. "Nereden bildin?"

Tess gülümsedi. "Ben de on iki yaşında oldum." Savannah salıncağın sunta oturağına çöktü tekrar. "Adı Jeffie Peters." Aniden dönüp bakışlarını Tess'e dikti. Tam bir ergen gibi görünüyordu şimdi. "Son zamanlarda benimle ne zaman konuşsa... kusacakmışım gibi hissediyorum."

Tess anlayışla başını salladı. "Jeffie'den hoşlanıyor musun?" Savannah ciddiyetle başını salladı. "Bunda yanlış bir şey yok. Hem de hiç. Gayet normal." "Peki o zaman neden benimle konuştuğunda korkuyorum ve kendimi aptal gibi hissediyorum?"

Tess, Savannah'nın yanağına düşen saçı düzeltip kıvırcık lülesini kızının kulağının arkasına sıkıştırdı. "Bunlar büyümenin bir parçası. Korkacak bir şey yok. Hem biliyor musun..." "Ne?"

Tess biraz daha yaklaştı. "Eminim sana baktığında o da aynı şeyi hissediyor."

"Gerçekten mi?" Tess gülümsedi. "Gerçekten."

Savannah, Tess ile Caleb'a sarıldı. Tess de onu sıkı sıkı sardı-Sonunda Savannah geri çekildi ve kocaman, parlak gözlerle Tess e

hakti- "Teşekkürler anne. Ben..." Sesi azalıp boğuk bir fısıltıya rlönüştü. "Seni seviyorum anne."

Tess'in nefesi kesildi. Duygular boğazında düğümlendi. Gözyaşları gözlerini yaktı. "Ben... Ben de seni seviyorum tatlım."

Savannah gülümsedi ve annesinin gözlerindeki yaşları sildi. Sonra ayağa kalkıp eve girdi.

Tess ise yerinden kımıldayamayacak kadar şaşkın bir halde

öylece oturdu.

Seni seviyorum anne. Bu basit kelimeler zihninin içinde dönüp durdu, her bir tekrar beraberinde öyle güçlü bir sevinç getirdi ki Tess neredeyse nefes alamadı. Hayatı boyunca o basit kelimeleri duymayı beklemiş, o kelimelerin özlemini duymuştu hep. Ve şimdi sebebini biliyordu. Daha önce hayal bile etmediği bir ışıltıyla doldurmuşlardı ruhunu.

Ertesi gün güneşli ve güzel bir gün oldu. Tess'in planlan için de bu hava çok uygundu.

Katie, Tess'in turşu kavanozlarını büyük bir sepete koymasını izlerken, "Neden Vannah'ya bu kadar yemek yaptırdın anne?" diye

sordu.

"Çünkü kimse benim yemeklerimi yemiyor," diye yanıtladı Tess hemen. "Savannah, tatlım," dedi Tess omzunun üzerinden. Git de babanı ahırdan çağır. Atları hazırlanmasını da söyle." "Neden?"

'Pikniğe gidiyoruz." Savannah ve Katie'nin nefesi kesildi. Babam pikniğe gitmek istemez ki," dedi Savannah. Tess arkasını dönüp tozlu ellerini önlüğüne sildi. "Gidecek." "Ama anne, babam gitmez..." O sırada kapı açıldı. "Nereye gitmezmişim?" Savannah suçlu bir ifadeyle yerinden sıçrayıp ellerini birbirine ÇarPtı. Katie de odanın orta yerinde donup kaldı.

"Ah, merhaba Jack," dedi Tess neşeyle. "Arabayı hazırlarn ı için tam vaktinde geldin. Pikniğe gidiyoruz."

Jack keskin bir kahkaha attı. "Hayır, gitmiyoruz." Tess yüzünde koca bir tebessümle ona doğru yürüdü. "Sanırım beni duymadın. Çalışma haftası bitti ve bu aile pikniğe gidecek" Jack kollarını birleştirdi. "O halde uzun bir yürüyüş olacak * "Hayır, olmayacak. At arabasıyla gideceğiz." "Öyle mi?" Jack'in bir kaşı alaycı bir ifadeyle kalktı. "Eyerleri takmasını biliyor musun?"

"Hayır. Bilmeme gerek yok ki. Sen takacaksın. Yoksa..." Tess şimdi onunla burun buruna duruyordu. Jack tekrar güldü. "Yoksa ne?" "Grev nedir biliyor musun?"

Jack şaşkın bir ifadeyle ona baktı. "Sen ne saçmalıyorsun?" Tess grevin ne zaman başladığını hatırlamaya çalıştı. 1873'ten sonra olduğu belliydi. "Grev, istediğini alana kadar çalışmayı reddetmek demektir."

"Demek tüm bu olağanüstü çaba..."

"Sen arabayı hazırlayıp hep birlikte pikniğe gidene kadar kızlar ve ben çalışmayacağız. Bugün." Kızların nefesi kesildi.

Jack kafasını kaldırıp baktı. "Siz ikiniz bu işin içinde misiniz? Uzun bir sessizlik oldu.

Tess parmaklarını birleştirdi. Hadi kızlar, hadi kızlar... "içinde misiniz?" diye bağırdı Jack.

"Biz..." Savannah'nın ağzından cırtlak bir ses çıktı. Boğazını temizleyip tekrar denedi. "Evet."

Jack, Tess'e baktı. Gerginliği sıcak bir hava dalgası misali yayılıyordu üzerinden. Kendini kontrol edebilmek için uğraştı. En azından öyle görünmek için. "Yapma bunu."

Tess masum bir ifadeyle gözlerini kırpıştırdı. "Ne yapmayayım.' "Bizi lanet olası bir aile yapmaya çalışma."

Ru ürkek rica Tess'in yüreğini parçalamıştı neredeyse. Mide-rt bir yumruk yemiş gibi bir umutsuzluk vardı gözlerinde. Sl M lmuş, can ÇekiŞİf bir hali vardı ve yapayalnızdı. Çok da , vordu belli ki. "Ama biz bir aileyiz zaten." îack'in rengi soldu. "Bu hiç güven vermiyor." "Kesinlikle veriyor."

îack'in öfkesi geri geldi ve bir anlığına da olsa gözlerindeki hoşluğun ve korkunun yerini aldı. "Tamam. Arabayı hazırlayacağım. Ama bu... grev zımbırtısını tekrarlamaya kalkışma. Benim de sabrım bir yere kadar."

Sonra dönüp açık kapıdan hışımla dışarı çıktı. Tess ona seslendiğinde basamakların en altına inmişti.

İsteksizce duraksayıp ona doğru döndü. "Efendim?" "Bilgin olsun diye söylüyorum Jack, sen sabırsız bir adam olabilirsin. Ama ben yeterince sabırlıyım."

Jack bir an dili tutulmuş gibi ona baktı, sonra dönüp yürüdü. Tess başparmaklarını kaldırarak kızlara zafer kazanmış gibi sırıttı. "Gitme vakti kızlar."

Beş dakika sonra Katie hâlâ annesine bakıyordu. Annesi yere uzanış, Caleb'ın ayaklarını gıdıklayıp gülüyordu.

Katie minik suratında kederli bir ifadeyle ablasına döndü. "An-tternın içine yabancı biri kaçmış gibi," dedi alçak sesle.

Savannah başını salladı. O da annesine bakıyordu. Gözlerinde ^gm, özlem dolu bir bakış belirdi. "Umarım kalır."

Katie elini Savannah'nın eline kaydırdı ve sıktı. "Bence de."

İki

saat sonra Tess son sepeti de at arabasına koydu. Ellerindeki

u silkeleyip arabanın içindekilere şüpheli bir bakış attı. Kızarmış K soğuk patates salatası, haşlanmış yumurta, taze ekmek, ev

"lrnı reçel, turşu, konserve şeftaliyle dolu sepetler ve kutular anın tahta kısmına dizilmişti. Elma suyu şişesi tabaklar ile

fincanların arasına konmuştu, sabah güneşi şişenin metal kapağln ışıldatıyordu.

Kızlar yüklü arabanın etrafında heyecanlı, gergin arılar gibj vızır vızır koşturuyordu. Arada bir içlerinden biri gülüyor, onların berrak ve tiz sesi Tess'e doğru bir şey yaptığını söylüyordu. Bu ailenin gerçekten biraz eğlenmeye ihtiyacı vardı.

Jack, kızların kahkahasını keskin bir bıçak gibi kesen sert ve öfkeli bir sesle, "Hadi binin," dedi.

Katie irkilip bembeyaz kesildi. Gözlerini ayaklarına indirip hiçbir şey söylemeden arabaya doğru yürüyüp bindi.

Tess, Jack'i yakasından kavrayıp çevirdi. "Çocuklarınla bir daha böyle konuşacak olursan bacak arana öyle bir tekme yersin ki yeri boylarsın. Anladın mı?"

Jack'in temkinli hali şaşkın bir ifadeye büründü. "Lissa?"

Tess ona baş döndürücü bir bakış attıktan sonra onu bıraktı. "Tabii ki. Başka kim olacaktı?"

Jack kaşlarını çatıp başını iki yana salladı. "Evet. Tabii ki." Sırtını ona dönüp dizginleri aldı ve titizlikle deriyi inceledi.

Tess yanındaki uzun, dar sepete uzandı, içinde Caleb in oynayıp kıvırdığı kat kat örtüsü vardı. Mavi gözler şu an kırpışarak ona bakıyordu.

Tess sepeti kaldırıp nazikçe arabaya koyarken, "Selam tatlım, dedi. Savannah ve Katie de hemen yanına gelip bebekle oynamaya başladılar.

Tess otururken Jack'in yardım etmesini sabırla bekledi. Ama yardım gelmedi. Çizmesinin ucunu toprağa vurup kollarını birleştirdi. "Jack. Vakit geldi."

Jack ona yandan öfkeli bir bakış attı.

Tess gülümsedi ve eldivenli elini uzattı. Jack dizginleri isteksizce bırakıp Tess'in binmesine yardım etti.

Tess açık sarı muslin eteğini resmî bir ifadeyle kaldırarak, "Teşekkürler," dedi.

"Bir şey değil," diye yanıtladı Jack. "Lanet olası."

bocukların önünde lanet okumamalıyız," dedi Tess.

Jack ona sert bir bakış atıp dizginleri aldı. At başını indirip

. lpmeye başladı. ile Tess'in planı yolunda gidiyordu. Rafferty ailesinin n

başlat1-

ilk macerası

. 155»

ti

On Birinci Bölüm

Tess o mükemmel noktayı görür görmez arabanın sert oturağından fırladı. "İşte!" diye haykırdı ilerideki kocayemiş ağacını işaret ederek.

Jack ona bakmaya bile tenezzül etmedi. "Cırlamandan piknik yerini seçtiğini anlıyorum."

Tess gülümsedi. "Kesinlikle öyle Jack. Ben de tam beni anlamadığını düşünmeye başlıyordum."

Jack yanıt olarak bir şeyler mırıldandı. Kelimeler anlaşılmazdı ama mesaj açıktı: Beni rahat bırak.

Tess o dile getirilmeyen mesajı yanıtlamaya karar verdi. Onu biraz sarsmak için. "Kusura bakma Jack ama bunu yapamam."

Jack kaskatı kesildi. "Ne dedin?"

Tess ona dönüp neşeli, baştan çıkartıcı bir tebessüm verdi ve tabii ki reddedildi. "Dedim ki, kusura bakma ama seni rahat bırakamam. Planda böyle bir şey yok."

Jack'in gözlerinde öfkeli bir ifade belirip kayboldu. Hiçbir Şey söylemedi, öylece ileriye bakmakla yetindi.

Tess onun profilini izleyip gözlerinin aniden kısıldığını, dudaklarının sert, gri bir çizgiye dönüştüğünü, parmaklarının dizginlerin etrafını kasılarak sardığını izledi.

Plan işe yarıyor, diye düşündü. Jack tepki veriyordu. Ah, tabii ^ sakin ve umursamaz görünmeye çalışıyordu ama öfkeli olduğu da belliydi. Yüzeyin hemen altında bekliyordu. Tess'in tek yapması

gereken onu ortaya çıkartıp silahsızlandırmaktı. Daha derine gömülü olan diğer duygunun da normal olduğunu anlamasını sağlamaktı Tess o duygunun orada olduğundan emindi, herkesin içinde vardı bu. Jack'in karanlık, ürkek ruhunda da mutlu olma arzusu yatıyordu. Tess'in tek yapması gereken bunu ortaya çıkarmaktı. Jack tekrar dizginleri çekip Kırmızıyı durdurdu. "Geldik," dedi dişlerini sıkarak. Sonra at arabasından indi. Tess ona baktı.

Jack gözlerini ona dikti. Gözleri iyice kısıldı. "Vay canına," diye mırıldandı Tess. "Böyle bir şeyin mümkün olabileceği aklıma gelmezdi." .-M

"Hadi Amary..." M

"Lissa." Tess eteğini düzeltti. '™

Jack sesini alçaktı. "Hadi Lissa, dünyalar kadar eğlen bakalım. Ama beni rahat bırak." Jack eğilip eldivenli elini arabanın kıymıklı tarafına kaydırdı. "Anladın mı?"

Tess, Jack e dokunacak mesafeye gelene kadar kaydı. Dizleri onun eline sürtündü. Sonra eğilip ona baktı. Jack'in yeşil gözlerini aydınlatan minik altın sarısı lekeleri görebilecek kadar yakının-daydı şimdi. "Aynı şeyi konuşup duruyoruz. Hayır Jack, anlamadım. Bence sen de anlamadın. Bu bir aile pikniği. Sen de bu ailenin bir parçasısın. Dolayısıyla sen de piknik yapacaksın." "Bu ne anlama geliyor?"

Tess, arka koltukta Caleb'la birlikte birbirlerine iyice sokulmuş, bu savaşı kimin kazanacağını bekleyen kızlara gülümsedi. "Dışarıda yemek yiyip güneşin altında eğleneceğiz ve..." Sonra Jack'e baktı ve bu kez onun gözleri kısıldı, ".. .eğleneceğiz işte."

Jack uzunca bir süre ona bakıp durumu değerlendirdi. Sonra nefesini dışarı verip bitkin bir iç geçirdi ve omuz silkti. "Ne istersen onu yap."

Evet Jack, diye düşündü Tess. Benimle tartışmaktan yorul. Çok, çok yorul. Kendini korumayı bırak.

"Çok teşekkür ederim," dedi Tess tatlı bir dille. "Yapacağım, t-ladi kızlar, yiyecekleri açıp battaniyemizi şu ağacın dibine serelim." Tess, Caleb'ın hasır sepetini alıp onu göğsüne bastırdı. Sonra fja oturup sabırla bekledi. Sonra sabrı kalmadı.

Arkasında o kocaman kareli örtüyü seren kızların tiz sesli Icıkırdaşmasını duyabiliyordu. Jack, Kırmızı'nın başında durmuş, deri bir şeyle uğraşıyordu. Tess bunun gereksiz bir oyalanma olduğundan emindi. O derinin temiz olduğundan ve düzgünce yerleştirildiğinden şüphesi yoktu.

Artık onun dikkatini çekmenin vakti gelmişti. Tess, elinden gelen en iyi ben sıkıntı çeken güneyli bir hanımefendiyim tonunu yakalamaya çalışarak, "Ah Jack," diye seslendi. "Yardıma ihtiyacım var."

"Meşgulüm," diye mırıldandı Jack başını bile kaldırmadan. Tess boğazını temizledi. "Ben bu arabada ne kadar uzun otu-rursam burada o kadar uzun süre kalacağız."

Jack homurdandı ve Tess o homurtuyla birlikte Jack'in küfrettiğini duydu. "Tamam."

Tess de gülümsedi. "Tamam."

Jack dizginleri daha küçük bir sedir ağacına bağlayıp ustaca bir düğüm attı. Sonra şapkasını alnına kadar indirip dizlerine kadar gelen otların arasından at arabasına yürüyüp elini ona uzattı, "iki elini uzatman lazım." Jack ona bir bakış atıp diğer elini de uzattı. Jack'in bir şey söylemesine fırsat kalmadan Tess, Caleb'ın sepetini ona uzattı. Jack önce kollarındakine, sonra Tess'e baktı. Yanaklarının rengi yavaş yavaş soldu, ağzı açık kaldı. O senin oğlun," dedi Tess usulca.

Korku Jack'in gözlerini kararttı. Tess, çaresizce umursamaz görünmeye çalışan bu adama karşı empati duydu. Onun yüzüne okunmamak, adını fısıldamamak için tüm gücünü kullandı. "Onu... ağacın oraya kadar götürüp yerleştir yalnızca. Ben de geliyorum."

Jack güçlükle yutkundu. "Onu düşürebilirim."

"Hayır, düşürmezsin."

"Bunu bana yapma Amarylis. Lütfen..."

"Lissa," dedi Tess nazikçe.

Birbirlerine baktılar ama konuşmadılar. Arkalarında kızların önce uzaktan, sonra insanın içini rahatlatacak kadar yakından gelen neşeli kıkırtısı duyuldu. Kaygısız kahkahalar yapraklara doğru esen rüzgârın usul iç geçirişine karıştı.

Jack ona, kendine inanmayan bir adamın çaresizliğiyle ve dayanılmaz acısıyla bakıyordu. Sessiz ıztırabı hançer gibi Tess'in kalbine saplanmıştı.

Tess karşı konulmaz, kendine engel olamaz şekilde oturağın kenarına doğru kaydı. Sonra ona doğru eğildi. Biraz daha. Biraz daha...

Tess diliyle alt dudağını ıslattı. Jack hafifçe ona doğru eğildi. Tess aniden nerede olduğunu ve ne yaptığını fark etti. Onu öpmeyi, onun da kendisini öpmesini, sarıp onu sevmesini istedi. Aman Tanrım...

Tess'in küt küt atan kalbi göğsünü çekiç gibi dövüyor, kulaklarında çınlıyordu. "Jack, ben..." Tess ne söyleyeceğini bilemediği için cümlesi yarıda kaldı ve o nazik, çim kokan rüzgâra karıştı.

Jack geriye doğru bir adım attı. "Tek... tek başına inebilir misin?"

Tess, onun sesindeki güçlü duyguyu fark etti ve onun da aynı şekilde iliklerine kadar sarsıldığını hissetti. "Evet, sen git."

Jack, Caleb in sepetini sıkıca göğsüne bastırıp Tess'in yanından uzaklaştı ve uzun çimlerde iz bırakarak ağaca doğru yürüdü.

Tess onun gidişini izledi. Yavaş yavaş kalp atışları yavaşlayıp düzene girdi. Ellerinin titrediğini fark etti. Neredeyse başarıyordu, neredeyse korkusunu bir kenara itip istediği şeye uzanıyordu. Neredeyse. Ama olmadı.

kek battaniyenin üstüne dikkatle diz çöküp sepeti elinden bıraktı. Çakışlarını kaçırmayı denedi, gerçekten denedi ama bu anlamsız ve imkânsızdı. İradesi dışında sepetteki bebeğe, kendi oğluna doğru çekildiğini hissetti.

Caleb ona gözlerini kırpıştırdı, kırmızı yanaklı yüzü o kahverengi örtünün üstünde inanılmaz derecede küçük ve savunmasız görünüyordu.

"Merhaba Caleb." Sert ve yorgun bir karşılamaydı bu ve Jack boğazındaki duygu yüklü yumruyu aşıp bir şey söyleyemiyordu.

Bebeğin minik yanağına dokunmayı düşündüyse de sonradan vazgeçti. Böyle bir şeye hiç girişmemek en iyisiydi, en iyisi... Amarylis yanı başına çöktü. "Harika, değil mi?" dedi alçak sesle. Jack'in boğazındaki yumru daha büyüktü artık. Başını sallayıp bakışlarını kaçırdı ve yanındaki kalın kahverengi ağaç gövdesine baktı. Ağaç kabuğu ıslak gözlerinin önünde utanç verici halde yüzüyordu âdeta.

Ulu Tanrım. Jack tökezleyerek ayağa kalktı ve gerileyip yabancı birine dönüşen karısıyla arasına mesafe koydu. "Ben yemekleri getireyim." Böylece dönüp arabaya koştu.

Oraya vardığında nefes nefese kalmıştı ve kalbi küt küt atıyordu. Üstelik bunun koşmakla ilgisi olmadığını da biliyordu. O lanet olası değişim yüzündendi. Bu değişim onu öldürüyordu.

Karısı onu öldürüyordu. Hayatının yarısından fazlasında sevdiği kadın sonunda onu öldürmenin yolunu bulmuştu.

Aniden kendini yorgun, yaşlı ve dayanılmaz derecede yalnız hisseden Jack arkasına döndü. Lissa, Savannah ve Katie el ele tutuşmuş, bir dairenin etrafında dönüyor, neşeli sesleri havaya karışıyordu.

Etekleri dalgalanıp elleri, kolları birbirine karışarak üçü birden kahkahalar eşliğinde eğleniyordu.

Jack yalnızlığını tam kalbine yumruk yemiş gibi hissetti. At arabasına tüm ağırlığıyla yaslanıp başını düşürdü ve altın sarısı ve

• 161.

Bin Ömrüm Olsa

yeşil otlara baktı. Üzüntü, özlem ve pişmanlık, kıvrılıp nefes alıp vermek ona acı verene kadar göğsüne doğru süzüldü.

isteksizce, yapmaması gerektiğini bildiği halde elinde olmadan çenesini kaldırıp onlara doğru baktı.

Çimenlere ilk düşen Lissa oldu, ardından kızlar da onun üzerine yığıldı. Birbirlerine sarıldılar ve uçuşan etekleri ve saçlarıyla tepeden aşağıya yuvarlandılar. Kahkahalarının mutlu sesi kalbine işleyip Jack'i parçalara böldü.

"Aman Tanrım," dedi nefes nefese kalarak. Aslında onlara katılmayı istiyor, bunun için yanıp tutuşuyordu. Onların bir parçası olmayı ne kadar da istiyordu! O istek göğsünde alev alev yanıyordu. Elleri kalçasında sımsıkı, titrek yumruklara dönüştü. Lissa aniden ona baktı.

Çimlere uzanmıştı. Saçları altın sarısı bir şelale misali yüzüne

düşmüş, eteği açılıp beyaz, düzgün bacaklarını gözler önüne sermişti.

Tess gözlerini Jack'in yüzünden ayırmadan yavaşça oturma

pozisyonuna geçti. Sonra inanılmaz biçimde kafasını kaldırdı. "Katıl

bize," dedi dudaklarını oynatarak. "Hadi..."

Jack destek almak için at arabasına tutundu. Yavaşça, karşı konulmaz biçimde dik, düz kenarlı bir uçurumun kenarına gelmiş gibi hissetti. Aşağıda, ruhunu paramparça edip onu binlerce onarılmaz parçaya bölecek bir çağlayan vardı.

Jack gergin bir şekilde dudaklarını yaladı. Gitme Jackson. Ama çoktan ona doğru meyletmiş, hayatının yarısından fazlasında hissettiği bir duyguya, asla unutamayacağı ya da inkâr edemeyeceği bir aşka doğru çekiliyordu.

Dört beş metre gidene kadar da ne yaptığının farkında değildi.; ı Düşüyordu, o lanet olası tuzağa koşarak gidiyordu. Jack tökezle* İ yerek durdu ve bakışlarını başka tarafa çevirmeye zorladı kendini.' | Kocayemiş ağacına bakıp uyuşmuş bir halde o tarafa döndü. "Ben j burada otururum."

Jack onun iç geçirdiğini duyduğunu düşündü.

.162.

Kristin Hannah

"Tamam Jack."

Jack onun sesindeki hüzne şaşırarak anında ona doğru baktı. "Lissa? Sen iyi misin?"

Lissa gülümsedi ama her nasılsa bu bile kendisinin sıkıntılı bir gölgesi gibiydi, "iyiyim Jack. Ben de kızlara papatya tacı yapmayı öğretecektim. Sen de öğrenmek ister misin?"

Jack konuşmaktan korktuğu için başını iki yana salladı.

"Tamam. Şey, belki izleyerek de öğrenebilirsin."

Jack battaniyenin yanına gidip çıkıntılı yüzüne çöktü. Uyuyan Caleb'a baktı. Sonra da tekrar karısına ve kızlarına.

Lissa onlara taç yapmak için karahindiba saplarını nasıl bağlayacağını gösteriyordu. Katie ve Savannah büyülenmiş gibiydi.

Jack işte o zaman, karısını izlerken ona Lissa diye seslendiğini fark etti. Onu Amarylis olarak düşünmemişti bile.

Değişim, diye düşündü dudakları zalimce gerilirken. Bu büyük bir değişim.

Onu görmezden gel. Lanet olası kadını görmezden gel.

Jack o sözleri kendi kendine defalarca tekrar etti ama denese bile yapmayı başaramadı.

Karısının görüntüsü bile onu büyülüyor, başka bir zaman ve mekâna taşıyordu. Jack onu sessiz, yürek dağlayan bir hayranlıkla izleyip hareket etmemesini diledi.

Karısı uzun çimlerin arasına diz çökmüş, çizgili eteği yer yer vücudunu sarmıştı. Altın rengindeki sarı saçları omuzlarına düşüp kollarına iniyordu. Parlak sarı karahindiba, başını değerli bir taç gibi süslemişti. Gülümsüyordu, Jack'in aklını başından alacak kadar içten bir gülümsemeydi bu.

Yanında, tepesinde tutması gereken şemsiye toprağa saplanmıştı. Şemsiyenin beyaz ve dantelli kumaşı Caleb'ın çıplak vücudunu Parlak öğle güneşinden koruyordu.

Kızlar neşeyle ileri geri sallanıyor ve Jack arada bir onların konuşmasından bazı sözler yakalıyordu. Çoğunlukla da kendi puslu

dünyasında hareketsizce oturuyordu. Uzun zarnan öncesinde vtij uzaklarda kalan dünyasında...
j|

Amarylis'e dair her şey bariz biçimde yeni ve acı verecek kadai da tanıdıktı. Jack geçmişe, kendi geçmişlerine takılıp kalmış gM hissediyordu kendini. ili

Karısı... farklı görünüyordu. Daha gençti, ikisinin de dahj|| genç olduğu, Tanrıya, aşka ve birbirlerine inandıkları zamanlarda! flört ettiği o neşeli ve ilgili kıza benziyordu neredeyse.

Yine de bu bile yeterince doğru gelmiyordu sanki ona. Yeni ve inandırıcı bir şefkate bürünmüştü karşısındaki kadın. Onun her hareketinde görüyordu bunu; Katie'ye gülümsemesinde ya da Savannah ya cesaret verici bir şekilde başını sallamasında, konuşurken Caleb'ın çıplak sırtını dalgın dalgın

okşamasında görüyordu. Jack'i en çok meraka sürükleyen, neredeyse inanmasını sağlayan da bu yumuşamaydı.

Karısı onun bakışını fark etmiş gibi aniden başını kaldırıp baktı. Gözleri kenetlendi. İçten bir gülüş dudaklarında belirdi. Jack de hiç düşünmeden ona gülümsedi. Karısının gözlerinde şaşkın bir ifade belirdi. Sonra gülümsemesi yavaş yavaş kaybolurken şeftali rengi yumuşacık yanakları pembe bir renge büründü.

Jack kendini aptal gibi hissetti ve bakışlarını çevirdi. Karısı başını hafifçe iki yana sallayarak, "Yapma," dedi. Jack isteksizce ona baktı. "Ne yapmayayım?" "Gülümsemekten vazgeçme. Hoşuma... gidiyor." Jack yine düşüyormuş gibi hissetti. Yanında duran bir bardak suya uzanırken elinin titremesine hiç şaşırmadı. Parmakları güneşin' ısıttığı teneke bardağı kavrarken hızla batan küreğine tutunara' boğulmaktan kurtulmaya çalışan bir adam gibi hissetmişti kendini.', Jack aniden Doktor Hayes'in sözlerini hatırladı: Kim bilir? Belki yeni bir karın oldu.

Jack uzun, çok uzun zamandır hissetmediği bir şey hissetti, gir daha hissetmeyeceğine yemin ettiği bir şeydi bu. Ve ne kadar çabalasa da o duyguyu görmezden gelip inkâr etmeyi başaramadı.

Tanrı yardımcısı olsun ki içini yine bir ümit kıvılcımı sarmıştı.

Tess kocayemiş ağacının çatlak kabuğuna yaslanmıştı.

"Anne! Bak! Pervane kanatlı tohum." Katie, Tess'in yanına koşup çimlerin üstünde kayarak dizlerinin üstüne çöktü. "Kendim buldum."

"Bu harika tatlım. Hadi babana onu nasıl güzel fırlattığını göster."

Katie ayağa fırladı ve akçaağaç tohumunu ustaca fırlattı. Tohum uçup çimlerin üzerine kondu. Katie sıçrayıp neşeyle çığlık attı ve nasıl uçtuğunu anlatmak için Savannah'nın yanına koştu.

Tess, Jack'e baktı. O da Katie'ye bakıyordu ve gözlerinde yumuşak, dalgın bir ifade vardı.

"O da koca bir kız sayılır artık," dedi Tess alçak sesle.

Jack gülümsedi. "Evet."

Göz göze geldiler ve o an, o bakışla birlikte aralarında güçlü bir şey oldu. Özel ve vaat dolu bir şeydi bu.

Tess aniden kendini güzel hissetti, arzulandığını ve istendiğini biliyordu. Hatta kısacık ve muhteşem bir an sevildiğini hissetti.

Sonra o duygu kayboldu. Jack bakışlarını kaçırdı ve o bağ hiç olmamış gibi kaybolup gitti. Tess tükenmiş bir halde iç geçirdi. Yer ayaklarının altından kayıp gidiyordu âdeta. Kendini yine sıcak ve rahat bir eve davet edilmeyi bekleyen, hep bekleyen küçük, sağır bir kız gibi hissetti.

Beklemek. Bunun düşüncesi bile Tess'i öfkelendirmişti. Yeterince beklemişti çünkü. Sürekli beklemişti.

Üstelik kendi hatasıydı bu. Aşka uzanmaktan korktuğu için hayatını hep beklemeye almıştı. Reddedilmekten, yeterince gü-Zel, yetenekli ya da sevgi dolu olmamaktan korkmuştu hep. Evlat edinilmeyince, onu istemeyen ebeveynlerle karşılaştıktan sonra da

artık uğraşmaktan vazgeçmişti. Yalnızlığın güvenliğine sığınmış kalbini yeniden kırılmaktan korumuştu.

Ama buraya kadardı, diye düşündü aniden. Hayatta, aşkt ona bir şans daha verilmişti ve Tanrı isterse bu kez kalp ağrısı çekmeyecekti. Jack'in onu sevmesini istiyordu ve o da Jack'i sevmek istiyordu.

Yalnızca iki seçeneği vardı. Ya sessizce Jack'in ona gelmesini bekleyecekti ya da o titrek, zayıf dala tutunup yıldızlara uzanacaktı.

Bu da bir seçenek değildi.

Tess'in son kahvaltı hazırlama girişimi de ayrı bir üzücü başarısızlık olmuştu.

Neşeyle, yulaf ezmesinin ikinci lokmasını büyük bir yudum süt eşliğinde midesine indirirken, "Halıların sabit durması için

kullanabiliriz," dedi.

"Duvar kâğıdını da tutar," diye ekledi Savannah sırıtarak. Katie kıkırdadı. "Tavşan da yakalar. Birazını yere dökmek yeterli." Sözlerini vurgulamak için minik yumruğunu masaya vurdu. "Zıp, zıp, zıpla ve yapış!"

Üçü birlikte kahkahalara boğuldu. O kaygısız, mutlu sesler Jack'in kalbine işledi. Etrafına bakınıp hepsini ayrı ayrı inceledi. Savannah her zamankinden güzel göründü gözüne. Parlak pembelikler yanaklarını aydınlatırken mavi gözleri mutlulukla parlıyordu. Sonra sevgi dolu bakışları Katie'ye döndü. Küçük kızına Çekirgem derdi bir zamanlar. O kocaman kahverengi gözleri kahkaha atmaktan ışıl ışıl parlıyordu. Onu böyle görmek Jack'in göğsünü, bu zamana dek onunla kuramadığı ilişkinin, kaybedilmiş binlerce anının ve fırsatın özlemiyle doldurmuştu. Belki bundan sonra kaybedilmez. Belki... Jack masanın karşı tarafına baktığında nefesi kesildi. Karısı gözlerini dikmiş ona bakıyordu ve bir kez daha gözleri gereğinden fazlasını görmüştü.

Jack bir kez daha aynı şeyi düşündü. Belki. Kalbinin derinliklerine gömülen küçük bir ümit tohumu ruhunu çepeçevre sarmıştı. Dünkü piknikte dikilen o minik filizler şimdi büyüyüp serpilmeye başlamıştı.

Yumuşak, ayartıcı bir tebessüm şekillendi karısının dudaklarında. Jack bunun yalnızca ona yöneltilmiş bir tebessüm olduğunu biliyordu. Karısı başını eğip neredeyse hiç belli olmayacak bir şekilde başını salladı.

Jack'in kalp atışları hızlandı.

Bunu kendi kendime uyduruyor olamam, diye düşündü aniden. Gerçekti bu. Karısı değişiyordu. Gerçekten, tam anlamıyla değişiyordu.

Jack yıllardır ilk kez inanabileceğine kadar verdi. Belki o ve Lissa için bir ümit vardı. Hepsi için...

Yüksek ve net bir sesle çalan okul zili, derslerin bittiğine işaret ediyordu.

Katie iç geçirdi. Kucağında, bacaklarının arasına sıkıştırdığı yumrukları da gevşedi. Günün sonunu kimse ona gülmeden getirebilmişti.

Yanında oturan Savannah kitaplarını toplayıp bağlamakla uğraşıyordu. Katie sandalyesini geriye itip ayağa kalktı. Masasının üstüne yayılmış kitaplarına bakıp kısaltılmış deri kemere titreyen eliyle uzandı.

Odaklan, dedi kendi kendine. O kadar zor değil. Zor olamaz. Bunu herkes her zaman yapıyor.

Tabii herkes ona zor gelen bir sürü şeyi yapıyordu.

Abartılı bir ilgiyle kitaplarını açık bir şekilde masaya yayılmış deri kayışın üzerine yığdı.

"Savannah? Katie?"

Katie olduğu yerde donakaldı. Bayan Ames'in sesiydi bu.

"Evet efendim?" diye yanıtladı Savannah.

Katie refleksle yutkundu ve başını kaldırdı. Bayan Ames ona bakıyordu. Öğretmeninin sert bakışları Katie'nin korkudan ürper-mesine sebep oldu.

Bayan Ames enerjik adımlarla onlara doğru yürürken topukları tahta döşemede taramalı tüfek misali seri bir şekilde fıkırdıyordu. Her bir tıkırtı Katie'nin suratına tokat gibi iniyordu. İki yanındaki elleriyle ağır yün eteğini kavrayıp gergin bir şekilde büktü.

Bayan Ames'in elinde küçük bir kâğıt parçası vardı. "Savannah, bunu annene vermeni istiyorum. Önümüzdeki günlerde beni ziyarete gelmesini istiyorum." Onaylamaz bakışlarını Katie'ye dikip, "Kız kardeşinin bu içler acısı tembelliğini konuşmak için," diye de ekledi.

Katie içten içe sızlanıp bakışlarını üzeri deliklerle dolu ahşap masaya dikti.

"O tembel değil Bayan Ames. Gerçekten çalışıyor..."

"Bana işimi öğretme," diye araya girdi Bayan Ames huysuz bir bakışla. "Siz daha doğmadan da ben öğretmenlik yapıyordum ve inan bana yedi yaşına gelip de hâlâ okumayı sökememiş bir çocuk kesinlikle tembeldir. Ya da aptal."

Savannah uzanıp Katie'nin titreyen elini tuttu ve ona cesaret verircesine sıktı.

Katie ablasının eline kenetlendi. Utanç ve küçük düşmenin etkisiyle dökülen yaşlar gözlerini yaktı. Karatahta şimdi kömür rengi bir bulanıklığa benziyordu.

"Şimdi gidebilirsiniz," dedi Bayan Ames ve dönüp sınıfın önündeki masasına uzun adımlarla yürüdü.

Savannah, Katie'nin kitaplarını alıp Katie'ye kendini daha da aptal ve beceriksiz hissettiren ustaca hareketlerle topladı.

"Hadi gidelim Katie." Kitapları göğsüne yaslayıp kız kardeşine yol gösterdi.

Katie başını eğmiş, ablasına ayak uydurmaya çalışırken ağlamamak için çaresizce kendini tutmaya çalışıyordu. Gözlerini ayaklarına dikip adımlarını izlerken sendelememeye çalışıyordu.

Koridorun sonundaki kapıdan geçip çökük basamaklardan indi* ve yeni yeşillenmiş çimlere ayak bastılar. |

"Artık başını kaldırabilirsin," dedi Savannah usulca. "Herke

gitti.

Katie titrek kafasını kaldırmaya zorladı. Çitlerle, ağaçlarla çevrili okul bahçesi yeşil çimlerle ve masmavi gökyüzüyle kaplanmıştı.

"Bayan Ames yanılıyor. Sen tembel değilsin. Yalnızca..."

"Aptalım." O aşağılayıcı kelime Katie'nin dudaklarının arasından döküldü.

"Hayır!" Savannah nın kitapları kollarının arasından dökülüp sertçe yere, toprağın içine düştü. Savannah dönüp diz çöktü ve Katie'yi omuzlarından kavradı. "Sen aptal değilsin. Sakın böyle düşünme. Bir an bile."

Kocaman gözyaşları Katie'nin kirpiklerinin arasından akıp yanaklarına süzüldü. "Gerçekten çabalıyorum."

Savannah nın gözleri yaşla doldu. "Biliyorum." Boğuk denebilecek kadar belirsiz bir sesle söylemişti bunu.

Savannah'yi ağlarken görmek Katie'ye kendini daha da kötü hissettirdi. "Hadi," dedi ağlamaklı bir sesle, "eve gidelim."

Savannah, Katie'yi kollarının arasına aldı. "Ben sana yardım edeceğim," diye fısıldadı kulağına doğru. "Söz veriyorum. Yalnızca bunu nasıl yapacağımı bulmam gerekiyor..."

Tess öğretmenin gönderdiği nota şaşkınlık içinde baktı. Çenesini kaldırdı ve hakaret içeren, kırıcı bir yorum yapmamak için kendini zor tuttu.

Sonra kızları fark etti. Savannah'nın gözleri korkudan kocaman açılmış, beti benzi atmış, tebeşir gibi bir renge dönmüştü. Katie de eski alışkanlığına yeniden dönüp ablasının eteğinin arkasına gizlenmişti. Ölesiye korkmuşlardı.

Tess sakin ve kontrollü görünmeye çalıştı. Okuldaki o cadaloza o kadar kızmıştı ki şu an kızlarla konuşabilecek durumda değildi

ama daha sonra konuşacaktı. Ve bunu yaptıktan sonra ikisi de bir daha hiç korkmayacaktı.

"Merak etmeyin kızlar," dedi yumuşak bir ses tonuyla. "Ben bu konuyla ilgilenirim."

Jack kararlı adımların ahıra yaklaştığını duyunca irkildi. O güçlü, kendinden emin yürüme biçimini çok iyi tanıyordu. "Yeni ve kendini geliştirmiş" karısının adımları değildi bunlar. Tümüyle eski Amarylis'ti. Ve bir sıkıntı olduğuna işaret ediyordu.

Tıkır tıkır tıkır.

Karısının ayaklan yere her bastığında Jack irkiliyordu.

"Jack?"

Jack doğrulup yavaşça döndü. "Evet?"

Karısı bir adım uzağında durup elini uzattı. Sıkıca tutulduğu için kenarları kıvrılmış küçük, beyaz bir kâğıt parçası avucunun içinde duruyordu. "Şuna bir bak."

Jack kaşlarını çattı. "Nedir o?"

"Oku."

"Ne dediğini söyle."

Karısı elini geri çekip kâğıdı kendi yüzüne yaklaştırdı. "Sevgili Bayan Rafferty, Mary Katherine'in derslerdeki içler acısı dikkat bozukluğu ve tembelliği hakkında sizinle konuşmak istiyorum. Herhangi bir öğleden sonrasında gelebilirsiniz. Saygılarımla, Re-becca Ames."

Jack'in içini saran şok ve sonra öfke, göğsünde soğuk ve sert bir düğüme dönüştü. Parmakları, elindeki çekici acı verecek ölçüde sıktı.

Bayan Ames'in eve en son not gönderdiği günü hatırladı. Karısının o zaman verdiği tepkinin anısı zihnine doluştu.

O not da tıpkı bunun gibi kısa ve saygılıydı. Sayın Bayan Raf firty, Mary Katherine'in okumayı öğrenmekte ciddi sıkıntı yaşadığının erninimfarkındasınızdır. Onun tembelliği hakkında benimle konuşmak iterseniz size zaman ayırmaya hazırım. Sevgiler, Rebecca Ames.

Amarylis o zaman nasıl da kahkahalar atmıştı. O histerik kahkahaları şimdi bile duyabiliyordu. Sonrasında notu yırtıp şömineye fırlatmıştı.

"Ne konuşacağız kijackson? Kızımızın ne kadar aptal olduğunu mu?" Ardından da demiri delecek bir bakış atmıştı ona. "Ne de j olsa kan çekiyor..."

"Bir şey söyle, lanet olsun!" diye bağırdı karısı.

Jack karısının bu kez ondan ne beklediğini merak ederek şüpheyle baktı. "Ne gibi?"

"Ne gibi mi? O yaşlı yarasa kızına aptal demiş!"

Jack şaşkın bir ifadeyle ona baktı. Şu an... öfkeli görünüyordu. Ama olamazdı. Katie'yi umursamıyordu ki.

Karısı tiksintiyle gözlerini kısmıştı. "Hiçbir işe yaramıyorsun i Jack Rafferty. Hadi gidelim."
]

"Gidelim mi? Yani..."

Karısı avucundaki kâğıdı buruşturup parmağını onun göğsüne bastırdı. "Öğretmeni görmeye gidiyoruz."

Sert, buz gibi bir çaresizlik duygusu Jack'in içini sardı. Başını iki yana sallayarak geri adım attı.

"Eyer takımlarını hazırla. Ben de Caleb'ı emzireceğim, sonra gideriz."

Jack'in sakin halinin yerini panik alıyordu şimdi. Onunla gidemezdi. Şu an böyle bir şey yapamazdı. Duygularını kontrol etmenin bir yolunu bulana kadar olmazdı. O fahişe, Katie'ye aptal derse Jack o kadını pataklayabilirdi.

Amarylis de Jack'in zayıflığını, Katie'ye olan sevgisini görüp bunu hepsine acı çektirmek için kullanırdı.

"Ben gitmiyorum."

"Gitmiyor musun?" Zalim, neşesiz bir tebessüm dudaklarında belirdi. Jack'in çok iyi bildiği bir ifadeydi bu. Kararlılık duygusu karısının gözlerini soğuk, kahverengi iki düğmeye çevirmişti âdeta. "Yarım saat sonra Jack." Sonra sert adımlarla ilerleyip ahırdan çıktı.

"Lanet olsun Amarylis, gelemem dedim."

Karısı dönüp ona bakmadı bile.

Tess derin bir nefes alıp tuttu. Titreyen parmaklarıyla korsesinin bağcıklarını çekip bağladı.

Nefesini dışarı vermeye çalışırken küçük bir çığlık dudaklarının arasından döküldü.

Yana doğru tökezleyip yatağın tahta direğine tutundu ve dengesini bulmaya çalıştı. Yakıcı bir sancı göğüs kafesini sarıp onu iyice uyuşturana ve nefes nefese bırakana kadar devam etti.

Tess yatağa yığıldı ve hareketsizce uzanırken insanın nefes almadan ne kadar durabileceğini merak etti.

Yavaşça aldığı her nefes o sessiz odada kahkaha gibi çıkmıştı.

Beyaz noktalar görüş alanından yavaş yavaş çıkarken ciğerlerindeki acı da hafifledi. Temkinli bir şekilde yana yattı. Sonra acı içinde ağır ağır oturma pozisyonuna geçmeye çalıştı.

Ayaklarını güç bela yerden kaldırıp dolaba yürüdü ve giyindi. Daha önce seçtiği o güzelim orman yeşili muslin elbise omuzlarına yerleşip katmanlar halinde yere döküldü.

Şimdi biraz daha kolay nefes alabiliyordu. Aynaya gitti. Vücudunda biraz nefes kalmışsa bile yansımasını gördüğü anda o da kaybolmuştu. Çok... güzel görünüyordu.

Tüm rahatsızlığına rağmen gülümseyip hızla döndü. O kadar hızlı bir dönüştü ki yıldızlar yine gözlerinin önünde dönüp durmaya başladı. Destek almak için lavaboya tutundu.

"Şimdi... biraz bekleyeceğim... bir dakika."

Her şeye rağmen bir karşı saldırı planı yapmalıydı. Öylece vals yapar gibi görünerek, daha doğrusu topallayarak ahıra gidip Jack'i ayağa kaldıramazdı. Onun yardımını almak için plan yapmalıydı. Ve Tanrı isterse onun yardımını alacaktı. Bu kez Jack istese de lstemese de bu ailenin gerçek bir parçası olacaktı.

"Evet," dedi aynada gördüğü eşsiz güzellikteki kadına, "peki bunun altından nasıl kalkacağız? Hiç kolay olmayacak. Jack gitmek istemiyor."

Hayır, diye fark etti sonra, bu doğru değildi. Gitmek istemediğinden değildi. Gitmekten korkuyordu. Jack ve Amarylis'in evliliğinin köprüsünün altından nasıl sular aktıysa, ki o an Tess'in aklına (sunamı kelimesi geldi, Jack'i babalıktan soğutmuştu.

Çocuklarıyla ilgilenmekten korkuyordu.

Her şeye rağmen o yaşlı yarasa Katie'ye tembel demişti ve Tess bunun öylece geçip gitmesine izin veremezdi. Bu bir çocuğu ömür boyu yaralayacak türden bir şeydi. Tess bunu biliyordu.

Peki kavga çıkarmadan Jack'in yardımını nasıl alacaktı?

Bir yüzleşmeye dönüşmemeli bu, diye karar verdi sonunda, ikisini de ürkütecek bir şey olmamalıydı. Bugün yaptığı gibi ani patlamalar yaşanmamalıydı. Jack onun sürekli öfkeli taleplerde bulunmasını bekliyordu ama Tess kendisinden beklenmeyeni yapacaktı.

Konuşma yüzeysel olacaktı. Öfke veya kızgınlık olmamalıydı.

Evet, böylesi işe yarardı. Jack ne yaparsa yapsın, ne söylerse söylesin gülümsemeye devam edecekti.

Çünkü Tess'in son birkaç günde öğrendiği bir şey varsa gülümsemesinin Jack'i gafil avladığıydı.

Tess'in ahıra gidebilmesi yirmi dakikasını aldı ama bunu büyük bir zafer gibi gördü. Sonuçta oraya vardığında nefes alabiliyordu. "Jack?"

"Evet?" Jack'in yanıtı karanlık bir köşeden geldi. Tess tezgâhın kenarına tutunup döndü. Gözlerini kısıp karanlık, örümcek ağlarıyla dolu köşeyi inceledi. "Jack?" "Buradayım. Ne istiyorsun?" "Eyeri hazırlamanı bekliyorum."

Jack karanlıktan çıktı. Ayağının altında ince bir dal çıtırdadi:<j

ve sesi hareketsiz, sessiz ahırda yankılandı. "Daha çok beklersin. ¦> \

"Beni okula götürmeyecek misin yani?"

"Eyeri takmamı çok beklersin dedim."

Tess içini saran sabırsızlık dalgasıyla mücadele etti. Yüzeysel konuş. "Evet, kullandığın kelimeleri duydum ve ne demek istediğini düşünüyordum."

Jack bir anda yanında belirdi. "Yani okula gitmek istiyorsan git. Kırmızıyı alabilirsin."

Tess bir anda çöktü. "Kırmızı mı?"

Jack gülümsedi ve başparmağıyla en yakındaki bölmeyi işaret etti. "Koca Kırmızı."

Tess güçlükle yutkundu. "Ben ata binmeyi biliyor muyum?"

"Yalnızca safkan olanlarına."

"Nedense buna şaşırmadım. Şey, eyerle onları o halde."

Jack'in tebessümü kayboldu. "Onları mı?"

"Tek başıma gitmiyorum."

"Ben seninle gelmiyorum."

"Tabii ki geliyorsun. Okulu nasıl bulacağım yoksa?"

Jack ona, ayakkabısının tabanına yapışmış bir şeymiş gibi baktı. "Okulun yerini hatırlamıyor musun?"

Plan, Tess'in kucağına düşmüştü. Belki... biraz farklı bir yorum katarak Jack'le baş edebilirdi. Upuzun, koyu kahverengi kirpiklerini kırpıştırdı. "Daha önce biliyor muydum?"

"Yolun ilerisinde..."

Tess hafifçe öksürdü.

Jack'in cümlesi yarıda kaldı ve gözlerini ona çevirdi.

"Hangi yol peki?"

"Lissa, yemin ederim..."

Tess başını iki yana salladı. "Lütfen sus. Duymak istemiyorum."

Jack gözlerini sımsıkı kapattı. Tess nedense Jack'in onu boğduğunu hayal ettiğini düşündü. "Lissa." Jack'in sesinin o gergin sakinliğinin altında bir duygu fırtınası yatıyordu. "Çok iyi biliyorsun, kaynağı..."

"Küçük bir su depomuz var sanıyordum ben yalnızca."

Jack şaşırdı. "Ha?"

Bu defa Tess'in tebessümü daha neşeliydi. "Kaynak demedi mi sen?"

Jack gözlerini kıstı. Tess bir an onu yeterince sıkıştırmadığını düşündü.

"Tamam." O kelime ağzından zehirli bir ok gibi çıktı. "OkulaJ gitmek istiyorsan gideceğiz, tamam. Ama benden tek kelime söy- j! lememi bekleme."

Tess o an ona sarılmak için müthiş bir istek duydu. İki yanındaki eldivenli parmaklarını yumruk gibi sıktı. Jack de onunla birlikte gidiyordu! İzlediği yöntem işe yaramıştı.

Tess onu bir baba gibi davranmaya teşvik ediyordu, kısa süreliğine de olsa.

Gülümsedi. Bu bir başlangıçtı.

Birkaç dakika sonra Tess eyere iğrenerek baktı ve planının düşündüğü kadar iyi olup olmadığını merak etti. "O şeyin... üstüne mi çıkmam gerekiyor?" Jack gülümsemesini gizleyecek herhangi bir girişimde bulunmadan başını salladı.

Tess dişlerini sıktı. "Çıkmama yardım et." "Bilemiyorum Lissa. Sen kendin..."

"Arabamın direksiyonunun başında olmayı tercih ederdim ama böyle bir ihtimal olmadığına göre yardıma ihtiyacım var." Jack dizginleri yere bırakıp Tess'in dizginlerini aldı. "Al." Tess düz, deri dizginleri alıp ağzına götürdü ve sertçe ısırdı. Sonra eyerin tepesinden çıkıntı yapan zımbırtıya uzandı. Jack'in birleştirdiği ellerine dikkatle basıp diğer bacağını da kaldırdı. Jack boğazını temizledi.

Tess irkilerek o tozlu dizginleri ağzından çıkarttı ve ona baktı. Jack eski püskü Stetson şapkasını gözlerinden yukarı kaldırdı. "Bu şekilde sürmeyeceksin, değil mi?"

"Böyle daha rahat," diye yalan söyledi Tess. Bugüne dek üzerine oturduğu en rahatsız şeydi bu.

Jack başını iki yana salladı. Tebessümü yeşil gözlerine yansıdı.

İ

Tess bir tahmin yürüttü. "Bir hanımefendiye yakışmıyor, değil

•5"

mı?

"Kesinlikle."

Tess hafifçe eğildi ve eyerin iki yanından tavşan kulağı misali fırlayan iki deri parçasını inceledi. "Dur tahmin edeyim: Kayıp sağ bacağımı bu... şeyin üstünden geçireceğim."

Jack'in yüzündeki tebessüm sırıtmaya dönüştü. "İyi bildin."

Tess, Kırmızının yelesine tutunup temkinlice oturdu. "Bu doğru olamaz. Otomobil anteninin yanındaki böcek gibi hissediyorum kendimi."

Jack bu tanım karşısında kaşlarını çattı. "Sen hep bir hanımefendinin, güneyli bir hanımefendinin rahatlığı tercih etmeyeceğini söylersin."

Tess hafifçe gülümsedi. Ona vurmamak için kendini kontrol etmekte zorlandı. "Kesinlikle öyle. Artık gidebilir miyiz?"

Jack'in gözlerinde önce şaşkınlık, sonra öfke belirdi. "Hâlâ istiyor musun?"

"Elbette."

Jack küfretmemek için kendini tutup diğer ata bindi ve onu yola doğru çevirdi. "Hadi Türk, gidelim."

Okula kadar uzun, sessiz bir yolculuk yaptılar.

Portland Hill yolunun son köşesini dönünce tek sınıflı okul binası gözlerinin önüne serildi.

Jack toplantı odası, kilise ve yaz okulu görevi gören küçük ahşap yapıya bakarken küçük kızına tembel deme cüretinde bulunan kadına karşı duyduğu öfke de gittikçe büyüdü.

Yapma bunu, diye düşündü. Öfkeye, korkuya teslim etme kendini.

Bu kez geçen sefer olanların yaşanmasına izin vermeyecekti. Tekrar tekrar denedi ve her teşebbüsünde biraz daha büyük bir Çaresizliğe düştü. Kendini duygularından arındıramıyordu, bu kez yapamıyordu bunu.

"Ne güzel bir bina. Okul burası mı?"

Jack dizginleri sıktı. Gerginliği dudaklarını zalim, renksiz bir çizgiye dönüştürdü. "Evet."

"Güzel. Pekâlâ, hadi şimdi bu durumun üstesinden nasıl geleceğimizi konuşalım."

Cümlesi Jack e soğuk bir rüzgâr gibi çarptı. "Ne dedin?"

"Bir manada... hücum planı yapmalıyız. O kadının Katie'ye yardım etmesini sağlamanın bir yolunu bulmalıyız. Ne pahasına olursa olsun sakin ve sevimli görünmeliyiz." Tess düşüncelere dalıp kaşlarını çattı. "Belki kadının biraz suyuna gitmek işe yarayabilir."

Jack'in içini bir korku sardı. Öğretmenle birlikte konuşmayı § kastediyor olamazdı. Anne ve baba olarak. Bebeğiyle ilgili suçlayıcı sözler duyarsa sakin kalamazdı. "Birlikte hiçbir şey yapmayacağız. Sana okulun yerini gösterdim. Benim işim bitti."

"Kusura bakma Jack ama tango iki kişilik bir danstır."

"O da ne demek?"

"Yani Katie'yi ikimiz yaptık. Ve bu sıkıntıyı aşması için de ikimizin yardımına ihtiyacı var."

ikimiz. Sıkıntı. Yardım. Kelimeler mermi misali üzerine saldırdı. Jack öfkelenmeye çalıştı ama başaramadı. Buz gibi bir duygu ve korku içini sararken kendini her zamankinden daha yalnız hissetti. "Ben burada beklerim," dedi boğuk bir sesle. "İçeri gelmem."

Tess ona yanıt verdiğinde okula varmışlardı bile. "Geleceksin Jack."

On Üçüncü Bölüm

Katie eski halının üstünde bacak bacak üstüne atmış, perişan halde kendi ayaklarına bakıyordu. "Sence şimdi ne olacak?"

Savannah parmağını, aralarında uzanan Caleb'a uzattı. Caleb minik, pespembe elini onun işaret parmağına dolayıp sıktı. "Bilmiyorum. Henüz oraya varmamışlardır."

Tekrar sessizliğe gömüldüler.

Katie alçak sesle, halının üstündeki buruşuk mavi bezi alırken, "Annem o notu görünce sinirlendi," dedi.

"Geçen defaki gibi değil."

"Evet..." Katie geçen defa sözünü duyar duymaz ürperdi. Annesi onu tokatlamış, aptal babasına benzememek için biraz bile çaba-lamamakla ve salak, tembel bir kıza dönüşmekle onu suçlamıştı.

"Şimdi onları düşünme." Savannah, Katie'nin dizine dokundu. "Bir daha öyle bir şey olmayacak."

Katie başını kaldırdı. Aptal, can yakıcı gözyaşları gözlerini doldurdu ama akmalarına engel olamadı. "Hiç bilemeyiz," diye fısıldadı. "Belki de bizi yine kandırıyordur."

Savannah güçlükle yutkundu. "Biliyorum ama... sanmıyorum. Çok... farklı görünüyor."

Bir gözyaşı damlası Katie'nin yanağına aktı ve kucağında sıkıca yumruk yaptığı ellerine döküldü. O kadar korkmuştu ki midesi altüst olmuş, bulanmaya başlamıştı. Savannah ona moral vermeye

çalışıyordu yalnızca. Annesi eve döndüğünde neler olacağını ikisi de biliyordu. Yine geçen defaki gibi olacaktı.

Ve yapabilecekleri bir şey de yoktu. Değiştirebilecekleri bir şey yoktu. Beklemekten başka...

"Mary Katherine'in okula gelmemesi gerekiyor."

Tess yanlış duyduğunu düşündü. "Anlamadım?"

Bayan Ames odanın önünde durduğu yerden onlara baktı. Avuç içlerini masasına bastırıp sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı. Dudaklarında ince, keyifsiz bir tebessüm belirdi. "Dedim ki Mary Katherine'in bu okulda okumaya hakkı yok. Tembel, dikkatsiz ve okumayı öğrenmeye de hiç niyeti yok." Duraksayıp kaşlarını çattı. İnce çerçeveli gözlüğü kemerli burnundan aşağıya kaydı. "Belki o kapasiteye sahip değil. Zekâ yönünden yani..."

"Sakın o sözcüğü söyleyeyim deme..." diye homurdandı Tess.

Bayan Ames onaylamaz bir tavırla dudaklarını büktü. "Anlaşılan Mary Katherine kötü huylarını evde öğrenmiş."

"Yedi yaşındaki bir çocukla ilgili böyle bir imada nasıl bulunursunuz? Diğer çocuklardan daha geç öğrenmesinin bir sebebi olabileceğini hiç düşünmüyor musunuz?"

Bayan Ames yüksek sesle iç çekti ve gözlüklerini tekrar burnunun kemerine yerleştirdi. "Sizi anladığımı sanmıyorum."

Tess sükunetini korumak için derin, titrek bir nefes aldı. Unutma Tess, sen bu kadından yardım istiyorsun. Ellerini gergin bir şekilde birleştirip nazikçe gülümsedi. "Belki Katie diğer öğrencilerinizden biraz daha fazla ilginize muhtaçtır. Siz çok yardımsever, zeki bir kadınsınız. Eminim Katie'ye... yardım etmenin bir yolunu bulabilirsiniz. Sorun tam olarak nedir?"

Bayan Ames bunu bir süre düşündü. Gözlerinin arasındaki deri hafiften buruştu. Gözlükleri tekrar burnuna kaydı. "Şey, Mary Katherine yüksek sesle okurken çok zorlanıyor."

Tess hafifçe öne eğilip avuçlarını yüzeyi pürüzlü masaya yasladı. "Belki öğle molasında..."

"Öğle molasında ona birkaç dakikamı ayırabilirim sanırım."

Tess cesaret verircesine başını salladı. "Ben de onu evde çalıştırırım. Her akşam."

Bayan Ames hafif bir tebessüm verdi. "Öyle mi? Tamam o halde. Bu yöntemi dener, işe yarayıp yaramadığını görürüz. Geldiğiniz için teşekkürler Bayan Rafferty." Sonra da hâlâ odanın arka tarafında odun gibi oturan Jack e anlamlı bir bakış atıp başını salladı. "Bay Rafferty."

Tess yaşlı kadının kemikli elini sıktı. "Ne demek Bayan Ames. Teşekkürler."

Bayan Ames kitaplarını toplayıp canlı adımlarla okul binasından çıktı. Kapı sertçe kapandığında Tess ellerini havaya kaldırıp kahkahalarla güldü. "Başardık. Ona yardım edecek Jack!"

Ama Tess arkasına dönüp baktığında Jack çoktan gitmişti.

Eteğini toplayıp koridoru koşarak geçti ve aralık duran kapıdan çıktı. Jack en üst basamakta oturuyordu. Kamburunu çıkarmış, çenesini eline yaslayıp yere bakıyordu.

Tess aniden durup onun yanına oturdu. Poposu çökük tahta suntaya pat diye çarptı.

"Bunu yapmana gerek yoktu," dedi Jack donuk bir sesle. "Rol yapmak işleri daha da berbat etmekten başka işe yaramaz."

"Ne rolü?"

"İlgileniyormuş rolü. Eski haline döndüğünde Katie daha fazla kırılacak yalnızca. Yapma..." Sonra ona döndü. Yeni bir yara gibi ham bir acı gözlerine doldu. "Onu ümitlendirme. Lütfen..."

Tess tüy kadar hafif bir şefkatle Jack'in yüzüne dokundu. "Neden?" Kendine engel olamadan yumuşak bir dille söylenmiş o tek söz dudaklarının arasından kaydı.

Jack onun dokunuşuyla irkildi. "Ne neden?"

"Ondan neden korkuyorsun?"

Jack'in nefesi Tess'in yanaklarına çarpan yorgun, tükenmiş bir İÇ geçiriş gibi döküldü. Gözlerindeki kahredici acı küçük parçalara

ayrılmış, incecik parmaklarıyla onun kalbini kavramıştı. "Lissa, lütfen..." Jack'in duygu yüklü sesi yeterince yıprandığını gösteriyordu.

Tess onu ilk gördüğünde hissettiği o karanlık, acı veren aynı duyguyla ona doğru sürüklendi. Tekrar Jack'in yüzüne dokundu; bu defa dokunuşu okşamaya dönüştü. Gözleri onun gözlerini yoklarken çaresizce korkularının ötesini görmeye çalıştı. "Ben artık eskisi gibi t değilim Jack. Sana bir daha zarar vermeyeceğim. Söz veriyorum."

Tess bir an onun gözlerinde umudu gördüğünü düşündü, ama geldiği gibi gitmişti o da. "Elbette Lissa. Sana inanıyorum."

"inan buna." Tess onun yüzünü avuçladı. Jack'in gözleri ani bir farkındalıkla büyüdü ve ondan uzaklaşmaya çalıştı.

"Lissa, yapma..."

Lissa henüz erken olduğunu, Jack'in henüz buna hazır olmadığını bile bile ona doğru eğildi ve düşündüğü şeyi yaptı.

Karısı onu öpmek üzereydi. Jack'in bütün vücudu kasıldı. Ondan kurtulup uzaklaşması gerektiğini biliyordu ama kımıldayamadı. . Tek taraflı aşk yaşayan bir adamın hissettiği duygularla olduğu ! yerde kaldı.

Jack onun dudaklarını kendi dudaklarında hissetmek istiyordu, <t| bunu o kadar çok istiyordu ki iyice güçsüz düştü. Banyoda onu yarı çıplak gördüğünden beri bu anın hayalini kurmuştu. Karanlıkta tek başına bırakılan bir mahkûm misali onun dokunuşunun güneşe benzer sıcaklığını hayal ediyor, özlemini çekiyordu. Ve şimdi, Bayan Ames'in suçlamasının gücünü ve acısını hâlâ hissederken buna ihtiyacı vardı. Ona ihtiyacı vardı...

Jack onun dudağının kendi dudağına dokunduğunu hissetti. Başta fısıltıya benzer, hafif bir vızıltı gibiydi. Omurgasının ürperdiğini hissetti sonra.

"Aman Tanrım." Kelimeler ağzından zevk ve acı karışımı bir inlemeye benzer şekilde çıktı. Jack titreyerek ellerini onun yüzüne götürdü, parmaklarını sahiplenici bir tavırla saçlarına gömdü. Hisleri

alev alev yanan bir dalga misali tüm vücudunu sardı. Uzun zamandır içinde gizlediği aşk ve arzu içini doldurdu. Onu çok istiyordu...

Jack ona kenetlenip dudaklarını onun dudaklarına dokundurdu ve iştahla, tutkuyla onu öptü. Dili onun dudaklarını araladı ve o ıslak sıcaklığın içine daldı. İstediği, hayal ettiği tek şey o öpücüktü ve bunu yaparken onu şaşırtan bir şey de oldu. Dudakları her zamanki gibi yumuşaktı ve lavanta kokusu her zamanki gibi üzerine sinmişti ama bu öpücük Jack için yepyeni gelen bir nezaket de taşıyordu. Tecrübesizlikten kaynaklanan temkinli bir hali ve endişesi vardı. Jack e yıllar önce, ikisinin de birbirine deli gibi âşık olduğu ilk öpüşmelerini hatırlattı.

Jack gözlerini açmadan yavaş yavaş geri çekildi. Onu şu an görmek istemiyordu, bakışlarındaki o soğukluğun geri geldiğini görmek istemiyordu. O tek, arzu dolu öpücükle birlikte karısının ona işkence etmek için ihtiyaç duyduğu kozu vermişti. Şimdi karısının tek yapacağı şey kahkahalarla gülmekti.

"Jack." Adı onun dudaklarından yumuşak ve çekingen bir ifadeyle çıktı, o da kendisi kadar ürkmüş ve sarsılmıştı sanki.

Jack şaşkın bir ifadeyle gözlerini açıp ona baktı. Ve kayboldu.

Karısının kahverengi gözleri gözyaşlarıyla ışıldadı. Dudakları titredi. Gülümsemeye çalıştı ama başaramadı.

Jack karnına yumruk yemiş gibi hissetti kendini. Dili tutul-muşçasına ona bakıyordu. Nefes kesici güzellikteki karısı bir anda kırılgan bir ifadeye büründü, Jack onu yaralamış gibi. Hızlı ve sığ nefeslerle göğsü yükselip alçalmaya başladı.

Jack'in parmakları onun ıslak yanaklarına kaydı ve gözyaşlarını sildi. Sonra parmağının ucundaki ıslaklığa bakıp güçlükle yutkundu. "Neler oluyor Lissa?"

"Korkuyorum." Jack'in yüreğine dokunan ve neredeyse inanmasını sağlayan titrek bir sesi vardı.

Jack ona uzun ve sert bir bakış atıp önünde oturan bu sessiz, kırılgan kadını hayatı boyunca tanıdığı öfkeli, kızgın kadından ayırmaya çalıştı. Duyguları kontrol edilemez, karmakarışık bir yı-

gına dönüşmüştü. Aniden kendini yorgun ve sıkıntı verecek ölçüde yalnız hissederek ayağa kalktı. "Artık dönsek iyi olacak."

Lissa onun yanında durup başını kaldırdı. Kızarmış yanakla-rındaki açık gümüş rengi çizgiler Jack'e onun ağladığını hatırlattı aniden. Ağladığım.

Karısı ıslak bir saç tutamını gözlerinden kaldırıp gergin bir ifadeyle kulağının arkasına sıkıştırdı. "Benimle birlikte Katie'yle konuşur musun?"

"Bunu bana yapma Lissa." Jack'in sesi alçak, acılı bir fısıltıdan \ başka bir şey değildi. "Lütfen..."

"Ama..."

"Hayır." O kelime utanç ve acı karışımı bir duygu gibi çıkmıştı ağzından. Jack gözlerini sımsıkı kapatıp içini kavuran duygu f yoğunluğunu hissetti. Hayatında hiç bu kadar başarısız hissetmemişti kendini.

Uzun, nefes yüklü bir sessizlik aralarında uzanıp gitti. Jack bunun her anını, her saniyesini kalbine aldığı bir darbe gibi hissetti. Beni Katie'yle konuşturma, şimdi olmaz. Küçük Çekirgesini şimdi j görürse onu kollarına alıp gözyaşlarını silmesi gerekirdi ki şu an bunu yapamazdı. Lissa'nın gerçekten değiştiğinden emin olana kadar kızının da kendisine güvenmesini sağlayamazdı. Çocuklara i yeterince zarar vermişlerdi zaten ve yenilerini eklemenin anlamı yoktu.

"Tamam Jack, ben yaparım. Ben onunla konuşurum. Ama bir şartla."

Jack'in gözleri hayretle ona döndü. "Şart mı?"

Karısı gözlerinden akan son yaşları da silip titrek bir tebessüm verdi. "Evet."

"Nedir o?"

"Denemeni istiyorum."

Jack donakaldı. "Neyi deneyeceğim?"

Karısı ona yaklaşıp başını kaldırdı. Yumuşak öğle esintisi saçlarını dalgalandırıp havayı çim ve kır çiçeklerinin kokusuyla doldurdu. "Baba olmayı."

Jack güçlükle yutkundu. Karısı ondan imkânsız bir şey istiyordu; denemesini, inanmasını istiyordu. Ona. Kendine.

"Ben... yapamam."

"Evet Jack. Yapabilirsin." Karısının gözleri Jack'in gözlerini ipeksi bir pençe gibi kavrayıp bırakmadı. "Bana güven."

Savannah anne ve babasının avluya girdiğini gördüğü anda elini perdeden çekti. Eski perde uçuşup eski yerine konarak batmak üzere olan güneşin ışığını bir kez daha engelledi.

Savannah arkasına dönüp ocağın başına koştu ve kızarttığı tavşana odaklanmaya çalıştı.

Eski püskü, gevşek bez bebeğini göğsüne yaslayan Katie, "Annem kızgın mı görünüyor?" diye sordu alçak sesle.

Savannah anlamamış gibi davranmanın mantıksız olduğunu biliyordu. Tahta kaşığı dikkatlice bırakıp döndü ve Katie'yi kollarının arasına aldı. Kardeşinin dağınık saçlarını okşayıp bitkinlikle iç geçirdi. "Yüzünü göremiyorum."

"Belki de yemek yiyemeyecek kadar midem bulanır." Savannah elini bir yanına indirdi. "Bunun bir faydası olmaz." Katie oyuncak bebeğini daha sıkı tuttu. Alt dudağı titredi. Konuşmak için ağzını açtı ama hiçbir şey söyleyemedi. Savannah her şeyi çok iyi anlıyordu. Söyleyecek ne vardı ki?

"Sofrayı hazırlamaya başlasan iyi edersin. Her an gelir." Katie bu hatırlatmayla irkildi ve başını salladı. Yavaşça, mekanik hareketlerle çekmeceye gidip tabakları ve fincanları aldı. Usulca sürüdüğü ayaklarıyla masa ve çekmece arasında mekik dokudu. Gümüş takımlar ve tabaklar da takırdıyordu.

Savannah gözyaşlarının boğazına yükseldiğini hissetti ve Katie °nun güçsüzlüğünü görmeden hemen ocağa döndü. Lütfen ona aptal deme anne. Lütfen...

Mutfağın kapısı ardına kadar açıldı. "Merhaba çocuklar."

Savannah arkasına döndüğünde annesinin kapıda durduğu-gördü. Gülümseyerek omzundaki şalı çıkarıp en yakın sandalyer üstüne attı. "Vay canına, müthiş kokular alıyorum. Ne pişiriyorsun'

Savannah annesinin gülümseyen yüzüne şaşkın bir ifade baktı. Bayan Ames'le konuşmaya gitmişlerdi gerçekten, değil

Katie, Savannah'nın yanına gidip eteğinin arkasına gizlendi

Savannah huzursuzca gülümsemeye çalıştı. "Tavşan pişiriyorurrf anne. En sevdiğin."

Annesi kaşlarını çattı. "Ben tavşan yavrusu mu yiyorum?"

Savannah duraksadı. "Yavrusu değil, tavşan."

"Öyle mi?" Annesi elini karnına bastırıp zayıf bir sesle, "Ha rika, teşekkürler," dedi.

Savannah bir saniye daha bekleyemeyecekti. Okulda nel olduğunu öğrenmeliydi. "Ee... Nasıl gitti?"

Annesinin tebessümü silindi. Gözlerini kısarak Savannah', baktı ve korkudan Savannah'nın midesi bulandı.

"Yetişkinliğe adım atmak için sabırsızlanıyorsun," diye fısıldad Sonra gülümsedi, Savannah'nın içinde ağlama isteği uyandıran çc güzel, yumuşak, sevgi dolu bir gülümsemeydi bu. "İyi geçti sanırıma

"Öyle mi?" diye haykırdı Katie arkadan.

"Gel yanıma Katie." Annesi elini uzattı.

Katie, Savannah'nın kolunun arkasından başını uzattı. "Gelm zorunda mıyım?"

Annesi başını salladı.

Katie santim santim ablasının arkasından çıktı. Savanna' Katie'nin elini tutup onu durdurdu. "Onu... cezalandırmayacaksın, değil mi?"

Annesinin rengi attı ve gözlerini sıkıca kapattı, tekrar açtığında gözyaşlarıyla dolmuştu. "Aman Tanrım..." Sonra hemen koşu kızların önünde diz çöktü ve Savannah'nın ellerini avuçlarına ald "Her şey düzelecek. Söz veriyorum. Bayan Ames'le konuştum Katie'ye yardım etmenin bir yolunu bulduk."

Savannah dünyanın yükü omuzlarından inmiş gibi hissetti bir an. Uzun zamandır bastırdığı gözyaşları gözlerini acıttı. "Ben... ona yardım etmeyi çok denedim."

"Biliyorum. Okuyamaması senin hatan değil."

"Onun da değil," dedi Savannah savunmacı bir tavırla.

"Biliyorum."

"Öyle mi?"

Annesi gülümseyip ayağa kalktı. "Evet, öyle. Hadi şimdi gel bakalım Katie. Konuşmalıyız. Savannah biz dönene kadar Caleb'la ilgilen sen de."

Tess, Katie'yi elinden tutup kapıya yönlendirdi. Orada durup tekrar Savannah ya döndü. "Kardeşini severek ona en büyük yardımı sen yaptın Savannah."

Savannah öyle güçlü bir gurur ve sevgi hissetti ki ağlaması umurunda bile olmadı. Gözyaşları yanaklarına süzülüp ağzının kenarlarına doldu. İlk kez gözyaşlarının tadı ona güzel, temiz geldi. "Teşekkürler."

Akşam güneş batarken hava serin, canlı ve lavanta kokuyordu.

Tess ve Katie veranda basamaklarından inip yola doğru gittiler ve tepedeki uzun otların arasına daldılar.

"Nereye gidiyoruz?"

Tess onun elini sıkıp yürümeye devam etti. "Özel bir yere."

Katie elini çekti. "Nasıl özel bir yere?"

Katie'nin elini çekmesiyle Tess'in içi parçalandı ama böylesi bir güvenin ağır ağır kazanılması gerektiğini biliyordu. "Bilmiyorum. Henüz görmedim."

Yorgun adımlarla otlaktan geçip yabani tavşanların, kayalıkların Ve yollarına çıkan koyunların yanından yürüdüler. Sonunda arazi batıp çıkarak eve, otlağa ve Haro Boğazına bakan kusursuz bir Çimenliğe dönüştü. Tess, Katie'yi o özel noktaya götürüp oturdu.

• 187.

Bin Ömrüm Olsa

Akşam, batan güneşi maskelemeye başlamıştı. Rüzgâr uz otların arasında esip alacakaranlığın ve kır çiçeklerinin kokusu taşıyordu.

Yan yana oturdular. Birkaç dakika sonra Tess ona biraz da' yaklaşıp Katie'nin çenesine dokundu. "Katie?"

Katie bir an için o dokunuşa direndi, sonra kafasını hafifi çevirip yukarı kaldırdı.

Korku ve belirsizlik, çocuğun kahverengi gözlerini karart Tess çok iyi anlıyordu. Kendisinin de aynı şeyi hissettiği zamanla olmuştu. Kolay kolay unutulmayan acılardı bunlar.

Çabuk, sessiz bir duayla gözlerini sıkıca kapattı. Lütfen Tanrım, bu işin altından kalkabileyim...

"insanlar sana aptalmışsın gibi davrandığında... canının ne kadar yandığını biliyorum."

Katie'nin gözlerini şaşkınlık bürüdü. "Biliyor musun?"

Tess başını salladı. "Ben senin yaşındayken yani bir arkada| şım... menenjit diye bir hastalığa yakalandı. Çok, çok hasta oldu Doktorlar yaşayacağına ihtimal vermedi ama yaşadı. Ne yazık ki. tümüyle iyileşemedi. iyileştiğinde kulağı duymuyordu."

Katie kaşlarını çattı. "Hiç mi?"

"Hiç. Bu da her şeyi daha da zorlaştırmıştı çünkü artık nasıl iletişim kuracağını bilmiyordu. Dolayısıyla..." Acı dolu anılar Tess'i zamanda geriye taşıdı. Aniden yedi yaşında bir çocuk oldu yine, okulundan alınıp özel eğitim derslerine ev sahipliği yapan o köhne, eski, taşınabilir yapıya götürülen...

Bu Tess Gregory, dedi müdür o kınayıcı sözleri işaret diliyle ı anlatarak. O buraya ait...

"Anne?"

Katie'nin sesi Tess'i geçmişten bugüne taşıdı. Gözlerindeki yaşları sildi ve boğazını temizledi. "Affedersin. Her neyse, arkadaşımı. .. okuldaki özel bir sınıfa yerleştirdiler, farklı olanların eğitim aldığı

bir sınıfa. Onun için zor bir şeydi bu. Bir süre sonra insanla duyamadığını unutup ona... aptalmış gibi davranmaya başlad

Özel sınıfta olmayan ve eskiden arkadaşı olan diğer çocuklar da ona güldüler..."

"Korkunç bir şey bu."

Tess titrek bir kahkaha attı. "Evet. Sonra arkadaşımın annesi öldü ve o da başka bir aileyle yaşamaya başladı." Çok sayıda üvey ailenin ilki... "Uzunca bir süre üzüldü ama sonra harika bir şey oldu."

"Ne?"

Tess, Jane Essex'in özel eğitim dersine geldiği günü hatırlayarak gülümsedi. "Kendi sınıfından bir arkadaş edindi. Arkadaşının da disleksi diye bir rahatsızlığı vardı."

"O nedir?"

"Birçok kişide olan bir sorun." Tess, Katie'nin minik elini tutup kucağına koydu. "Bütün harflerin zihninde birbirine karıştığı ve sayfanın üzerinde dans eder gibi bulanık göründüğü bir durum. Sende de böyle mi oluyor?"

Katie güçlükle yutkunup başını salladı. "Hı hı."

"O arkadaşımın sınıfındaki kız da zehir gibi zekiydi."

"Peki... okumayı öğrendi mi?"

"Elbette. Biraz zamanını aldı ama çok uğraştı ve öğrendi." Tess, Katie'nin saçını okşayıp gözlerine baktı. "Ne hissettiğini biliyorum. Ama sen aptal değilsin. Okumayı öğrenmek istiyor musun?"

Katie'nin alt dudağı titredi. Gözleri yaşardı ve yanaklarına akmaya başladı. Bakışlarını kaçırmaya çalıştı ama Tess ona izin vermedi.

"Katie?"

Güçsüz bir hıçkırık dudaklarından döküldü. "Korkuyorum."

"Sana yardım etmeme izin verecek misin? Arkadaşımı izlerken Çok şey öğrendim."

Katie hıçkırdı. "Bilmiyorum. Peki ya..."

"Tereddüt etmek yok Katie. Yapabilirsin bunu. Biliyorum. Evet demen yeterli."

Katie güçlükle yutkundu ve gözlerindeki yaşları sildi. "Okumayı °ğrenmek istiyorum," dedi alçak sesle.

Tess öylesine büyük bir başarı, gurur ve sevgi hissetti ki buna inanamadı. Gülümseyerek Katie'nin kafasını okşadı. "Hadi bakalım, baban ve ablan Ulusal Muhafızları aramadan önce eve dönsek iyi ederiz."

"Nereyi?"

Tess kahkaha atarak ayağa kalktı ve eteğindeki otları ve yaprakları silkeledi. Birlikte el ele tutuşup eve doğru yürüdüler.

.190.

On Dördüncü Bölüm

Tam tepede sıcak güneş pamuksu bulut katmanlarının arasından kendini gösterdi. Safir mavisi gökyüzü eşit mavilikteki boğazın içinde kaybolmuş, sulu boya resmi andıran görüntüsü yalnızca Vancouver Adası'nın kocaman, yeşil tümseğiyle kırılmıştı.

Jack uzun, metal bir su teknesine bir kova suyu doldurdu. Koyunlar şırıltı sesine aynı anda dönüp kocaman, kirli beyaz kabartı gibi bir araya toplanarak onun yanına geldiler.

Jack kafasındaki şapkayı geriye itip uzandı ve boş kovaları aldı. Birbirine çarpıp takırdayan kovalarla birlikte çakıl taşlı toprak yoldan eve doğru yürüdü.

"Selam Jack!"

Jack başını kaldırıp çiftliğin yukarısındaki yola baktı. Bir at arabası yoğun bir toz bulutunun arasında ilerliyordu.

Jack hafifçe gülümseyip ona el salladı. Hannah'ların sipariş ettiği malzemelerle birlikte bugün geleceğini unutmuştu.

Ama unutması da normaldi. Bugün hiçbir şeye... odaklana-rnıyordu. Kendini işe vermek için ne kadar çabalasa da odaklana-niıyordu. Unutamıyordu.

O öpücüğü.

Karısının ıslak, baştan çıkartıcı dudakları kendi dudaklarına dokunduğu anda tüm vücudunu saran arzu dalgasını yeniden hissetti. O öpücük... özeldi. Bunu ifade etmek için başka kelime

• 191.

Bin Ömrüm Olsa

bulamıyordu. Amarylis gibi öpüyordu ama aynı zamanda da ondan farklıydı. Aklını kaçıracakmış gibi onun ne kadar da ilgili, şefkatli, sevgi dolu bir kadın gibi öptüğünü düşündü. Lissa gibi.

Tanrım, belki gerçekten de aklını kaçırmaya başlamıştı.

"Lanet olsun," diye küfretti yumuşak bir tonda ve parmaklarını isteksizce ince metal kulplara sardı.

Sabahtan beri kendine karısının kim olduğunu ve ne yaptığını hatırlatıp durmuştu. Tekrar tekrar bunun da oyunlarından biri olduğunu, ona ve çocuklara zarar vermek için tasarladığı taktiklerinden biri olduğunu söylemişti.

Ama bu kez kendini buna inandıramıyordu. Geçmişte oynadığı o zalimce oyunları ne zaman düşünse onu şimdiki haliyle görüyordu. Kahkaha atan, gülümseyen, okuldaki o yaşlı ve huysuz kadına karşı gelen, yanmış ekmekleri fırlatan, Caleb'ın karnını sevgiyle öpen kadını görüyordu.

Belki de. O kelime ve kelimenin temsil ettiği her şeydi kafasını allak bullak eden. Belki gerçekten de geçmişteki nefretini, yaraları unutmuştu. Belki bu kez hepsi gerçekti. Belki...

"Tanrım, lütfen gerçek değilse inanmama izin verme," diye mırıldandı kendi kendine.

Tess koşan adımların seslerini duyunca yaptığı işi bıraktı. Terli ellerini önlüğüne silip mutfak penceresinden dışarı baktı.

Jack eve doğru koşuyordu. Perdeyi tekrar yerine bıraktı ve gergin bir halde ellerini tekrar sildi.

Dünden beri, onu öptüğünden beri Jack'le konuşmamıştı. Yemekte ikisi de sessiz ve düşüncelere dalmış halde karşı karşıya oturmuşlardı. Daha sonra Jack evden çıkıp ahıra kaçmıştı. Tess yatana kadar oradan çıkmayıp sabah o daha uyanmadan evden çıkması da hiç şaşırtıcı gelmemişti ona.

"Jess onunla konuşmak istemişti. Bu sabah ahıra gitmeyi ve konuşmak istediğini söylemeyi bile düşünmüştü. Ama ne konuda konuşacaklardı ki? Onu durduran da işte bu soru olmuştu.

O öpücük hakkında ikisi açısından anlamı olan ne söyleyebilirdi ki? Yapmaması gerektiğini mi? Yoksa memnun olduğunu mu?

Boğucu sıcağa rağmen ürperip kollarını göğsünde birleştirdi. Pastanın baharat, tarçın kokusu onu çepeçevre sardı. Gözlerini kapatıp onun dudaklarına değen dudaklarının yumuşak, çekingen dokunuşunu hatırladı. Jack'in dilinin dışarı çıkıp onunkine dokunmasını, o ıslak ve sıcak temasla kanını kaynatan elektrik akımını hatırladı. O güne dek deneyimlediği hiçbir öpüşmeye benzemiyordu bu, ateşli bir tutku ve rahatlatıcı bir sıcaklıkla doluydu. Onu daha önce öpmüş gibi hissetti, çoktan unutulmuş, uzun yıllar öncesine ait bir günde belki.

Aniden kapı açıldı ve Jack kapıdan içeri daldı. Durup ağır ağır nefes alıp verirken ona baktı. "Lissa? Hannah'lar..." Jack cümlenin ortasında durup mutfağı gördü.

Gözleri oradan oraya kayarken özenle dizilmiş biblolara baktı. Değişimi bütünüyle fark etti. "Ne yapıyorsun?"

Brendi kadar yumuşak sesinin tonu Tess'in sırtından aşağıya kayarak ona yeniden öpüşmelerini hatırlattı.

Tess alt dudağını gergin bir şekilde yaladı. Aniden yaptığı, yapabileceği değişikliğin Jack için önemli olmasını diledi. "Evini gerçek bir yuvaya çeviriyorum."

Jack göz kenarlarındaki etin gerildiğini hissederek irkildi. "Evim ha?"

Tess, Jack'in onu kucaklayabileceği kadar yaklaştı. Vücudunun sıcaklığının ona doğru yayılıp onu ısıttığını hissetti. Yumuşak nefesi alnından aşağıya kaydı. Jack yerinden kımıldamadı, kaskatı ve temkinli bir halde durup ellerini bacaklarına yapıştırdı.

"Bana bak Jack."

Jack isteksizce ona baktı.

Tess başını çevirdiğinde onun ürkek bakışlarıyla karşılaştı. İşte bu, diye fark etti. Derin bir nefes alıp o cılız dala tırmandı ve ona kalbini verdi. "Haklısın. Burası bizim evimiz."

Jack'in rengi attı ama bakışlarını kaçırmadı. Orada öylece durdular, birbirlerine dokunacak kadar yakınlardı ama dokunmaya da bir o kadar çekmiyorlardı. Sonra gözleri kenetlendi.

Tess bir şeyler daha söylemek, yıllardır içinde yaşadıkları belli olan sessizliği kırmak istedi ama bunu nasıl yapacağını bilmiyordu, j Aniden bunun, hayatı boyunca aradığı o belirsiz şeyin dokuna-; bileceği mesafede olduğunu hissetti. Tek yapması gereken eğilip, onu öpmesine izin vermekti...

At arabasının tekerleklerinin küçük taşları ezen çatırtılı sesi' aralık duran mutfak kapısından içeri süzülerek büyüyü bozdu. :!

"Jim ve Minerva malzemeleri getirdi," dedi Jack zayıf bir sesle.| Onun boş bakışlarını görünce, "Yan taraftaki çiftlikte yaşıyorlar. | Onlara iyi davran, olur mu?" diye ekledi.

"Elbette."

Jack gitmek üzere döndü ama kapıda durdu. "Bir de... ev güzel;| görünüyor," dedi çabucak. Sonra gitti.

Jack, şeytanın kendisi peşine takılmış gibi verandanın basamaklarından hızla inip Hannah'ların at arabasının güvenli kollarına attı kendini.

Minerva Hannah, at arabasının tahta oturağından, "Günaydın Bay Rafferty," dedi. "Bayan Rafferty için bir şeyler getirdim. Daha önce gelmeliydim ama Dr. Hayes'i yeni gördüm ve bebeğin doğduğunu o zaman öğrendim."

"Eminim düşünceli tavrınız onu mutlu edecektir Bayan Hannah. inmenize yardım edeyim."

"Teşekkürler." Minerva eldivenli elini Jack'e uzattı ve Jack onun inmesine yardım etti.

Jim alçak oturaktan kayıp Minerva'nın yanına indi. "Tanrım, mayıs ayına göre ne sıcak bir gün," dedi kafasındaki hasır şapkayı kaldırarak. "İstediğin bütün malzemeleri getirdim. Arka taraftalar.'

Minerva hafifçe gülümseyip kocasının koluna dokundu. "Jim, tatlım, bana arkadan o kutuyu verirsen siz erkekler sohbetinizi ederken ben de eve girebilirim."

"Elbette."

Jack, Minerva'nın küçük, eldivenli eline bakarken parmaklarının nazik, sahiplenici bir şekilde kocasının kaba yün kazağının koluna nasıl dokunduğunu fark etti. Jack hareketsiz ve gözlerini kırpıştırmadan olduğu yerde durmuş, aniden kendi dünyasına fırlatılıp atılmıştı. Bir zamanlar, uzun zaman önce karısının da ona o şekilde dokunduğu bir dünyaya...

Bizim. Lissa o kelimeyi öyle sessiz söylemişti ki Jack başta ona öyle geldiğini düşündü. Bizim.

Keşke doğru olsaydı...

Bu düşünce aklına öyle çabuk, öyle beklenmedik biçimde gelmişti ki kendini koruyacak vakti olmamıştı. Özlem ve çaresizlik de peşi sıra gelmiş, kaçınılmaz bir korkuyu da beraberinde getirmişti. Arzu, soğuk ve boğucu parmaklarını onun boynuna dolamıştı.

Bu kadın ona ne yapıyordu böyle?

Sert, sabit bir toprağın üstünde değil de kaygan, çamurlu bir tepede durup uzun zaman önce kazandığını sandığı bir mücadele veriyormuş gibi düşündü bir anda.

Ama artık mücadele edecek gücü kaybediyordu. Karısının onu kolayca manipüle ettiğini bilse bile onun gözlerindeki inanılmaz yumuşaklığı görmesini engellemiyordu bu. O gözleri yıllar önce terk etmiş, bir daha da hiç geri gelmemiş bir yumuşaklıktı bu.

Jack'in zihni dışında tabii. Çünkü o yumuşak bakışlar onun zihnini hiç terk etmemişti. Orada, yani hiçbir şeyin göründüğü gibi olmadığı ve gördüklerinize de inanamayacağınız o çılgın, alçak, karmakarışık yerde karısı ona hep öyle bakıyordu zaten.

Ama şimdi gerçek ile hayal arasındaki çizgi bulanmaya başlamıştı. Ona, onlara dair herhangi bir şeyin gerçekliğinden emin olamıyordu...

Karısı mutfakta bir an bizim diye fısıldadığında Jack ona neredeyse tümüyle inanıyordu.

"Aptalın tekisin sen," diye mırıldandı.

"Nedir o Bay Rafferty?"

Minerva'nın sesi onu gerçek dünyaya taşıdı. Jack zihnini düşüncelerden arındırmak için başını salladı. Neyi vardı onun böyle? Bu da başka bir oyun, onu mahvetmenin bir başka yoluydu işte. Ona bir şey hissettirmeyi amaçladığı, hissettirdikten sonra da canını yakmak için oynadığı bir oyun. Amarylis bu oyunu yıllardır oynuyordu. Caleb'a hamile kaldığı o geceki gibi. O muhteşem, büyüleyici gece... Ve korkunç, aşağılayıcı sabahı...

Jack o geceyi, karısının onu nasıl oynattığını ve utandırdığını hatırlamalıydı. Karısı ne yaparsa yapsın, nasıl görünürse görünsün demir kadar sarsılmaz bir kararlılıkla kendisinden nefret ettiğini hatırlamalıydı.

Soğuk bir pişmanlık dalgası içini sararken Jack gözlerini kapattı. Keşke bu kadar zayıf olmasaydı.

Keşke karısını bu kadar çok sevmeseydi...

Kapı çaldığında Tess ellerini elbisesinin kaba kumaşında gezdirip mutfakta etrafına bakındı.

Gördükleri'karşısında mutlu olup kapıya koştu ve verandada duran uzun boylu, zayıf, güzel kadını karşısında buldu. Saçları çiçekli hasır şapkasının altında kalmıştı ama şapkanın kenarından görünen mavi-gri gözleri ışıl ışıl parlıyor, içinden âdeta zekâ fışkı-rıyordu. Kadın belli belirsiz gülümsedi. "Günaydın Bayan Rafferty. Umarım rahatsız etmiyorumdur."

"Şaka mı yapıyorsunuz? Bir yetişkinle sohbet etmeye can atıyorum. Lütfen buyurun."

Minerva'nın gözlerini anlık bir kararsızlık bürüdü. Tess de Jack'in onlara iyi davranmasına dair uyarısını hatırladı. Belli ki Amarylis önceden komşularına da kaba davranıyordu.

Tess yüzüne utangaçlıktan arınmış içten bir tebessüm takındı. "Lütfen," dedi mutfak masasını işaret ederek. "İçeri gelin."

Minerva, Tess'in peşinden mutfağa giderek, "Teşekkürler Bayan Rafferty," dedi.

"Bana Lissa de lütfen."

Minerva ona kuşkulu bir bakış attı. "Olur tabii. Sen de bana Minerva de."

"Harika. O kutunun içinde ne var? Muhteşem kokuyor."

Minerva tahta kutuyu yere bıraktı. "Pek fazla bir şey yok. Kıymalı börek ve ekmek. Dr. Hayes ekmek pişirmek konusunda sıkıntı yaşadığını söyleyince bir süre o dertten kurtulursun diye düşündüm."

"Çok düşüncelisin." Tess tekrar gülümseyip çabucak ocağın başına gitti ve suyu kaynamaya koydu. Kapının yavaşça açılması dikkatini çekti. Dönüp baktığında Minerva'nın çıkmaya hazırlandığını fark etti.

"Minerva bekle!"

Minerva omzunun üzerinden temkinli bir bakış attı. "Evet Bayan... Lissa?"

"Ee... Seni kıracak bir şey mi yaptım?"

Minerva'nın gözlerindeki şaşkınlık geri gelmişti şimdi. "Ne? Hayır, elbette hayır. Yalnızca..." Minerva omuz silkti. "Şey, doğrusu eskiden bana hep gitmemi söylerdin."

"Vay canına."

"Anlamadım?"

Tess hemen kapıya koşup Minerva'nın omzuna elini koydu. "Lütfen geçmişteki kaba davranışlarımı affet. Senin için de mahzuru yoksa ben yeni bir başlangıç yapmak istiyorum. Bebek doğduktan sonra değişmiş olmalıyım."

Minerva bir süre Tess'in gözlerine baktı. Sonra yavaşça gülümsedi. "Çok sevinirim."

Jack kulaklarına inanamadı. Mutfaktan kahkahalar geliyordu. B sesler, açık pencereden içeri süzülüp hafif bahar esintisiyle birlikte dans ediyordu.

Jim son yulaf çuvalını da arabadan indirip omzuna attı. "Bizim kızlar eğleniyor anlaşılan," dedi o ağır çuvalı meşe ağacının yanına bırakırken.

Jack terli alnını gömleğinin koluna silip pencereden dışarıya baktı. Mırıltılı sesler arada biraz yükselip kahkahaya dönüşerek Jack'in merakını iyice cezbediyordu. O sesleri duymazdan geliyor, umurunda değilmiş gibi davranmaya çalışıyordu.

Ama başardığı söylenemezdi. Karısı bu zamana kadar komşularla hiç ilgilenmemişti. Güneyde, servet içinde yüzen bir aileden olmayan herkes beyaz fakirdi ona göre. Olur da burada mutlu olmaktan korkuyormuş gibi adalılara iyi davranmaktan özellikle kaçınıyordu sanki.

"Kahve güzel koktu," dedi Jim.

Jim'in konuşmasına şaşıran Jack kafasını kaldırdı. Jim anında bakışlarını kaçırdı ve başka bir tahıl çuvalına uzandı.

Benim serseri mayın olduğumu düşünüyor, diye düşündü Jack. Neden olmasın? Son Dört Temmuz'dan sonra tüm ada Jack'in tahtakuruları gibi çıldırmış olduğuna karar vermişti. Hannah'ların da diğer herkes gibi ondan neden yüz çevirmediğini merak ediyordu.

"Haklısın," diye yanıtladı. "Gidip birer fincan içelim mi biz de?"

Avluyu geçip çökük ahşap basamaklardan ikişer ikişer çıktılar. Jack kulpu çevirip kapıyı açmadan önce anlık bir tereddüt yaşadı.

Masada oturan Lissa şaşkın bir ifadeyle başını kaldırdı. Çay fincanının yumurta kabuğu kadar ince kenarı dolgun dudaklarını âdeta öpüyordu. Fincandan buharlar yükselip alnına düşen altın sarısı tutamlara ilişiyordu.

"Merhaba Jack." Sesi odaya yayılan kahvenin kokusu kadar sıcak ve yoğundu.

Jack bir anda zamanda yolculuk yapmış gibi hissetti. Karısının gözlerindeki yumuşak ifadeyi kendisi uydurmuş olmalıydı. Öyle olmalıydı.

Jack ona doğru ilerliyordu, vücudunun hareketini hissedebiliyordu ama kontrol edemiyordu. Ne olduğunu bile anlamadan kendini onun yanında buldu. Karısı ona gülümsedi. Bir kelebek kadar yumuşak eli Jack'in koluna dokundu ve bir süre öyle durdu.

Tanrım, çok güzelsin. Jack o sözleri tam zamanında durdurup geriye doğru sendeledi.

"Jack?" Üçü aynı anda onun adını söyledi ve Jack kendini aptal gibi hissetti.

"Affedersiniz, ayağım takıldı."

"Ne kadar çok çalıştığınız düşünülünce buna şaşmamak gerek," dedi Minerva rahatlıkla.

"Otursana," dedi Lissa. "Kahve az önce pişti ve doğrusunu istersen çok da iyi oldu."

Jack otururken Jim ona sorgulayıcı bir bakış attı. "Şaşırmış görünüyorsun. Neden..."

"Hiç sorma Jim," dedi Jack adamın yanına otururken. "Ve bir dost tavsiyesi istiyorsan kahveyi de içme."

Lissa iki fincan kahve daha doldurdu ve onları masada adamların önüne koydu. "Aşçılığımla ilgili kocamın hâlâ şüpheleri var Jim." Sonra Jack'e baktı. "Onlara bisküvi ikram edebilir miyim?"

Jack kahvesini neredeyse döküyordu. Kafasını fincanından kaldırıp masanın diğer ucundan karısının gözlerine bakarken buldu kendini. Uçuşan birkaç saç teli yüzünün çevresinde altın sarısı bir hale oluşturmuştu. Karısının gözleri onun üzerindeydi, yalnızca onun. Ve bir an da olsa Jack karısının ona sevgiyle baktığına yemin edebilirdi. Karısı itaatsiz bir saç tutamını dalgın bir ifadeyle kulağının arkasına sıkıştırdı. Elleri Jack'in daha önce görmediği bir zarafetle hareket ediyordu.

Jim koyun kırkma konusunda konuşmaya başladı. Birbirine dolanan kelimeler gözlerini karısından ayıramayan Jack'e tümüyle

anlamsız geliyordu. Karısı gerçekten dinliyormuş gibi sandalyesi nin kenarına tünemişti. Dirseklerini güneyli bir hanımefendinin yapacağı gibi hafifçe masaya, çenesini de sol elinin parmaklarına yaslamıştı. Jack'in uzun zaman önce ona verdiği alyans solgun teninde ışıldıyordu.

"Jack? Jack?"

Jack karısını öyle dikkatli izliyordu ki Jim'in onunla konuştuğunu fark edemedi bile. "Ne? Ah, affedersin, ben batı otlaklarını düşünüyordum. Ne diyordun Jim?"

"ingilizlerin adayı boşaltmasından bahsediyordum. Duyduğuma göre..."

Jack'in dikkati o gündelik konuşmadan uzaklaşmıştı. Çok istese de Jim'in sözlerine odaklanamıyordu. Lissa'dan ve ona nasıl dokunduğundan başka bir şey düşünemiyordu. Şimdi bile koluna dokunan

parmakların sıcaklığını, o belli belirsiz dokunuşunu hissedebiliyordu. Bulanık bir renk karmaşasına dönüşünceye kadar masanın ortasındaki çiçeklere baktı.

"Jack?"

Adı kulağını okşayan bir fısıltı gibi söylenmişti âdeta. Vücudunu baştan başa saran bir ateş gibi. Jack kaskatı kesildi.

Karısı arkasında durmuş, parmakları sahiplenici bir tavırla onun omuzlarını kavramıştı. Jack o dokunuşun sıcaklığını gömleğinin yumuşak kumaşının altından hissediyor, teninin lavantayla karışık tatlı kokusunu alıyordu.

Yerinden ne zaman kalkmıştı ki?

Karısı ona doğru eğildi. Parmak kalınlığında bir bukle kulağının arkasından çıkıp yanağına düştü. "Biraz daha kahve ister misin?" Jack boğazını temizledi. Jim ve Minerva ona bakarken Jack onların, Lissa'nın ga/ip tavrının farkına varmadığını gördü. Konuşmaya devam ediyorlardı, konuşmanın yarısında eşlerden birinin kalkıp kocasına dokunması normalmiş gibi.

"Ee... Hayır, teşekkürler. Yapacak işlerim var."

Tim de hemen ayağa kalktı. "Benim de Jack. Çene çalmayı ne ıar istesem de ahırın kırık kapısını onarmalıyım. Minerva da

klar okuldan gelmeden evde olmak ister sanırım. Şey, kahve • n teşekkürler Bayan Rafferty. Harikaydı."

Minerva da aynı şeyi söyledi. "Evet Lissa. Çok güzeldi."

Lissa gülümsedi. "Uğradığınıza sevindim. Sizinle tanış... şey, görüştüğümüze sevindim."

Hep birlikte at arabasına kadar yürüdüler. Hannah'lar uzaklaşırken Jack ve Lissa yan yana duruyordu.

Araba dönemeci geçip gözden kaybolurken, "Ne iyi insanlar," dedi Lissa.

Jack ona yandan şaşkın bir bakış attı. "Evet," dedi yavaşça, "öyleler."

Sonra karısına sırtını dönüp ahırın yolunu tuttu. Yolda koyunları, yalnızca koyunları düşünmeye çalıştı. Ama ne kadar çalışırsa çalışsın karısının gülüşü gözünün önünden gitmiyordu.

Garip bir şekilde kendini ölümden sonra yaşam olayını düşünürken buldu ve nedense bu fikir, karısının değişiminin yarısı kadar bile garip gelmedi ona.

Ertesi gün Jack hâlâ karısının onun adını usulca fısıldayışını ve elini nazikçe omzuna koyusunu unutmaya çalışıyordu. Binicilik malzemelerinin bulunduğu bölmenin karanlığına gizlenip bunun da °na acı çektirmeyi amaçlayan bir yalan olduğuna kendini inandırmaya çalıştı. Ama bu kez bir türlü inanamıyordu. Bir dakika bile.

Tak. Tak.

Jack düşünceleri bir kenara bırakıp çalışmaya koyuldu.

Tak. Tak.

Kaşlarını çatıp ağır siyah koşum takımlarını ve sığır iliği kutusunu elinden bıraktı.

Ses tekrar geldi. Tak. Tak. Tak.

Jack yağlı bezi tezgâhın üzerine bırakıp ahıra gitti. O düzenli vuruş sesini izleyip avluya çıktı ve evin köşesini döndü. Karısı tam tepede duruyordu.

Jack olduğu yerde kaldı.

Karısı eski bir tulum ve Jack'in yeni mavi gömleklerinden birini giymiş, kollarını dirseğine kadar katlamıştı. Gömlek, bacaklarının ortasına kadar inmişti neredeyse. Elindeki çapayı havaya kaldırıp indirdikçe tak sesi yankılanıyordu. Verimli kahverengi toprak her yana yayılıp saçına yağıyor, biraz ötedeki uzun otların içinde gözden kayboluyordu.

Sonra çapayı bir kenara atıp belini bükerek eğildi ve toprağı eşelemeye başladı. Gömleğin kenarı yukarı kalkıp yuvarlak kalçasını belirginleştirdi.

Jack nefesini tuttu. Sık yıkanmaktan aşınmış eski pantolonu baştan çıkartıcı bir şekilde vücudunu sararken hayal gücüne pek gerek kalmamıştı.

Boğazı kurudu, içinin arzuyla dolduğunu hissetti. Hafif rüzgâr, pantolonun kumaşını karısının biçimli baldırlarına ve bacaklarına yapıştırdı. Jack hiç farkında olmadan yıllardır unutmaya çalıştığı şeyi hatırladı. Karısının vücudunun kusursuzluğunu, teninin yumuşaklığını, onun vücuduna dokunmanın verdiği hissi...

Karısı aniden geriye doğru devrildi. Siyaha yakın renkli toprağın üstünde kıç üstü kayıp bir çığlık eşliğinde Jack'in ayağının dibine düştü.

Ağzına giren toprağı tükürüp gözüne giren saçlarını geriye attı ve dizlerinin üzerine kalktı. Öne doğru sürünüp arkasını döndüğünde onu gördü. Anında gülümsedi. "Off, ikinci defadır aynı şeyi yapıyorum. Bu tepe rezil bir şey."

Jack onun gömleğindeki toprağı silkeleyip başını sallamasını şaşkınlık içinde izledi. Karısı başını sallarken toprak parçaları ve zerreleri göğsüne çarpıyordu. Gözleri baştan ayağa onu izlerken karısının ince belini saran pantolonunun kalın kemerini fark etti. "Neden benim pazar kıyafetimi giydin ki?"

Karısı şimdi en azından çekinme nezaketini göstermişti. "Bunlar senin kıyafetlerin mi?"

Jack başını salladı.

"Affedersin. Ama o işkence aletinin içinde bahçeyle ilgilene-mezdim. Çapayı her kaldırışımda bayılırdım kesin."

O an Jack'in kafasına dank etti. Karısı bahçeyi düzenliyordu. Taze işlenmiş toprağa bakıp kaşlarını çattı. "Sen ne yaptığını..."

"Sebze bahçesi yapıyorum. Turp, patates, marul ve bezelyeleri ektim bile. Mısır ekmeye başlıyordum şimdi."

"Bahçeyi mi düzenliyorsun?"

Karısı ona ilginç bir ifadeyle baktı. "Dur tahmin edeyim: Bahçe düzenlemesiyle de ilgilenmiyordum, değil mi?" "Sana göre bir iş olmadığını söylerdin."

Karısı yeni işlenmiş toprağa baktı. "Belki bu işten anlamıyorum gerçekten de."

Jack son anda gülümsemesini bastırdı. "Bu da 'yeni ve kendini geliştirmiş' Lissa'nın bir parçası mı?"

"Evet, sanırım öyle." Lissa ona gülümsedi. "Verandanın yanına ekmek için biraz yabani gül toplamaya gidecektim şimdi. Yardım etmek ister misin?"

Jack ona bakmamaya çalıştı ama elinde değildi. Karısı ona kocaman, endişeli gözlerle bakıyordu. Toprak yer yer o açık renkli, pürüzsüz tenine ve ağzının bir kenarına yapışmıştı. Dağınık saçları omuzlarından hoş biçimli kalçasına doğru nazikçe inen, ay ışığından bir perdeye benziyordu.

"Bu gerçek mi?" Jack'in sözleri yanlışlıkla yüksek sesle söylenmiş bir düşünceydi aslında.

Karısı onun yanına gidip Jack'in dizlerini titreten yumuşak, hilekâr bir gülücük verdi. O an Jack karısının söyleyeceği şeyden korktuğunu fark etti. "Bir şey söyleme," diye mırıldandı sertçe. Lütfen bir şey söyleme..."

Karısının bakışları onu esir aldı. "Bana gerçek gibi geliyor Jack."

Jack irkildi. Bu mümkün olabilir miydi?

Düşünme bunu. Bir dakika bile düşünme.

Ama artık çok geçti. Çoktan düşünmüştü. Ve kaybolmuştu. "Bizim nasıl olduğumuzu gerçekten hatırlamıyorsun, değil mi? Önceden yani."

"Hayır."

"Tanrı yardımcımız olsun," diye inledi Jack.

Karısı kelebek yumuşaklığında bir okşamayla dokundu ona. "Biz birbirimize yardım edersek Tanrı yardımcımız olur Jack."

Jack ona dehşet dolu bir ifadeyle baktı. Eski Amarylis böyle bir cümle kurmazdı. Asla. Onu kırmak için bile olsa. Uzun zaman önce vazgeçtikleri ilgiyi ima ediyordu bu söz. Jack'in hastaneden döndüğü gün son bulan bir ifadeydi bu.

Jack ondan uzaklaşıp döndü ve önünü görmeden koşmaya başladı.

"Jack!"

Karısının sesi onu izlerken Jack daha da hızlandı.

Elinde değildi, lanet olsun, bu defa ona gerçekten inanmıştı. Ona bütünüyle inanmıştı.

Bu onun hayal edebileceği en tehlikeli şeydi.

Tess onun yeniden kaçtığını izlerken yorgunlukla iç geçirdi. Hayal kırıklığı içindeydi.

Islık çalan rüzgârın arasında, "O kadın sana ne yaptı Jack?" diye mırıldandı. "Ne?"

Tess çapasını verimli görünen işlenmiş toprağa sapladı ve yuvarlak tahta ucuna yaslandı. Bakışları ahıra doğru ilerleyen o yalnız silueti izliyordu. Jack'in her adımında Tess midesinin biraz daha burkulduğunu hissediyordu.

Kes artık Tess.

Kafasını hafifçe iki yana sallayıp yüzünü asmamaya çalıştı-Hayatı boyunca reddedilmekle ve hayal kırıklığı yaratan yenilgi' lerle mücadele etmişti. Ve şimdi yine aynı şeyleri yaşamayacağına yemin etti.

Biraz zaman alacak, diye hatırlattı kendine.

O an neredeyse gülümsedi. Neyse ki zamanı vardı, hem de bolca.

Ve bir de sabrı.

On Beşinci Bölüm

Tess topuklarının üstüne oturup tam önündeki çimlere serili malzemeleri inceledi. Bir kiloluk toz boya çantası, iki adet en büyük boy cam kavanoz ve bir kutu keten tohumu yağı vardı. Güneş ışığı meşe ağacının yapraklarının arasından süzülüp eski çuval bezini soluk altın sarısı bir renge boyuyordu. Tess'in yanında Caleb kocaman, kareli bir battaniyenin üzerinde sessizce yatıyordu.

Tess arkasındaki küçük binaya yandan bir bakış attı. Jack hâlâ oradaydı ve onu izliyordu. Bunu bilmek bile Tess'in içinde hafif bir sıcaklık patlaması yaşamasına yetti, özenle görmezden gelmeye çalıştığı bir histi bu. Yapacağı işler vardı onun.

One atılıp en büyük kavanozu aldı ve keten tohumunu bir bilim insanının hassasiyetiyle içine doldurmaya başladı.

"Ne yapacağını bana söyleyecek misin, söylemeyecek misin?"

Tess gözlerini kavanoza akan yağdan çevirmedi. "Hayır."

"Pekâlâ, ben sürünün yanına gidiyorum."

Tess omzunun üzerinden el salladı. "Tamam, ben yaparım, teşekkürler."

"Ne yaparsın?"

Tess dönüp neşeyle gülümsedi. "İyi eğlenceler. Ben de eğleniyorum. Konuştuğumuza sevindim."

Jack'in dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi.

Tess o tebessümün etkisini ayak parmaklarına kadar hissetti ve ona sarılmamak için kendini zor tuttu.

"Artık gitmeliyim," dedi Jack ahırı işaret ederek. Tess başını salladı. "Elbette."

Jack yerinden kımıldamayıp kollarını birleştirerek orada öylece durmuştu. Şapkasını indirmiş, koyu renkli kenarının altından onu izliyordu. Tess onun okşamaya benzer bakışlarının sıcaklığını hissetti. Sonunda Jack konuştu. O kadar alçak sesle konuşuyordu ki Tess onu güçlükle duyabiliyordu. "Bunu yapmak zorunda değilsin aslında. Ama güzel görünüyor."

Tess'in kaşları hafifçe çatıldı. "Nedir güzel görünen?" Bu defa Jack sırıttı. "Şuradaki elma şırası." Tess buna inanamayarak gülümsedi. "Vay canına Jack Rafferty, demek espri de yapabiliyorsun."

Jack'in tebessümü silindi. Tess o tebessümün yok oluşunu bir bulutun güneşi kapatması gibi hissetti. Çabucak ayağa kalkıp sürahiden kendine bir bardak elma şırası doldurdu. "Gülümsemeni sevdim," dedi usulca bardağı ona uzatarak. |

Jack'in parmakları güneşin ısıttığı bardağı Tess'in parmaklarının)!! hemen üstünden kavradı. Tenleri birbirine sürtündü ve sonra Jack "i bardağı onun elinden alıp bir yudum içti. "Teşekkürler." 1

Tess ona baktı. Bir an için onu elma şırasını yudumladığı şu ™ anki haliyle değil de yüzünde kayıtsız bir tebessümle ona baktığı on saniye önceki haliyle gördü.

Tess ona doğru eğilir gibi oldu. Ne yaptığını fark ettiğinde dondu. Kalbi göğüs kafesinden fırlayacakmış gibi atıp nefes alıp verişi hızlandı. Onu yine öpmek üzereydi.

Kendine çekidüzen verip geri çekildi. Titrek bir kahkaha dudaklarının arasından döküldü.

"Ne oldu?" diye sordu Jack ama sesi boğuktu ve Tess o beklenmedik, aniden ortaya çıkan arzu dalgasını onun da hissettiğini anladı.

"Seni öpüyordum neredeyse," diye yanıtladı Tess.

Jack irkildi ve yutkunmaya çalıştı. "Öyle mi?"

"Ama fikrimi değiştirdim." Tess aralarındaki küçücük mesafeyi kapattı. Kafasını kaldırdı ve ona meydan okuyan bir bakış attı. "Bir dahaki öpüşmemizde bunu başlatan sen olacaksın Jack."

Jack ona bakarken nefesinin hızlandığını hissetti. Dili dışarı çıktı ve gergin bir halde dudaklarını ıslattı. Tess ıslaklığın bıraktığı ışıltıyı izlerken içini burkan bir duygu hissetti.

Ardından geriye doğru sendeleyip neşeyle gülümseyen Tess, "Şey, ben artık işime devam etsem iyi olacak," dedi.

"Evet. Hoşça kal." Jack nefesini tutup uzunca bir süre ona baktı, sonra dönüp uzaklaştı.

Tess onun gidişini izlerken yüzünde aptalca, saçma sapan bir tebessüm vardı. Ona âşık olmaya başladığını ilk hissettiğinde içinde derin bir ümit belirdi. Bir an için o noktaya çok yaklaşmışlardı. Gerçekten yaklaşmışlardı.

Daha fazla yakınlaşmalarıysa an meselesiydi.

Tess beşiği tam pencerenin altındaki yerine yerleştiriyordu ki Sa-vannah ve Katie nin avluya girdiğini duydu. Yeni emzirip uyuttuğu bebeğinin yanağına bir öpücük kondurup verandaya koştu.

"Merhaba kızlar!" diye seslendi.

Kızların ikisi de aynı anda gülümseyerek, "Merhaba anne," dediler.

Onların o içten tebessümü Tess'in içini gurur ve sevgiyle doldurdu. "Bizim için bir proje düşündüm. Şurada eski birkaç çarşaf var. En azından eski görünüyorlar. Kafa ve kollar için delikler açtım."

Savannah'nın tebessümü kayboldu. "Ne yaptın? Ama..."

"Hadi," dedi Tess gülerek, "geçirin üzerinize. Boyayacağız."

Savannah'nın tebessümü geri geldi. Beslenme çantasını ve kitaplarını en alt basamağın yakınlarında bir yere bırakıp Tess'in yanına koştu. Katie de hemen arkasından onu takip ediyordu.

"Evet," dedi Tess. "Şu şekilde kafanıza geçirin." Göstermek için bir tanesini kendi üzerine geçirdi.

Kızlar da diğer çarşafları üzerlerine geçirip Tess'in peşind' boya, fırça ve düzgünce serilmiş yatak odası perdelerinin oldu" meşe ağacına gittiler. J

"Hadi bakalım kızlar. Başlayın."

Savannah ona kafası karışmış gibi bir bakış attı. "Bunlar biziıj perdeler."

"Bunlar sizin yatak odanızın perdeleri," diye düzeltti Tess. "Ama sizce de biraz... soluk görünmüyorlar mı?"

Kızlar aynı anda önce perdelere, sonra tekrar Tess e baktılar. İkisi de bir şey söylemedi.

"Neyse, bence öyleler," dedi Tess. "Bence hiçbir çocuk iç karartıcı bir odada büyümemeli. Hadi onları biraz canlandıralım."

"Perdelerimizi boyamamızı mı istiyorsun?" diye sordu Savannah.

Tess sırıttı. "Harika bir fikir değil mi?" Eğilip iki boya fırçası aldı. "Hadi alın."

Savannah fırçaya iki başlı yılanmış gibi baktı. "Ben gerçekten hiç..."

"Boya," dedi Tess sertçe.

Savannah yemyeşil çimlere diz çöktü ve temkinli bir şekilde fırçasını kırmızı boyaya daldırdı.

Sonra damlatmamaya özen göstererek alt kenarına kırmızı bir sınır çizdi.

Tess yaratıcı bir kıvılcım çıkmasını bekledi ama hiçbir şey olmadı. Savannah beyin cerrahlarına özgü bir konsantrasyonla çarşafın kenarına odaklanmıştı.

Tess onun yanına çöktü. "Savannah tatlım, sen sınırları çok mu seviyorsun?"

Savannah boya fırçasını kaldırdı. Uzun bir sessizlik olduktan sonra, "Hayır," dedi.

"Ne seviyorsun peki?"

Savannah omuz silkti. "Hiç düşünmedim."

"Şimdi düşün. Neleri seversin?"

"Ben... yıldızları severim."

"Tamam."

"Tamam ne?"

"Tamam. Yıldız resmi yap."

Savannah tekrar perdeye döndü. Fırçasını kırmızı boyaya daldırdı ve kumaşa iyice yaklaşıp ilk yıldızını yaptı.

Tess omzunun üzerinden baktı. Katie perdeden mümkün olduğunca uzak dururken Savannah'nın yıldızını da görüş alanından çıkarmamaya çalıştı. Minik ellerini iki yanında yumruk gibi sıktı.

Tess ayağa kalktı ve ona doğru yürüdü. Katie kaskatı kesilmiş halde perdeye bakıyordu.

Tess kızın yüzüne düşen saç tutamını nazikçe geriye attı. "Yeni bir şey denemek biraz ürkütücü, değil mi?"

Katie aniden ona döndü. Derin bir korku yanaklarının rengini soldurmuştu. "Ben... Ben böyle şeyler yapamıyorum. Telaşlanıyorum."

Tess'in yüreği burkuldu. Bir sonraki kelimelerini boğazındaki yumruyu geçirmek için zorladı. "Yapabilirsin. Tek yapman gereken..."

"Yapamam." Katie özlemle boyaya baktı. Sesi boğuk bir fısıltıya dönüştü. "Keşke yapabilseydim..."

Tess kısa otların arasına diz çöküp Katie'yi omuzlarından kavradı ve yüz yüze bakana kadar onu nazikçe çevirdi. "Konuşmamızı hatırlıyor musun?"

Katie başını sallayıp alt dudağını ısırdı.

"Tamam. Şimdi adım adım ilerleyelim. En çok zorlandığın nokta nedir?"

Gözyaşları Katie'nin gözlerini büyüteç gibi kocaman yaptı. Onları bastırmak için çabaladı. "Güzel yazamıyorum. Harfler birbirine geçiyor."

"Resim yapmak için yazmana gerek yok ki."

"Öyle mi?"

Tess cesaret verircesine gülümsedi. "Ablan penceresine yıldızlar yapıyor. Sen de kendininkine yağmur damlası yapmak ister misin?"

Katie hevesle başını salladı.

Tess sarı boya kutusuna uzanıp Katie'ye verdi. "Fırçanı batır."

Katie fırçayı titreyen parmaklarının arasında tuttu. Odaklanarak kaşlarını çattı ve kılları kutuya daldırıp temkinli biçimde fırçayı geri çekti. Sarı boya, fırçanın siyah ucuna tutundu.

"Şimdi?"

Tess kafasını perdeye çevirdi. "Fırçayı salla." Katie'nin ağzı açık kaldı. "Yani boyayı perdenin üstüne mi akıtayım?"

"Aynen onu diyorum."

Katie'nin gözleri bozuk para gibi açıldı. "Ama her taraf batar." Tess sırıttı. "Evet."

"Babam ortalığı batırmamızdan hoşlanmaz." "Baban buralarda mı şu an?"

Katie'nin gergin bakışları avluyu taradı. "Ha... hayır." "Hadi," dedi Tess gülümseyerek. "Hadi dağıt boyayı." Katie derin bir nefes alıp perdeye yaklaştı. Gözlerini kapatıp bileğini yere doğru salladı. Parlak sarı boyalar her yere saçılıp perdeyi, ağacı, çimleri benek benek lekeledi.

"Aah!" Savannah geriye doğru tökezlerken sarı bir damla da onun yıldızının üstüne düştü.

Katie'nin gözleri ardına kadar açıldı. Ortalığı ne hale getirdiğini gördüğünde utancından alt dudağı titremeye başladı. "Özür dilerim Vannah. Ben yalnızca..."

Savannah gülümseyerek kardeşinin özür dilemesini engelledi. "Çok güzel oldu Katie. Samanyolu gibi."

"Öyle mi?" Katie sarı beneklerle dolu perdeye baktı. Ağır, temkinli bir tebessüm o minik, sarkık dudaklarına yerleşti. "Yağmura benziyor anne. Gerçekten benziyor!"

Tess'in yüreği öyle güçlü bir gurur ve sevgi duygusuyla doldu ki bir an dizlerinin tutmadığını hissetti. Bu kızlarla gururlandığı kadar da kimseyle gururlanmamıştı bugüne kadar. Başını salladı. "Kesinlikle öyle tatlım."

işleri bittiğinde güneş kurşun rengi denizin içine gömülmüştü. Katie'nin perdesi sarı benekler ve kırmızı el izlerinin bir karışımı

olmuştu. Savannah'nın eseri ise yüzlerce minik sarı nokta, yarımay ve kocaman, parlak kırmızı yıldızlardan oluşuyordu.

"Bu da sonuncusu! Katie bileğini perdeye doğru savururken bir yandan da kıkırdıyordu.

İşte tam o muhteşem anda Jack köşeyi dönüp avluya girdi. Sarı boya havalanıp Jack'in suratına ve gömleğine sıçradı.

Jack olduğu yerde kaldı.

Bir an herkes şaşkına döndü, sonra Tess kahkahalara boğuldu.

"Sence komik mi?" dedi Jack inanamayarak. Ve çok büyük bir boya lekesini gözünden sildi. Boya elmacık kemiklerine savaş boyası gibi bulaşmıştı. Öfke zalim bir çizgi gibi dudaklarına yapıştı.

Tess kızların yanından son hız geçip Jack'in kolunu tuttu. Uçuk sarıya bulanmış parmakları, kocasının kolunu uyarır gibi sıkıca sardı. "Jack Rafferty, şimdi bu çocuklara bağıracak olursan yemin ederim..."

"Ne yaparsın?"

"Midenin tam ortasına yumruğu yersin."

Jack'in gözleri şaşkınlıktan kocaman açıldı. Sonra Tess'in hayatta beklemeyeceği bir şey yaptı: Güldü. Tess'in tüm vücuduna sıcaklık yayan gür, kalın bir sesti bu.

Jack'in kolunu sıkı sıkı kavrayan eli gevşeyip bir arkadaşın dokunuşuna dönüştü. "Ne yaptığımızı görmek ister misin?"

Jack başıyla onayladı. Birlikte kızların yanına gidip çimlerin üstüne diz çöktüler. Elini Jack'in kolundan çekmek Tess'in aklına bile gelmedi.

Jack uzanıp kurumaya yüz tutan kırmızı yıldıza dokundu.

Savannah kocaman, hevesli gözlerle ona baktı. Elleri kucağında, solgun ve gergin bir top gibi bükülmüştü. "Beğendin mi?"

Jack büyük kızına döndü. "Muhteşem."

Savannah'nın gözleri ışıldadı. "Te... Teşekkürler babacığım."

"Peki ya benimki babacığım?" diye mırıldandı Katie.

Jack onun resmini de ciddiyetle inceleyip kızına içtenlikle gülümsedi. "Harika."

Katie de babasına dünyanın en değerli hediyesini almış gibi': baktı.

Jack ayağa kalktı. "Şimdi bu dağınıklığı toplayın bakalım." Tess de onun yanında ayağa kalktı. Başparmaklarının üstünde ¦ yükselip boyaya bulanmış lülesini gözlerinden çekti. Bakışları bir-t leşti ve öylece kaldı. Tess'in kalbi âdeta kanat çırparken nefes alıpl verişi hızlandı. Öpüşmelerini, dudaklarının ve dillerinin kelebek yumuşaklığındaki dokunuşunu hatırladı.

Jack onu bileğinden kavradı. Yüzündeki tebessüm silinmişti. Son derece umutsuz bir ifade gözlerinde belirdi. "Bana ne yaptığının farkında mısın?"

Kelimeler öyle sessiz ve umutsuzca söylenmişti ki Tess yumruk yemiş gibi hissetti kendini.

Bu kadın sana ne yaptı, diye haykırmak istedi yine Tess.

Sonra bileğini kavrayan parmaklar gevşedi ve Jack de gitti.

Jack kanepeye uzanmış, yün bir battaniye sıkı sıkı çenesine çekilmişti. İyi bir uyku çekmeydi yıllar olmuştu. O kâbustan o kadar korkuyordu ki fiziksel olarak mümkün olduğunca uyanık kalmak istiyordu. Bu gece farklıydı. Bu gece uykuyu özlüyordu ama zihni çalışmaktan vazgeçmiyordu. Saatlerce gözünü kırpmadan öylece uzanmıştı.

Jack huzursuzca bir o yana bir diğerine döndü. Yıllardır ilk kez o lanet olası kanepe hiç rahat değildi. Ve Jack bunun doğrudan kanepeyle ilgili olmadığını biliyordu.

Asıl rahatsız olan Jack'ti.

Yatağında, karısının yanında olmak istiyordu.

"Seni neredeyse öpüyordum Jack?

Jack homurdanıp bir yana döndü. Pencere odanın karanlığında solgun ışığını yayıyordu, yüzeyi şerit gibi incecik ayın solgun ışığıyla lekelenmişti.

"Değişmiş olamaz," diye fısıldadı yüksek sesle, kendi sesinin tonundan teselli bulmaya çalışarak.

Yeni bir karın oldu belki de.

Jack doktorun sözlerini yeniden hatırladı ve bu kez sözlerin daha önce var olmayan bir kesinlik de barındırdığını hissetti. Karısı gerçekten de değişiyordu belki.

Peki ya Jack? Jack karısından uzunca bir süre kuşku duymuş, onun öfkesinin ve manipülasyonlarının gölgesinde uzun yıllar yaşamıştı. Şimdi zırhından soyunup ona yeniden güvenmeyi nasıl başarabilirdi? Öfkesinden ve alaycı tavrından sıyrılırsa ona karşı savunmasız kalacaktı yine.

Peki ya bütün bunlar yalansa? Ya da geçiciyse? Bütün bunlar ölümcül bir tuzaksa o ve çocuklar kendilerini olacaklardan nasıl koruyabilecekti? Şimdi aile olup yarın, öbür gün ya da gelecek hafta karısı yine değişip o soğuk, ürkütücü gülüşünü takınarak onlara her şeyin bir oyun olduğunu söylerse...

Jack ürperip battaniyeyi vücuduna daha sıkı sardı.

Hayatı boyunca kafası hiç bu kadar karışmamıştı.

Pazar sabahı Tess erkenden neşeyle uyandı. Caleb'ın omzunu sıvazlayıp omzunda yatan o minik suratına anaç sözler mırıldandı.

"Ne düşünüyorsun bakalım koca adam? Yulaf ezmesi, yumurta ve jambon yeterli mi sence?"

Caleb'ın yumuşak mırıltıları onun da olumlu bir şeyler düşündüğüne işaretti.

Tess onun yumuşak yanağına bir öpücük kondurdu. "Ben de öyle düşündüm." Sıcak ocağa yaklaşıp büyük dökme demir tencereye baktı ve kaşlarını çattı. Yulaf ezmesi pek iyi görünmüyordu. Neyse ki yumurta ve jambon umut vaat ediyordu.

Tess oturma odasına baktığında Jack'in kanepede hâlâ derin uykuda olduğunu gördü. Ona baktığında dudaklarında hafif, özlem dolu bir tebessüm belirdi.

Çok yorgun olmalıydı. Dün gece Tess yatak odasının kapısını kapattıktan uzun süre sonrasında da Jack'in bir şeyler mırıldanıp

odanın içinde gezindiğini duymuştu. O düşünceyle gülümsedi. Onun da öpüşmelerini düşündüğünü ümit etti.

Tess ses çıkarmamaya özen gösterip sofrayı kurdu. Masa örtüsü, gümüş takımlar ve tabaklar yerli yerindeydi ve tam çiçekleri düzenliyordu ki Savannah ve Katie parmak uçlarında içeriye girdi. "Günaydın anne," diye mırıldandılar aynı anda. Savannah oturma odasını işaret etti. "Babam uyuyor."

Tess gülümsedi. "Biliyorum. Biraz ilginç, değil mi?"

iki kız aynı anda başını salladı.

Tess şömine rafının üstündeki saate baktı. "Ne yazık ki onu uyandırmak zorundayız yoksa kiliseye geç kalacağız."

Savannah'nın gözleri yuvalarından fırlayacaktı neredeyse. Ağzı da beş karış açık kalmıştı.

Tess, Rafferty'lerin kiliseye giden ailelerden olmadığını o an anladı. Savannah nın yıldırım çarpmışa benzer ifadesi bunu gösteriyordu.

Tess tüm yüzüne yayılan bir gülücük verdi. Değişim bir aile için iyi bir şeydi, özellikle de bu aile için. "Bir sorun mu var Savannah?"

"Babam kiliseye gitmez ki," dedi. "Tanrı onun için safsatadan başka bir şey değilmiş."

"Safsata değil de saflık demek istemiştir. Saf, göksel bir şey anlamında."

Savannah ona şüpheli bir bakış attı. "Hiç sanmıyorum."

"Pekâlâ, bugünkü planımızı ona bir an önce söyleyeyim o halde. Sen kahvaltıyı servis eder misin?"

Kızlar ona aklını kaçırmış gibi bir ifadeyle baktı ama bir şey söylemediler. Tess gülümsemesini bastırıp oturma odasının yolunu tuttu.

Kızların yanından geçerken biri kolunu çekiştirdi. Tess duraksayıp arkasına baktı.

Savannah kollarını uzattı. "Caleb'ı bana vermek ister misin? Sesler yükselebilir," derken yanaklarının rengi solmuştu.

Katie ciddiyetle başını salladı. "Hem de çok yükselebilir."

Bu kez Tess gülümsemeye çalıştı. Bebeği Savannah ya uzatıp essizce kanepeye doğru yürüdü. Kanepenin sert köşesine oturup Tıck'in profiline baktı. Uykusunda bile yorgun ve gergin görünüyordu. Çenesini kaplayan kirli sakalı teninin solgunluğuyla tam bir tezat oluştururcasına gür ve siyahtı. Gri-mavi gölgeler yanaklarını sararken gözlerinin çevresindeki etin rengini soldurmuştu. Yıllardır adamakıllı uyku uyumamış bir adama benziyordu.

Ve şimdi Tess onu uyandıracaktı. Tess, içini dolduran pişmanlıkla planını yeniden değerlendirme ihtiyacı duydu.

Kiliseye önümüzdeki hafta gidebilirlerdi. Belki...

Caleb aniden kulak tırmalayıcı bir sesle ağlamaya başladı. Tess nefesini tutup kızlara dönerken parmağını dudaklarına bastırdı.

Jack bağırarak doğruldu. Dizlerini kaldırdı ve Tess'in sırtına çarptı. Tess kanepeden kayıp yere düştü.

O yerden yukarı bakarken Jack de ona baktı. Kafa karışıklığıyla lu geçen sessiz bir anın ardından Tess kahkahalara boğuldu, kasındaki kızlar kıkırdadı. Caleb ürpererek şaşkın bir nefes aldı ve ağlamayı kesti.

Jack'in gözlerindeki vahşi, dehşet dolu bakış kayboldu. Rahatlayıp o kaskatı oturma pozisyonundan çıktı ve Tess e baktı. "Üzgünüm."

Tess gülümsedi. "Henüz değilsin ama birazdan olacaksın."

Ne demek istiyorsun?"

"Kahvaltı hazırladım."

Jack homurdandı. "Hayır, teşekkürler. Ben masanın bacağını kemirmeyi tercih ederim."

"Daha yakınında deri var, istersen ayakkabılarınla başla."

Jack'in dudakları tebessümünü bastırmaya çalışırcasına titredi. Üzerindeki ince yün örtüyü bir kenara itip bacaklarını sarkıttı ve ayağa kalkıp kollarını kafasından yukarıya doğru gerdi. Kırmızı, uzun içliği göğsünde gerildi.

Tess onun yanında ayağa kalktı. "Giyinsen iyi edersin. Kiliseye geç kalacağız."

Jack gerinmesinin tam ortasında donakaldı ve ona baktı. "\ kiliseye gitmiyorum."

Tess sırıttı. "Evet, gidiyorsun."

"Hayır, gitmiyorum."

Tess, Jack'in yanına gidip gömleğinin sıcak tutan pamuklu kumaşına dokundu. Jack'in teninin sıcaklığı o ince kumaştan yayılm Tess'in parmak uçlarını ısıttı. Tess başını çevirip onun uykudan şişmiş gözlerine baktı. İnce, beyaz çizgiler Jack'in kıpkırmızı J| naklarında zikzak çiziyordu âdeta. "Lütfen?" H

Jack güçlükle yutkundu. Tess parmaklarının altında onun kolunun gerildiğini hissetti. "Tamam." O kelime Jack'in dudaklarından sessiz bir iç geçiriş gibi döküldü.

Tess ona içten bir tebessüm verdi. "Pişman olmayacaksın." Jack homurdandı. "Yanılıyorsun. Şimdiden oldum bile."

Atlar yavaşça hareket ediyor, toynakları sert zeminde pat pat sesler çıkartarak ağır ağır ilerliyordu. Tepede kuşlar neşeyle kanat çırpıyor, bir alçalıp bir havalanıyorlardı. Okul zilinin zonklayan tınlaması havayı doldurdu.

Çitlere vardıklarında Jack dizginleri çekip atları durdurdu. Stetson şapkasını alnına kadar indirip arabadan indi ve atları çitlerin en üst parmaklıklarına bağladı.

Savannah ve Katie hemen inip beklediler. Tess kızların baştaki heyecanının uçup yerini soğukkanlı bir sessizliğe bıraktığını görünce hüzünlendi.

Tam uzanıp Caleb'ı alıyordu ki Jack'in sesi onu olduğu yerde durdurdu.

"Bana şu elma şırasını verir misin Lissa?" diye sordu.

Tess omzunun üzerinden ona bakarken kaşları sessiz bir soru sorarcasına yukarı kalktı. Jack'in açıklama yapmasını sabırla bekledi.

"Ben... burada beklerken biraz elma şırası içerim diye düşündüm," dedi ve gömleği aniden boynunu fazla sıkmış gibi yakasını Çekiştirdi.

"Neyi bekleyeceksin ki?"

"Kilisede işinizin bitmesini."

"Ah, demek öyle." Tess, Jack'in yardımını istemeden Caleb'ı kollarına alıp arabadan indi.

Jack gülümsedi. "Beni anlayacağını biliyordum. Ben gitmeL istemiyorum..."

"Lanet olsun. Tabii ki gitmek istemezsin." Tess kararlı bir tebessümle onun sözünü böldü. Ardından gelen sersemletici sessizlikte kızlara döndü. "İçeri girin siz. Babanızla konuşmak istiyorum." Savannah korumacı bir tavırla babasının yanına gitti. "Ama. ," "Merak etme, ona zarar vermeyeceğim. Hadi şimdi gidin bakalım."

"Ama..."

"Hemen," diye tekrar etti Tess sertçe.

Kızlar el ele tutuştu. Okulun bahçesini hızlı adımlarla birlikte geçip eski basamaklardan çıktılar ve arkalarına bile bakmadan eğreti kiliseye girdiler.

Gerçek bir kavganın öncesini gördüklerinde kesinlikle tanıyorlar, diye düşünen Tess gülümseyerek Caleb'ın sepetini bıraktı ve Jack'e yanaşıp tam önünde durdu.

Jack geri adım attı ama çitlerin yanındaki bir noktada sıkıştı. Huzursuz, temkinli bakışlarla gözlerini kıstı. "Şimdi ne istiyorsun?" "Benimle kiliseye girip dua etmeni." Jack ona sert, alaycı bir ifadeyle güldü. "Ne için?" Tess'in içini yürek dağlayan bir hüzün kapladı. Annesinin ölümünden sonraki o uzun, boş, sessiz gecelerde bile Tess kaderini böyle sorgulamamıştı. Ruhunun derinliklerinde hissediyordu bunu ve ruhu hiçbir yere demir atmayan bu adama karşı inanılmaz bir acıma duygusuyla dolmuştu. "Başlangıç olarak acınası ve zavallı bir şekilde böğürmek yerine içten bir kahkaha atmaya ne dersin? Jack elini saçında gezdirip bakışlarını kaçırdı. "Ah, Tanrım. Lissa..."

"Bana güvenecek misin?"

Jack başını iki yana sallamak üzereyken durdu. Onun bu tereddüdünü gördüğünde Tess'in içi umutla doldu.

Jack ona döndüğünde gözlerinde Tess'in yüreğini dağlayan iÇ kapatıcı bir umutsuzluk vardı. "Benden ne istiyorsun?"

Tess başparmaklarının üstünde yükselip elini onun yanağına türdü. "Bu kadar yalnız olmana gerek yok. Tanrı..." g° «Hah!"

Tess elini onun yanağından kalbine götürüp avucunun altında küt küt attığını hisseti. "Tanrının adını dilinden düşürmüyorsun îack Rafferty. İnandığını, en azından bir zamanlar inandığını biliyorum."

Jack gömleğinin soluk mavi kumaşını koruyucu bir tavırla tutan onun o küçük, beyaz eline baktı. Jack bakışlarını yavaşça kaldırıp Tess'in gözlerine baktı. Tanrıyı önemsemediğini gösteren hafif, alaycı bir yanıt bulmaya çalıştı ama boğazı inanılmaz kurumuştu ve duygu yüklüydü. Haklıydı. Bir zamanlar, yani çok uzun zaman önce Tanrıya inanıyordu. Kendine de.

"Her şeyi içine atamazsın Jack," dedi Tess usulca. "Tanrı sana yardım edecektir. Ben de yardım edeceğim."

Tanrı yardımcım olsun, diye düşündü Jack dalgın dalgın. Çünkü karısına inanmayı gerçekten istiyordu. Ruhunda bir yara gibiydi bu. Yine de hâlâ konuşamıyordu. Tess'in sıcak, sevgi dolu kahverengi gözlerine bakıp öylece başını salladı.

Karısı ona bıçak darbesi etkisi yaratan bir tebessüm verdi. Bir an Jack'in bacakları tutmadı.

"Hadi, gidelim," dedi.

"Tamam," diye yanıtladı Jack. Sesi bir hayli boğuk çıkmıştı.

Karısının o neşeli gülüşünü görünce Jack rahatlamaya başladığını hissetti. Yavaş, temkinli bir gülücük dudaklarında belirdi.

"Vay canına Jack Rafferty, gülümsüyorsun sanırım."

Jack alt dudağını sertçe ısırıp gülüşünü bastırdı. "Hadi Lissa, 5U işi bitirelim artık."

Jack sepete doğru yürüyüp onu yerden aldı ve içinde sessizce uyuyan bebeğe bakmamaya çalıştı. Sonra birlikte okul binasına d°ğnı yürüdüler.

Savannah kapının açıldığını duydu ve iyice sindi. Babasının geçen Dört Temmuz kutlamalarındaki çılgın hali yüzünden kasabalılar artık ona güvenini yitirmişti. Annesi ve babası açık kapıdan içeri girdiğinde bütün gözler onlara çevrildi.

Birbirlerine çok yakın duruyordu, bu zamana dek hiç görmediği kadar yakınlardı. Cemaat onları incelerken herkes babasına şüpheyle baktı. Gün ışığı onları çepeçevre sarmış, altın sarısı ve güzel bir görüntüye bürünmelerini sağlamıştı.

İkisi de onlara bakanları fark etmemiş gibi bir an olsun tepki vermediler. Sonra annesi inanılmaz bir şey yaparak babasının elini tuttu.

Babası o temasla irkildi ama geri çekilmedi. Onun yerine gözlerini annesine dikti. Gözleri merakla açılmıştı. Annesi de ona gülümsedi.

Sınıfın ön tarafında rahip eğreti kürsüsüne sertçe vurdu. "Hoş geldiniz inananlar," dedi burnundan konuşarak. "Bugünkü vaazımız bağışlamak üzerine olacak."

Kasabalılar dikkatlerini yeniden rahibe verdiler.

Rahip bağışlamanın erdemleri üzerine tutkulu bir konuşma yapmaya başladı ama Savannah onun sözlerine odaklanamıyordu.,! Annesinin babasının elini tutmasını düşünüyordu yalnızca. Dü- â şündükçe içini sıcak, içten bir his doldurdu. Annesine dair tüm kuşkulan yavaş yavaş yok oldu. Annesi değişebilirse diğer her şey mümkün olabilirdi.

Gerçek, sevgi dolu bir aile bile olabilirlerdi. Gülümseyerek gözlerini kapattı ve dua etti.

Jack kucağında açık duran İncil'e baktı. O küçük, sarı yapraklar pantolonunun kaba kahverengi yün kumaşının üstünde eski ve pis görünmeliydi ama her nasılsa hiç öyle durmuyordu. Hatta tam tersiydi. Kenarları kıvrılıp yıpranmış sayfalara bakarken düşüncelerine küçük bir umut kıvılcımı karıştı ve ardında ışıltılı bir vaat bıraktı.

Jack gözlerini kapatıp sıktı. Yıllarca ona yardım ve rehberlik etmesi için Tanrıya dua etmişti ama bunca zaman boyunca bir kez olsun inanmamıştı. Sözleri duygu, ümit ya da güvenden yoksun, anlamsız bir kabuk gibiydi. Pes etmiş bir adamın belli belirsiz, şekilsiz özlemiydi bu.

Şimdi onunla bağ kurmak için boş sözlerden ve taleplerden fazlası gerekir mi diye düşündü. Belki insanlar gibi Tanrı da çaresiz, çabuk unutulan dualardan çok daha fazlasını istiyordu. Belki de aradaki farkı yaratan inanç, dürüst bir inançtı.

Çalışmaktan nasır tutmuş ellerini kaldırıp parmaklarını sıkıca birleştirdi. Kenetlenmiş ellerini açık İncil'in üzerine koyup başını eğdi.

Ama duayı söyleyemiyordu. İstediği çok şey vardı, düzeltilmesi gereken bir sürü hata, bağışlanması gereken günahlar vardı. Bütün bunların büyüklüğü Jake'in zaten güçsüz olan ümitlerini emip onu tüketiyor, korkutuyordu.

Jack'in nefesi hızlandı. Çaresizlik içini kemirip düşüncelerini sık sık zihnini bulandıran bir karanlığa bürüdü. Onun gibi korkak, deli bir adamın bağışlanmayı dilemeye, ihtiyacım var demeye hakkı yoktu.

Başta pek bir şey hissetmedi ama sonra soğuk parmaklarından içeri süzülen sıcaklığın farkına vardı. Sonra nazik olmakla birlikte güçlü bir baskıyı fark etti.

Gözlerini açtığında karısının o pamuk gibi elinin kendi elini sıkıca sardığını, ona dokunup onu koruduğunu gördü. Hiçbir şey söylemeden, ona tekrar bakmadan orada olduğunu söylüyordu. Yanında olduğunu...

Jack'in daha önce hiç hissetmediği bir sakinlik vücudunu sarıp onu sıcak kozasının içine hapsetti. Kaybolan korkunun yerini karısının değiştiğine dair sessiz, güçlü bir inanç aldı. Gerçekti bu ve Jack ona inanmaya hazırdı.

Her şeyin bir başlangıcı vardır, diye düşündü aniden. Her zaman.

i

Jack gözlerini tekrar kapattı. Bu kez kafasını karıştıran bir şey, korku, çaresizlik ya da umutsuzluk dolu bir engel yoktu. Yeniden başlayan bir adamın tüm içtenliğiyle yürekten hissettiği arzusu vardı. Tanrıya ve karısına yeniden inanmaya hazır bir adamdı o. Jack ne zamandır orada başı eğik, gözleri kapalı, elleri dua eder vaziyette birbirine bitişmiş bir halde Tanrı'dan yardım dilediğini hatırlamıyordu. Zaman gittikçe daralıp önemsiz bir hal aldı. Ona saatler geçmiş gibi gelmişti. "Jack?"

Lissa'nın alçak sesi onu transa benzer ruh halinden uyandırdı. Kafasını kaldırıp gözlerini açtı. Beklenmedik bir ışık gözlerini kırpıştırmasına sebep oldu.

Lissa'nın elinin kendi elinin arasından kaydığını fark etti. O an içinde şiddetli bir kayıp duygusu hissetti. "Ayin bitti," dedi Lissa ayağa kalkarken. Korumak için çok çabaladığı soğukkanlılığı kaybolurken Jack ihanete uğramış, her zamankinden de büyük bir yalnızlığa düşmüş hissetti kendini. O küçücük ümit dalgasını yeniden bulmaya, kendini inandırmaya çalıştı.

Sonunda buldu, derine gömülmüştü ama hâlâ el değmemiş haldeydi. Rahatlıkla iç geçirdi. İşe yaramaz bir zihnin ürettiği anlamsız düşünceler değildi onlar. Jack ilk kez içinde değerli bir şey buldu. Şimdi tek yapması gereken bulduğu ümit parçasına tutunmaktı. Onu besleyecekti. Kolay olmayacaktı, şüphesiz başarısız da olacaktı ama ilk kez denemek istiyordu, hem de çok.

Lissa onun yanına gelip koluna dokundu. Jack onun kokusunu alıyordu, kır çiçekleri ve umut kokuyordu karısı. Dönüp onun o kocaman, istekli gözlerine baktı ve hapishaneden yeni çıkmış bir adam gibi hissetti kendini. Sonra gülümsedi. "Teşekkürler."

"Ben bir şey yapmadım Jack," dedi karısı alçak sesle. "Sen yaptın."

Saader sonra Jack parmaklarını salıncağın kalın, pürüzlü ipine doladı ve ayaklarını tahta oturağa yerleştirdi. Tahta gıcırdayıp homurdandı. Gecenin karanlığı çökerken eve baktı. Açık pencereden soluk bir ışık süzülüyor, kızarmış etin kokusunu beraberinde taşıyordu.

Eve dönmüştü. Sonunda, yıllar süren arayışın, boşluğun ve kuşkunun ardından nihayet eve dönmüş gibi hissediyordu kendini.

Yüzünde bir tebessüm belirdi. Bugün kilisede Lissa'ya inanmak için kendine izin vermişti. O an yıllardır biriken ve gizlenen duygular kalbinin yüzeyine çıkmıştı ve karısına yeniden âşık olmuştu.

Jack korkuyordu, hem de çok korkuyordu ama aynı zamanda da heyecanlıydı. Yepyeni bir hayatın kenarına tünemiş gibi hissediyordu kendini. Tek yapması gereken ileriye doğru bir adım atmaktı.

Salıncağı bırakıp avlunun içinde aylak aylak gezinmeye başladı. Aşağılardan denizin yankılanan sesi ve aç martıların beklenmedik çığlığı geliyordu. Ay incecik, mor renkli buludarın arkasından ışıldadı.

Basamaklardan çıkıp mutfağın kapısını açtı. Bifteğin, pişmiş havucun, tarçının ve hamurun o tatlı kokusu karşıladı onu. Kimse geldiğini fark etmişe benzemiyordu. Kapıyı arkasından yavaşça kapatıp etrafına bakındı.

Katie ona sırtı dönük bir halde oturmuş, minik vücudu mutfak masasına doğru eğilmişti. Tedirgin bir sesle harfleri söylüyordu. Savannah yanı başına oturmuş, harflerin resimlerini havaya çiziyordu. Caleb ise beşiğinde neşeyle kendi kendine konuşuyordu.

Fırındaki bir şeyi kontrol etmekle meşgul olan Lissa arada bir Katie'yi düzeltiyordu. "Hayır tatlım, o kelime ç-o-k. Koç değil, çok. Parmağını her harfin altına koy ve aradaki farkı görmeye çalış."

Lissa doğruldu. Fırının kapağı sertçe kapandı. "Evet, yemek neredeyse hazır sayılır. Şimdi tek eksiğimiz babanız." Döndüğü anda Jack'in kapıda durduğunu gördü. Gülümseyerek ellerini önlüğüne sildi ve ona doğru yürüdü. "Ve işte o da geldi."

Savannah aniden başını kaldırdı. "Babacığım!"

Katie ayağa fırladı. Ayağı sandalyeye takıldı ve küt diye yere devrilmesine sebep oldu. Okuduğu kitap masanın üstünden kayıp yere düştü.

Lissa etrafındaki karmaşanın farkında değilmiş gibi onun tam önünde durdu. Dalgalı, terden ıslanmış saç lülesini kulağının arkasına sıkıştırıp ona gülümsedi. "Yemekten önce ellerini yıkasan iyi olur." Sesinin yumuşaklığı Jack'in başa çıkabileceğinin de ötesindeydi. Onu kollarına almak ve bir daha hiç bırakmamak için içinde inanılmaz, dehşet verici bir his uyandı. "Jack?"

Jack boğazını temizledi. "Affedersin. Hemen dönerim." Jack yatak odasına koşup kapıyı arkasından kapattı. Terli ve lekeli kıyafetlerini değiştirmesi beş dakika sürdü, küt küt atan kalbini sakinleştirmek içinse bir beş dakika daha gerekti. Sabırsızca ileri geri yürüdü, sonra yatağın kenarına tünedi.

Duygularını kontrol etmeliydi. Bu işler yavaş yavaş oluyordu, adım adım. Tanrı biliyordu ki kendini bir daha küçük düşürmeye hiç niyeti yoktu. "Jack?"

Lissa'nın sesi onun karmakarışık düşüncelerini böldü. Odun gibi kımıldamadan oturup kapıya baktı. Lissa köşeden ona baktı. "Yemek hazır."

Yemek. Gerçek bir aile gibi hep birlikte oturup el ele tutuşmak, usulca konuşmak... O görüntü Jack'in içini özlemle doldurup midesini bulandırdı. Sonra aniden korkmaya başladı. Karısına inanması başka bir şeydi; ailenin bir arada olması, onlara babalık etmesi başka. Jack bunu yapabilecek kadar güçlü değildi. Çocuklarını hayal kırıklığına uğratmayacak kadar çok seviyordu, hem de çaresizce. Ama eninde sonunda onları hayal kırıklığına uğratacaktı. "Ben aç değilim."

Lissa sarı eteğini hışırdatarak odaya daldı ve Jack'in tam önünde dizlerinin üstüne çöktü. Jack korku dolu bir an karısının ona dokunacağını sandı ama dokunmadı. Karısı parmaklarını birleştirip

başını kaldırdı. "Yemeği tek başıma pişirdim, en azından büyük kısmını. Savannah senin en sevdiğin yemek olduğunu söyledi."

Jack onun derin, kahverengi gözlerine baktı ve kayboldu. "Benim için mi yaptın?"

Karısı başını sallayıp durdu.

Yapma bunu. Yapma... "Tamam."

"Harika!" Lissa ayağa kalktı ve ona elini uzattı. Jack onun soluk parmaklarına, teninin kristal kadar pürüzsüz, ipeksi yumuşaklığına baktı. Uyuşturucu bir soğukluk tenini sararken ürpermesine sebep oldu. Jack titreyerek ayağa kalktı. O eller onu nasıl da alev alev yakmıştı...

Jack güçlükle yutkundu ama bakışlarını kaçıramadı.

"Jack?" Karısı onun dikkatini çekebilmek için parmaklarını

kıpırdattı.

Jack en ufak hareketi tehlikeyle doluymuş gibi uzanıp onun eline dokundu. Parmakları iç içe geçip sıkıca birleşti. Karısının avucunun ıslak sıcaklığı Jack'e başka şeyler, başka yerler hatırlattı.

"Hadi gidelim," dedi kabaca.

Karısı gülümseyip eteğini kaldırdı ve onu yatak odasından çıkardı. Kapıdan koridora birlikte yürüdüler. Karısı neşeyle bir şey anlatıyordu ama ne anlattığı hakkında Jack'in en ufak fikri yoktu. Karısının dokunuşunun o eşsiz sıcaklığı dışında zihnini meşgul eden bir şey yoktu.

Sonra o da gitti.

"Hadi bakalım Jack," dedi karısı sandalyesini çekip.

Jack'in transa benzer hali ıslık sesi gibi net ve belirgindi. Karısının ocağa gidişini izledikten sonra dikkatini özenle kurulmuş sofraya verdi. Beyaz örtülü yüzeyin tam ortasında küçük, çatlak bir fanusun içi fulyalarla ve parlak kırmızı lalelerle doldurulmuştu. Her servis noktasında mavi bir tabak, mavi-beyaz peçete ve yeni parlatılmış gümüş takımlar vardı. Hepsi birlikte kusursuz bir aile sofrası gibi görünüyordu.

Savannah utangaç bir ifadeyle, babasının yanındaki sandalyeyi çekip yanına otururken, "Sofrayı ben kurdum babacığım. Güzel olmamış mı?" dedi.

Jack büyük kızına döndü. Duygularını tümüyle ele veren gözlerle ona bakıyordu kızı.

Onu sevdiği belliydi. Olanlara rağmen.

Lütfen Tanrım, diye dua etti, onu hayal kırıklığına uğratmama izin verme. Bir daha öyle bir şey olmamalı...

Jack güçlükle yutkundu ve başını salladı. "Harika görünüyor."

Savannah'nın gözlerindeki şaşkınlık büyürken yanakları pembe bir renge büründü. "Teşekkürler babacığım."

Lissa büyük servis tabağını yerleştirdi. Küçük bir kızarmış et parçasının etrafı patates kızartması, havuç ve soğanla çevriliydi.

Hepsi birlikte oturduğunda Lissa dört bardağa süt doldurup sürahiyi bıraktı. "Dua edelim mi?" diye sordu elini tabağının iki yanına koyup. Kızlar ellerini hevesle annelerinin ellerinin arasına koydular.

Jack'in elini tutmakta o kadar acele etmediler. İki küçük kafa dikkatle ona doğru döndü.

"Babacığım?" dedi Savannah usulca.

Jack'in yüreği acıyla burkuldu. Kızının gözlerine bakmadan ellerini masaya koydu. O gözlerdeki belirsizliği görmeye içi el vermezdi çünkü.

Babasının elini ilk tutan Savannah oldu. Sıcak, narin parmakları Jack'in avucuna doğru kayıp yerleşti. Pürüzlü, yenmiş tırnaklar Jack'in etine battı. Savannah onun elini sıkarken Jack kızının ona cesaret vermeye çalıştığını sonradan anladı.

Jack çiçeklere bakarken gözlerinin arkasında şiddetli bir acı hissetti. Duygusallıktan ortaya çıkan kocaman, kemik gibi kuru bir yumru aniden boğazına yerleşti. Onları ne kadar çok seviyordu!

"Babacığım? Elini tutmamın sakıncası var mı?" Katie'nin alçak sesi Jack'in düşüncelerini bölüp başını kaldırmasına sebep oldu.

Jack küçük kızına baktı. Kızı ona utangaç, tereddüt dolu bir tebessüm verirken Jack'in içi sevgiyle doldu ve göğsünde kalbini sıkıştıran bir ağrı hissetti. "Ben... Ben çok isterim."

Katie'nin ağzı açık kaldı. "Gerçekten mi?"

Jack konuşamadı ve başını sallamakla yetindi.

Katie'nin pembe eli beyaz masa örtüsünün üzerinden Jack'in eline doğru kaydı. Jack'in uzun, kahverengi parmakları onun tombul parmaklarını kavrayıp sımsıkı sardı.

"Ulu Tanrım," diye söze başladı Lissa usulca, "bu aileye verdiğin nimetler için sana teşekkür ederiz. Ve bundan sonra vereceklerin için de sana minnettarız."

Jack başını kaldıracak gibi oldu, Lissa'nın henüz bitirmediğini

görünce başını tekrar eğdi.

"Savannah," dedi Lissa, "sen de Tanrı'ya şükranlarını sunmak

ister misin?"

"Katie okumayı söktüğü için Tanrıya şükran duyuyorum."

"Katie, tatlım, sen?"

Katie oturduğu yerde rahatsız olmuş gibi kıpırdandı. Minik ellerinden akan terler Jack'in avucunu ıslattı. Jack kızının parmaklarının titrediğini fark etti.

"Ben... Ben hep birlikte yemek yiyebildiğimiz için şükran

duyuyorum."

"Sıra bende," dedi Lissa. "Ben böylesi güzel, tatlı, sevgi dolu kızlarım ve sevimli bir oğlum olduğu için şükran duyuyorum. Jack,

sen?"

Jack irkildi. Kızların elini daha sıkı tuttu.

Sessizlik büyüdü ve herkes onun yanıtını beklerken iyice garip

bir hal aldı.

Jack boğazını temizledi. "Ben... çocuklarım için Tanrıya şükran duyuyorum." Jack aleyhine çevrilebilecek itirafını ettikten sonra Lissa'nın kahkahalarla gülmesini bekledi. Öyle bir şey olmayınca yavaşça başını kaldırdı ve karısının ona baktığını gördü. Bir an için sofrada ikisinden başka kimse yokmuş gibi hissetti.

"Amin," dedi Lissa usulca ve dua bitti. Ama bu kez ellerini bırakmadılar. Herkes başını kaldırdı. Hepsi birbirine baktı ve ilk kez kimse bakışlarını kaçırmayıp kendini garip hissetmedi.

Elini ilk çeken Lissa oldu. "Evet, şimdi bu leziz yemekten kim istiyor bakalım?" dedi tabaklara uzanırken. "Dur!" diye atıldı Jack hiç düşünmeden. Hepsi birden ona baktı ve Jack kendini aptal gibi hissetti. Onu konuşmaya neyin teşvik ettiğini bilmiyordu. "Ben... şey... yani ben babayım. Eti ben kesmeliyim."

Et bıçağını alıp ayağa kalktı. Küçük masanın üzerine eğilip eti dikkatle dilimlere böldü.

Lissa ve kızlar alçak sesli bir sohbete daldı. Çatal bıçakların olağan tıkırtısı yemek saatinin atmosferini iyice canlandırdı.

Jack bıçağı etin koyu renkli çıkıntısına saplayıp duraksadı ve etrafına bakındı. Lissa masanın bir ucunda patatesini dilimlere ayırıp bahçede yaşadığı sıkıntıları neşeyle anlatıyordu. Katie tabağına doğru kamburunu çıkararak oturmuş, dirseklerini masaya dayayıp annesini pür dikkat dinliyordu. Savannah kahkaha atıyordu.

Jack'in içini öyle güçlü ve saf bir duygu sardı ki kontrolünü kaybettiğini hissetti. Dengesizce sallandı. Eli masaya çarptı ve dengesini korumaya çalıştı.

O ani hareketle bardaklar tabaklara çarptı. Herkes başını kaldırdı. Uç çift endişeli göz onun yüzüne odaklandı. Kimse bir şey söylemedi. "Affedersiniz," diye mırıldandı Jack.

Kızlar dikkatlerini yeniden tabaklarına çevirdi ama Lissa gözlerini ondan ayırmadı. Dudaklarında küçük bir tebessüm belirdi. Ona bakıyordu ve Jack çıldırmış gibi Lissa'nın onun ruhunu, o kapkara, çarpık yeri gördüğüne ve nihayet eskisi kadar karanlık bulmadığına dair bir düşünceye kapıldı.

"Güzel, değil mi?" diye sordu alçak sesle. Jack onun neden bahsettiğini biliyordu. Kızlarına, sonra karısına bakıp gülümsedi. "Evet, güzel."

Yemek bittikten, bulaşıklar yıkanıp yerleştirildikten sonra Savannah ve Katie hemen yataklarına koştular. Jack ve Tess mutfakta kalmıştı. Hava beklenti hissiyle doluydu. İkisi de birbirine uzanıp dokunmayı çok istiyordu ama bunu nasıl yapacaklarını bilmiyorlardı.

"Ben... Ben Caleb'ı uyutsam iyi olacak," dedi Tess kekeleyerek.

Jack de kendinden emin bir ifadeyle başını salladı. "Evet. İyi

olur."

Orada öylece durup bakıştılar. Beklediler, ümit ettiler.

Sonunda Jack konuştu. "Belki de..." Tess'in kalbi duracak gibi oldu. "Belki ne?" Jack yakası aniden boynunu çok sıkmış gibi gömleğini çekiştirdi. "Belki işin bittikten sonra birlikte bir fincan kahve içeriz." Tess'in içini bir sıcaklık kapladı ve gülümsedi. "Çok isterim." "İster misin?" "Hem de çok." Jack'in dudaklarında bir tebessüm belirdi. "Peki. Kahveyi ben

yaparım."

Tess gülümseyerek Caleb'ı aldı ve göğsüne doğru götürdü. Odadan koşarak kaçmasını engelleyen tek şey buydu.

Tess, Caleb'ı hızla besledikten sonra odasından çıktı. Jack şömineye eğilmiş ateş yakıyordu. İlk kırmızı sarı alevler kütüğü sardı. Arkasında iki fincan, yüzeyi pütürlü masanın üstünde duruyordu. Aromatik buharlar karanlıkta gri girdaplar oluşturarak yükseliyordu.

Tess parmaklarını gergin bir şekilde birleştirdi. "Merhaba Jack."

Jack elindeki kütüğü düşürdü. Kütük tak diye ızgaranın üstüne düştü. "Merhaba Lissa," dedi arkasına dönüp bakmadan.

Alevler yükselip yosun kaplı kütüğü kapladı ve çıtır çıtır, göz

alıcı bir ateş yandı.

Tess kahvesine uzanıp fincanı her iki eliyle kavradı ve parmaklarını sıcak fincana sardı. Kahvenin o rahatlatıcı, tanıdık kokusu burun deliklerine doldu.

Kanepeye oturdu ve bekledi.

Jack ayağa kalkıp ona doğru döndü. Kahvesine uzanırken kanepenin üstünde Tess'in yanına oturdu.

Ürkek ve kıpırtısız bir halde öylece otururken baş döndürücü ateşi izlediler. Ateşin ve odun dumanının kokusu odayı sardı. Jack boğazını temizledi. Tess öne eğilip bekledi.

"Demek... demek Katie'ye okumayı öğretiyorsun?" Tess gülümsedi. Bu bir başlangıçtı. "Biraz ilerleme kaydetti. Harfi havaya çizdiğimde kâğıt üzerinde yazılandan daha iyi okuduğunu fark ettim." "O zeki bir çocuk."

Jack'in sesindeki acı Tess'in yüreğini burktu. Neden, diye sormak istedi. Neden uzak duruyorsun? Neden bu kadar korkuyorsun? Onları ayıran tek şey buydu, Tess bundan emindi. Tess onun korkusunu kırıp çocuklarına olan sevgisini itiraf etmesini sağlarsa her şey değişecekti. Bir şansları olacaktı o zaman. Jack'in de bir şansı olacaktı.

"Seni seviyor, biliyorsun." Jack gerildi ama hiçbir şey söylemedi. "Savannah da öyle. Caleb bile..." "Yapma." O kelime acı dolu bir fısıltı gibi çıktı. Tess içgüdüsel olarak kahvesini bırakıp ona döndü ve kocasının yüzünü avuçlarının arasına alıp onu kendisine bakmaya zorladı. Jack'in gözlerindeki umutsuzluk kendi boğazına dayanmış bir bıçak gibiydi. Nefes almakta zorlanıyordu.

Birbirlerine çok yakınlardı, bir karış bile yoktu aralarında. Tess o yakınlığı vücudundaki sıcak bir katman gibi hissedebiliyordu. Nefeslerinin yumuşak, birbirine karışan sesi de ateşin çıtırtısıyla birleşip küçük odayı doldurmuştu.

"Biz senin yanındayız Jack. Hepimiz. Tek yapman gereken kapıyı açman."

"Ben... Ben bunu istiyorum." Tess'in nefesi kesildi. "Öyle mi?"

• 232.

Kristin Hannah

Jack başını salladı. "Ama çok uzun zamandır kapalıydı..."

"Belki... belki birlikte açabiliriz."

"Birlikte." Alçak sesle söylenmiş o kelime içinde derin bir merak barındırıyordu. Tess gülümsedi. Jack kolunu Tess'in omuzlarına atıp onu kendine çekti. Kanepenin sert sırtına birlikte yaslandılar ve gözlerini kapatıp birbirlerini düşünmeye başladılar.

Kahveler soğuyup ateş solgun, kızıl bir kora dönüşene kadar öylece oturdular. Arada bir konuştular ama çoğunlukla sustular. Önemli değildi. Şimdilik, bu gecelik birlikte olmaları yeterliydi.

.233.

On Yedinci Bölüm

Savannah yan tarafını tutarak mutfağa daldı. "Ben geldim anne," dedi nefes nefese kalmış bir halde.

Katie mutfak masasında açık duran okuma kitabından kafasını kaldırdı.

Tess, karnının üstünde yatan Caleb'la birlikte yere uzanmıştı. "Merhaba tatlım," dedi bebeği kucaklayıp hantalca ayağa kalkarken. "Minerva ne dedi?"

"Bizimle yürüyüşe gelmeyi çok istermiş. On dakika sonra burada olurmuş."

Tess gülümsedi. On dakika harikaydı. Planını eyleme geçirmek için yeterli süreyi tanıyordu ona. Jack'e kalbinin kapısını açmasına yardım edeceğini söylemişti. Ve bunu yapacaktı.

"Evet kızlar, hemen odalarınıza koşup iş elbiselerinizi giyin. Ben de sepete birkaç şey koyacağım. Sonra da gideriz."

Tess hemen yatak odasına gidip dolabından uzun, deniz mavisi, Çizgili muslin bir etek ve patiskadan yuvarlak yaka güzel bir bluz aldı. Hemen giyinip beline kadar uzanan saçlarını ördü ve kafasına da dayanıklı, beyaz güneş şapkasını taktı.

Başlamaya hazırdı artık.

"Tamam Caleb," diye mırıldandı yumuşak bir sesle ve bebeğin siyah samana benzer kadifemsi saçını okşadı. "Vakit geldi." Onu beşiğine yerleştirip gitmek üzere döndü.

• 235.

Bin Ömrüm Olsa

Caleb ağlamaya başladığında Tess henüz kapıya bile varmamışta

Harika. Tess ona yatıştırıcı bir tebessüm verdi. "Merak etme

tatlım, bir dakika sonra bir şeyin kalmayacak." Bir süre daha ona

baktı ve odadan çıkıp mutfağa geçti. Savannah ile Katie bekliyordu.

Tess malzemelerle dolu sepeti masadan alıp, "Tamam," dedi.

"Hadi gidelim."

Savannah nın tebessümü kayboldu. "Ama Caleb yatak odasında..." Tess sırıttı. "Ah! Bunun kız kıza bir keşif olduğunu söylemeyi

unuttum mu yoksa? Şu an ciddi bir işin peşindeyiz ve bebek bizi

engeller."

Katie ve Savannah yüzlerinde şaşkın ifadelerle bakışıp aynı anda konuştular. "Ama ona kim bakacak?"

Tess'in dudakları hain bir ifadeyle kıvrıldı. "Babanız."

Kızlar şaşkına döndü.

Tess sabırsızca elini havaya savurdu. "Hadi gidelim."

"Ama ağlıyor. Babam ona..."

"Bana güvenin. Hadi artık yola koyulalım. Bayan Hannah bekliyor." Tess ağzı açık kalan kızların yanından geçti ve evden çıktı. Mutfaktan gelen şiddetli fısıldaşmalar Tess'i basamaklarda bile takip etmişti.

Tavuk kümesinin yanından geçip ahıra doğru yürümeye başladığında kızlar neler olup bittiğiyle ilgili kafalarını ancak toplayabilmişti.

"Bekle anne!" diye seslendi Savannah.

Tess duraksayıp arkasına baktı. "Hadi acele edin. Fazla vaktimiz yok."

İki kız sırıtarak basamaklardan indi ve ona yetişmek için koşmaya başladı.

Jack'in yanına geldiklerinde Jack ahırın arkasındaki kırık çitleri onarıyordu. Onları görünce işini bırakıp eskimiş şapkasını kaldırdı ve kolunun tersiyle alnındaki teri sildi.

"Merhaba Jack." Tess kolundaki bebek sepetinin içindekileri kendine siper etti. "Nasılsın?"

"İyiyim." Jack kızlara baktığında onların fazla yıkanmaktan rengi solmuş iş kıyafetlerini fark etti. "Bu kıyafetlerle nereye gidiyorsunuz?"

Savannah omuz silkti. "Annem özel bir yerden bahsetti." Katie ciddiyetle onayladı. "Kadın işi yapacağız." Jack ona gülümsedi. "Öyle mi? Şimdi mi? Önemli işleriniz var desenize. İyi eğlenceler."

"Jack," dedi Tess ciddiyetle, "evde sana bir şey bıraktım." Katie hafifçe kıkırdadı ve ağzını tombul eliyle hemen kapattı. Jack küçük kızına sorgulayan bir bakış attı. Sonra tekrar Tess'e

baktı. "Neymiş o?"

Tess tüm masumiyetiyle baktı ona. "Sürpriz."

"Öyle mi?"

Savannah da gülmemek için kendini zor tutuyordu. "Çok şaşıracaksın babacığım."

Jack elindeki baltayı bıraktı. "Pekâlâ. Sonra görüşürüz."

Tess kendini rahat bırakıp sırıttı. "Harika. Görüşürüz."

"Hoşça kal babacığım," dedi kızlar aynı anda.

Jack kaşlarını çatarak arkalarından baktı. "Güle güle." O kelime ağır, şaşkın bir ifadeyle çıkmıştı ağzından, garip bir şeylerin döndüğünden aniden şüphe duymaya başlamıştı.

Evet Jack, diye düşündü Tess. Babalığa hoş geldin.

"Hadi kızlar," dedi, "gidelim." Tess elini savurdu ve kızlarla birlikte otlakta ilerlemeye başladı.

Jack onların uzun otların arasından koşup tarlanın diğer ucundaki çitlerin altından eğilerek geçmelerini izledi. Kayıtsız kıkırdaşmaları o serin bahar havasına karıştı.

Jack başparmaklarını eskimiş kırmızı askıların arasına geçirip

kendinden emin adımlarla eve doğru yürüdü. Çizmelerinin topukları

toprak yola batarken her adımında çakıl taşlarını çıtırdatıyordu.

Gölgeli meşe ağacının altından geçip veranda basamaklarından çıktı.

Ağlama seslerini duyduğunda arka kapıyı daha açmamıştı bile.

Jack adımlarını yavaşlattı. Buz gibi soğuk bir dehşet duygusu omurgasından aşağı inerken titremesine sebep oldu. Hayır, diye düşündü çaresizce. Böyle bir şeyi bana yapmaz. Bebeği bana...

Jack kapıyı ağır ağır açtı. Tiz, kulak tırmalayan çığlıklar evin içinde yankılandı.

"Aman Tanrım." Jack arkasına döndü ve basamaklardan inip toprak yolda koşmaya başladı. "Lissaf" Jack onun arkasından haykırdı ama sesi saniyeler içinde kaybolup rüzgârla birlikte uçup gitti. Yanıt gelmedi.

Jack eve doğru dehşet dolu bir bakış attı. Buradan bile Caleb'ın tiz çığlıklarını duyabiliyordu.

Jack'in elleri titrek yumruklara dönüştü. Yavaş yavaş nefes alıp kendini sakinleştirmeye çalıştı. Gözlerini sımsıkı kapattı. Tanrı dan ve Lissa'dan yeni bir başlangıç istedin sen. İşte sana başlangıç. Şimdi korkaklık etme artık.

Jack kafasını kaldırıp tekrar eve baktı. Caleb'ın acıklı çığlıklarının yankısı rüzgârla birlikte esip Jack'i çağırıyordu âdeta. Bebeğe yardım edecek başka kimse yoktu. Yani oğluna.

Jack korkunun yarattığı o kocaman, ekşi yumruyu güçlükle yutup kendini eve dönmeye zorladı. Kapı gıcırdayarak açıldı ve arkasından sertçe kapandı. Jack'in içini bir korku dalgası daha sardı. Ya ona zarar verirse? Ya bayılırsa? Ya... "Yeter." Jack kafasını kaldırıp yumruklarını bacaklarına yapıştırdı ve ağır adımlarla karısının yatak odasına geçti.

Kapalı kapıyı açıp tam önünde durdu. Beşiğin çıtalarının arasından Caleb'ın minik vücudunun kıvrandığını, minik yumruklarını havaya savurduğunu görüyordu. Mavi battaniye tam yanındaki küçük bir yığın gibi duruyordu.

Jack hareket etmeye çalıştı ama yapamadı. Korku ve dehşet onu âdeta yerine sabitlemişti. Çocuğuna, öz oğluna yaklaşıp denemekten korkuyordu, fena halde korkuyordu.

Bu düşünceler onu hasta edecekti. Midesi düğümlendi. Korkağın tekiydi, lanet olası, işe yaramaz korkağın teki.

Caleb titrek bir nefes aldı, ardından keyifli bir sessizlik geldi.

Jack ise kesik kesik nefes alıp veriyordu. Belki yerinden kımıldamaması gerekiyordu, belki...

Sonra Caleb tekrar ağlamaya başladı. Bu defa Jack'in gergin omurgasında yankılanan titrek hıçkırıklarıyla birlikte, inanılmaz derecede tiz bir sesle ağlıyordu.

O da korkuyor.

O düşünce kendiliğinden gelmişti aklına. Sonra kendini telkin etmeye, bebeğin acıktığını, uykusunun geldiğini ya da öylesine kızgınlıktan ağladığını düşünmeye çalıştı ve oğlunun ne hissettiğini bilmesinin mümkün olmadığını söyledi kendi kendine. Ama bu açıklamaların da faydası olmadı.

Onlara inanması mümkün değildi. Oğlun yalnız ve korkuyor. Sana ihtiyacı var.

"Bana değil," diye mırıldandı. "Onun bir babaya ihtiyacı var. Benim gibi işi bitmiş bir zavallıya değil..."

Senden başka kimsesi yok.

Jack öne atıldı. Her adımında boğazını sıkan düğüm daha da geriliyordu sanki. Beşiğin yanına vardığında Jack titriyordu ve kısacık bir nefes bile alamıyordu.

Titreyerek diz çöktü. "Merhaba dostum, sorun nedir?"

Caleb daha şiddetli ağladı.

Jack biraz daha yaklaşıp tahta parmaklıklara uzandı ve oğlunun gözyaşlarıyla ıslanan yüzüne dokundu. "Hadi bakalım."

Jack kendini aptal gibi hissetti. Sesi duygu yüklüydü ve söyleyecek tek bir kelime bile bulamıyordu. Yatıştırılmayı bekleyen bir bebeğe hadi bakalım demenin ne anlamı vardı?

Jack parmaklarını Caleb'ın minik sırtına kaydırdı. O sıcak temasın etkisi olmuştu sanki. Caleb yüksek sesle hıçkırdı ve derin, titrek bir nefes aldı. Minik yumrukları gevşedi.

Jack'in korkusunun arasına ufak da olsa bir ümit dalgası yayıldı. Diğer elini de beşiğe yaklaştırıp Caleb'ı nazikçe kucağına aldı.

Caleb gözlerini kırpıştırıp şaşkınlıkla ona baktı. Kocaman, titrek gözyaşı damlaları incecik kirpiklerine yapışmıştı.

Jack o minik, pancar gibi kırmızı surata baktı ve içinde şiddetli bir sevgi dalgası hissetti. Bebeği sıkıca göğsüne bastırdı ve yavaşça yatağa yürüdü.

İç geçirip oturdu. Caleb'ı düşürmemişti. Şükür/er olsun.

Kalp atışları normale döndüğünde yumuşak minderin üstünde gerinip demir kadar gergin kollarını gevşetti. Caleb sessizce Jack'in göğsünde yatarken ıslak, mavi-gri gözlerini Jack'in yüzüne odak-lamıştı.

Bitiyor, diye düşündü Jack yorgun bir halde. Babalık edemeyecek kadar güçsüz olduğumu o da biliyor.

Sonra Caleb esnedi ve gözlerini ağır ağır kırpıştırdı. Göz kapakları titreşerek kapandı. Anlaşılmaz seslerle biraz daha sızlandıktan sonra başparmağını ağzına tıkıp başını Jack'in göğsüne yasladı. Birkaç dakika içinde uykuya dalmıştı bile.

Jack bıçak kadar hareketsiz bir halde orada uzanırken uyuyan bebeği rahatsız eder korkusuyla kımıldamaktan bile kaçınıyordu. O küçük, siyah saçlı kafanın güvenle göğsüne yaslanmasını hayretle izliyordu. Oğlunu uykusunda izlerken Jack'in vücudu garip bir huzurla kaplandı. Hiç düşünmeden elini kaldırıp Caleb in yumuşak yanağını okşadı.

Bilmiyor, diye düşündü Jack aniden. Caleb m, babasının korkağın, o da yetmezmiş gibi delinin teki olduğundan haberi yoktu. Jack'in koşulsuz bir sevgiyi hak etmediğini bilmiyordu. Tek bildiği ebeveynleri olmadan yapayalnız olacağıydı. Dene.

Lissa'nın Jack'ten tek istediği buydu. Denemesi. Baba olmayı, çocuğuna sevgisini göstermeyi denemesi.

Jack denemek istiyordu. Tanrım, hem de çok istiyordu. Ama korkuyordu. Ya deneyip de başarısız olursa? Hiç denememekten

daha kötü değil miydi bu? Kendi babası gibi hiç babalık yapmamak, çocuklarına zarar veren bir baba olmaktan daha iyi değil miydi?

Dene.

Yapma. Başaramazsın. Hepsine zarar vereceksin.

Tabii ki başaramayacaktı, orası kesindi. Denediği hiçbir şeyde başarılı olmamıştı ki.

Onlar daha iyisini hak ediyor Jack. Caleb'a baktı ve bu kez yakıcı gözyaşlarıyla dolan Jack'in gözleri oldu. Duygular yüreğini çepeçevre sarıp sıktı ve acısı tüm vücuduna yayıldı.

Jack güçlükle yutkunurken gözyaşlarının o metalik tadını aldı. En azından babalık etmeyi denemeliydi, bu kadarını onlara borçluydu.

Şu zamana dek ona öğretildiği gibi bir baba olmuştu. O farkındalık midesini bulandırıp onu utandırdı. O bencil, zalim, bağışlamayı bilmez kendi ebeveynlerinin başlattığı acı çemberini devam ettirmeyeceğine yemin etmemiş miydi?

O ve Johnny birlikte yemin etmemişler miydi?

Johnny.

Jack derin bir nefes aldı. O ve Johnny iyi, sevgi dolu ebeveynler olacaklarına yemin etmişlerdi. Ne yazık ki Johnny'nin bu yemini gerçekleştirme şansı hiç olmamıştı.

Jack'inse şansı vardı ama o şansı kullanmayıp bir kenara atmayı tercih etmişti. Başarısız olmaktan o kadar korkuyordu ki denemeye bile yeltenmemişti.

Kilisede yeni bir başlangıç yapacağına yemin etmişti oysa.

Korkma. Gerçek bir erkek ol. Bir kez olsun erkek olmayı dene...

"Lütfen Tanrım," diye mırıldandı, "bana yol göster. Bana ne yapacağımı göster..."

Jack gözlerini kapatıp dua etti. Ve yıllardır, yıllardır ilk kez birinin onu dinlediğinden kesinlikle emin oldu.

Jack kahkaha seslerine uyandı. Uykulu bir halde gözlerini kırpıştırdı ve göğsünde huzurla uyuyan Caleb'ı rahatsız etmemeye çalışarak

bir dirseğinin üstüne kalktı. Kucağındaki bebeği sallarken onun o kusursuz, masum yüzüne baktı.

Koridorda koşturan ayak seslerini duydu, ardından Katie nefes nefese kalmış halde yatak odasına daldı. "Merhaba babacığım!" dedi dişsiz ağzıyla sırıtarak. "Senin İçin bir şey yaptık."

Savannah kız kardeşinin arkasından geldi, onun da yüzünde T kocaman bir tebessüm vardı.

Jack bir kaşını merakla kaldırdı. "Bir sürpriz daha mı?" Katie'nin yüzü ciddileşince Jack düşüncesizce yaptığı o şaka yüzünden kendine lanet etti. Gülümsemeye çalıştı. "Öncekinin yarısı kadar iyi bir şey olsa bile mutlu olurum."

Katie yeniden sırıttı. "Öyle zaten, gerçekten. Çok ciddiyim." O ve Savannah, Jack'in yattığı yere koştu. "Bakma baba, gözlerini kapat."

Jack kendisine söyleneni yaptı. Minik ellerin, yarısı boş kovalan eşelemesiyle çıkan takırtıları duydu.

"Tamam," dedi Savannah, "açabilirsin."

Jack gözlerini açtı ve yatağın dibine özenle yerleştirilmiş dört alçak, tahta çerçeveli kutuya bakarken buldu kendini. Her kutunun içinde kutunun sunta sırtına bağlanmış kusursuz çiçekler vardı ve her çiçeğin altında da tek bir kelime yazıyordu: Babalar Günün Kutlu Olsun.

Jack'in boğazı tıkandı. O kadar duygulandı ki söyleyecek söz bulamadı.

"Babalar Günün Kutlu Olsun Jack," dedi Lissa alçak sesle kapıdan.

Jack dönüp ona baktı ve kalbinin tam ortasına yumruk yemiş gibi hissetti. Nefes kesici görünüyordu. Saçları yaprak ve ağaç dallarıyla süslü bir perdeyle kuşatılmış halde kollarına doğru akıp kalçasında kıvrılan altın sarısı bir renkteydi. Sıcak güneş açık tenini koyulaştırmış, dolgun dudaklarıysa yürek parçalayıcı bir tebessümle kıvrılmıştı.

Jack güçlükle yutkundu. "Babalar Günü de nedir?"

Jack'in kaşları çatıldı, sonra kayboldu. "Ah. Sanırım onu ben uydurdum. Haziran ayında falan olmalıydı ama mayıs da yeterince yakın." Sonra gülümsedi. "Babamıza bizim için ne kadar önemli olduklarını, onu ne kadar... sevdiğimizi söylediğimiz bir gün." "Babacığım? İyi misin?" diye sordu Savannah usulca. Babacığım. Bu kelime Jack'in yüreğini dağladı. Ona yeterince babalık edememişti, denese de edemeyecekti belki. Ama umursa-mıyormuş gibi davranmaktan da artık çok yorulmuştu. Acı dolu sessizlikler ve iç parçalayan pişmanlıklarla dolu izole, yapayalnız bir dünyada yaşamaktan yorulmuştu.

Yapma. Başaramayacaksın. O düşünceyle Jack'in içini bir korku sardı. Caleb'a babalık yapmak daha kolaydı nedense, daha bebekti. Caleb yıllarca babasının başarısızlığından habersiz olacaktı. Çekirgesi bile belki farkında değildi ama Savannah başkaydı. O daha büyük, daha zekiydi. O görüyordu. Babasının bir şeyler için çalıştığının farkındaydı. O babasının başarısızlığını biliyordu ve onun başarısızlığı da ikisini birden mahvedecekti.

Başarısız olmayacağım.

Ama bu kez kelimelerin bir önemi yoktu. Başarısız da olabilirim, başarılı da, diye düşündü Jack yorgunlukla. Ama bir şeyi kesin olarak biliyordu ki denemek, başarısızlıkların en büyüğü değildi.

Bu kadarı yeter artık, diye karar verdi. Tanrı ona yeni bir başlangıç yapması için bu şansı sunmuştu, bu şansı hepsine vermişti aslında. Ve Jack bu defa kaçmayacaktı. Bir daha korkmayacaktı.

Hafifçe dönüp Savannah'ya içten, sevgi dolu bir tebessüm verdi, "iyiyim ben. Hadi şimdi ikiniz buraya gelin ve bu kutuları nasıl yaptığınızı anlatın."

Savannah ve Katie babalarının iki yanında ona iyice sokularak oturdular ve nasıl çiçek topladıklarını ve baskı yaptıklarını neşeyle anlatmaya başladılar ona.

Jack sırtından binlerce kilo ağırlık kalkmış gibi hissetti. Sım-sıcak bir duygu midesine dolup taştı, içi sonsuz bir huzurla doldu.

Jack her bir kolunu bir kızının omzuna attı. Savannah ve Katie ona iyice sokulmuştu şimdi.

Jack, Katie'nin söylediği bir şeye gülüp başını kaldırdı. Lissa hâlâ kapıda durmuş ona bakıyordu. Bugünün ne kadar zor bir gün olduğunu her nasılsa biliyor gibiydi. Ve bu çabayı gösterdiği için Jack'le gurur duyuyordu.

Ona olan sevgisi şimdi tüm vücudunu dalga dalga sarmıştı. "Teşekkürler," dedi Jack ağzını oynatarak.

Karısı ışıl ışıl gözlerle gülümsedi. Sonra benekli eteğini toplayıp yanlarına geldi ve yatağa oturup Caleb ı nazikçe kucağına aldı. Savannah ona yer açmak için kaydı. Katie babasına iyice yaklaşıp kucağına oturdu.

Sevdikleri yanına gelip etrafında toplanırken Jack hayatı boyunca hissetmediği kadar güçlü bir duyguyla doldu. İlk kez gerçek bir aile olmuşlardı.

O gece Tess salıncağa oturmuş, parmaklarını pürüzlü iplere gevşekçe dolayıp çıplak ayaklarını soğuk, karanlık toprağın üstünde sürükleyerek yavaş yavaş sallanıyordu.

Gözlerini kapattı. Gecenin sesleri onu büyülemişti. Aşağıda kayalıklara ve kumlara çarpan denizin uzaktan gelen yankılı sesi, akşam esintisi, geceye hazırlanan koyunların gürültüsü...

Hiçbir sese kulak vermeden geçmedi; hatta her birine ayrı ayrı odaklanarak her birinin büyüsüne ve onları duyabilme mucizesine kaptırdı kendini.

"Lissa?"

Tess anında doğruldu ve Jack'in, evin kömür karası rengine karşı uzun boylu, kapkara siluetiyle verandada durduğunu gördü.

Sırf ona bakmak bile kalp atışlarını hızlandırıp boğazının kurumasına yol açmıştı. Adı Tess'in dudaklarının arasından dökülüp rüzgârın içinde kayboldu. Parmakları pürüzlü ipi sımsıkı sardı.

"Ben.. ."Jack adımlarının ahşap verandada çıkardığı hafif sesler eşliğinde yürüyordu. Sonra durdu. "Ben yatıyorum."

Beni de yanına al. Tess duraksayıp küt küt atan kalbini sakinleştirmeye çalıştı. "Neden bana söylüyorsun?"

Jack'in yanıt vermesi çok uzun zaman aldı. Tess eğilip bekledi. Hadi söyle Jack. Elini bana uzatman yeterli...

"İyi geceler dilemek istedim."

"Öyle mi?" Tess'in elleri gevşeyip ipin üstünden kayarak kucağına düştü. "İyi geceler."

Jack bir süre daha orada durdu. Tess onun bakışlarını üzerinde hissederken kalmak için gücünü toplamaya çalıştığını anladı. Hatta biraz daha yakına gelmeye çalışıyor da olabilirdi.

"Şey... iyi geceler." Jack döndü ve eve girip gözden kayboldu. Kapı arkasından sessizce kapandı.

Tess hayal kırıklığına uğramış bir iç geçirişle nefesini dışarı verdi. Ayağa kalkıp kollarını göğsünde birleştirdi ve ağacın etrafında aylak aylak dolandı. Minik çakıl taşlan çıplak ayaklarına yapışırken toprak yoldan çimlere doğru yöneldi. İnce, sallanan saplar ayak bileklerini gıdıklıyordu.

Uzaktaki Haro Boğazına baktı. Gri siyah renkli yanar döner yüzeyi, ayın mavi beyaz ışığının tek, titrek parmağıyla çizgi çizgi görünüyordu. Yıldızlar gece karanlığında etrafa saçılan pırlanta parçalan gibi dans ediyordu.

Tess şu an ne yapmak istediğini biliyordu ama korkuyordu. Bu farkındalık onu ölesiye korkutmuştu. Hayatı boyunca hiç korkma-mıştı ama şimdi hayatının bu en büyük fırsatıyla karşı karşıyayken ürkek bir kedi yavrusu gibi gizlenmeye çalışıyordu. Bekliyordu.

Hiç anlamı yoktu. Sıkıntılı durumlar onu hep büyük güçlüklerle mücadele etmeye teşvik ederdi. Ona sağır bir kızın doktor olamayacağı söylendiğinde onlara yanıldıklarını göstermişti; eğitim alsa bile iş bulamayacağını söylediklerinde onlara yine yanıldıklarını göstermişti; ona kanserin tedavi edilemeyeceğini söylediklerinde hayatını bunu değiştirmeye adamıştı.

Ama nedense tüm o zorluklar, bu durumla kıyaslandığında önemsiz kalıyordu. O zamanlar kendisine gülünmesini, hatta yalnızca birkaç kişinin başarabildiği noktalarda başarısız olmayı da göze almıştı. Burada ise Jack söz konusuyken çok daha önemli, çok daha değerli bir şeyi tehlikeye atıyordu. Bir yere ait olma şansını.

Ya Jack ona güler ya da ondan yüz çevirirse? Ya bütün o sevgi dolu bakışları, sessiz gülücükleri kendi kafasından uydurmuş, aşka susamış hayal gücünün bir ürünü olarak kendisi yaratmışsa?

İşte o zaman yaralanırsın. Yanıt da soru kadar çabuk gelmişti aklına. Ve onu şaşırtıcı biçimde rahatlatmıştı.

Tess daha önce de yaralanmış ama her defasında kendini toparlamıştı. Bu gece en kötüsü olursa ve Jack onu reddederse bunun da üstesinden gelebilirdi.

Birinin riske girmesi gerekiyordu, o kadarı belliydi. O da Jack de yaralanmaktan çok korkuyordu ve bu korku ikisini de hareket-sizleştirmişti.

Artık korkmak yok, diye karar verdi Tess aniden. Burada bir şans yakalamıştı, hayatı boyunca beklediği bir şanstı bu. Bulmak için öldüğü bir şans. Sinirler biraz yıpranıp gerildi diye bu fırsatı elinin tersiyle itmeyecekti.

Jack onu geri çevirirse başka bir fırsat bekleyip yeniden deneyecekti. Tekrar, tekrar, tekrar.

Jack onun geleceğiydi, kaderiydi ve ondan uzak durmaya hiç niyeti yoktu.

Jack odun gibi kaskatı bir halde kanepeye oturmuş, battaniyeyi rastgele dizlerine atmış, ellerini de kucağında birleştirmişti.

Ev sessiz ve hareketsizdi. Arada bir rüzgâr arkasındaki pencereyi takırdatıyordu ama kısa süreli gürültüler ve nefesinin hızlanması dışında ev sakindi. Mutfakta tek bir mum masanın üstünde duruyor, ışığını beyaz masa örtüsüne yayıyordu.

Sonra onu duydu. Kapının kulpu dönüyordu.

Jack'in kalbi hızlandı, kalp atışları kulağında çınlamaya başladı. Kapı gıcırdadı ve sonunda kapandı.

Lissa mumu alıp ona doğru yürüdü. Soluk, altın sarısı mum ışığında melek gibi görünüyordu. Altın sarısı saçları kaşlarına dökülüyor, dalgalar halinde kollarına doğru iniyordu. O belirsiz ışıkta daha da derin bir kahverengine bürünen gözleri, krem rengi oval

yüzünde umut saçan bir havuz misali parıldıyordu. Dik yakasının beyaz fistosu boyun kıvrımında narin bir görünüme bürünmüştü.

"Jack?"

Jack gerildi. "Evet?"

"Ben bir karar aldım."

"Nedir diye sormalı mıyım?"

Karısı yanına geldi. Yaklaştıkça Jack onun gülümsediğini fark etti, nefesini daha da hızlandıran yumuşak, ayartıcı bir gülücüktü bu. "Belki de sormamalısın."

Karısı mumu Jack'in önündeki masaya yerleştirdi. Metal mumluk sertçe masaya çarptı. Pürüzlü tahta yüzey aydınlandı ve etrafı açık sarı bir renge bürüdü. Karısı doğrulup ona baktı. Jack bir an ona daha da yaklaşacağını sandı.

O an gerildi. Ama karısı hareket etmedi. Altın sarısı bir çağlayan misali yüzünden aşağıya dökülen saçları, beline kenetlediği elleriyle orada öylece durmuş, ona bakıyordu.

Jack'in boğazı öyle kurumuştu ki konuşamıyordu. "Ne... ne istiyorsun?"

"Biz ne zamandır evliyiz?"

Kafa karışıklığı Jack'in kekelemesine sebep oldu. "On üç yıldır." Karısı başını salladı. "Peki sen kaç yıldır başka bir odada uyuyorsun?"

Jack bu konuşmanın nereye gittiğini o an anladı. Korku, heyecan, ümit karışımı duygular bir anda içine hücum etti. Kâğıt gibi kupkuru dudaklarını yaladı ve alçak sesle konuştu: "Çıktığımdan beri."

Karısı kaşlarını çattı. Jack hatasını hemen anladı. Hastaneyi ya da Jack'in "yaralanmasını" hatırlamıyordu.

"Nereden?"

Jack yanıt vermedi ve sessiz geçen birkaç dakikanın ardından karısı tekrar sordu. "Ne zamandır kanepede uyuyorsun Jack?"

"Neredeyse sekiz yıldır."

Karısı tekrar ona baktı, bakışları son derece yumuşak ve davetkârdı. Özlem zonklayıp duran bir düğüm gibi yüreğini burktu. "Uzun zaman olmuş."

"Evet."

"Yeterince uzun."

Jack donakalıp yutkundu. "Ne diyorsun?"

Karısı derin, titrek bir nefes aldı. Jack onun gerildiğini, hatta korktuğunu biliyordu ama yine de devam edeceği belliydi. "Karı koca birlikte uyumalıdır bence."

Jack yavaşça oturdu. "Birlikte... uyumak mı?"

"Evet."

Jack olduğu yerde kalmış, nefes bile almıyordu şimdi. Her şey üstüne üstüne geliyor, sinsice sokuluyor, tüm mantıklı düşüncelerini moloz yığınına dönüştürüyordu. İhtiyaç. Karanlık, acı veren, onu sırılsıklam eden bir ihtiyaçtı bu.

Karısı elini uzattı. Zayıf mum ışığında solgun ve titrek görünüyordu. "Yatağa gel Jack."

Jack başını yavaşça salladı. "Ben gel..."

"Tamam. Gelme."

"Tanrım, Lissa..." Jack onun adını sessizce nefesini dışarı verir gibi söylemişti.

Lissa mum ışığının altında bembeyaz bir ışık gibi görünerek çabucak kocasının yanına gitti ve dizlerinin üstüne çöktü. Jack onun gözlerine bakarken tümüyle kaybolmuştu. Nefes kesecek kadar güzeldi, o kadar güzeldi ki ona bakmak bile canını yakıyordu.

Karısı gülümseyerek onun yüzüne dokundu. Jack tepki olarak ürperdi ve onun büyüsüne iyice kendini kaptırdı. "Korkma," dedi karısı nefesinin arasında.

Jack iç geçirdi ve bakışlarını kaçırmaya çalıştı ama karısı ona izin vermeyecekti belli ki. Eli onun yüzünü sıkıca tutarken gözleri de onun gözlerine odaklanmıştı. "Lütfen..." diye mırıldandı.

Jack onun gözlerinin derinliklerine bakıp her şeyin yalan olduğuna dair bir işaret bulmaya çalıştı ama onu incelerken bile gerçeği biliyordu. Oyun değildi bu, rol değildi. O artık Amarylis değildi. Lissa'ydı ve ona samimiyetle yaklaşıyordu.

Artık ona sırtını dönemezdi. Lissa geldiği kadar çabuk çekip gitse bile bunu yapamazdı. Lissa onun karısıydı ve hayatının büyük bölümünde o vardı. Jack onu gençliğinden beri seviyordu. Şimdi de seviyordu.

Karısı ona doğru eğildi, o kadar yaklaşmıştı ki nefesini dudaklarında hissediyordu. Jack'in kasıkları şişti ve onu rahatsız edecek şekilde gerildi. Boğazı kupkuruydu şimdi.

Karısı alt dudağını yavaşça yalarken bakışları onun yüzünden bir an olsun ayrılmadı. "Belki..." Karısı tereddüt içinde gözlerini kırpıştırdı ve Jack asıl onun korktuğunu fark etti. Bakışlarını ondan kaçırmaya yeltendi.

Jack hiç düşünmeden onun çenesine dokundu ve nazikçe ama aynı zamanda da sertçe onu kendisine bakmaya zorladı. "Belki ne?" "Belki... tekrar âşık olabiliriz."

Jack ne söylemesini bekliyordu bilmiyordu ama beklediği şeyin bu olmadığı kesindi. Karısını çok uzun zamandır tanıyordu, ikisinin de çocuk olduğu, babasının pamuk tarlasında koşturdukları günlerden beri. Ama karısı bir kez bile onu sevdiğini söylememişti. Ah, tabii sevdiğini göstermişti. İlk günlerde o dehşetten ve savaştan önce sürekli gösteriyordu tabii. Ama bunu kelimelerle dile getirmemişti. Genç bir adam olarak Jack beklemiş, içten içe acı çekmiş, o cümleyi duymak için can atmıştı. Ve işte şimdi tekrar âşık olup olamayacaklarını merak ediyordu. Tekrar.

Jack başını iki yana salladı. "Nereden başlayacağız?" Karısı gülümsedi. "Jack." Adı yumuşak, belirsiz bir tınıyla çıkmış, eşsiz bir vaatle dolmuştu. "Başladık bile."

Başladık bile. Tess o basit kelimeleri söyledi ve nefesini tuttu. İçini bir korku sararken kalbinin göğüs kafesinin içinde küt küt atma-

sma sebep oldu. Şimdi onun yanıtını beklerken kendini çıplak, savunmasız ve özlemle sersemlemiş gibi hissetti.

Lütfen, diye düşündü çaresizce, lütfen beni geri çevirme. Lütfen... I "Ağırdan almalıyız," dedi Jack alçak sesle. "Ben pek... güve-

E !- nilir değilim."

Hissettiği rahatlama Tess'in tüm vücudunda âdeta bir nehir gibi aktı. Dudaklarında bir tebessüm belirdi. "Ne olursa olsun Jack..."

Jack kaşlarını çatıp başını iki yana salladı. Pişmanlık ve utanç gözlerini kararttı. "Seni ve kızları defalarca hayal kırıklığına uğrattım."

Tess'in içi aşkla dolarken ruhunun her köşesi aydınlandı. Bu itirafın ona neye mal olduğunu çok iyi biliyordu.

"Ah Jack." Tess ona doğru eğilip gözlerine düşen saç tutamını soğuk ve titreyen parmaklarıyla geriye itti. "Belki de birbirimize acı verdik."

Bakışları birleşti ve öylece kaldılar. Yanlarındaki mum ışığı titreşti.

"Zamana ihtiyacım var Lissa," dedi Jack alçak sesle. "Seni unutmak için çok uğraştım ve doğrusu o günleri yeniden yaşamak beni ölesiye korkutuyor."

"Başka bir kadının geçmişine gitmeni istemiyorum, ileri gitmeni... bize ait geleceğe doğru ilerlemeni istiyorum."

"Tanrım, Lissa..." Jack gözlerini sıkıca kapatıp titreyen elini onun saçında gezdirdi.

Tess onun ağzına bakarken şiddetli, acı dolu denebilecek bir özlem hissetti içinde. Öp beni, diye düşündü. Şimdi, sözümden vazgeçmeden önce...

Ama Jack kımıldamadı, nefes bile almıyordu sanki.

Jack'in onu şimdi öpmesini ne kadar çok istiyordu! Okulun merdivenlerindeki o günden sonra bunun hayalini kurup durmuştu. Tezgâhın üzerindeki, almaması gereken şekere uzanan bir çocuk gibi öne doğru uzandı. Bunu istiyor, ihtiyaç duyuyordu.

Ama Jack ona rağmen yerinden kımıldamadı.

"Jack..." Adı fısıltılı bir teklif gibi çıkmıştı ağzından. "Bana dokun Jack."

"Ah, lanet olsun." Jack gözlerini açıp ona bakarken sesi çiğ ve yenik düşmüş gibi çıkmıştı. Ellerini yavaşça onun boynuna ve yüzüne götürdü. Parmakları altın sarısı saçlarının arasına gömülüp onu kendine çekti.

Dudakları birbirine dokundu. Öpücük yavaş ve temkinliydi, uzun zamandır tek taraflı bir aşk yaşayıp başka hiçbir şeye inanmayan bir adam ile hiç âşık olmamış bir kadının sessiz, çaresiz özlemiyle doluydu.

Sonsuza dek sürecek gibi gelmişti ona, Tess sersemleyip tüm vücudu karıncalanana kadar... Jack'in öpüşündeki açlık Tess'i coşturmuş, ciğerlerindeki havayı boşaltmıştı.

Jack daha sonra yavaşça geri çekilip ona baktı. "Tanrım, çok güzelsin."

Tess titrek bir nefes alıp gülümsedi. "Sen de öyle." Jack'in eli onun boynuna kayıp ağır ağır hareket etti, teninin kadifemsi yumuşaklığının tadına varıyor gibiydi. Parmakları Tess'in geceliğinin altına kayıp göğüslerinde gezindi. Tess o dokunuşun sıcaklığıyla ürperdi.

"Anne? Orada mısın?"

Tess aniden Jack'ten uzaklaşıp göğsüne kadar çıkan geceliğini düzeltti. Katie!

Kalbi küt küt atarak ayağa kalktı. "Efendim tatlım?" "Bir ses duydum."

Tess'in arkasındaki Jack kısık sesli bir kahkaha attı. "Senin nefesindi kesin."

Tess gülümsemesini bastırdı. "Şişşt!" "Kiminle konuşuyorsun anne? Babam burada mı?" "Evet tatlım. Baban ve ben... konuşuyorduk." Tess gidip Katie'nin önünde diz çöktü ve çocuğu kollarına aldı. "Tatlım, sen titriyorsun. "Korktum."

Tess, Katie'nin yüzüne düşen terli saç tutamını geriye attı. "Hık süt ya da onun gibi bir şey ister misin?"

Katie başını iki yana salladı.

"Peki ne istersin? Şeye ne dersin..."

"Seninle uyumak istiyorum."

Tess'in midesi burkuldu. Jack'e çaresiz bir bakış attı. Tam hayır diyecekti ki döndü ve Katie'nin kocaman, ürkek gözlerine baktı.

Bu önemli bir şey, diye düşündü. Katie annesinden bir şey istiyordu ve Tess onu geri çeviremezdi. Katie'nin güveni bir daha ondan bir şey istemeyecek kadar sarsılabilirdi.

"Tamam tatlım. Sen yatağa git, ben de hemen geliyorum."

"Seni bekleyeceğim." Katie tombul, pembe başparmağını ağzına götürdü.

Tess gülümsemeye çalıştı. Uzanıp Katie'nin elini tuttu ve birlikte yatak odasına yürüdüler. Köşede durup arkasına baktı. Jack kanepede oturmuş, gizemli bir tebessümle ona bakıyordu.

Tess içinde derin bir pişmanlık hissetti. "Affedersin," dedi ağzını oynatarak.

Jack başını sallayıp gülümsedi. "Sonra."

O düşünce Tess'in içinde bir heyecan uyandırdı. Sonra iç geçirip döndü ve odasına gitti.

Ses önce o kadar alçaktı ki Tess onu duymadı bile.

"Anne?" Katie onun koluna yapıştı. "Kapıda biri var."

Tess doğruldu. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki Katie'nin duyduğundan emindi. "Jack? Sen misin?"

Jack kapıyı açıp kafasını uzattı. "Lissa... ben korkuyorum."

Tess kahkahalara boğuldu. Jack de sırıttı.

Katie, Tess'ten Jack'e, sonra tekrar Tess'e baktı. Yüzünde hafif şaşkın bir ifade vardı.

"Şey," dedi Tess. "Burada çok yer var. Sen de Katie'nin diğer tarafında uyuyabilirsin."

Jack üzerinde kıyafetleriyle Katie'nin yanına uzandı.

"Ben uyuyana kadar mumu söndürme, olur mu?" diye mırıldandı Katie göz kapakları çoktan kapanırken.

Tess ona gülümsedi. "Elbette tatlım."

Üçü birlikte kalın yorganın altına sokuldular. Katie annesine doğru kıvrılıp uykuya daldı.

Katie iyice daldığında Tess bir dirseğinin üstünde doğrulup Jack'e baktı. "Bana öyle bir şey söyle ki yarın seni bugünden daha iyi tanıyayım."

Jack'in gözlerinde haylaz bir ışık belirdi. Konuşmak için ağzını açtı, sonra kapattı. Gözlerindeki o haylaz bakış kayboldu ve karanlık, biçimsiz bir acı yerini aldı. Katie'nin kafasına baktı. Kızının saçını okşayacakmış gibi bir elini kaldırdığında Tess onun parmaklarının titrediğini gördü.

Tess onun elini, elinin kızının kafasına iyice yaklaşmasını izledi ve gözlerinin yaşardığını hissetti. Jack elini geri çekerken Tess onu tuttu. Bakışları birleşti ve o sıkıntılı yeşil derinliğin içinde Tess bir kararsızlık gördü, onun korkusunu. "Geçti," diye fısıldadı. "Korkma." Jack kurumuş dudaklarını yaladı ve yavaşça, çok yavaşça elini Katie'nin başına indirip kızının dalgalı saçlarını okşadı. "Katie..." Sesi boğuldu ve Tess onun konuşmakta ne kadar zorlandığını anladı. "Benim tatlı Çekirgem. Kimse onun gözyaşlarını silmedi, onu uyutmadı ya da sevdiğini söylemedi."

Tess'in gözleri yaşardı ve sıcak, tereddüt dolu çizgiler halinde yanaklarına aktı. "Ah Jack..."

Jack aniden kafasını kaldırdı ve Katie'nin minik, kapkara kafasının üzerinde bakışları kenetlendi. Jack'in gözlerindeki iç karartıcı çaresizlik Tess'in yüreğinden bir parça kopardı. "Bir şeyleri değiştirebiliyorsan bunu değiştir Lissa."

Tess'in eli Katie'nin narin vücudunun üzerinden Jack'in elini buldu. Parmakları sıcak bir düğüm gibi kenetlendi. "Bunu tek başıma yapamam Jack."

Jack ona uzunca bir süre baktı, sonra alçak sesle konuştu. "Tamam, birlikte yaparız."

Gülümseyip Katie'nin üzerinden el ele tutuşarak uykuya daldılar.

On Dokuzuncu Bölüm

Biri arka kapıya sertçe vuruyordu. "Jack! Orada mısın?" Jack irkilerek uyandı.

"Ne... ha? Neler oluyor?" Lissa kafasını kaldırdı ve gözlerini kırpıştırarak odaklanmaya çalıştı.

Jack, derin uykuda olan Katie'nin üzerinden karısına baktı. Darmadağınık saçları ve uykuda kızaran yanaklarıyla inanılmaz derecede seksi görünüyordu. Arzu, yıldırım misali tüm vücudunu sardı. "Kapıda biri var," dedi boğuk bir sesle. "Hemen dönerim."

Dün gece soyunmadığına şimdi şükreden Jack soğuk ve karanlık evin içinde koşturarak arka kapıyı açtı.

Jim Hannah üzerinde iş kıyafeti ve hasır şapkasıyla verandada duruyordu. "Beni iki gün sonra beklediğini biliyorum ama Clyde Johnson'ın karısı hastalandı. Özel bir doktora muayene ettirmek için onu Victoria'ya götürmeleri gerekiyor."

Jack şafak öncesi karanlığa gözlerini kısarak baktı ve toprak yolda bekleyen üç adamı gördü. "Yanında kim var?"

"İki Kızılderili ve Jerry Sikes. Bugün senin sürünü güder, yarın da benimkine geçeriz diye düşündük."

"Sikes benimle çalışmayı kabul ediyor mu?"

Jim rahatsız olmuştu biraz. "Şey, doğrusunu istersen biraz... kaygıh. Ama benim arkadaşım olduğunu söyledim ona."

Bin Ömrüm Olsa

Jack başını salladı. "Teşekkürler Jim. Ben de bu koyunları nasıl kırpacağımızı düşünüp duruyordum."

Jim, Sikes'in endişesini Jack'in kolayca kabullenmesinden rahatlamış gibi sırıttı. "Bu durumda birkaç günde işimiz biter."

"Harika. Hemen iş kıyafetlerimi giyiyorum. On beş dakikaya kadar ahırda buluşuruz."

Jack hemen yatak odasına döndü ve Lissa'nın tekrar uykuya daldığını gördü. Sessizce iş kıyafetlerini giydikten sonra yatağa doğru gidip dizlerinin üstüne çöktü.

Lissa ona dönük yatıyordu, gri yastığın üstündeki yüzü açık tenli, kusursuz bir minyatüre benziyordu. Onun dolgun, aralık duran dudaklarına bakarken arzular şimşek çakarcasına tüm vücudunu sardı. Nefesinin o hafif vızıltısı yüzüne çarptı.

"Lissa?" diye fısıldadı karısının kadifemsi yüzünü okşayarak. "Uyan."

Lissa gözlerini kırpıştırıp uyandı. Başta biraz kafası karışmıştı ama Jack'i gördüğünde içinde onun yanına kıvrılıp yatma isteği uyandıran ağır, tembel bir tebessümle ona baktı. "Günaydın Jack."

"Günaydın Lissa. Jim Hannah ve adamları koyunları kırpmama yardım etmeye gelmişler."

Lissa onun yüzüne düşen bir tutam saçı geriye iti. "Zorlu bir işe benziyor."

"Öyle. Yorucu."

Lissa'nın gözlerinde hayal kırıklığına uğradığını gösteren bir ifade belirdi. "Bu gece çok yorgun olacaksın anlaşılan."

Jack sırıttı. "O kadar yorulmam."

"Söz mü?"

Jack uzanıp ona içten bir öpücük verdi. "Söz."

McGujfey's First Eclectic Reader kitabı Katie'nin okul masasının üstünde duruyordu, işaret parmağını harflerin altına yerleştirip sayfaya baktı. Odaklanınca dudakları gerildi ve kaşlarını çattı.

Harfler dans edip iç içe geçiyordu ama annesinin ona öğrettiği p-ibi derin bir nefes aldı ve tekrar denedi.

Artık sakinleşmek onun için daha kolaydı. Okula gitmek eskisi p-ibi korkunç bir paniğe ve korkuya kapılmasına sebep olmuyordu. Katie hazır olduğunu söyleyene kadar Bayan Ames ondan yüksek sesle okumasını istemeyeceğine söz vermişti ve utandırılmayacağım bilmesi de görevine, yani okumayı öğrenmeye odaklanmasını

kolaylaştırıyordu.

A-H-I-R. Ahır. Ahır! Ahır yazıyordu. Katie her an sandalyeden uçabilirmiş gibi hissetti kendini. Sırıtıp Savannah'yı dürttü. "Ahır diyor Vannah. Okudum!"

Savannah'nın nefesi kesildi ve kollarını Katie'nin boynuna atıp ona sıkıca sarıldı. "Ah, Katie. Basardın!"

Bayan Ames sopasını masaya vurdu. "Orada neler oluyor Sa-vannah ve Mary Katherine? Okuma yapıyoruz."

Savannah kollarını geri çekti. Kendi sandalyesine oturup ellerini masasının üstünde birleştirdi. "Affedersiniz," diye mırıldandı. "Ben ahır kelimesini okudum Bayan Ames. Hem de tek başıma.' Bayan Ames'in sert ifadesi yumuşadı. "Harika." Sesi keyifli çıkmıştı, sonra hafifçe öksürdü. Çenesini kaldırdı

ve usulca burnunu Çekip etrafına bakındı. "Şimdi biraz ara verelim. Çıkabilirsiniz." Herkes eğilip beslenme çantasını aldı ve dışarı çıkma yarışına girdi. Koşma, ayak sürüme sesleri küçük ahşap binada yankılandı. Katie ve Savannah büyük ağacın altındaki yerlerine yürüyüp kısa çimlerin üzerine çöktüler. Beslenme çantalarını açıp annelerinin yaptığı mısır ekmeğini ve jambonlu sandviçlerini aldılar.

"Bence Bayan Ames seninle gurur duyuyor," dedi Savannah

gülümseyerek.

Katie de ona sırıttı. "Sanırım."

Savannah bir şey daha söyleyecekti ama sustu. Gözleri Katie nin arkasındaki bir şeye odaklanmıştı.

Üçü birlikte kalın yorganın altına sokuldular. Katie annesin* doğru kıvrılıp uykuya daldı.

Katie iyice daldığında Tess bir dirseğinin üstünde doğrulUp Jack'e baktı. "Bana öyle bir şey söyle ki yarın seni bugünden daha iyi tanıyayım."

Jack'in gözlerinde haylaz bir ışık belirdi. Konuşmak için ağzını açtı, sonra kapattı. Gözlerindeki o haylaz bakış kayboldu ve karanlık, biçimsiz bir acı yerini aldı. Katie'nin kafasına baktı. Kızının saçını okşayacakmış gibi bir elini kaldırdığında Tess onun parmaklarının titrediğini gördü.

Tess onun elini, elinin kızının kafasına iyice yaklaşmasını izledi ve gözlerinin yaşardığını hissetti. Jack elini geri çekerken Tess onu tuttu. Bakışları birleşti ve o sıkıntılı yeşil derinliğin içinde Tess bir kararsızlık gördü, onun korkusunu. "Geçti," diye fısıldadı. "Korkma." Jack kurumuş dudaklarını yaladı ve yavaşça, çok yavaşça elini Katie'nin başına indirip kızının dalgalı saçlarını okşadı. "Katie..." Sesi boğuldu ve Tess onun konuşmakta ne kadar zorlandığını anladı. "Benim tatlı Çekirgem. Kimse onun gözyaşlarını silmedi, onu uyutmadı ya da sevdiğini söylemedi."

Tess'in gözleri yaşardı ve sıcak, tereddüt dolu çizgiler halinde yanaklarına aktı. "Ah Jack..."

Jack aniden kafasını kaldırdı ve Katie'nin minik, kapkara kafasının üzerinde bakışları kenetlendi. Jack'in gözlerindeki iç karartıcı çaresizlik Tess'in yüreğinden bir parça kopardı. "Bir şeyleri değiştirebiliyorsan bunu değiştir Lissa."

Tess'in eli Katie'nin narin vücudunun üzerinden Jack'in elini buldu. Parmakları sıcak bir düğüm gibi kenetlendi. "Bunu tek başıma yapamam Jack."

Jack ona uzunca bir süre baktı, sonra alçak sesle konuştu. "Tamam, birlikte yaparız."

Gülümseyip Katie'nin üzerinden el ele tutuşarak uykuya daldılar.

On Dokuzuncu Bölüm

Biri arka kapıya sertçe vuruyordu. "Jack! Orada mısın?" Jack irkilerek uyandı. "Ne... ha? Neler oluyor?" Lissa kafasını kaldırdı ve gözlerini

kırpıştırarak odaklanmaya çalıştı.

Jack, derin uykuda olan Katie'nin üzerinden karısına baktı. Darmadağınık saçları ve uykuda kızaran yanaklarıyla inanılmaz derecede seksi görünüyordu. Arzu, yıldırım misali tüm vücudunu sardı. "Kapıda biri var," dedi boğuk bir sesle. "Hemen dönerim." Dün gece soyunmadığına şimdi şükreden Jack soğuk ve karanlık evin içinde koşturarak arka kapıyı açtı.

Jim Hannah üzerinde iş kıyafeti ve hasır şapkasıyla verandada duruyordu. "Beni iki gün sonra beklediğini biliyorum ama Clyde Johnson'ın karısı hastalandı. Özel bir doktora muayene ettirmek !Çİn onu Victoria'ya götürmeleri gerekiyor."

Jack şafak öncesi karanlığa gözlerini kısarak baktı ve toprak yolda bekleyen üç adamı gördü. "Yanında kim var?"

"İki Kızılderili ve Jerry Sikes. Bugün senin sürünü güder, yarın da benimkine geçeriz diye düşündük." "Sikes benimle çalışmayı kabul ediyor mu?" Jim rahatsız olmuştu biraz. "Şey, doğrusunu istersen biraz... kaygılı. Ama benim arkadaşım olduğunu söyledim ona."

Jack başını salladı. "Teşekkürler Jim. Ben de bu koyunları nasıl kırpacağımızı düşünüp duruyordum."

Jim, Sikes'in endişesini Jack'in kolayca kabullenmesinden rahatlamış gibi sırıttı. "Bu durumda birkaç günde işimiz biter."

"Harika. Hemen iş kıyafetlerimi giyiyorum. On beş dakikaya kadar ahırda buluşuruz."

Jack hemen yatak odasına döndü ve Lissahın tekrar uykuya daldığını gördü. Sessizce iş kıyafetlerini giydikten sonra yatağa doğru gidip dizlerinin üstüne çöktü.

Lissa ona dönük yatıyordu, gri yastığın üstündeki yüzü açık tenli, kusursuz bir minyatüre benziyordu. Onun dolgun, aralık duran dudaklarına bakarken arzular şimşek çakarcasına tüm vücudunu sardı. Nefesinin o hafif vızıltısı yüzüne çarptı.

"Lissa?" diye fısıldadı karısının kadifemsi yüzünü okşayarak. "Uyan."

Lissa gözlerini kırpıştırıp uyandı. Başta biraz kafası karışmıştı ama Jack'i gördüğünde içinde onun yanına kıvrılıp yatma isteği uyandıran ağır, tembel bir tebessümle ona baktı. "Günaydın Jack."

"Günaydın Lissa. Jim Hannah ve adamları koyunları kırpmama yardım etmeye gelmişler."

Lissa onun yüzüne düşen bir tutam saçı geriye iti. "Zorlu bir işe benziyor."

"Öyle. Yorucu."

Lissa'nm gözlerinde hayal kırıklığına uğradığını gösteren bir ifade belirdi. "Bu gece çok yorgun olacaksın anlaşılan." Jack sırıttı. "O kadar yorulmam." "Söz mü?" Jack uzanıp ona içten bir öpücük verdi. "Söz."

McGuffeys First Eclectic Reader kitabı Katie'nin okul masasının üstünde duruyordu, işaret parmağını harflerin altına yerleştirip sayfaya baktı. Odaklanınca dudakları gerildi ve kaşlarını çattı.

Harfler dans edip iç içe geçiyordu ama annesinin ona öğrettiği gibi derin bir nefes aldı ve tekrar denedi.

Artık sakinleşmek onun için daha kolaydı. Okula gitmek eskisi gibi korkunç bir paniğe ve korkuya kapılmasına sebep olmuyordu. Katie hazır olduğunu söyleyene kadar Bayan Ames ondan yüksek sesle okumasını istemeyeceğine söz vermişti ve utandırılmayacağım bilmesi de görevine, yani okumayı öğrenmeye odaklanmasını kolaylaştırıyordu.

A-H-I-R. Ahır. Ahır! Ahır yazıyordu.

Katie her an sandalyeden uçabilirmiş gibi hissetti kendini. Sırıtıp Savannah yi dürttü. "Ahır diyor Vannah. Okudum!"

Savannah'nın nefesi kesildi ve kollarını Katie'nin boynuna atıp ona sıkıca sarıldı. "Ah, Katie. Basardın!"

Bayan Ames sopasını masaya vurdu. "Orada neler oluyor Sa-vannah ve Mary Katherine? Okuma yapıyoruz."

Savannah kollarını geri çekti. Kendi sandalyesine oturup ellerini masasının üstünde birleştirdi. "Affedersiniz," diye mırıldandı.

"Ben ahır kelimesini okudum Bayan Ames. Hem de tek başıma."

Bayan Ames'in sert ifadesi yumuşadı. "Harika." Sesi keyifli çıkmıştı, sonra hafifçe öksürdü. Çenesini kaldırdı ve usulca burnunu çekip etrafına bakındı. "Şimdi biraz ara verelim. Çıkabilirsiniz."

Herkes eğilip beslenme çantasını aldı ve dışarı çıkma yarışına girdi. Koşma, ayak sürüme sesleri küçük ahşap binada yankılandı.

Katie ve Savannah büyük ağacın altındaki yerlerine yürüyüp kısa çimlerin üzerine çöktüler. Beslenme çantalarını açıp annelerinin yaptığı mısır ekmeğini ve jambonlu sandviçlerini aldılar.

"Bence Bayan Ames seninle gurur duyuyor," dedi Savannah

gülümseyerek.

Katie de ona sırıttı. "Sanırım."

Savannah bir şey daha söyleyecekti ama sustu. Gözleri Katie'nin arkasındaki bir şeye odaklanmıştı.

Katie arkasına bakıp Savannah'nın transa benzer bakışlarım izledi. Jeffîe Peters su pompasının yanında duruyordu. Yüzünde aptal bir ifadeyle Savannah'ya bakıyordu.

Katie kaşlarını çattı ve tekrar ablasına baktı. Savannah'nın yanakları pespembe olmuştu.

"Neden onunla konuşmuyorsun?" "Ne? Ha? Katie ne dedin?"

Katie gülümsedi. "Hemen dönerim." Yemeğini bırakıp ayağa kalktı ve kollarını sallayarak su pompasına doğru yürüdü. "Merhaba Jeffîe."

Jeffîe irkilerek o trans halinden çıktı. "Ah, merhaba Katie." "Neden Vannah'yla konuşmuyorsun? Belki haftaya dans partisine seninle gelmek ister." "Ama annen..."

"Artık eskisi gibi değil. Biz istersek hepimize izin verir sanırım. Babam Dört Temmuz kutlamalarını sevmiyor ama dansa gitmemize izin verebilir."

Jeffîe sırıttı. "Gerçekten mi? Teşekkürler Katie, onunla konuşurum." Sonra arkasına dönüp bakmadan Savannah'nın yanına gitti. Savannah başını kaldırıp gözlerini güneşten korudu. Katie eteğini kaldırıp toprak yolda koştu ve tam Jeffîe sorusunu bitirirken Savannah'nın yanına çöktü. "Sence izin verir mi?"

Savannah kıpkırmızı oldu ve elindeki mısır ekmeğine baktı. "Verebilir."

"Harika! Şey.. ."Jeffîe başka bir şey daha söylemek ister gibiydi. Sessizlikten sıkılan Katie araya girdi. "Siz ikiniz konuşmayacak mısınız?"

"Hey, Jeffîe!" diye haykırdı Harvey Hannah. "Top oynar mısın?" Jeffîe anında rahatladı. "Gitmeliyim. Ho... hoşça kalın!" "Güle güle Jeffîe," dedi Savannah başını kaldırmadan. Jeffîe, dudaklarını hareket ettirerek Katie'ye teşekkürler dedi. Sonra dönüp hızla arkadaşlarının yanına koştu.

Katie mısır ekmeğinden bir ısırık alıp dalgın dalgın çiğnerken ablasının pembe yanaklarına baktı. "Biliyor musun Vannah? Teffîe'nin yanında aptallaşıyorsun."

Savannah iç geçirdi. "Biliyorum. Ama annem bende bir sorun olmadığını söyledi. Normalmiş."

Katie bunu bir süre düşündü. "Evet, çünkü Jeffîe de senin yanında aptallaşıyor."

Savannah ona hafifçe gülümsedi. "Ona beni dansa davet etmesini söylediğin için teşekkürler."

Katie bir lokma daha ısırıp ağzı kulaklarına vararak, "Bir şey değil," diye mırıldandı. "Şimdi tek yapman gereken dans etmeyi öğrenmek."

Savannah mısır ekmeğini düşürdü. "Tanrım. Bunu hiç düşünmemiştim. Rezil olacağım."

"Evet, annemden yardım istemelisin."

Jack kıvranıp duran ürkek koyunu sertçe tutmuştu. Hayvanın üstüne eğilip jilet kadar keskin kırpıcıyı koyunun karnında gezdirdi. Sarı renkli yün, kalın şeritler halinde pembe etin üstünden düşüp saman kaplı zemine düştü. Arada bir o keskin bıçak koyunun yumuşak karnına batıyor, minik kan damlalarının Jack'in yüzüne ve boynuna sıçramasına sebep oluyordu.

Jack koyunu çabucak kırptı ve kırpıcıyı beline sıkıştırıp koyunun gitmesine izin verdi. Hayvan yüksek sesle meledi ve titreyen bacaklarını duvara çarptı.

Jack yorgun bir halde koyunu diğer tarafa çevirip onu otlağa yönlendirdi. Melemeye devam eden koyun duvardan uzaklaştı ve ondan önce kırpılıp otlakta gezinen koyunların arasına karıştı.

Jack doğruldu. Yumruğunu ağrıyan sırtına dayayıp alnındaki teri sildi ve bitkinlikle iç geçirip nefesini dışarı verdi. Tanrım, Çok yorulmuştu. Ve canı yanıyordu. En son ne zaman bu kadar acı çektiğini hatırlamıyordu. Kırpıcıyı sürekli sıkıştırıp bırakması, elinde başlayıp omzunda devam eden bir ağrıya sebep olmuştu ve

on iki saati aşkın süredir koyunlara doğru eğilmekten sırtı da fena halde ağrıyordu.

Ağırlaşmış kafasını kaldırıp etrafına bakındı. Jim ek binanın ön tarafında durmuş, meleyen bir koyuna doğru eğilmişti. Sikes ve iki Kızılderili de hemen arkasına dizilmişti. Jack en arkadaydı. Onların yanında, ağılın hemen dışında daha kırpılması gereken yüz kadar koyun vardı. Günün son ışıkları bir araya toplanan hayvanların üzerine düşüyor, yünlü sırtlarını pembemsi altın sarısı bir renge buruyordu.

Jack şapkasını ıslak alnından geriye attı. "Hadi çocuklar, bugünlük bu kadar yetmez mi?"

Jerry Sikes son kırptığı koyunu da bırakarak, "Oh be!" diye bağırdı. "Hiç bırakmayacağız sanıyordum."

Adamlar kırptıkları koyunla işlerini bitirdikten sonra otlağın kapısını arkalarından kapattılar. Jack çitlerin içinde kalan koyunlara biraz ot verdikten sonra o günkü işini bitirdi.

Konuşamayacak kadar yorgun görünen adamlar, saman katmanlarının üstüne önceden yaydıkları yataklarının bulunduğu ahırın yolunu tuttular.

"Tanrım, ne yorulmuşum ama," dedi Jerry yatağına yığılarak. "Bu işin ne kadar yorucu olduğunu her yıl unutuyorum."

Jim kahkahayı bastı. "Bu kadar doğru bir tespit olamazdı. Ailemi Teksas'a götürüp orada sığır yetiştirmeliyim aslında."

Jack tezgâha gidip fanusu yaktı. Alevler eski fitili çıtırdattı, sonra sabidendi. Açık sarı ışık karanlıktaki ahırı aydınlattı. "Ulu Tanrım!" diye haykırdı Jerry. "Tezgâhına ne oldu böyle? Jack irkildi ve Lissa'nın çalışmasına utangaç bir bakış attı. Kocaman sarı bir lale ışığın altında âdeta dans edip titreşiyordu. Jack gülümsememeye çalıştı ama elinde değildi. "Karım bazı işlen çok ciddiye aldığımı düşünüyor. Anlaşılan bunu biraz değiştirmek istemiş."

Adamlar kahkahayı bastı. Garip bir sessizliğe bürünen Jim Hannah dışında.

Jerry yatağında gerinerek, "Ne diyorsun Jim?" diye sordu.

Jim tezgâha söyle bir göz attı. Bir saman parçası alıp dişlerinin arasına götürdü. "Bilmem. Bayan Rafferty haklı olabilir." Sonra lack'e baktı. "Bir adam bazı şeyleri değiştiren bir eşe sahipse şanslı sayılır bence."

Jack, Jim'in anlayışlı bakışlarını görünce şöyle düşündü: Arkadaş olabiliriz. Arada bir birbirine yardım eden komşular değil, gerçek arkadaşlar olabiliriz.

Başka bir adamla arkadaş olmak Jack'in uzun zaman önce vazgeçtiği şeylerden biriydi; arkadaş edinmek için arkadaş olmak gerekirdi ve bu da onun daha önce pek yapmadığı bir şeydi. Ama şimdi Jim'in gülümseyen, ayıplamayan yüzünü görünce Jack bir şans olabileceğini düşündü.

"Biliyor musun Jack?" dedi Jerry rastgele. "Sen insanların söylediği kadar kötü biri değilsin."

Jack'in yanıt vermesine fırsat kalmadan ahırın kapısı gıcırdayarak açıldı ve bütün gözler o yöne çevrildi. Lissa ellerini arkasında birleştirmiş, kapıda duruyordu. Saçları bir kulağından aşağıya doğru sarkan orantısız bir düğüm misali geriye toplanmıştı. Uçuşan birkaç tel, spiral şeklinde terli bukleler halinde alnına düşmüştü. O sıcak ocağın önünde saatlerini geçirmişti belli ki.

Gülümsedi. "Bu gecelik bitirdiniz mi?"

Adamlar ayağa fırlayıp şapkalarını çıkardılar. "İyi akşamlar Bayan Rafferty," dedi Jerry. "Akşam yemeği harikaydı. Çok teşekkür ederiz."

Lissa neşeyle gülümsedi. "Teşekkürler Bay Sikes. Çok sevindim. Kahvaltıya kadar atıştırabileceğiniz bir şeyler getirdim." Lissa ahıra girip ağzına kadar dolu sepeti Jerry ile Jim'in arasına koydu. "Elma suyu, ekmek ve tavuktan kalanlar var. Umarım seversiniz." Sonra Jack'e küçük bir tebessüm verdi. "Merak etme. Savannah pişirdi."

"Teşekkürler Bayan Rafferty," dedi Jim.

Başını sallayıp Jack'e döndü. "Bu gece eve geliyor musun?"

Jack ona hafif bir tebessüm verdi. "Elbette."

"Güzel." Lissa kocasının koluna girip onu ahır kapısına yönlendirdi. Kapı arkalarından kapandığında adamlar hâlâ gülüyordu. Kol kola o toprak yoldan geçip eve gittiler. Adımlarında uzun hem de çok uzun zamandır olmayan bir canlılık vardı. İkisi de yaklaşan öpüşmelerini düşünüyor, bunun hayalini kuruyordu sanki. Konuşmadılar, buna ihtiyaçları yoktu çünkü. Ama bu gece aralarındaki sessizlik farklıydı. Yıllardır birlikteliklerini damgalayan şiddetli öfke yoktu. Aralarına yerleşen bulanık, uyumlu

bir sessizlikti. Konuşmuyorlardı çünkü buna gerek yoktu. Dokunmak, yürümek, birlikte olmak yeterliydi.

Verandanın basamaklarından çıktılar ve Jack, kapıyı Tess'e açtı. Tess gülümseyerek içeri girdi.

Mutfak sıcak ve rahattı, birkaç saat önce kaynatılan yemeğin ve fırında pişmiş elmalı turtanın tarçın kokusu hâlâ hissediliyordu. Mutfağın ortasında duran kocaman, bakır bir küvet yarısına kadar suyla doluydu. Tess ocağa koşup arka bölümdeki ağır su tenceresini aldı.

Jack ona doğru yürüdü. "Ben alırım."

Tess güldü. "Jack ben yarım saattir bu küveti dolduruyorum."

Jack uzandı. Parmakları onun parmaklarının üstüne kıvrıldı.

Tenleri birbirine değerken içi arzuyla doldu. Yan yana durmuş,

parmaklan kaynayan su tenceresinin üzerinde birleşmişti. Buharlar

yükseliyor, yüzlerine çarpıyordu.

"Ben yaparım," dedi Jack alçak sesle.

Tess onun gözlerine baktı. Jack şiddetle yutkunduğunda Tess onun da kendisiyle aynı şeyi istediğini anladı.

Tess bakışlarını kaçırmadı. Jack de öyle. Buharlar birbirine kenetlenmiş ellerinden yukarıya doğru sıcak şeritler halinde süzülmeye devam ediyordu. Jack'in dili yavaşça alt dudağında gezindi ve ardında ışıl ışıl parlayan ıslak bir iz bıraktı.

Tess'in midesi burkuldu. Titrek bir nefes aldı. Aniden orada neler olduğunu, neler olacağını fark etti. Ve gün boyunca o anı iple

çektiği, özlemle beklediği halde şimdi tam gerçekleşmek üzereyken korkmaya başlamıştı.

Daha önce seks yapmıştı ama yalnızca birkaç defa. Bu da genelde onu daha da yalnız hissettiren garip, sessiz bir görev gibiydi. Böyle değillerdi, kalbini avuçlarında tutan bir adamla yaşamamıştı bunu. Jack'in yanında kendini tümüyle savunmasız ve çok masum hissediyordu.

"Lissa?"

Tess o beklenmedik sesle birlikte yerinden fırladı ve gözlerini Jack'in boynuna dikti. Jack onun çenesine dokundu ve yüzünü kendine çevirdi. Tess tereddüt ettikten sonra başını kaldırdı.

"Lissa ne oldu?"

Tess gülmeye çalıştı ama başaramadı. "Korkuyorum."

"Korkma." Jack onun yüzünü avuçlarının arasına alıp ismini fısıldadı ve onu öptü.

Öpüşü başta yumuşaktı, nefesini onun dudaklarına üfler gibi. Tess gözlerini kapattı ve başını geriye attı. Çaydanlığı bırakıp ellerini onun göğsüne götürdü ve güçlü, sert gövdesini gözler önüne sererken ona dokundu.

Öpüşme derinleşip dilleri birbirine kenetlenirken Tess içinde bir şeylerin özgür kalıp uzaklaştığını hissetti. İstenmemenin ve yalnız kalmanın verdiği acı ve yürek sızısı buharlaşıp gitmişti sanki.

• 263.

Yirminci Bölüm

Tess yavaşça geri çekildi. Ona gülümseyerek, "Su artık pek sıcak değildir," diye fısıldadı.

Jack yüzünde ağır, tembel bir ifadeyle sırıttı. "O zaman soy beni." Derisi soyulmuş, kana bulanmış ellerini kaldırdı. "Ellerim düğmeleri çözemeyecek kadar ağrıyor."

Tess güçlükle yutkundu. Utangaç duygular titrek bir dalga halinde içini sardı. Daha önce böyle bir şey yapmamıştı hiç. Çok... samimi bir şeydi bu.

Tess başını kaldırdı ve onun gözlerine baktı. Jack'in gözlerindeki aşk onu her yandan sarmış, tereddütlü halini rüzgârda savrulan toz misali süpürmüştü. Jack ona kendini güzel ve seksi hissettiriyor, istendiğini hatırlatıyordu.

Hayatında ilk kez seksi farklı, çok daha başka bir şey olarak görüyordu. Sevişmek. O ifadeyi tüm görkemi, tüm vaatleri ve tutkusuyla görüyordu şimdi.

Tess bu adamla sevişmek, bu duyguyu onunla tatmak istiyordu. Onu sevdiğini her şekilde göstermek istiyordu.

Titreyen parmaklarıyla Jack'in tulumunun düğmelerini çözdü. Kaba kumaş Jack'in vücudundan kayıp ayaklarının dibine düştü. Jack onları ayaklarından çıkartıp bir kenara itti.

• 265.

Bin Ömrüm Oha

Tess'in gözleri aşağıya inip Jack'in bacaklarına kaydı. Arzusunun kanıtını görünce Tess'in içini küçük, aleve benzer bir ürperti sardı. Onun nefesini alnında bir sıcaklık dalgası gibi hissetti.

Tess güçlükle yutkunarak tulumunun en üst düğmesini, sonra diğerini, sonra diğerini açtı. Eskimiş kumaş vücudundan düşerek göğsünü kaplayan kıvırcık tüyleri ortaya çıkardı. Jack'in nefesi hızlandı. Parmakları aşağıya kaydı.

Düğmeler teker teker sokulurken kumaş açıldı. Tess başını kaldırdı ve vaat dolu gözlerle ona baktı. Jack'in gömleğini nazr omuzlarından indirip kollarından aşağıya düşürdü. Jack hafifi omuz silkerken gömlek de yere düştü.

Tess'in parmakları onun teninde dolaştı. Jack ürpermişti. Tess de öyle. Onun o çıplak göğsünü görünce içi titredi ve, heyecanını midesinde hissetti. Boğazı kurudu.

Tess açık ellerini onun göğsüne bastırıp teninin verdiği his karşısında büyülendi. Parmakları yayılıp yavaşça yukarı doğru kaydı ve onun her detayını ezberledi. Saçının canlılığını, kaslarının sertliğini, yakasındaki küçük yara izini.

Jack parmaklarını onun sertleşen meme ucunda gezdirirken, "Tanrım, Lissa..." diye inledi.

Jack'in boğuk sesi karşısında irkilen Tess başını kaldırdı. "Yanlış... yanlış bir şey mi yaptım?"

Jack gülümsedi. Tess'in nabzını hızlandıran sıcak, hafif bir gülüştü bu. "Hayır," diye mırıldandı Jack. Gözleri onu ele geçirirken Tess'in hayalini bile kuramadığı şeyler vaat etti.

Tess hiç düşünmeden, yalnızca hissedip ihtiyaç duyarak onu öpmek için ayak parmaklarının üstünde yükseldi.

Jack ona doğru fazla eğilmeye gerek bile duymadı. Dudakları sıcak, sahiplenici bir öpücükle onun dudaklarına değerken Tess'in başını döndürüp onu sersemletti. Jack'in elleri onun sırtının ortasına yerleşirken çıplak vücudu karşısında Tess kıpkırmızı oldu. Jack dilini onun dolgun dudaklarında gezdirirken, "Tadın çok güzel," diye mırıldandı.

Tess, Jack'in nefesinin ıslak sıcaklığı karşısında ürperdi.

Öpücük derinleşip sertleştikçe ve daha talepkâr bir noktaya geldikçe Tess'in dudaklarının arasından küçük bir inilti yükseldi. Jack'in dili onun dudaklarını aşıp keşfetmeye, onu tatmaya, incelemeye başladı. Tess kollarını onun sırtına dolayıp ona kenetlendi. İçi arzuyla alev alev yanarken bacaklarının arasında can yakıcı bir

acıya dönüştü.

Tess kontrolün elinden kayıp gittiğini hissetti ve titremeye başladı. Zamana, biraz olsun zamana ihtiyacı vardı. Her şey çok hızlı gelişiyordu...

"Ba... banyo..." dedi zayıf bir sesle.

Jack bir adım gerileyip küvetin yanında diz çöktü ve elleriyle yüzündeki kanı yıkadı. Sonra ayağa kalktı ve saçından sular damlarken ona sırıttı. "Boş ver banyoyu," dedi ve onu kollarına alıp yatak odasına taşıdı. Jack dirseğiyle kapıyı açıp arkasından da kapattı.

Onu yatağa yatırıp yanına diz çöktü. Yatağın suntası ikisinin ağırlığı altında gıcırdadı. Jack'in bakışları uzun, nefessiz bir an onun yüzünü inceledi.

Tess'in vücudu beklentiyle ürperdi ve onu nefessiz bıraktı. Jack nereye baksa orası yanıyordu sanki, içinde derin, kocaman bir ateş yanıp Tess'in tüm hayati organlarını tutuşturdu. Jack'in istediği gibi olmayı çok istiyordu ama yatakta nasıl iyi olabileceğini bilmiyordu. Kafa karışıklığı, arzusunun ateşini biraz azaltırken yine utangaç ve ürkek bir tavra bürünmesine sebep oldu.

"Jack..." Tess ona ulaşmaya çalıştı ama Jack onu tekrar yastığın

üstüne itti.

"Daha değil." Jack ona gülümsedi. "Tarafsız oynayalım."

"Ama..."

"Rahat ol Lissa."

Tess güçlükle yutkundu. Jack ona dokunmasını istemiyordu... henüz. Rahatlamasını istiyordu. Rahatla Tess. Rahatla. Tess derin bir nefes aldı ve Jack'in istediğini yapmaya çalıştı.

Ama mümkün değildi. Yatakta gerinip, kadife bir yatağa ilişmiş bir kelebek gibi yatıyordu. Hiç kımıldamadan onu bekliyordu. Bekliyor...

Jack eğildi ve Tess'in boyun kıvrımına sıcak, ıslak bir öpücük kondurdu. Tess o temasla ürperdi. Gözleri titreşerek kapandı. Jack kışkırtıcı bir yavaşlıkla hareket ediyor, Tess'in boynunu art arda öpücüklere boğuyordu.

Elbisesinin üstündeki su kabağı tohumundan düğmeleri onun parmaklarının altında mucizevi şekilde erimişti sanki. Tess o ince kumaşın vücudundan yukarı kalkıp yere düştüğünü hissetti. Tess gerildi. Küçük, fare sesini andıran bir ses titreyen dudaklarının arasından döküldü. Tess kendini inanılmaz derecede savunmasız hissetti. Kendini geri çekmemek için çok çabaladı. "Lissa?"

Tess gözlerini açıp ona baktı. Jack'in gözleri onunkilere kenetlenmişti ve o gözlerde kendi duygularının aynısı olan huzursuz bir özlem, ihtiyaç duygusu vardı. Jack daha sonra yavaşça, çok yavaşça onun korsesinin bağcığını çözdü ve o garip şeyi teninden çıkardı. Serin hava Tess'in tenine üfleyip meme uçlarını sertleştirdi.

Mum ışığı göğüslerinin kremsi yumuşaklığına dokunurken sarı dalgalar halinde midesini sardı. Grileşmiş yastığın üstüne yayılan saçları altın tozu gibi ışıldadı.

Jack ellerini onun göğüslerinin dış çizgisinde gezdirip meme ucunun üstündeki dolgunluğu öpmek için eğildi. "Çok güzelsin," diye mırıldandı.

O basit kelimelerle Jack onu özgürleştirdi.

Sıcak nefesi Tess'in meme uçlarına eserken tüylerini yeniden diken diken yaptı. Tess'in âdeta içi erirken aniden ona daha yakın olma, teninin sıcaklığını kendi teninin sıcaklığına karıştırma ihtiyacı duydu.

Tess dirseklerinin üstünde yükselirken Jack eğildi. Dudakları açlıkla birleşti. Tess kollarını onun boynuna dolayıp ona sıkıca kenetlendi. Onun meme uçlarına değen Jack'in gövdesi sıcak ve

lSlaktı. Bacaklarının arasındaki karıncalanma acı dolu bir zonklamaya dönüştü.

Öpüşürken Jack'in eli onun titreyen midesinde gezindi ve arzularının tam merkezine doğru ilerledi. Tess ürperdi ve onun dokunuşu altında kasıldı. Ama o küçük okşama kısa bir dokunuştan fazlası değildi. Jack'in eli aşağılara, Tess'in bacaklarından bileklerine doğru kaydı. Tess güçlü, kendinden emin ellerle eteğini beline çekti. Gecenin serinliğini bir kez daha sıcak etinde hissetti.

Eteği ve iç çamaşırları eriyip vücudundan akmış gibiydi. Jack'in gözleri likit bir ateşe dönüşmüş, onun çıplak vücudundan aşağıya kayıyordu. Tess hiç kımıldamadan uzanmış, onun dikkatli dokunuşları altında titrerken saçları karmakarışık bir halde yüzünü çevrelemiş, göğüsleri sığ, beklenti dolu nefesler eşliğinde titremeye başlamıştı.

Tess güçlükle ve gerilerek yutkunurken hissettiği duyguların yoğunluğundan korktu. Şu an onu istediği kadar hiçbir şeyi, hiç kimseyi istememişti.

"Jack." Onun adı dudaklarının arasından özlem dolu bir fısıltı gibi döküldü âdeta.

"Dokun bana," dedi Jack onunki gibi sert, boğuk bir sesle. Tess o an bu durumda olanın yalnız kendisi olmadığını anladı. Jack de kontrolünü kaybetmişti.

O farkındalıktan güç aldı. Derin, ürperti dolu bir nefes aldı ve korkularından arındı.

O karara vardığı an utangaçlığı da kayboldu. O duygunun yokluğunda Jack'in dokunuşunun özlemiyle tenini kendi teninde hissetmek için yanıp tutuştu.

Tess titrek parmaklarıyla Jack'in iç çamaşırını aşağı kaydırdı.

Çıplak, nefes nefese kalmış bir halde birleştiler. Vücutları sıcak, zonklayan bir bütüne dönüştü. İç çamaşırı Tess'in titreyen parmaklarının arasından kayıp yere düştü.

Jack onu tekrar öptü ve bu defaki sonsuza dek sürecekmiş gibi geldi. Tess ona kenetlenip kaslarının hareketini parmak uçlarında hissetti. Jack'in erkeksi kokusu Tess'in burun deliklerini doldurdu.

Ter içinde kalan sırtı ışıldayıp kayganlaştı. Elleri onu sıkıca kavrarken tırnakları sırtına geçti. "Aman Tanrım," diye mırıldandı boğuk bir sesle. Böyle hissedebileceği aklına bile gelmezdi, böyle bir şeyin hayalini bile kurmamıştı.

Jack onu üstüne aldı. Tess yumruklarını yastığa yasladı vti ona baktı. Saçları onları çepeçevre sararken altın sarısı, ışıltılı bi|| perdeye dönüştü. ;

Jack o loş ışıkta alev alev yanan zümrüt yeşili gözlerle ona baktı. Dudakları hafifçe aralandı, dili onları ıslatmak için dışarı kaydı. Tess onun dilinin pembe ucuna bakarken içinde bir şeylerin burkulduğunu hissetti. Jack'in nefesi sıcak, pürüzlü bir sızı gibi meme uçlarını okşuyordu.

Elleri onun vücudunu sarıp kalçalarına kenetlendi ve onu kendine çekti. Sertliği Tess'in kıvrık saçlarından aşağıya kayıp arzularının merkezine dokundu.

O temasla birlikte Tess ürperdi. Cesaretlenip kontrolü eline geçirdi ve onu bacaklarının arasına aldı. Onun sıcak ve her şeye hazır vücudunu kendi vücudunda hissetmek tüm vücudunu sarstı. Jack'in adı merak dolu bir nefes gibi dudaklarının arasından kayıp gitti. Jack ellerini onun sırtında gezdirip boynunda durdurdu ve onu karanlık, çaresiz öpücüklere boğdu. Öpüştüklerinde Tess kalçalarını onunkilere yaslayıp boşa ümit verircesine daireler çizdi. Jack homurdandı ve onu nazikçe kendinden uzaklaştırdı. Titreyip güçlükle nefes alan Tess kafası karışmış bir halde ona baktı. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Tanrım, hayır," dedi Jack kulak tırmalayıcı bir sesle. "Bu çok... farklı."

Tess'in içine buz gibi bir korku saplandı. Bunu bilmeli, kendini buna hazırlamalıydı. Bu bir kocanın kesinlikle fark edeceği bir değişimdi. "Ah. Ben..."

Jack başını kaldırıp ona baktı ve Tess o gözlerde istediği aşkı gördü. "Bu çok daha iyi," dedi Jack sonunda alçak sesle.

Tess'in göğüslerini avuçladı ve birbirine bitiştirdi. Onun do-Icunuşuyla arzular Tess'in içinde sersemletici bir dalga gibi patladı. Nabzı kulaklarında atıyor, kendi kalp atışlarının gürültüsü dışında bir şey duyamıyordu. "Evet," diye inledi Tess. "Ah, evet."

Jack'in dili bir meme ucunu emip ıslattı ve sonra uzaklaştı.

Tess inledi, vücudu geriye doğru kavis yaptı. Ve Jack işte yine orada, önce bir memesini, sonra diğerini nazikçe emiyordu, vücudu delicesine titreyip Tess kontrolü kesinlikle kaybedene kadar... Tess vücudunu bastırıp aklı başından gidene kadar kendini onun sertliğine yasladı.

"Jack..." Onun adı nefessiz bir inlemeden başka bir şey değildi. "Lütfen..."

Jack'in elleri onun sırtında gezinip kalçalarına kaydı. Ateşten parmaklarıyla ona kenetlenip onu aşağıya çekti, kendisi de yukarı yükseldi. Tess bacaklarını iyice aralayıp Jack'in ona rehberlik etmesine izin verdi.

Jack onun içine girdi, onu doldurdu. Bu beklenmedik zevk karşısında Tess inledi.

Jack durdu. "Canın mı yandı?"

Tess başını iki yana salladı. Terden ıslanan saçı yüzüne düştü. "Hayır. Tanrım, hayır. Durma."

Jack onu üstüne sabitleyip hareket etmeye başladı. Başta yavaş, sonra hızlı. Jack'in yukarıya doğru savurduğu her darbede Tess yastığı daha sıkı tutuyor, parmaklarını o kabarık yumuşaklığa kenetliyordu. Tess bacaklarının arasındaki baskıyla titredi, gerildi, ısınıp zonkladığını hissederken gözyaşları gözlerini acıtmaya başladı.

Tess inleyip sızlandı, başını geriye attı ama hiç faydası olmadı.

"Ah Tanrım. Jack..." Onun üstünde böyle kıvranırken çaresizce rahatlamaya çalışıyordu.

Jack onu kendine çekti ve yüzünü onun göğüslerine gömdü. Tess onun dilini meme uçlarında gezdirmesini, o sert ucunu dudaklarının arasına alışını hissetti. O duygu içini bir arzu karmaşasıyla

doldurdu. Jack'in başını titreyen elleriyle kavrayıp onu olduğu yer(j tuttu. Ciğerini dağlarcasına kesik kesik nefes alıp veriyordu şimd" Elleri ısrarla, hatta kabaca onun göğsünde, kıpkırmızı etinde hareket ediyordu. Tess gözlerini sıkıca kapattı ve nefes nefese, acı içinde ileriye doğru gerindi. "Ah Tanrım. Ah Tanrım. Tanrım? Öyle ani bir patlama yaşadı ki Tess çığlığı kopardı. O yoğun zevk içini dalga dalga sararak tüm vücuduna yayıldı. Gözyaşları gözlerini acıtıp görüşünü bulandırdı.

Jack derin ve sert son darbesini savurdu. Ona kenetlendi, düzensiz nefes alıp verirken adını boyun kıvrımına doğru fısıldadı. Tess bez bebek misali onun üstüne yığıldı. Vücudu kemiksiz kalmış, tüm gücünü kaybetmişti sanki ve bacaklarında bastırama-dığı bir titreme hissetti.

Uzunca bir süre orada öylece kaldılar, nefes nefese, yaşadıkları tutkunun sonrasında titreyerek. Jack onu kendine çekip saçını okşadı. Tess sevgiyle ona yaslanırken onun kollarında olmanın rahatlığını, bunun ne kadar doğru olduğunu hissetti.

Yavaşça ona döndü ve bir dirseğinin üstünde doğruldu. "Lissa?" Karısı onun gözlerine baktı ve içi aşkla doldu. Terden ıslanmış saç tutamını rastgele geriye attı. "Efendim?"

Jack eğilip onu öptü. Yumuşak, nazik bir öpüştü bu, tutkuya doymuş değil, vaat dolu bir öpüş. Geleceğe dair, sonsuz bir aşkla dolu. "Ben şortla gezdiğim çocukluk günlerimden beri seni seviyorum Lissa. Ama seni şu anki kadar sevmedim hiç."

Sıcak, can yakıcı gözyaşları Tess'in gözlerini doldurdu. Duygu dolu kocaman bir yumru boğazını şişirip nefes almasını güçleştirdi. Tess hiçbir şey söylememesi gerektiğini biliyordu ama yapamadı. Söylemesi gereken bir şey vardı. Onun, yani Tess Gregory'nin, Amarylis Rafferty'nin değil. Bu bir sorun yaratacak, açıklama ge~ rektirecek ya da zaman mekân bütünlüğünü bozacak olsa da işın bu kısmıyla sonra uğraşacaktı. Şimdi hayatı boyunca söylemeyi beklediği o kelimeleri artık dile getirmeliydi.

Tess onun yüzüne dokundu ve parmaklarının titrediğini hissetti. "f}en küçükken tümüyle benim olacak, elimi tutup yatağımın altını kontrol edecek ve dünyanın güvenli bir yer olduğunu bana söyleyecek birine ihtiyacım vardı. Her gece ayı gördüğümde bu dileği dileyerek bekledim." Tess onu öptü, o tuzlu tadını dudaklarında hissetti. "Seni seviyorum Jack Rafferty. Küçüklüğümden beri."

Tess o kelimeleri dile getirirken doğruluğunu da fark etti. Jack Rafferty'yi çocukluğundan beri seviyordu. Neye benzediğini, nerede ve hangi çağda yaşadığını bilmiyordu ama bunlar detaydan başka bir şey değildi. O hayatı boyunca bu anı, bu adamı beklemişti. En başından beri karşılaşmak için dua ettiği ve gerçek olacağına bir türlü inanmadığı kişiydi o.

"Teşekkürler Carol," dedi Tess nefesinin arasında.

"O da neydi?" diye sordu Jack.

Tess gülümsemesini bastırdı. "Hiç. Hadi o güçlü kolların boş durmasın, bana sarılsın."

Jack de sırıttı. "Memnuniyetle."

Ve ona sarıldı.

Ertesi hafta gül rengi bir belirsizliğin içinde geçti. Jack günleri çok çalışarak, koyun kırparak, geceleri komşu ahırlarda kamp kurarak geçirdi. Tess günlerini evi temizleyerek, Caleb'la ilgilenerek ve kızlarla oynayarak geçirdi. Gün içinde Jack'in yokluğunu hissetmiyordu; günleri koyun çiftliğindeki işlerle uğraşarak geçtiğinden onu özlemeye pek vakit bulamıyordu. Ama geceleri farklıydı, sanki zaman hiç geçmiyordu.

Bulaşıklar yıkanıp yerleştirildikten ve Katie'nin okuma derslerinden sonra gece uzadıkça uzuyor, Tess karanlıkta kendini yapayalnız ve belli belirsiz gürültüler arasında buluyordu. Yatağına uzanıp Jack'i düşünüyor, rüyasında onu görüyor, onun özlemini çekiyordu.

Jack, Jim'in onunla konuştuğunu duyuyordu ama kelimeler milyonlarca kilometre öteden geliyordu.

Jack dirseklerini kanonun kalın kenarına koyup kayığı sarsmamaya dikkat ederek hafifçe geriye yaslandı. Sıcak bahar güneşi yüzüne vurup vücudunu ısıtıyor, alnını parlak ter damlalarıyla ışıldatıyordu. Saçları yüzünün iki yanından aşağıya doğru sarkmıştı.

Jack gözlerini kapattı ve güneşin sıcaklığının keyfine vardı. Yarın gece eve, karısına dönüyordu. Sonunda, bir hafta boyunca ahırlarda uyuyup başka insanların sofralarında yemek yedikten sonra nihayet evine dönüyordu. Evine.

O kelime düzinelerce hoş görüntüyü gözlerinin önüne serdi: Lissa yemek duasını başlatıyor, Katie kitabını sessizce okuyor, Sa-vannah babasına sevgi dolu bir gülücük veriyor, Lissa tavuklara yem veriyor, Lissa banyo yapıyor, Lissa ikisinin yatağında yatıyor...

Lissa.

Jack kanoya çarpan suyun sesini dinlerken iç geçirdi. Hayatının hangi döneminde kendini bu kadar iyi, bu kadar ümit dolu hissettiğini merak ediyordu. Yıllardır ilk kez yeniden kendine inanmaya başlamıştı ve kendini çok iyi hissediyordu.

"Jack? Jack?"

Jack güzel bir rüyadan aniden uyandı. "Ah, affedersin Jim. Ne diyordun?"

Jim üzerinden sular damlayan küreği sudan çıkardı ve kanonun üstünde tam önüne yatırdı. Yorgunlukla iç geçirip şapkasını geriye attı ve Jack e sırıttı. "Sıra sende dedim."

Jack yıllık gelirinin büyük bir bölümünü temsil eden sararmış kırpık yünlerin üzerinden küreği aldı. Doğrulup küreği suyun içine daldırdı ve kanoyu çevirip kışlık malzeme almak için mallarını satacakları geniş, yeşil bir arazi olan uzaktaki Vancouver Adası'na doğru Jim'in rotasını izledi.

"Ben konuşmayı çok sevmem bilirsin Jack ama son zamanlarda değiştiğini sana söylemeliyim."

Jack güneşe karşı gözlerini kıstı ve şapkasını kaşlarına doğru iyice indirdi. "Evet, sanırım öyle."

Jack, Jim'in bir açıklama beklediğini anladı. Jim'in bunu açıkça sormayacağını kendisi de biliyordu çünkü.

Normalde konuşma burada biterdi. Jack yıllarca kendini insanlarla iletişim kurmaya kapatmıştı. O felaketten beri her yıl biraz daha kabuğuna çekilmiş, yeterince derine giderse kimseye zarar veremeyeceğine, kimseyi hüsrana uğratmayacağına inanmıştı.

Ama çocuklarını koruma çabası onlara daha fazla zarar vermekten öteye gitmemişti. Canından çok sevdiği kızları, öz babalarından seni seviyorum sözünü bir kez olsun duymamıştı.

Savannah'nın boyalı perdesini çok beğendiğini söylediğinde kızının yüzündeki tebessümü düşündü. Gözlerini kör edecek kadar parlak bir tebessümdü bu.

Azıcık bir çabayla kızını çok mutlu etmişti. Bunu düşünmek, çocuklarının ne kadar azla mutlu olabildiğini görmek ona acı vermişti. O azıcık çabayı bile onlardan esirgediği için ne kadar aptal olduğunu düşündü.

Ama artık bitti, diye karar verdi. Artık yalan söylemek, gizlenmek ve ilgilenmiyormuş gibi davranmak yoktu. Artık bu şekilde yaşamak istemiyordu. O gün kilisede yeni bir başlangıç yapacağına yemin etmişti ve bu yenilik yalnızca evliliğinde olmayacaktı. Çocuklarıyla, kendisiyle, komşularıyla ilişkilerini de düzeltecekti. Yıllardır olmak istediği adama dönüşecekti.

Derin bir nefes aldı ve iletişimin o soğuk, ürkütücü sularına daldı. "Lissa ve ben geçmişte bazı sıkıntılar yaşadık..." Jim'in yüzündeki şaşkınlık Jack'in kahkaha atmasına sebep oldu. Konuşmaya dair kaygıları bir anda kayboldu. "Açıklama yapmamı beklemiyordun ha Jim?"

"Seni uzun zamandır tanıyorum Jack ve doğrusunu istersen konuşman bile beni şaşırtıyor şu an."

Jack başıyla onayladı. "Evet, tahmin edebiliyorum. Her neyse, Lissa'yla aramız artık düzeldi."

Jim cebinden bir kürdan çıkardı ve dişlerinin arasına sıkıştırıp dalgın dalgın öne, geriye hareket ettirdi. "Bir adamın yüzünü aşk kadar güldüren bir şey daha yok."

"Evet. Ben... Ben bu hafta onu özledim."

"Evet. Tam dans partisinin yapılacağı gece eve dönmemiz ne üzücü. Geceyi karımla yatakta geçirmeyi tercih ederdim oysa."

Korkuları, Jack'in yeni aldığı kararına bıçak gibi sert bir darbe indirdi. Dalgalı suya, parlak ışığın aydınlattığı uçlarına baktı. "Ben dansı unutmuştum."

"Bu defa geleceksin, değil mi?"

"Dört Temmuz eğlencesinden sonra hoş karşılanacağımı sanmıyorum."

"Ah, lanet olsun Jack. O günün üzerinden neredeyse bir yıl geçti. Üstelik o gün kendine fazla yüklendin. O yüzden de biraz abartılı davrandın. Ne olmuş? Hector Jones viskiyi biraz fazla kaçırdıktan sonra çok daha beterini yaptı. Kendine bir şans ver." Kendine bir şans ver.

Jack'in parmaklan küreği sımsıkı tuttu. Tahta sıcak ve kaygandı, dalgaların kanonun yanlarına tokat atarcasına çarpması Jack'in kulaklarında âdeta güdüyordu.

"Lissa ve kızlar gitmek ister eminim." Jack kendini ikna etmek istermiş gibi yüksek sesle söyledi bunu.

Jim arkasına yaslanıp kollarını kanonun iki yanından aşağıya sarkıttı. "Eminim isterler. Hatta Minerva ve Lissa şu an ne giyeceklerine karar vermeye çalışıyor bile olabilirler."

Jack, Lissa'ya dansa gideceklerini söylediğinde karısının yüzünde nasıl bir ifade belireceğini gözünde canlandırmaya çahş%a Dudaklarında beklenti dolu bir tebessüm olacaktı belli ki. JH Yeni bir başlangıç, yeni bir başlangıçtı sonuç olarak. fH

Tess ağırlığını diğer tarafa verip kucağındaki Katie'yi sola doğru kaydırmaya çalıştı. Önlerinde, mutfak masasında McGuffey's First

Krisün Hannah

xtic Reader kitabı açık duruyordu. Mum ışığının solgun, titrek

ı kitabın sararmış sayfalarına düşüyordu.

•'O harf nedir Katie?" diye mırıldandı Tess yorgun bir ifadeyle cümlenin ilk harfini işaret etti.

Katie dirseklerini masaya yaslayıp çenesini bir eline dayadı. ¦¦ ıırım a-b. Ya da a-d."

Tess kızın saçının arkasını okşadı. "Bak, beni izle." B harfini UllvKatlice havaya çizdi.

Katie kaşlarını çatarak onu dikkatle izledi. "B mi o?"

"Çok güzel. Şimdi sırada ne var?"

Tess artık iyice bulanık gören gözlerini kitaptan kaldırıp oturma odasına göz attı. Savannah kanepede, eskimiş kaba kumaşlı elbisesinin başında kamburunu çıkararak oturuyordu.

"Nasıl gidiyor Savannah?" diye sordu alçak sesle.

Savannah başını kaldırdı. Tess uzaktan bile kızın gözlerinin kan çanağına döndüğünü görebiliyordu. "Peki iyi sayılmaz. Bu elbise olmayacak..."

Tess o an kızıyla empati kurdu. Genç bir kız için ilk dansında güzel görünmenin ne kadar önemli olduğunu çok iyi bilirdi o ama Tess'in elinden bir şey gelmiyordu. Dikiş dikmeyi bilmiyordu, üstelik kumaş ve zaman da yoktu. Jack'in o dansa gitmelerine izin verip vermeyeceğini bile bilmiyordu.

"Keşke yardım edebilsem..."

Savannah'nın elleri kucağına düştü. Odanın diğer tarafındaki lesse baktı. "Sence... babam gitmemize izin verecek mi?"

Tess gergin bir şekilde dudaklarını yaladı. "Umarım izin ve-rır Savannah. Ama baban... bu konuda biraz farklı hislere sahip. °anırım korkuyor ve ben de onu zorlamak istemiyorum."

Savannah'nın dudakları acınası bir ifadeyle büküldü. "Evet, diyorum."

Tess ona içten bir tebessüm vermeye çalıştı. "Ama bilemezsin Urn. Garip şeyler oluyor burada son zamanlarda."

- *</ /

Bin Ömrüm Olsa

Savannah hüzünle iç geçirdi ve dikişine devam etti. "Hem dans etmesini de bilmiyorum. Kendimi rezil edeceğim kesin."

Tess, Savannah'ya baktı. Bir yandan elbisesiyle uğraşıp onu zamanında hazır etmeye çalışırken bir yandan da gidebileceklerine bile şüpheyle bakıyordu. Hiç umut yoktu.

Lütfen Jack, diye düşündü Tess, onu hayal kırıklığına uğratma. Lütfen...

Ertesi akşam Jack cepleri para dolu, Jim Hannah'nın ahırı da yünden elde ettikleri malzemelerle dolu olarak adaya döndü.

Jack yoldan eve baktı. Kararmaya yüz tutan alacakaranlığın içinde kusursuz, beyaz bir inci gibi görünüyordu.

Jack paketleri göğsüne yaslayıp koşmaya başladı. Çizmelerinin topukları taş ve toprak yolu eziyor, nefesi gittikçe hızlanıyordu. O garip gülümseme yüzüne geri dönmüştü ve o ifadeden kurtulamı-yordu, kurtulmak da istemiyordu aslında.

Nefes nefese son köşeyi de döndü ve eve doğru yürüyüp basamaklardan çıkıp sıcak, altın sarısı mutfağa girdi.

"Jack!" diye seslendi Lissa onun girdiğini görünce. Yüzünde önce şaşkın bir ifade belirdi, sonra da Jack'inkiyle uyumlu, sevinçli bir ifadeye büründü. Eteğini yere sürünmesin diye hafifçe kaldırıp ona doğru koştu ve kendini onun kollarına attı.

Bu, Jack'in ömrü boyunca beklediği karşılamaydı. Paketlerini bırakıp onu kollarına aldı, et ve patates karışımı bir kokunun hâkim olduğu mutfakta döndürüp durdu.

"Ah Jack," diye fısıldadı gözlerinin içine bakarak. "Seni özledim. Jack onun dolgun, pembe dudaklarını öptü ve bunu yaparken çok özel, çok önemli bir yanı hayata dönmüş gibi hissetti. "Ben de seni özledim."

"Babacığım!" Katie dizlerine dolanan eteğiyle koşarak odaya girdi. O da kucaklaşmaya katıldı ve üçü birlikte kahkahalar atarak dönüp durdular.

Jack kızının dağınık saçlarını yüzünden geriye attı ve kırmızı yanaklarına bir öpücük kondurdu. "Merhaba minik Çekirgem. Seni özledim."

Kızının ona verdiği neşeli, dişsiz tebessüm Jack'in yüreğini burktu. "Ben de seni özledim babacığım. Biliyor musun?"

"Neyi?"

"Annem bu akşam yemeği yaktı." Sesi kıkırtılı bir fısıltıya dönüştü. "Gerçekten berbattı."

Jack ciddi bir ifadeye bürünmeye çalıştı. Dudakları zalimce büküldü. "Gerçekten mi? Şey, bu konuda bir şey yapmalıyız."

Lissa ona baktı. Gözleri Jack'in yüreğini dağlarcasına kıvılcım saçıyordu. Elini onun omzuna bastırdı. "Aklından... ne geçiyor bakalım?"

Jack dudaklarını yaladı. Gözlerinde vaat dolu bir ifade vardı. "Bilmiyorum. Bir şey düşünürüz. Ateşi nasıl söndüreceğini öğreneceğin bir şeyler."

Lissa gülümsedi. Eli onun omzundan kayıp tehlikeli biçimde kasıklarına yakın bir noktada durdu. "Önce o ateşi yakmalıyım."

Jack kahkahayla güldü. "O konuda hiç sorun yaşamayacağından emin ol."

Lissa kahkaha attı ve el ele tutuştular. Jack, Katie'yi saran kolunu gevşetip kızının yere inmesine izin verdi.

Savannah ders kitaplarını göğsüne kenetlemiş halde köşeden Çıktı. "Anne ben..." Jack' i gördüğü anda donup kaldı. Yüzündeki tebessüm kayboldu. "Babacığım." Savannah ona doğru yürürken duraksadı. Kitaplarını tutan elleri gergin yumruklara dönüştü.

Jack onun tedirgin halini hemen hissetti. İçlerinde en zor olanı Savannah ydı. Başarısızlıklarını, zayıflıklarını o görmüştü. Hayatının büyük bölümünü ondan korkarak geçirmişti çünkü.

O farkındalık midesinin tam ortasında yanan kömür gibi bir duygu uyandırmıştı onda. Bir adam masum bir çocuğa nasıl özür "Herim derdi? Ayrıca özür yeterli miydi? Yıllar süren ihmal affedilebilir miydi?

Bin Ömrüm Olsa

Jack güçlükle yutkunurken duygusal konuşmalar yapabildi adamlardan olabilmeyi diledi. Merhaba Savannah, seni özleditm diyebilmeyi çok istiyor, bunun için yanıp tutuşuyordu. Ama ® kelimeler pişmanlığın sebep olduğu yumrulara dönüşmüştü boğazında. Bunun yeterli olmayacağını biliyordu; çocuk gözleriyle çok şeye tanık olan, küçük yüreği defalarca kırılan Savannah için en azından. Jack bunu, yani üzgün olduğunu her gün, her şekilde ona göstermeliydi.

"Merhaba Vannah," dedi Jack alçak sesle. Ona bebekliğinden beri kullanmadığı takma ismiyle seslenmişti.

Savannah şaşkın bir ifadeyle gözlerini kırpıştırdı. Ders kitaplarını tutan eli gevşedi. "Merhaba babacığım."

"Size hediyeler getirdim," dedi Jack zayıf bir sesle. Üç tiz kız sesi aynı anda, "Öyle mi?" dedi. Jack eğilip kahverengi ambalaj kâğıdına sarılı üç paketi çıkardı. Küçük olanları Lissa ve Katie'ye uzattı, büyük olanıysa Savannah ya. Üçü birlikte mutfak masasına koşup ipleri çözmeye başladılar. Buruşuk kâğıdın sesi ve kızların kıkırdaşması mutfağı doldurdu. Katie sözsüz bir bağ kurmuşçasına Lissa'nın yanında durunca Jack'in yüreği burkuldu. Küçük kızının tombul parmakları o incecik ipin üstünde hevesle çalıştı ve sonunda kahverengi ambalaj kâğıdını çıkarmayı başardı. Güzel bir bebeğin yanında üç tane parlak kırmızı toka duruyordu.

Katie sevinçle çığlık atıp o hazineyi göğsüne bastırdı. Heyecanla hoplayıp zıpladı, sonra dönüp kendini Jack'in kollarına attı. "Teşekkürler babacığım. Ah, teşekkür ederim? Jack güçlü, sevgi dolu bir kucaklamayla onu sardı. "Bir şey değil bebeğim," dedi boğuk bir sesle. "Jack!"

Lissa'nın şaşkın ifadesiyle Jack başını kaldırdı ve karısına baktı-Lissa o güzel, incili gümüşlü kolyeyi ambalajından çıkardı ve mum ışığına tuttu. "Ah Jack. Bu çok güzel."

Jack ona gülümsedi, sonra Savannah gergin bir ifadeyle baktı.

RÜyük kızı alt dudağını ısırıp paketi özenle açtı. Ağır ağır hareket

diyordu, o ince kâğıdın altından çıkacak şeyden korkuyordu sanki.

Kahverengi kâğıdı soydu ve hemen başını kaldırdı.

Jack başını sallayıp ona gülümsedi.

Yavaş, heyecanlı bir gülümseme Savannah'nın dudaklarında]„lirdi. Alt dudağını ısırdı, o basit elbisenin onun için anlamını , (istermekten korkuyordu sanki. Ama duygularını gözlerinden gizle yemiyordu. "Ah babacığım," dedi ve o minik pembe çiçeklerle süslü kısa kollu muslin elbiseyi kaldırdı. "Çok güzel."

"Yarınki dans için^özel bir şeylere ihtiyacınız olabilir diye

düşündüm."

Savannah'nın nefesi kesildi. "Gerçekten mi?" dedi. "Gidebilir

mıyız?

Jack o an doğru kararı verdiğini anladı. "Evet," dedi alçak

sesle. "Gidebiliriz."

.281.

Yirmi Birinci Bölüm

O gece Tess son tabağı da kurulayıp dikkatle yerleştirdi. Tam gitmeye hazırlanırken karanlıkta bir hareket gözüne ilişti.

Bir an merakı uyanarak pencereye gitti ve Savannah'nın ağaçtaki salıncakta oturmuş olduğunu gördü. Başı eğik, elleri kucağında birleşmiş halde orada öylece duruyordu. Tek başına.

Tess elindeki ıslak bezi kalburun üzerine bırakıp dışarı çıktı.

"Savannah?" dedi alçak sesle ve karanlık basamaklardan indi.

Savannah mutsuz bir ifadeyle iç geçirdi. "Merhaba anne."

Tess avluyu geçip Savannah'nın önündeki soğuk ve ıslak çimlerin üstünde diz çöktü. "Ne oldu?"

"Ah anne, o elbise beni kurtarmayacak. Yarın gece dansta rezil olacağım."

"Dans etmeyi bilmediğin için mi?"

Savannah onu onayladı.

Tess ayağa kalktı. "Bak bu konuda endişelenmene gerek yok. Sana kısa sürede dans etmeyi öğretirim ben. Sen ahıra koş. Ben de... birkaç şey alıp hemen geleceğim."

"Gerçekten mi?" diye fısıldadı Savannah. "Bana öğretecek misin?"

Tess gülümsemeye çalıştı. "Elbette. Hadi şimdi koş. Ben de geliyorum."

Savannah yıldırım hızıyla koştu. "Teşekkürler anne," diye seslendi toprak yoldan ahıra doğru koşarken.

• 283.

Bin Ömrüm Olsa

Tess kollarını birleştirirken yüzündeki sahte tebessüm de kav-boldu. O da dans etmeyi bilmiyordu tabii ki. Hayatı boyunca nei. barışık olduğu bir konu değildi bu, müziğin ritmini hissetmesine rağmen dans pistine kendini atamayacak kadar çekingen olmuştu her>

Ama yetmişlerde, üniversite döneminde dans adımlarını öğrenmişti. Savannah'ya hustle dansını öğretebileceğini düşünüp sırıttı

Tekrar eve döndü, yapacak bir tek şey vardı. Ve onun da harika bir plan olduğunu söyledi kendi kendine.

Jack ona dehşet içinde baktı. "Savannah'ya dans etmeyi öğretemem."

Tess kaşlarını çattı. "Bilmiyor musun?"

Jack elini saçında gezdirdi. "Tabii ki biliyorum. Tanrı aşkına, biz Güney'de büyüdük. Dans etmek nefes almak gibi bir şeydir orada."

"O halde sorun ne? Sen dans etmeyi biliyorsun, o bilmiyor. Bence çok uygun."

Jack bakışlarını kaçırdı. Tess ona doğru yürüyüp elini onun koluna koydu. "Jack? Nedir sorun?"

Jack yavaş yavaş gözlerini ona indirdi. "Ya öğretmeme izin vermezse?"

Tess, Jack'in yüzüne düşen bir tutam saçı geriye itti. "Jack, o hayatı boyunca seni bekledi. Seni geri çevirmez."

"Tamam," diye mırıldandı Jack. "Deneyeceğim."

"Hayır Jack, deneme. Yaf>."

Jack neredeyse gülümsemişti. "Ne kadar otoriter bir kadın olduğunun farkında mısın?"

Tess parmak uçlarında kalkıp onu öptü. "Öyle derler. Hadi artık acele et."

Jack kolunu sahiplenici bir tavırla onun beline doladı ve ona normalden daha uzun, daha içten bir öpücük verdi. Sonra kapıy1 açıp gecenin karanlığına adımını attı.

Jack verandada durup boğazın o kapkaranlık rengine baktı-Kalın, gri bir bulut yarım ayın önünden geçti. Solgun, mavi beyaz

sık dalgalanarak suyun üzerinde kaydı. Yıldızlar kadife gök-^zünde yüzlerini gösterdi.

îack bacağına dokunan küçük ayağı hissetti. "Hadi Jack."

"Tamam tamam." Jack yüzünü yere dikti ve basamaklardan ruh-zca inip ahırın yolunu tuttu. Toprağı ezerek geçtiği her adımında ¦ kildi. Gözünün önüne görüntüler gelip duruyordu; Savannah'nın ona güvensiz bir ifadeyle baktığı ya da hiç bakmadığı zamanları, tam onun yanına gelirken korkudan kocaman açılmış gözlerle aniden durduğu zamanları, ona uzanmak isteyip de denemekten kaçınacak kadar kendi karanlığından korktuğu zamanları hatırladı.

Lütfen Tanrım, çuvallamama izin verme.

Savannah ileri geri adımlıyor, minik ayakları sert toprak zemine çarpıyordu. Midesi kelebek yuvası misali sürekli pır pır ediyordu. Endişeyle iç geçirerek nefesini dışarı verdi. Sakin ol Savannah. O kadar zor değil. Annem sana öğretecek ve her şey yoluna girecek.

Düşünceler özgüvenini yıkmaya başlamıştı. Belki de bu pek iyi bir fikir değildi. Dansta kendini rezil edeceği çok belliydi.

"Savannah?"

Babasının sesini duyunca Savannah donup kaldı, sonra dönüp baktı. Babası kapıda durmuş, geniş omuzlu gölgesi arkasındaki gecenin mavi ışığına karşı geliyordu. Gökyüzünde birkaç yıldız göz kırptı. Babasının arkasındaki aydan azıcık bir ışık geliyordu ve 0 yarı karanlıkta bile babası o kadar yakışıklıydı ki Savannah'nın ! nefesi kesildi.

Küçük kızımın dans edemediğine dair bir söylenti geldi kurguna."

Savannah'nın yüreği özlemle burkuldu. Dudakları ağlayacakmış 8lbi titredi. Ama ağlamamak için elinden gelenin en iyisini yaptı.

Yetişkin olduğunu gösteren bir şey söylemek istedi ama aniden kendini ürkek ve yapayalnız küçük bir kız gibi hissetti. Babasının otıu fark etmesini uzun zamandır beklemiş, acı çekmiş, dua etmişti.

Ama işte şimdi buradaydı, o buradaydı ve Savannah ne yapacağı bilmiyordu. Dizleri pelteye dönmüştü âdeta.

Savannah yerinden kımıldamadı. Orada öylece durdu. Küt ki't atan kalbi, kupkuru boğazıyla babasına bakıyordu. Gözyaşlanna boğulup babasını kaçırmaktan ödü kopuyordu. Kımıldamadan dururken babasının gurur duyacağı küçük bir hanımefendi olmak istiyordu bir yandan da.

"Gel yanıma Vannah."

Vannah. Bu lakap yüreğini dağladı. Gözlerini sımsıkı kapattı. Sulu göz olma. Aptalca bir sey yapıp yine gitmesine sebep olma.

Savannah zihnini toparlamaya çalıştı ama mümkün değildi. Kafasının içi geçmişe dair güzel ve sık sık hatırladığı anılarla doluydu. Aslında hatırlayamayacağı kadar eski, gecenin bir yarısı ağlama seslerine uyandığı zamanlara dair anılardı bunlar. O zamanlar çok sık oluyordu bunlar. Çok sık...

Savannah uyandığında onu beşiğinin parmaklıklarının arasından görürdü. Orada durur, ona uzanır, Vannah diye adını fısıldayıp dururdu.

Her nasılsa, çocukluğunda bile Savannah babasının ondan bir şey söylemesini beklemediğini sezerdi. Ama bir defasında kendine engel olamamıştı. Babacığım, kelimesi o minik dudaklarının arasından dökülmüştü.

Babası ise elini geri çekip ondan uzaklaşmış, bir daha da gen gelmemişti.

O anı Savannah nın yüreğini yakıp gözlerini acıtan yaşları geri getirdi. O gece yanlış bir şey yapmıştı. Babasının kaçmasına sebep olan bir şey. O günden sonra çok iyi, çok sessiz olmaya çalışmıştı-Ama bunun da bir önemi yok gibiydi.

Babası şimdi ona bir şans daha veriyordu ve Savannah yanlış bir şey yapmak istemiyordu.

Babası ona elini uzattı. "Gel buraya Vannah."

Savannah kendisine uzatılan ele baktı, ten rengi bir lekeden ibaret görünene kadar. Bebeksi gözyaşlarını silip gözlerini kırpıştır^1-

• 286.

Kristin Hannah "Bütün gece bekleyebilirim Vannah," diye fısıldadı. "Bu defa

Liçbiry«egitmiy°7m-"

I «anlamadım..." dedi Savannah söyleyecek daha iyi bir şey ıamayınca ama bu doğru değildi ve Savannah o kelime daha A faklarından dökülürken de biliyordu. Anlamaktan, yanlış anlaşılmaktan korkuyordu.

"Çok basit Vannah. Küçük kızıma dans etmeyi öğretmek istiyorum."

Küçük bir hıçkırık dudaklarının arasından döküldü. Bu defa

Savannah'nın geri çekilmesine sebep olacak ne isteği ne de gücü vardı. Hıçkırıkla karışık bir çığlık eşliğinde eteğini kaldırıp babasına koştu. Babasının güçlü kolları onu sarıp sarmaladı. Babası onu havaya kaldırdığında Savannah nefesini tutmak zorunda kaldı. Savannah bu kez umursamadı. Ürpertici, derin bir nefes aldı ve yüzünü onun omuzlarına gömdü. Babası onu sıkıca göğsüne yapıştırdı ve bu kez Savannah gözyaşlarını tutmadı. Gözyaşları uzun yıllar önce kalbine gömdüğü karanlık kutudan taşmış, ona can veren ıslak şeritler halinde kupkuru ruhuna akmıştı.

Babası onun yanağına düşen saçlarını düzeltti ve alnına bir öpücük kondurdu. "Vannah," diye mırıldandı kızının ıslak alnına doğru. "Özür dilerim. Beni affedebilecek misin?"

Savannah ona bakmak için kafasını kaldırdı. Ay ışığı babasının yüzünün yarısını aydınlatıp kirpiklerini, çıkık ve keskin elmacık kemiklerini gölgede bırakıyordu. Babası ona ışıl ışıl gözlerle ba-klyordu, o da gözyaşlarını bastırıyordu sanki.

'Ah babacığım." O kelimeler ıslak bir belirsizlik içinde dudaklından döküldü. Daha fazlasını söylemek istiyordu ama boğazı uğümlendiği için başını sallamakla yetindi.

Babası ona öyle sıcak bir tebessüm verdi ki uzun zamandır °ğuk ve karanlık olan kalbinin her noktasını ısıttı. "Seni seviyo-rurn Vannah."

.287.

Bin Ömrüm Olsa

Savannah'nın nefesi kesildi. Sevinç gözyaşları yanakların^ süzülüp oduncu gömleğine aktı. "Ben... Ben de seni seviyor^ babacığım."

Ondan sonra gece büyüleyici bir nitelik kazandı. Savannah k anı hayatı boyunca hatırlayacağını biliyordu. Uzun, çok uzun b:-süre sarıldılar ve sonra babası nazikçe onu yere bıraktı.

"Hadi," dedi ve başını ahırın ortasına doğru kaldırdı. "Dans etmeliyiz artık."

Savannah onun peşinden ahırın ortasına gitti. Orada, birbirlerine bir adım mesafede durup bakıştılar. İkisi de ne diyeceğini ya da nasıl başlayacağını bilmiyordu. Yanı başlarında, tezgâhın üstünde fanustan yayılan ışık titreşiyor, karanlığa altın sarısı şeritler yollayıp mucizevi bir ışık çemberi oluşturuyordu. Ahır bölmelerinden sert zemine çarpan toynakların sesi geliyordu. Taze saman, odun ve toz dolu ahır kokusu hâkim olmuştu içeriye. Babası ona uzandı. "Elimi tut."

Savannah ışık çemberinin içine girdi ve babasının elini tuttu. Diğer elini Savannah'nın beline kaydırdı ve onu kendine çekti. Savannah onun kollarında kendini küçük, sıcak ve tümüyle güvende hissetti. Daha önce hissetmediği bir şeydi bu ve içini hoş bir mutlulukla doldurmuştu. Savannah ona gülümsedi.

Babası gülümsedi. "Valsle başlayalım." Jack hafif bir melodi mırıldanıp hareket etmeye başladı. Ağır ağır adım atarak Savannah'nın acemi, beceriksiz adımlarına uyum sağlamaya çalıştı. Babasının adımları aniden hızlanırken Savannah zarafetten uzak adımlarla onun kollarında hareket ediyordu.

İçini saran utançla boynundan yüzüne doğru bir kızarıklık yayıldı. "Baba, yapamam..."

"Şişşt," diye mırıldandı Jack. "Rahatla. Bir, iki, üç. Bir, iki, üç-

Savannah gözlerini kapattı ve aniden ritme uyum sağlamaya

başladığını fark etti. Babasının usul, yatıştırıcı mırıldanması

Savannah ya senfoni gibi geliyor, zeminin gıcırtısına ve lamba'

nın titreşen ışığına karışıp zengin ve yoğun bir sese dönüşüyordu-

nnah gülümseyip onun kollarında kolayca hareket ederken uasının mırıldanmasına eşlik etti ve birlikte o tozlu, eski ahırı müzikle doldurdular.

T ck ve Savannah dans etmeyi bıraktığında gecenin büyük kısmı hitmişti- Kahkahalar atmış, dans etmiş, saatlerce konuşmuş, yeni hir ilişkim11 güçlü ve sağlam bağlarını kurmuşlardı.

Ama sonunda Savannah'nın göz kapaklan kapanmaya başladı ve Jack o an, o özel gecenin orada bitmesi gerektiğini anladı. Böylece konuşmaya devam edip el ele tutuşarak eve döndüler. Hafif bir esinti tepedeki yapaklara esiyor, Savannah ve babası gıcırdayan basamaklardan çıkarken çimlere doğru ıslık çalıyorlardı.

Ev soğuk ve karanlıktı. Mutfak masasında kısa ve kalın bir mumun yandığı balmumu kütlesi vardı.

"Ah," dedi Savannah kıkırdayarak. "Sanırım biraz geç kaldık."

Jack onun elini sıktı. "Bütün geceyi seninle dans ederek geçirebilirdim balkabağım. Havayla dans eder gibiydi, ayakların tüy gibi hareket ediyor."

Savannah ona gözlerini kırpıştırarak baktı. "Gerçekten mi? Sence Jeffie iyi bir dansçı olduğumu düşünür mü?"

Savannah'nın, küçük kızının bir erkekle dans ettiği düşüncesi bile Jack'in yüreğini sıkıştırdı. Kızına bir gülücük verdi elinden geldiğince acı tatlı bir ifadeyle. "Evet," dedi yutkunarak. "Harika dans ettiğini düşünecek."

Savannah sırıttı. "Teşekkürler babacığım." Parmak uçlarında yükselip babasının yanağına bir öpücük kondurdu. "İyi geceler."

Jack de onu öptü. "İyi geceler."

Jack'in başka bir şey söylemesine fırsat kalmadan Savannah kolondan geçip odasına koştu. Kapı arkasından gıcırdayarak kapandı.

Jack, kapı kapandıktan sonra da uzun bir süre arkasından bakaya devam etti. Karmakarışık duygular âdeta spiraller halinde °nuyordu içinde: Sonunda kızını öpmüş olmanın sevinci, bu kadar

zaman beklemiş olmanın üzüntüsü ve kaçırdığı binlerce dakikarun pişmanlığı... Bütün bu duyguları ve fazlasını hissediyordu.

Yıllardır ilk kez kendini bu kadar iyi hissediyor, verdiği kararın mutluluğunu yaşıyordu.

Üstelik düşündüğü kadar da zor olmamıştı. Jack ona doğru küçücük bir hamle yaptığında korktuğu gibi bir tepkiyle karşılaşmamıştı. Hatta kızı elini içtenlikle tutmuştu.

Ayrıca kızı başarısız da olmamıştı. Ahırda, saman kaplı zeminde kollarında kızıyla dönüp dururken kendini nasıl hissettiğini düşündü. Kızının nasıl göründüğünü, yüzünün mutlulukla kızardığını, gözlerinin yaşla dolduğunu düşündü.

Ben de seni seviyorum babacığım.

Bunlar Jack'in ömür boyu unutmayacağı sözlerdi. Jack gülümseyerek odalarına gitti. Jack odaya girdiğinde karısı ağır yorganın altında uyuyordu. Derin, düzenli nefesi karanlık odayı dolduruyordu.

Jack uzun içliğine kadar çabucak soyundu ve yatakta karısının yanına uzandı. Yorgun, eski yatağın suntası onun ağırlığının altında gıcırdadı. Jack bir an onu uyandırmayı, onu sevmeyi düşündü ama sonra çok geç olduğuna karar verdi. Yarın erkenden başlayacakları büyük bir gündü ve yarın gece de sevişmek için çok vakitleri olacaktı. Jack gülümseyip onu kollarının arasına aldı. Onu sımsıkı sarıp o eşsiz çiçek ve lavanta kokusunu içine çekerken uykuya daldı.

Güneş ışığı açık mutfak penceresinden içeri süzülüp yeni açmış güllerin ve yuva yapan kuşların cıvıltısını beraberinde taşıyordu. Tess fırının kapağını açıp eğildi ve fırının içine baktı. Sıcak, kuru ısı yüzüne çarpıp elmalı kekin tarçın kokusunu da getirdi. Çok güzel kahverengi bir renk aldığından emin olduktan sonra ağır metal kapağı kapattı ve yavaşça ayağa kalktı.

Terli bir saç tutamını gözlerinden geriye atıp etrafına bakındı-Mutfak masası un ve şeker torbalarıyla doluydu. Kocaman bir tere yağı kabının yanında düzinelerce elma ve bir yığın çok güzel ceviz duruyordu. Beş adet kek masanın kenarında soğumaya bırakılmış*1

• 290.

Kristin Hannah

ve

koca bir tava dolusu tavuk parçası da arka bölümde kızarıyordu. İVİlnerva Hannah mutfak masasının başında durmuş, dirseklerine kadar pasta sosuna bulanmıştı.

Tess, daha sabah onda kollarını sıvayıp bir araba dolusu malzemeyle birlikte buraya gelen kadına hissettiği sevgiyle, "Geldiğin için teşekkürler Minerva," dedi. "Sen olmasan ne yapardım bilmiyorum."

Minerva unlu ellerini salladı. "Seve seve geldim. Bir arkadaşın yardımıyla en zorlu işler bile kolaylaşıyor."

Tess gülümseyerek iki fincan kahve koydu ve masaya gitti.

"Benimkini bırak," dedi Minerva. "İşim bitti neredeyse." O kelimeler daha ağzındajn çıkmadan koca bir yağ parçasını kararmış dökme demir tavaya koydu ve karıştırmaya başladı.

Tess diğer tarafa baktı. Yirminci yüzyıl kadınları bu pratiklikten yoksundu. Minerva'nın karşısında oturan Tess parmaklarını sıcak teneke kupaya sardı. "Peki bu keklerden ne kadar yapmamız gerekiyor?"

Minerva kek harcının sonunu yağlı tavaya ustaca doldurdu ve tahta bir kaşıkla yüzeyini düzeltti. "Her aileye üç tane. Dansa giderken kekleri elma sosuna yatırıp krema sürüyoruz ve herkese yetecek kadar pastamız oluyor. Ve hiçbir pastanın tadı diğerine benzemiyor."

Tess bu ilginç geleneğe gülümsedi. "Dansı iple çekiyorum doğrusu."

Minerva tavayı bir kenara itip oturdu. Yorgunlukla iç geçirip kahvesinden bir yudum içti. "Hey, bu kahve bir öncekinden daha *yi oldu. Öğreniyorsun."

"Tanrıya şükür. Ben de artık pes etmeye başlıyordum."

Minerva kahkaha attı. "Unutma: Bu gece ailen için yanına yeterince et ve pasta almayı unutma. Salonda yiyecekler için ko-caman bir masa olacak. Seninkileri diğerlerinin yanına koyacaksın Ve istediğinden yiyebileceksin. Harika bir şey bu."

'Benim pişirdiklerimi yiyecek olanlar için pek de harika olmayacağı kesin."

• 291.

Bin Ömrüm Olsa

Minerva onu onaylamamış gibi cık akladı. "Bak Lissa, san verdiğim o tarif çok basit. Bir çocuk bile yapabilir."

"Buna sevindim," diye güldü Tess, "çünkü onu Savannah'ya vereceğim."

Minerva da onunla birlikte güldü. Masadan bir torba unu alm dirseklerini yaslayarak Tess'e baktı. "Sen gerçekten çok değiştin biliyorsun değil mi?"

Tess usulca gülümsedi. "Ah, Minerva bir bilsen."

Orada uzunca bir süre oturdular ve kahvelerini yudumlayıp sohbet ettiler. Birçok şeyden konuştular. Çocuklardan, bezlerden kocalardan... Ufak tefek şeylerden, böylesine küçük bir yerde ev kadınlarının karşılaştığı sıkıntılardan... Böylece sabah saatleri geçip öğle vakti geldi ve sonunda akşamın ilk saatleri kapılarını çaldı.

Minerva giderken Tess gerçek, içten bir arkadaş kazandığını düşündü.

.292.

Yirmi İkinci Bölüm

Tess elbisesinin bağcıklarını bağlayıp, düğmelerini ilikleyip, çengellerini ve kopçalarını takıp buruşuklarını düzelttiğinde ter içinde kalmıştı. Nefes nefese ve sersemlemiş haliyle gözlerini kırpıştırarak geriye doğru bir adım attı. Araya mesafe koymanın faydası oldu. Lavabonun üstündeki geniş, U şeklindeki aynada kendini daha

iyi görebiliyordu.

Ciğerlerindeki azıcık hava da kayboldu. Dudakları şaşkınlıktan

yusyuvarlak bir şekil aldı.

Çok güzel görünüyordu. Yalnızca hoş görünmekle kalmıyordu; hoş çok yetersiz kalırdı onu tanımlamak için. Göz kamaştırıcı bir güzellikti onunki. Savannah annesinin açık bal rengi saçlarını yüzünden çekip ördü, sonra bilek kalınlığındaki örgüyü altın sarısı "ir taç misali tam tepesine oturttu. Dalgalı sarı tutamlar alnına ve şakaklarına düzensizce düşüyor, ona yumuşak, neredeyse uhrevi blr görünüm veriyordu. Jack'in ona getirdiği o güzel gümüş kolye de boynundaki oyuğun hemen altından sarkıyordu.

Uzun kollu elbisesi Tess'in o güne dek gördüğü en güzel deniz havisi ipek kumaştandı. Korsenin, omuzda başlayıp V şeklinde lr*erek o nefis göğüs dekoltesini gözler önüne seren yedi buçuk Santim kalınlığında bir bandı vardı. Şık, zarif çizgiler o bandın ve Manşetlerin üzerinden zikzak çizerek geçiyor, çift şeritler halinde e*ğin ön tarafından aşağıya kayıyordu.

.293.

Bin Ömrüm Olsa

Elbise hoş bir biçimde göğüslerini güzelce sarıyor, incelen beline kadar koni biçiminde iniyor, ardından da at kılından yapılma çemberli eteğin üzerinden yere kadar şelale misali akıyordu.

Tess kendi etrafında döndü ve nefesi kesilmiş bir halde durdu İpek bluzu o hareketiyle birlikte hışırdayarak çan şeklinde açılmış ardından tekrar eski şeklini almıştı.

Yatak odasının kapısı gıcırdayarak açıldı. "Hazır mısın anne?" Katie fırfırlı ve benekli kırmızı beyaz elbisesiyle kapıda duruyordu. Dantelli bol içliği eteğin kenarından çıkıntı yapmıştı. Odaya sıçrayarak girdiğinde babasının getirdiği parlak kırmızı grogren kurdeleler upuzun örgülerinin ucunda âdeta dans etmişti.

Tess eğilip Katie'nin tombul, minik yanaklarını öptü. "Çok güzel olmuşsun, resim gibi."

"Artık gitmeliyiz," dedi Katie sakin bir şekilde. "Savannah biraz..."

"Yerinde duramıyor mu?"

Katie ciddiyetle başını salladı. "Şafak vaktinden beri acele etmem için bana bağırıp duruyor."

Tess gülümsememek için kendini zor tutarken safir mavisi şalını omuzlarına attı. "Biraz gergin, o kadar." Sonra beşiğin yanına gidip Caleb'ı kucağına aldı. Bezini hemen kontrol ettikten sonra onu elde dokunmuş battaniyesine sardı ve Katie'yi elinden tutup verandaya çıktı.

Tüm aile toplanmış, evin önünde bekliyordu. Jack, Kırmızının başında durmuş, dizginlerin üzerinde bir şeye bakıyordu. Siyah kumaş pantolonu, altın sarısı düğmeleri olan beyaz gömleği ve siyah yeleğiyle çok yakışıklı görünüyordu. "Merhaba Jack," diye seslendi.

Jack yüzünde bir tebessümle ona döndü. "Merhaba Li..." Ama sözü yarıda kesildi. Tebessümü de yüzünden silindi.

Tess gergin bir halde eteğini düzeltti. "Ters mi giymişim yoksa. Jack'in tebessümü tüm hızıyla geri geldi. Dizginleri bırakıp onlara doğru koştu ve verandanın basamaklarını hızla çıktı.

Kristin Hcrnnah

I!

Göz göze geldiler ve öylece kaldılar. Tess etraflarını saran o , üyüleyici ışıltıyı hissetti. Jack onun yanağına dokundu ve eğilip, «Nefesimi kestin," diye fısıldadı.

Tess boynunda hissettiği nefesin sıcaklığıyla ürperdi. "Ben de 0-lc nefes alamıyorum zaten," diye mırıldandı.

Jack gülümseyerek Katie'ye döndü ve bir dizinin üzerine çöktü. "Küçük Çekirge, çok güzel olmuşsun."

Katie'nin minik suratında bir gülümseme belirdi. "Teşekkürler

babacığım."

Jack onların at arabasına binmelerine yardım etti. Tess kucağında Caleb'la birlikte öne, Katie ise yiyecek sepetiyle birlikte arkaya.

Sonra Savannah'yi beklemeye başladılar. Başta sabırla, sonra

biraz sabırsızca.

"Babacığım, geç kalacağız ve bütün güzel yiyecekler tükenecek. Bayan Hannah çok leziz tavuklar pişirdi ve onları kaçırmak istemiyorum."

Jack kaşlarını çatarak eve baktı. "Bu kadar uzun süren ne

olabilir ki?"

Tess ilk randevusunu acı tatlı bir gülümseme eşliğinde hatırladı. En ufak bir yanlış yapmamaya çalışarak aynanın karşısında saatler geçirmişti. Yeni bir elbise almış, manikür bile yaptırmıştı. Ama ne yazık ki Harry Spitz gelmemişti.

Tess o anının artık acı vermediğini fark edince şaşırdı. O günün sessiz, kaya gibi ağır yükünü yıllarca midesinde taşımıştı. (Jndan sonra biriyle çıkmaya olan inancını kaybetmiş, üniversiteye kadar da bir daha denememişti. O zaman bile gerçek bir çaba harcamamıştı. Ama şimdi Harry Spitz'in anısı canını hiç yakmıyordu: ^aşka birinin başına gelmiş olabilecek üzücü bir anıydı, hepsi bu.

Jack'in elini sıvazladı. "Onun için önemli bir gece bu, biliyorsun. Sabırlı ol."

"Ama..."

Tam o sırada kapı gıcırdayarak açıldı. Savannah gergin bir halde verandaya yürüdü. Ellerini karnında birleştirmiş, yeni şe-

killenmeye başlayan vücut kıvrımları kısa kollu, gül desenli beya? muslin elbisesiyle iyice belirginleşmişti. Saçını geriye doğru toplarnls kafasının tepesinde gevşek, hoş bir topuz yapmıştı. Alacakaranlığa solgun ışığında teni taptaze krema gibi ışıldıyordu. "Ben hazırım * Jack gözlerine inanamamıştı. "Savannah?" Savannah ona baktı. O kocaman mavi gözlerinde babasından başka kimsenin yanıtlayamayacağı tek, ürkek bir soru vardı.

Jack at arabasından inip ona doğru koştu ve kızının elini tuttu. "Sana bir bakayım Vannah."

Savannah utangaç bir ifadeyle babasının elini bırakıp geriye doğru bir adım attı.

"Sen gördüğüm en güzel kadınsın." Jack at arabasının arkasına doğru bir bakış atıp sırıttı. "Ama bunu sakın annene söyleme."

Savannah hin yüzünde yanaklarını kızartan pembelikle yarışır hafif bir tebessüm belirdi.

Jack kolunu ona uzattı. "Gidelim mi hanımefendi?" Savannah sırıtarak babasının koluna girdi ve at arabasına kadar ona rehberlik etmesine izin verdi. Eteğini kaldırıp hanımefendilere yaraşır bir asaletle sunta oturağa tırmanıp dikkatle Katie'nin yanına oturdu.

"Tanrım, Vannah, neden bu kadar uzun sürdü hazırlanman?" Savannah sakin bir şekilde yanıt verdi. "Kadınların hazırlanması daha uzun sürüyor çünkü. Değil mi anne?"

Tess gülmemek için kendini zor tuttu. "Çok doğru."

Jack parmaklarının arasındaki derinin verdiği o bildik hisse odaklanmaya çalıştı ama çok da başaramadı. Gerildi ve oturduğu yerde eğilip yüzünü tümüyle kapatacak bir şapkası olmasını diledi. Böylece adalıların ona yönelteceği bakışlardan korunabilirdi.

At arabası, üzerinde oturanları taş ve toprak kaplı yol boyunca zıplatıp durdu. Gece yeni başlıyor, morumsu örtüsünü boğazı0 üzerine serip gece mavisi gökyüzüne karşı ağaçları gölgede bira" kıyordu. Kömür karası bulutlar da tam tepede süzülüyordu.

. 296.

Kristin Hannah

Son köşeyi de dönüp salona giden yola girdiler. Jack gerildi.

P rmakları ^eT1 dizginleri sımsıkı sardı. Arkasında kızların he-

canla konuşup arada bir de kıkırdaştıklarını duydu. İçlerinden

Kirinin onunla konuşmuş olabileceğini de düşündü ama kelimeler

kafasının içinde donuk bir uğultudan başka bir şey değildi.

Lissa'nın onun elini tuttuğunu fark etmesi biraz zaman aldı. Parmakları sessizce onu rahatlatmak ve ilgisini göstermek istercesine sahipleniri bir ifadeyle sağ elini kavramıştı.

Jack iç geçirerek kesik kesik alıp verdiği nefesini dışarı verdi ve ona içten bir tebessüm vermeye çalıştı. Ama fazlasıyla yapmacık

"Dert etme," diye mırıldandı Lissa onun omzuna doğru. "Biz birlikteyiz."

Birlikte.

O kelime her nasılsa onu rahatlatmış, içine su serpmişti. Bu yıl o kadar da kötü olmayacak, dedi kendi kendine. Yıllardır olmadığı kadar iyi hissediyordu kendini. Çok daha güçlüydü. Daha kontrollüydü. Lissa yanındayken hiçbir şey ürkütücü ya da utanç verici olmazmış gibi geliyordu ona.

Geçen yılki gibi bir şey olmayacaktı en azından...

Geçen yılki Dört Temmuz dansını unutmaya çalıştı ve onun yerine elini sımsıkı tutan karısının o sıcak dokunuşuna odaklandı. Bu dansın sonu öyle bitmeyecekti... Dört Temmuz dansı gibi bir olaya sahne olmayacak, Jack kesinlikle iyi olacaktı.

Hem geçmiş geçmişte kalmıştı. Unutulmuştu. Şimdi çok daha iyiydi. Çok daha sağlıklı. Artık başına kötü bir şey gelemezdi.

Buna inanmayı çok istiyordu.

dolgun ışık, salonun pencereleri ve kapılarından süzülüyor, o kocandan kütük binanın çevresine ağ gibi altın sarısı bir ışık örüyordu. uurnanlar bacalardan spiraller çizerek yükseliyor, çatı boyunca hareketsiz bir sis bulutu misali uzanıyordu. Dolunay tunç rengi Secenin karanlığında kusursuz bir inci gibi asılı duruyordu.

Tess müziğin ilk belirsiz tınısını duydu. Başta o yürek parçalayıcı güzellikteki sesi kendisinin uydurduğunu düşündü.

Parmakları Jack'in parmaklarını daha sıkı sardı. Nefesi kesildi

"Müzik." Bu kelimeyi inanılmaz bir huşuyla dile getirdi. Duygular boğazını düğümledi, gözyaşlarının keskin acısını hissetti Hayatı boyunca müziğin nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalışmıştı. Hatırlamaya çalışıyordu ama işitme yetisini kaybettiğinde çok küçüktü. Hatırlayamayacak kadar küçük.

Yıllarca müziği ayaklarının altında gürleyen bir darbe gibi hissetmiş, insanlar üzerindeki etkisini izlemişti ve büyüsünü bir an da olsa gerçekten duymak istemişti.

İşte şimdi duyuyordu, açık pencerelerden içeri süzülüyor, serin gece karanlığında tüm zarafetiyle dolaşıyordu. Müzik âdeta ruhuna doldu.

"Ah Jack," diye iç geçirdi, "çok güzel..."

Jack ona gergin dudaklarıyla gülümsedi ve at arabasını durdurdu.

Heyecan Tess'in tüm vücuduna yayıldı. At arabasından zıplayarak indi ve getirdikleri eşyaları düzenlemeye koyuldu. Pasta kutularını Jack'e, tavuk sepetini Savannah'ya, patatesli börekleri de Katie'ye verdikten sonra Caleb'ı kucağına aldı ve yürümeye başladılar.

Jack her adımı tehlike arz ediyormuş gibi ağır ağır ilerliyordu. Tess onu dürttü. "Rahatla," dedi sırıtarak. "Eğleneceğiz."

Jack ona yorgun bir tebessüm verdi.

Gıcırdayan ahşap basamaklardan çıkıp açık kapının hemen ardında durdular. Aydınlatılmış salon ışıl ısıldı ve kahkahalar atan, konuşan, dans eden insanlarla dolmuştu.

Tess hayretle onlara baktı. Masaların üstünde birkaç mum ve yerlerine hasır serili eski, kütük bir yapı olduğunu biliyordu burasının ama o neşeli keman sesini dinlerken bunun bugüne dek gördüğü en muhteşem, en büyüleyici balo salonu olduğuna karar verdi.

Salonun dört bir yanını saran mumlardan ve lambalardan iç içe geçmiş altın sarısı, parlak ışıklar yayılıyordu, insanlar ipek elbiselerin hışırtısı ve kıpır kıpır adımlar eşliğinde eğreti dans pistinde

dönüp duruyordu. Yanık odunun, taze pişmiş yemeklerin, tarçının şekerlemelerin kokusu da salona hâkimdi. Kemancı kalabalıktan biraz ötede durmuş, sıra sıra dizili viski varillerinin arkasına sığınmıştı. Çalarken kel kafasını ışıldatan terler kıpkırmızı ve tombul yanaklarına akıyordu.

Adam başını kaldırdı ve aniden Jack'i gördü. Keman tiz bir

sesle cırladı ve çıkardığı ahenksiz seslerin ardından tamamen sustu.

Dans edenler de müziğin aniden kesilmesiyle durup kapıya

döndü. Sohbetler sustu, kahkahalar düzinelerce kişinin boğazına

dizilip başlamadan son buldu.

Sessizlik büyüdü, herkes tedirgin bir hal aldı. Bir yerlerde bir mum titreşti ama insanlarla dolu bir salonda çıkan tek ses buydu. Ardından Minerva Hannah kalabalığın arasından süzülüp Lissa'ya doğru koştu. "Demek geldiniz," dedi herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle. "Biz de sizi bekliyorduk."

Onun karşılaması garip sessizliği böldü. Jim karısının hemen arkasından geldi ve Jack'le tokalaşmak için elini uzattı. "Merhaba Jack. Gelebildiğinize sevindim."

Jack bir kaşını alaycı bir ifadeyle kaldırdı. "Gördüğüm kadarıyla

herkes aynı fikirde."

"Onlara biraz zaman ver Jack," dedi Jim. "Unutacaklar."

O yaptığın şeyi tekrarlamazsan.

Jack o kelimeleri yüksek sesle söylenmiş gibi net duydu. Doğrulup nazikçe başını salladı. "Evet, öyledir."

"Nedir unutulacak olan?" Tess kafası karışmış bir halde gözlerini Jim'den Jack'e çevirdi.

Jack bakışlarını hemen kaçırdı. "Hiç, hadi gel," dedi ve uzaktaki duvarın dibinde sıralanan yiyecek masalarına doğru ilerledi.

Tess kaşlarını çatarak ona ayak uydurmaya çalıştı.

Savannah kapıda durdu. Donakalmıştı; durumunun bilincinde °lmak onu felç etmişti sanki.

Jeffîe salonun diğer uçundaydı. Kalabalığın arasından göz g02e geldiler. Savannah'nın kalbi duracaktı sanki. Ellerinin titremesin-engellemek için onları büktü.

Jeffie kalabalığın arasından geçip onun önünde durdu. "Merhaba Vannah." Adı tiz sesli bir çığlık gibi çıkmıştı. "Ah, affedersin." Jeffie hafifçe öksürdü. "Ee... Nasılsın?" Savannah güçlükle yutkundu, "iyiyim." Jeffie tekrar öksürdü. "Çok... güzel görünüyorsun." "Öyle mi?"

Jeffie'nin sesi içten bir fısıltıya dönüştü. "Senin kadar güzel birini görmedim. Dans etmek ister misin?"

Savannah başıyla onayladı. "Hı hı. Yani... evet, isterim." Jeffie elini ona uzattı. Savannah bir an tereddüt etti, sonra elini onun eline götürdü. Sıcak ve hoş bir dokunuştu.

Jeffie onu dans pistinin ortasına yönlendirdi. Etraflarında insanlar kıpır kıpır dans ediyor, kahkahalar atıyordu ama hiçbiri onları fark etmedi. Orada öylece birbirlerine bakıyorlardı.

Jeffîe boğazını temizledi. "Ben... Ben elimi şuraya koyacağım. .. senin sırtına." "Tamam."

Jeffie onu kollarına çektiğinde Savannah da elini onun sırtına koydu, tıpkı babasının ona öğrettiği gibi. Nemli avucuyla dokunduğu Jeffie'nin gömleğinin kumaşı yumuşak ve kabarıktı.

Başta biraz gergin adımlar atıyor, ikisi de içinden adımlarını sayıyordu. Bir, iki, üç. Bir, iki üç. Yavaş yavaş birbirlerine alışıp rahatladılar. Birbirlerine ayak uydurup rahatça hareket etmeye, o tahta zemindeki kocaman yonca desenlerinin üstünde dönmeye başladılar.

Jeffie onu salonun içinde döndürürken Savannah sersemleyip titrediğini hissetti. Oda belirsiz bir görünüm alırken altın sarısı ışık ve değişken şekillerden oluşan bulanık bir dünyaya dönüştü-Kendini peri masallarındaki prensesler gibi hissetti.

Çok geçmeden dans bitti. Savannah ve Jeffie dans etmeyi bıktılar. Savannah başını kaldırdı, Jeffie başını indirdi. Parmakları nun parmaklarını daha sıkı sardı, gözlerini kısıp dudaklarını indirdi.

Beni öpecek. Burada, herkesin önünde!

Savannah'nın nefes alıp verişi hızlandı. Kalbi öyle hızlı atıyordu ki nefesinin sesini Jeffie'nin de duyduğundan emindi. Beklenti içinde ona doğru eğildi.

Jeffie başını eğdi.

Savannah ise hafifçe yükseldi.

Jeffie'nin dudakları tüy gibi hafif bir dokunuşla onun dudaklarına kondu.

Savannah titrek bir nefes aldı ve onun öpücüğüne karşılık verdi. Geri çekildiklerinde ikisi de gülümsüyordu.

Tess, Savannah ve Jeffie'nin dans pistinde beceriksizce dönüp durmasını izledi. Yüreği annelere özgü bir gururla dolup taştı. Gülümseyerek gözyaşlarını tutmaya çalıştı.

Jack ona yaklaştı. Onun vücudunun sıcaklığını kendi vücudunda hissetti. Jack, Caleb'ı nazikçe ondan alıp Minerva'ya uzattı. "Hadi dans edelim," diye fısıldadı Tess'in kulağına.

Tess'in kalbi duracaktı sanki. Duygular nefes kesici bir hızla tüm vücudunu sardı; heyecan, mutluluk, korku. Hayatı boyunca hayal ettiği bir andı bu onun. Ortaokulda özel eğitim alan diğer çocuklarla birlikte duvarın dibinde dans edenleri izlediği günlerden beri. Müziğin ritmi zihninde titreşiyor, anılar film şeridi gibi gözünün önünden geçip gidiyordu.

Ve şimdi, nihayet müziği duyuyordu ve biri ona dans etmeyi teklif etmişti. Ama o dans etmesini bilmiyordu ki. Ya kendini rezil ederse, ya...

Jack onu kollarından kavradı. Tess onun o tanıdık, erkeksi kokusunu alır almaz eridiğini hissetti.

Jack onun çenesine dokunup yüzünü kaldırdı. "Hey, sen titriyorsun."

• 301.

Bin Ömrüm Olsa

Tess onun sevgi dolu, endişeli gözlerine baktığında neredey gözyaşlarına boğuluyordu. Duygular boğazını düğümledi. Yanlls lıkla onun ayağına basma ya da kendini rezil etme ihtimali aniden önemini yitirdi. Şimdi, bu gece dans edecekti.

Tess başını salladı. "Seve seve," dedi nefesini tutarak. Jack onu elinden tutup dans pistine yönlendirdi. Etraflarında tüm dansçılar dönüp duruyor, enerjiyle dans ediyordu. Renkler sersemletici güzellikteki bir gökkuşağı misali gözlerinin önünde dans ediyordu.

Tess gözlerini kapatıp o muhteşem sesleri dinledi. Müziğe eşlik ederek dalgın dalgın dönmeye başladı.

"Hadi Lissa," diye mırıldandı Jack onu kendine çekerek. Sesinin sıcak, brendi kadar yumuşak tonu dalgalanarak tüm vücudunu sardı. Jack'in eli sahiplenici bir şekilde onu belinden kavradı.

Jack onu kollarının arasına alıp hareket etmeye başladı. Tess de onun elini tutup ona eşlik etti. "Sen yönet," diye mırıldandı Jack.

Tess ona af dilercesine bir bakış attı. "Dans edememek de kusurlarımdan biri olmalı."

Jack kahkahayı basıp onu sımsıkı sardı. "Anladığım kadarıyla dans etmeyi de unutmuşsun."

Tess başını salladı. "Belki de..." "Yaklaş bana. Yanağını göğsüme yasla." Tess ona söyleneni yaptı. Jack'in kolları onu sarıp sevgiyi kucakladı. "Tamam," dedi usulca ve Tess onun nefesini alnında hissetti. "Şimdi müziği hisset?

Tess başını kaldırıp ona baktı. "Hayır, onu hayatım boyunca yaptım zaten. Müziği duymak istiyorum ben." "Gözlerini kapat." Tess iç geçirdi. "Jack..."

"Dans etmeyi unuttun, biliyorum. Gözlerini kapat hadi-Tess isteksizce gözlerini kapattı.

• 302.

Kristin Katmak

Ona daha sıkı sarıldı. Jack'in kalp atışları onun kulağında

01yordu. Kemanın o sızlamayı andıran tıngırtısı gittikçe yükselip

k. seslerine ve elbiselerin hışırtısına karıştı. Gözleri kapalı olarak

T ck'in koruyucu, sıcak kollarında dönüp garip, rahat bir ruh haline

hüründü. Salona hâkim olan saman, duman ve misk kokusu onu

epeçevre sarıp yalnızca ona ait olan büyüleyici, müzikle dolu bir

dünyaya taşıdı onu.

Müzik yüreğini çepeçevre sardı. O titreşimi, dahası duygusunu ruhunda hissetti. Meraklı gözlerle Jack'e baktı. "Tanrım," dedi nefes nefese. "Hissediyorum."

Jack kahkahayla güldü ve onu döndürmeye devam etti. Jack kalabalık zeminde spiraller çizerken Tess ona kenetlendi. Kahkahalar eşliğinde kemanemin yanından geçtiler. Tess viski varillerini kahverengi ve siyah bir bulanıklık içinde gördü. Yeni bir hayranlık dalgası vücudunu sarıp ürpermesine sebep oldu. Dans ediyordu.

Dans ediyordu.

Rengârenk bir girdap oluşturarak zeminin üzerinde hareket ettiler. Diğer dans edenler onların etrafında dönüyor, ayaklarını hızla yere vurup ellerini çırpıyorlardı. Ama Tess ve Jack valse devam ediyordu.

Tess ona baktı. Gözleri yüreğindeki sevgiyi yansıtıyordu âdeta.

"Seninle sonsuza dek dans edebilirim." f "Et o halde Lissa." "Söz mü?" dedi Tess nefesi kesilerek. Jack gülümsedi. "Söz."

Yirmi Üçüncü Bölüm

Savannah, Jeffıe'nin elini tutup ağaçlarla dolu korulukta koşmaya başladı. Ay ışığı tepedeki yaprakların arasından ışıldıyor, ayak izleriyle dolu yolu ürkütücü, mavi beyaz bir ışıkla aydınlatıyordu.

"Acele et Peters!" Joey Schmidt ileriden bir yerden haykırdı. "Fazla vaktimiz yok. Yemek arası verilmek üzeredir."

Jeffie, Savannah'nın elini daha sıkı tutup hızlandı. Küçük bir düzlüğe vardıklarında Savannah, Jeffıe'nin elini bıraktı ve nefes-lenmek için eğildi.

"Tanrım," diye mırıldandı Jeffie. "Bu harika bir şey. Nereden aldın Joey?"

"ingilizlerin kampından bir asker verdi. Ama gitmek zorunda kaldılar. Britanyalılarda inanılmaz şeyler var."

Savannah'nın nefesi normale döndü. Doğruldu ve düzlüğün ortasında toplanan bir grup erkeğe baktı. "Ne var orada?" dedi yanlarına giderek.

Erkekler ayağa kalktı. Joey sırıtarak pantolonunu gösterdi. Bir elinde uzun, metal bir maytap, diğerinde ise bir çuval vardı.

"Bunun adı Parlak Yıldız," dedi maytabı ona uzatarak. "Çuvalımda daha tonlarcası var."

Korku buz gibi bir dalga halinde Savannah'yı çepeçevre sardı. Dünya aniden dönmeye başlayıp dengesini kaybetmesine sebep oldu. Midesi bulandı.

Boğazında biriken çığlığı bastırmak için elini ağzına götürJH

"Aman Tanrım." Kelimeler boğuk bir nefes misali dudaklarından döküldü. "Hayır," dedi başını iki yana sallayarak. "Olmaz..."

"Hadi ama Vannah. Korkma." Erkekler kahkahalar eşliğinde yanından geçip yola yürüdüler.

Salona doğru.

Savannah bir anda yerinden sıçradı. Salon!

Eteğini kaldırıp ellerini salladı. Çaresizce ağlayarak peşlerinden gitti.

Valsin her yerden yankılanan son notaları havada asılı kaldı. Jack ve Tess isteksizce durdu. Tess yüzünde kocaman bir gülücükle ona baktı. Tam seni seviyorum diyecekken büyük bir gürültü koptu.

Tess, Jack'in kollarından ayrılıp vahşice etrafına bakındı. Işık huzmeleri açık kapıdan gökyüzüne yayıldı. Kırmızı altın sarısı kıvılcımlar titrek serpintiler halinde karanlıkta parladı.

Tess rahatlayıp nefesini dışarı verdi. "Havai fişekler," dedi gülümseyerek. "Bu kadar gürültülü olduklarını bilmiyordum."

Jack tüyler ürpertici bir çığlık attı.

Tess arkasına dönüp baktı. Jack bacakları açık, ellerini ise kulaklarına tıkamış halde bir metre kadar ötesinde duruyordu. Yanaklarında renk kalmamıştı.

"Haymıur!" diye çığlık attı Jack.

Adalılar yavaş yavaş geri çekilmeye, sessizce kendi aralarında fısıldaşıp başlarını iki yana sallamaya başladı.

Tess'in içini bir korku sardı. "O havai fişekleri patlatmalarına engel olun," diye haykırdı çılgınca. Kimse yerinden kımıldamayınca en yakınındaki kolu tuttu ve ürkek bakışlı bir kadını çekiştirdi. "Lütfen," diye yalvardı Tess. "Lütfen..."

Kadının gözleri yerinden fırlayacaktı neredeyse. "Ta... tamam. Kadın yanındaki adama döndü. "Bir şeyler yap Frank."

Jack tekrar çığlık atıp koşmaya başladı. Kalabalığı hiç görmü-yormuş gibi insanların arasından koşuyordu.

Tess bir an hiç konuşmadan ona baktı. Kemikleri toza dönmüş cribiydi- Buz gibi bir korku kan damarlarından geçiyordu. Neler oluyordu böyle? Titreyen elini ağzına götürdü. Jack kapıları itip gözden kayboldu.

Tess de çığlık atarak onun peşinden gitti. "Jack! Bekle!"

Jack kapı eşiğinde tökezledi ve çökük basamaklardan aşağıya yarı yuvarlanır halde indi. Doğrulup dize kadar gelen otların arasından koşarak akçaağaçların arasına karıştı.

Tess kollarını iki yanında sallayarak daha hızlı koşarken nefesi sıcak, acı dolu bir püskürtüye dönüştü.

İleride pat diye bir ses, sonra da çarpışma sesi duyuldu.

Tess ağaçların arasına girip ürpererek durdu. Yalnızdı.

"Ah Tanrım," diye sızlandı. "Jack?"

Tess birinin homurdandığını duydu.

Eteğini kaldırıp onu tuttu. Jack ondan kurtulup sendeleyerek

uzaklaştı.

Tess ona doğru bir hamle yapıp bileğini kavradı ve iki eliyle asıldı. "Jack?" Tess avazı çıktığı kadar bağırmayı denedi ama dudaklarının arasından dökülen sesi titrek bir fısıltıya dönüştü.

Jack onu duymuyordu bile.

Tess gittikçe büyüyen bir korkuyla onu izledi. Orada olduğunu bile bilmiyordu. Odun gibi kaskatı kesilmiş, hızlı hızlı nefes alıp veriyordu. Gözleri donuktu ve odaklanmamıştı, teni de ölülerinki kadar solgundu. Kriz geçirir gibi bir hali vardı.

içini saran korku titrek bir düğüme dönüşmüştü âdeta. Hastanelerin psikiyatri servislerinde bu tür krizlere tanık olmuştu ve hepsinde çok korkmuştu. "Jack?" diye mırıldandı. "Ne oldu? Sorun nedir?"

Jack ona bakmadı bile.

Tess onun tebeşir rengine dönmüş yüzüne baktığında öyle Şiddetli bir acı duydu ki ağlamaya başladı. Hıçkırıklar boğazında Patlıyordu. "Ah, Tanrım. Jack... neler oluyor?"

Jack bir kez daha çığlık attı. Saf, ilkel bir korkunun sebep qi

duğu kan dondurucu bir çığlıktı bu. Jack döndü ve koşmaya çalışa

Tess bileğine yapıştığı an Jack onu ıslak çimlere doğru çekt:

"Hayır Jack," diye haykırdı gözyaşlarının arasından. "Lütfen..,"

Jack tekrar çığlık attı ve dizlerinin üzerine çöktü. "Johnny. * O isim çarpık, kulak tırmalayıcı bir tonda çıkmıştı.

Tess derin, ürpertici bir nefes aldı ve ona kenetlendi. Onun o sıcak, sağlam duruşu Tess'i rahatlatarak ona Jack'in orada, yanı başında olduğunu ve birlikte oldukları sürece de ümidin tükenmeyeceğini hatırlattı.

Tess onu omuzlarından kavrayıp kendisine bakmaya zorladı. Jack hâlâ donuk ve odaklanmadan bakan gözlerle kaskatı bir halde Tess'in arkasındaki bir noktaya bakıyordu.

"Jack, beni duyduğunu biliyorum. Lütfen..." O kelimeleri tekrar tekrar söyledi, boğazı ağrıyana kadar. Her tekrarda Tess onun biraz daha uzaklaştığını hissediyordu.

Korkusuna bir de çaresizlik eklenirken acısı bıçak kadar keskin bir hal aldı.

"Lütfen Jack, bak bana. Gör beni. Lütfen..." Bir hıçkırık tüm vücudunun sarsılmasına sebep olurken çatlamış dudaklarından döküldü. Parmaklarını Jack'in gömleğinin yumuşak kumaşına geçirdi. Tess gözlerini sımsıkı kapattı. Hatıralar zihninde fırıl fırıl dönüp duruyordu. Bir dahaki öpüşmemizde bunu başlatan sen olacaksın Jack Rafferty...

Benim tatlı Çekirgem. Kimse onun gözyaşlarını silmedi, onu uyutmadı ya da sevildiğini söylemedi. Bir şeyleri değiştirebiliyorsan bunu değiştir Lissa...

Seni seviyorum Lissa.

Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum. Kelimeler beyninin içinde can çekişir gibi dolanıp duruyordu. Jack onu bira" kıyordu; yaptıkları ve yapmadıkları onca şeyden, aşk vaatlerinden sonra Jack onu bırakıyordu...

«tfayır!" Tess o kelimeyi haykırarak söyledi, hayatında İlişmediği kadar büyük bir öfkeyle söyledi üstelik bunu. "Hayır, i net olsun, hayır," diye bağırdı onu sarsarak. "Bunu yapmana izin rnıeyeceğim. Bana söz verdin." O kelime âdeta ikiye bölünmüştü. Acı içini delip geçti. Tess ona kenetlenerek başını eğdi ve ağlamaya başladı- İçindeki kavga süzülerek çıktı ve yerini can çekiştiren, acı

dolu bir boşluğa bıraktı.

"Söz vermiştin Jack," dedi hıçkırıklarının arasında. "Sonsuza

dek dans edeceğimizi söyledin..."

Tess, kendisi sessizce ağlayıp Jack ise ileriye bakarken birbirlerine kenetlenmiş halde orada ne kadar süreyle oturduklarını bilmiyordu. Bulutlar dolunay evresine yaklaşan ayın önünden birbiri

ardına geçerek onları karanlığa gömüyor, sonra düz araziyi mavi

beyaz bir ışığa boyuyordu.

"Lissa?"

O kelimeyi öyle alçak bir sesle söylemişti ki Tess başta bunun bir hayal ürünü olduğunu düşündü ve gerçek olmasını diledi. Kafasını yavaşça kaldırdı.

"Lissa?"

Tess elini ağzına götürdü. Rahatlama hissi sersemletici dalgalar

halinde tüm vücuduna yayıldı.

Jack gözlerini kırpıştırarak ona baktı. Tess kollarını onun boynuna sardı ve sevinçle haykırarak ona iyice kenetlendi. "Ben buradayım Jack," diye mırıldandı öne arkaya sallanarak. "Buradayım. Güvendesin."

Jack geri çekilip ona baktı. Gözlerinde Tess'in yüreğini parçalayıp gözlerini daha fazla yaşla dolduran bir belirsizlik vardı. Ben hiçbir zaman güvende olmayacağım Lissa." Sonra gözlerini

kapattı. "Asla."

"Öyle söyleme. Lütfen. Bunun altından birlikte kalkabiliriz.

Bunu yapabiliriz, biliyorum."

Jack derin bir acıyla başını yavaşça iki yana salladı. "Seninle birlikte her şeyin... daha iyiye gideceğini düşündüm." Kelime] ağzından duygusuzca dökülüyordu.

Tess kendini kasarak yutkundu. "Bunu yapma Jackson Raf. ferty. Sakın."

Jack odaklayamadığı gözleriyle gölgelerin arasındaki otlara baktı. "Neyi?"

"Sakın pes etme." Tess onu omuzlarından kavrayıp sarstı. "Seni seviyorum." Ses, aşkı geç bulup parmaklarının arasından kayıp gittiğini izleyen bir kadının çaresizliğiyle çatladı. "Pes etmene izin vermeyeceğim. Biz bir aileyiz ve sana ihtiyacımız var. Benim sana ihtiyacım var."

Jack karısının ağzından dökülen her kelimede irkildi. "Senin kimseye ihtiyacın yok. Hiç olmadı."

Sıcak, acı dolu gözyaşları Tess'in gözlerini yakarak yanaklarından aşağıya süzüldü. Bir kez daha her şeyin yok olduğunu, ellerinden kayıp gittiğini hissetti. Elini kapatmaya, yumruğunu sıkmaya çalıştı ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın başarısız oldu.

"Yanılıyorsun," diye fısıldadı çaresizce. "Senden önce ben hep yalnızdım ve hep korkuyordum. Hayatım boyunca seni bekledim.

"Lissa..."

Jack onun adını yenilgiyi kabullenmiş bir nefes eşliğinde söylemişti. Tess usulca söylenmiş o kelimeyi boğazında yumruk gibi hissetti. Gözyaşları yüzüne akıp diline doldu. Hayatta uzanıp da bir türlü elde edemediği her şey gibi, kaçırdığı tüm fırsatlar ve unutulmuş hayaller gibi bir tadı vardı. "Lütfen Jack," dedi kırık bir kalple, "beni engelleme."

Jack konuşmadan önce uzunca bir süre bekledi. Sonunda konuş'

it

tuğunda sesi titrek ve zayıftı. "Bunu yapmayı istemiyorum zaten. Tess öyle güçlü bir rahatlama hissetti ki dizleri titremeye başladı-Tess gözlerindeki yaşı sildi ve ona baktı. "Benimle kalacağına so ver." Sonra sesi boğuldu. "Pes etmeyeceğine söz ver."

.310.

Kristin Hannah

îack ona baktığında Tess ne kadar çok sevildiğini gördü. Boğazı konuşamaz hale geldi. Lütfen Jack, söyle. Küçücük, önemsiz

birkelime-..

"Yapamam." Kelimeler pürüzlü, ruhundan kopmuş gibi çıkıyordu.

Tess sert bir darbe yemiş gibi hissetti. Onu sarsmak, ona vur-ak ya da bir şey, herhangi bir şey yapmak istiyordu. Kendini içine kapattığı o mesafeyi aşacağı bir şey yapmak istiyordu.

Ama hiçbir şey yoktu. Jack'in yanı başına oturmuş ona dokunuyordu ama bu ona milyonlarca kilometre uzağındaymış gibi hissettiriyordu. Aman Tanrım...

Jack onu kollarına alıp o kadar sıkı sardı ki Tess nefes alamadı. O da Jack e sarıldı. Gözyaşına bulanmış yüzleri yanak yanağa duruyordu. Sonra birbirlerinden uzaklaştılar, birbirlerinin gözüne bakabilecek kadar yalnızca.

Jack'in ona verdiği öpücük çaresiz, korku doluydu ve gözyaşı

tadındaydı.

Jack o gece yatak odasının penceresinde durmuş, karanlığa bürünmüş çiftliğe bakıyordu. Vücudu gergindi, derisi kopma noktasına gelecek kadar gerilmişti. Öfkesi zihnini kalın, öfkeli bir sis bulutuyla sarmıştı. Çok yaklaşmıştı. Hepsine sahip olmaya çok yaklaşmıştı.

Birkaç değerli dakika boyunca geçmişini unuttu.

Nefesini pencere pervazını bulandıran pütürlü bir iç geçiriş eŞİiğinde dışarı verdi.

"Yatağa gel Jack."

Jack kaskatı kesildi. Arkasındaki yatak suntası Lissa'nın ağırlığı

atında gıcırdadı. Lütfen buraya gelme, diye dua etti Jack çaresizce.

barısına bir kez olsun dokunursa kaybolacağını biliyordu. Ona

Slrtını dönecek gücü yoktu. Onu içindeki karanlıktan koruyamazdı.

Ben... Ben yorgun değilim. Sanırım ben..."

"Yatağa gel."

Jack kımıldamadı. Karısı kalktı.

Jack karısının her adımını midesine yediği bir yumruk g^u-hissederek gerildi.

Karısı tam arkasında durdu. Onun o fısıltı yumuşaklığında • nefesini ensesinde hissediyordu.

Jack hiç hareket etmiyor, nefes almaktan bile korkuyordu.

Karısı onun adını fısıldadı ve aynı zamanda da ona dokundu Kollarını onun beline dolayıp kenetledi. Jack onun yumuşak, yuvarlak göğüslerini sırtında hissederken homurdandı. Yüreğini özlem dolu bir acı sardı. Dönüp onu kollarına almayı ve her şeyi unutmayı nasıl da istiyordu şimdi...

"Jack..." Adı karısının dudaklarından döküldü. "Yatağa gel."

Jack konuşamayacak kadar kendine güvenmezken başını iki yana salladı. Konuşmayı denerse kelimeler parçalanıp kulak tırmalayacak, karısı onun ne kadar korktuğunu, nasıl bir dehşete düştüğünü de anlayacaktı. Ve karısı bunu anlarsa her şey baştan başlayacaktı. Yıllardır Jack'ten neden nefret ettiğini, hayatlarını nasıl mahvettiğini hatırlayacaktı. Yaptıklarını ve yapamadıklarını unutamayan korkağın teki olduğunu hatırlayacaktı.

Son birkaç haftadır yaşadıkları rüya sona erecekti. Ve Jack kendini yine herkesten soyutlayacak, yapayalnız, tek başına kalacak ve ölesiye korkacaktı.

Karısı ellerini onun karnına götürdü ve yavaş yavaş yukarıya kaldırdı. Başparmaklarını pantolon askısına geçirdi ve esnetti. Askılar işe yaramaz, kapkara düğümler gibi Jack'in kollarının yanında sallandı.

"Ne... Ne yapıyorsun?" diye sorabildi.

Karısının elleri yeniden aşağıya kaydı ve o ince düğmeleri teker teker geçti, ta ki pantolonunun beline ulaşıncaya kadar. Orada kalp durduracak tek bir an durduktan sonra en üst düğmeyi açtı-Sonra da ikincisini.

Jack iç geçirdi. Pantolonunun kalın kumaşı açıldı. "Lissa> yapma..." Kelimeler tam da korktuğu gibi dudaklarından döküldü-titrek ve zayıf.

Üçüncü düğme açıldı.

"Lissa yapma. Ben..."

Karısının eli kumaşı bir kenara itip Jack'in iç çamaşırının

kumaşını yana kaydırdı. Onun sıcak ve ıslak tenini avucunda hissetti. Jack tepki olarak ürperdi.

Karısının eli aşağıya kaydı.

Jack'in boğazı kurudu. Yutkunmaya çalıştı ama bunu bile ya-madı. Onun yerine dudaklarını büktü ve sakin kalmaya çalıştı.

Karısının eli onun tertemiz saçlarında gezinip aşağıya indi ve sertliğini kavradı. Jack'in nefesi kesildi, onun dokunuşunun

sıcaklığıyla ürperdi.

Karısı parmaklarının üstünde yükseldi. Nefesi onun kulağında sıcak ve davetkârdı. "Bence yapabilirsin Jack."

Karısı ayaklarını indirdi. Eli yukarı aşağı hareket etmeye başladı. Her bir parmağı ateş gibi onu kavramıştı.

"Ah Tanrım..." Jack arkasına döndü ve onu omuzlarından kavrayıp kendine çekti. "Yapma Lissa. Benim tehlikeli olduğumu görmüyor musun?7

"Bana karşı değilsin."

Karısının yanıtı onu bozguna uğrattı. Özlem yeniden vücudunu sararken şimdi pes etmenin ne kadar da güzel olacağını düşünerek kendine işkence etti. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Sana güveniyorum."

O basit cümle, hayatının yansında duymak için çırpındığı cümle,

dlrencinin geri kalanını da yok etti. Homurdandı ve onu kendine

Çekıp öptü. Karanlık, çaresiz bir ihtiyaç hissiyle dolu sıcak, sert,

alepkâr bir öpücüktü bu. Boğuluyormuş gibi ona kenetlenirken

ansının yanaklarını, burnunu, göz kapaklarını öpücüklere boğdu.

lanrım, seni seviyorum," diye mırıldandı karısının saçlarına doğru.

Ben de seni seviyorum Jack. Hadi şimdi yatağa gel. Fark

'ftediysen seni baştan çıkarmaya çalışıyorum." Karısı ona titrek

blr gülücük verdi.

Lissa, Jack'in elini tuttu ve onu yatağa yönlendirdi. Mum ış^ solgun, gri çarşafları büyüleyici güzellikte altın sarısı bir çardafra dönüştürmüştü. O kocaman örtü, yatağın arkasını sayısız göW gibi kucaklamıştı. Yatağın yanında sessizce durup bakıştılar. Tess yavaş yavaş elbisesini çıkarmaya başladı.

"İzin ver," dedi Jack.

Lissa onun her nefesini çıplak omuzlarında tatlı bir dokunuş gibi hissediyordu. Ürpererek arkasına döndü ve ona sırtını gösterdi. Jack ona yaklaştı.

Elleri nazikçe onun boynunu kavradı, başparmakları ensesini hafifçe okşadı. Dokunuşunun sıcaklığı tüylerini diken diken yaptı. Elleri yavaşça Lissa'nın çıplak sırtına, elbisesinin ipek dokusuna kaydı. Düğmeler ve kopçalar teker teker çözüldü. Elbise açıldı.

Jack elbisenin kollarını aşağıya indirip karısının kollarını serbest bıraktı. Elbise açık mavi ipeğin hışırtısıyla yere düştü. İç çamaşırları da çok geçmeden elbiseyi takip etti ve karısı çırılçıplak kaldı.

Karısı arkasını dönmek istedi ama Jack ona izin veremezdi. Biraz daha yaklaşıp ellerini nazikçe onun göğüslerinde gezdirdi ve meme uçlarıyla sertleşene kadar oynadı. Karısı ellerini kaldırıp onun ensesinde birleştirdi. Jack'in parmaklarının pütürlü yerleri karısının tenine sürtündü ve meme uçlarında durdu. Jack onun çıplak boynunu ve omuzlarını öptü.

Tess içinde yavaş yavaş büyüyen sıcaklık karşısında ürperdi. Alçak sesle inledi ve onunla yüzleşmek için döndü.

Jack mumun parlak ışığıyla âdeta yıkandı. Onun yakışıklı, hayatın sert bir ifade verdiği yüzüne baktığında Tess kalbine kocaman, acı verecek ölçüde sert bir şeyin yerleştiğini hissetti.

Aşk. Hayatında ilk kez o kelimenin önemini anlıyordu. Tahmin edebileceğinden çok daha büyük bir şeydi bu. Onsuz nasıl yaşadığını hayal edemediği gibi aşkın onu kıskıvrak yakaladıg1 şu an bile onun karanlık yerlerini görebiliyordu. Kalp ağrısı ve acı sakin, hareketsiz bir göle gizlenmiş iblis misali suyun hemen altından ışıltısını yayıyordu.

"Ne oldu Lissa?" diye sordu Jack alçak sesle. Karısı boğazındaki yumruyu aşabilecek bir şey bulamadığı vin başını iki yana salladı. Ona nasıl söyleyebilirdi ki? Bu anın, hindisinin onun için ne anlama geldiğini Jack anlasa bile duygularının yeniliğini nasıl anlayabilirdi ki?

Karısı onu çok seviyordu. Dün her şeyleri varmış, aşk her şey demekmiş gibi görünüyordu ona. Şimdi ise aniden aşkları kırılgan, çabucak parçalanıp yok olabilecek bir şeye dönüşmüştü.

Korku onun aralık dudaklarını titretti ve ilk kez bu yüzyıla anıları olmadan gelmiş olmayı diledi. Şu an Lissa olmayı, yalnızca Lissa olmayı çok istiyordu. Ömür boyu sürecek bir mutlulukla birbirlerine bağlanmayı istiyordu. Birlikte yeterince vakit geçir-memişlerdi. Daha fazlasına ihtiyaçları vardı. Çok daha fazlasına. "Sev beni Jack," dedi kırık bir kalple. "Sev beni? Jack onu kollarına alıp yatağa yatırdı ve hemen ardından soyunup kendisi de uzandı.

Tess onun yanında çırılçıplak yatarken aralarındaki o küçücük mesafenin kocaman, buzlu/bir uçuruma dönüştüğünü hissetti. Tess ona bakarken şimdi bile aralarında filizlenen tutkunun ortasında Jack'in gözlerindeki hüznü gördü. Tess'in kalbi paramparça oldu. Kötü bir şey olacak. Tess endişesini bastırmaya çalıştı. Tess kollarını onun boynuna sarıp kendine çekti. Vücutları birleşirken korkunun o buz gibi filizlerini yok eden bir ısı ortaya Çıkardı. Arzu, ihtiyaç ve çaresizlik birleşip heyecan verici

dalgalar halinde Tess'in içini sardı. Onunla sevişmek, vücutlarını ve ruhlarını "^birinden asla ayrılmayacak tek, birleşik bir bütüne dönüştürmek lcın aniden derin, ilkel bir istek duydu içinde. Jack'in korkularını y°k etmek için kendi vücudunu kullanmak istedi. Şu an Jack'in °nu düşünmesini istiyordu. Sırları, kâbusları, hatta Amarylis'i değil.

Yalnızca onu.

'Lissa?" diye fısıldadı kulağına ve sesinde dile getirilmemiş bir korku olduğunu fark etti.

Tess geri çekildi ve ona baktı. "Artık korkacak bir şey y^ Jack," dedi ciddiyetle. "O kadar ko..."

Tess onu öptü. Jack bir an geri çekildiyse de sonunda şiddetle ürperdi ve onu sıkıca sardı. Dilleri ıslak, ateşli bir dansa başlamış gibi birleşti, birbirine dolanıp büküldü.

Öpüşmeleri sonsuzluğa ve ötesine geçti. Tess gözlerini kapattı ve onu çepeçevre saran duyguya teslim oldu. Öpüştüklerinde Jack'in eli onun çıplak sırtında gezindi. Onun o aşırı nazik dokunuşları Tess'in teninde minik kasılmalara sebep oldu. Derinlerde bir yerde bir şeyler büküldü ve ağır, tahrik edici bir yangın başladı.

Jack'in dudakları onun dudaklarında gezinirken aralık dudaklarıyla çenesine, boynuna sımsıcak öpücükler kondurdu. Nabzının hızla attığı minik çukuru yaladı.

Jack geri çekildi. Serin hava şiddetle içeri girip çıplak teninde gezindi. Jack o sesle birlikte başını kaldırdı. Bakışları onun bakışlarını yakaladı, öylece kaldı ve Tess onun gözlerinin yeşil derinliklerinde kendisininkiyle eş kıpır kıpır bir özlem, karanlık bir arzu gördü. Jack'in de aynı şeyi hissettiğini fark etti. Bu yatağın dışındaki dünyayı yok etme isteğini onun da hissettiğini fark etti.

Jack başını eğdi. Tess meme ucunda onun dilini ateşten bir dokunuş gibi hissetti. Eli daha da aşağıya kaydı. Jack'in parmakları o ıslak tenini keşfederken saman sarısı dalgalı saçları kolayca aralandı. Jack onu eliyle kavradı, terli avuç içi nabzının attığı noktaya yerleşti.

Tess memnuniyetini dile getiren küçük bir ses çıkardı. Arzudan bacaklarının arası zonkluyor, kanının kaynadığını hissediyordu. Elleri onun tenine değiyor, sürtünüyordu. Başta yavaş, sonra hızlı-Daha hızlı.

Tess'in nefesi kesildi. Jack'in dudakları onun sertleşen meme uçlarını âdeta gıdıklıyordu. Neredeyse acı verici bir zonklama başladı-Tess onun dokunuşu karşısında kıvrandı, acı çekmeye başladı- - -

"Hadi Jack. Lütfen..."

Sesinin o yumuşak, boğuk tınısı Jack'i iyice köşeye sıkıştırdı. O baskıyla birlikte usulca homurdanıp yüzünü onun göğüslerinin vujrıuşaklığına gömdü. Jack'in eli aşağıya kayarken Tess'in tepkisinin ıslaklığını da hissediyordu.

"Tanrım," diye fısıldadı kesik kesik bir sesle. "Ne kadar ıslaksın."

Tess telaş içinde onu kavrayıp kendine çekti. "Biliyorum."

Kısmen kahkahaya, kısmen homurdanmaya benzeyen ses Jack'in boğazında düğümlendi. Onun adını mırıldanırken kollarını dolayıp onu altına aldı.

Jack yavaşça ona sürtündü.

Tess'in nefesi kesilirken ürperdi. Jack kollarını onun vücuduna sarıp sıktı. Tess ona dalgın, odaklanmamış gözlerle baktı.

Jack o gözlerde görmeyi hayal ettiği her şeyi gördü. Hatta çok daha fazlasını. Acı verici bir şefkat hissi onu katmanlar halinde yatıştırıcı bir sıcaklıkla sarmaladı. Hayatının yarısından büyük kısmında bu kadını sevmişti ama şu anki kadar hiç sevmemişti.

Jack titrek, çaresiz parmaklarıyla onun kalçasını kavradı. "Hadi Jack," dedi karısf ısrarla. "Şimdi, lütfen."

Karısının o tutkulu yalvarışları karşısında Jack'in vücudu arzuyla doldu. Küçük bir inleme eşliğinde onun içine girdi.

"Evet Jack. Evet..."

Jack iyice derine gitti, sonra geri çekildi. Karısı ürpererek ona baktı. Tutku, gözlerini koyu kahverengi havuzlara çevirdi. Bacaklarını onun vücuduna sardı. Jack yavaşça, çok yavaşça tekrar içine girdi.

Tess onu karşılamak için hafifçe yükseldi. Tırnaklarını onun terden ıslanmış sırtına geçirip başını yastık yığınının içine bıraktı.

Jack uzun uzun ve şiddetle onu severken birkaç defa doruğa taşmasını sağladı, sonra yavaşça geri çekildi. Tess ona kenetlendi, mleyerek tutku ve aşka dair anlaşılmaz sözler söyledi. Bacakları 0rıun bacaklarına kenetlenirken ayaklarını onun kalçasına yasladı.

"Ah, Tanrım. Jack," diye inledi arkasında kıvranırken. "Şimdi."

Jack gözlerini kapatıp tekrar içine girdi, sert ve derine. Tess'in nefesi kesilirken bacaklarını kaldırıp onunla buluştu.

Jack onu önce yanaklarında bir nefes gibi hissetti. Sonra Tess'jn içinden gelen titreşimi hissetti. Jack de kendini daha fazla kontrol edemedi. Yumruklarını eski keten çarşafa yaslayıp geriye doğru bir kavis yaptı ve onun vücudunun derinliklerine girdi.

Ateşli darbeler art arda Tess'in vücuduna indi. Sonrasında Jack sırtüstü uzanıp kollarını onun altına geçirdi ve onu kendine çekti. Tess de hemen yanına uzanıp bir bacağını rastgele onun bacaklarına attı.

Tess yavaş yavaş hayata döndü ve içini bir heyecan kapladı.

On beş saniyelik keyifli bir bilinçsizlik hali yaşadıktan sonra gerçekler tekrar zihnine doldu ve onları ne kadar uğraşırsa uğraşsın zihninden atamadı. Bir an bile.

Jack kollarını onun vücuduna sarıp terden kayganlaşan vücuduna sımsıkı doladı. Ama yeterli olmadı. Tess içinde bir hüzün dalgası hissetti. Jack'in yanı başındaydı, neredeyse üzerindeydi ama ona rağmen yeterince yakınında değildi.

Aralarındaki şey her neyse canlı, nefes alıp veren bir varlığa benziyordu.

Tess hafifçe onun üzerine yuvarlanıp çenesini onun sert gövdesine yasladı. Tutkunun o tatlı, ekşi kokusu ve terli derisi burun deliklerini doldurup her nefesinde ona birbirlerini sevdiklerini hatırlattı. Çaresizce, bütün olarak.

Jack dirseklerinin üstünde doğrulup ona baktı. Islak, siyah bir tutam saç gözüne düştü. Jack gülümsedi ama gerçek bir şeyin taklidi gibi bir şeydi bu ve Tess o sahteliği kalbindeki açık bir yara gibi hissetti.

İkisi de gerçeği biliyor, bunu aşklarına esen soğuk bir rüzgaf gibi hissediyorlardı. Birbirlerine yakınlardı ama yeterince değillerdi-

Tess acı tatlı bir okşamayı andıran bir dokunuşla yanağı0 hissetti. Henüz onu görmese de onun hayalini kurduğu zamanlan» gün doğduktan sonra hatırlanmayan rüyalarını düşündü. Sabahla1"

tadar uyumayıp ona sarılıp öpecek, kulağına aşk sözleri fısıldayacak u-rinin hayalini kurduğu zamanları hatırladı. Ama artık buna ve fazlasına sahipti.

Yine de Jack'in sırrı aralarındayken, onun içindeyken kalbini ruhunu kanser gibi kemirirken Tess bir şeylere gerçekten sahip olup olmadığını merak etti.

Jack'in parmağı onun titreyen alt dudağında gezindi. "Ne oldu?" Tess gözlerini sımsıkı kapattı. Ona sormak istediği sayısız soru vardı. Dilinin ucunda tüm ağırlığıyla ve talepkârlığıyla asılı duruyordu hepsi de. Ama Tess iyice derine inerse ya da zamanlamasını ayarlayamazsa onu korkuturdu. Tek bir hatalı soru Jack'in geri çekilmesine, içindeki o küçük, sessiz yere kapanmasına sebep olacak, Tess yalnız kalacaktı. Yalnızdan da beter olacaktı. "Lissa?"

Tess gözyaşlarının bulandırdığı gözlerle ona baktı. Başını iki yana sallayabilmesi için var olan tüm gücünü harcaması gerekti.

Jack uzunca bir süre ona baktı. "Bana sormak istediğin sorular var, değil mi?" dedi alçak sesle.

Tess'in nefesi kesildi. Ümit istemediği kadar hızlı bir şekilde içini sardı. "Hayır... Sen bana anlatmayı tercih etmelisin." "Neyi anlatmayı?"

Tess uçuruma giden incecik bir tahta parçasının üstünde yürü-yormuş gibi hissetti kendini. "Senin korktuğun bir şey var. Belki... oelki anlatırsan o korku yok olabilir."

Jack'in rengi soldu. "Ben... yapamam..." Tess onu fazla zorladığını anladı. Parmağını onun dudağına yapıştırdı. "Tamam, o halde şimdi yapma. Daha çok vaktimiz var. Bu gece anlatman gerekmiyor."

Jack bakışlarını kaçırmaya çalıştı. Tess onun yüzünü avuçladı e nazikçe kendisine bakmaya zorladı. "Ben ciddiyim Jack. Ne zaman anlatmak istersen dinlerim. Gerekirse altmış yıl boyunca Sece dinlerim ve seni yargılamam. Söz veriyorum." Neden?" Bu kelime boğuk ve uzaktan gelmişti kulağına.

her

"Çünkü seni seviyorum."

Jack o an hüzünlendi. Gözlerindeki korku çaresizliğe dönı" şürken Tess'in yüreğinde koca bir delik açtı. "Doktorlar dedi ki » Jack utanç içinde gözlerini kapattı. "Bu konuda konuşamazmışım"

Tess'in içini bir hüzün kapladı. Anlamaya çalıştı, kendi kendire bunun normal olduğunu söyledi. Yine de kendini ihanete uğramls ve reddedilmiş gibi hissetti. Göz temasını kesip gözyaşlarının arasından yatağın direğine baktı.

"Lissa?"

Tess gözlerini sımsıkı kapattı. Yenilgi onun başa çıkmayı bildiği bir şeydi. Yenilginin onu yerle bir etmesine izin vermeyecek kadar bilinçliydi. Jack'i seviyordu ve ona uzanmaktan asla vazgeçmeyecekti. Asla.

Tess gözlerini açtı ve yüreğindeki minik, tırtıklı çatlağı hissetmemeye çalıştı. Jack'in şu an ona ihtiyacı vardı, onun gücüne, sabrına ve sevgisine ihtiyacı vardı. Bunu ona verecekti. Her gün, her şekilde bunu bilmesini sağlayacaktı. Sırrını söylesin ya da söylemesin Jack e sevildiğini gösterecekti. Ve belki Jack buna inandığında ona gerçekten güvenecekti.

"Üstesinden geleceğiz Jack. İnan bana."

Yirmi Dördüncü Bölüm

Fırtına gece yarısını bekledi, sonra şiddetle vurdu.

Jack huzursuzca kıpırdandı. Alnı ter içinde kaldı ve dudaklarının arasından hafif, ürkek bir inilti döküldü.

"Hayır." O kelime kuru, ümitsiz bir fısıltı gibiydi. Uyanma mücadelesi verir gibi kafasını bir o yana bir diğerine çevirdi. "Hayır..."

Kâbus, dişlerini yumuşak etine batırıp onu aşağıya, ruhuna yerleşip girdap gibi dönen ürkütücü bir karanlığa doğru çekti.

Düzlük barut, ateş ve ölüm kokuyordu. Jack korkudan donmuş halde bekliyordu.

Tüfek ve top ateşleri etrafında patlıyor, dumanlar düzlüğü sarıp gözlerini yaşartıyordu. Yağmur kafasına çarpıyor, soğuk ve taşkın şeritler Halinde yüzüne akıyordu. Her bir damlanın çekiç darbesini andıran s°nu gelmez sesi kalbinde yankılanıyordu.

Jacko!" diye haykırdı Johnny ileriden. "Hadi gel."

Jack koşmaya başladı. Kış mevsiminin yürümeyi güçleştirdiği ze-ln çıplak ayaklarını kesip her adımında bacaklarına şiddetli bir acı nyordu. Tüfeği sırtına çarpıyor, dumanlar gözlerine batıp görüşünü bandırıyordu.

Johnny, neredesin?" Jack bir an durdu ve çaresizce puslu savaş eydanını inceledi. Gözleri yerde yatan yaralılara ve ölülere kaydı. r*u boğazına kenetlendi. Johnny!"

Aniden karanlık pusun arasından bir şey çıkıp koluna düştü. SıCaı kan yüzüne sıçradı. Jack ne tuttuğuna baktı ve çığlık attı. "Haymlr »

Sesi tırmalayıcı, zayıf bir tonda çıkana kadar çığlık atmaya devam etti.

Islak toprağın üstüne diz çöktü. Kan ve pıhtı kokusu boğazına burnuna dolarken gözyaşları gözlerine batıp görüşünü iyice bulandırdı Ağabeyinin soğuk, ölü gözlerini bile göremiyordu şimdi.

"Jack... canımı yakıyorsun. Bileğimi bırak."

Jack bir ses duyduğunu düşündü. Gözlerini açtı. Gözleri acı verecek kadar kurumuştu ve odaklanamıyordu. Başı ağrımaya başladı.

Bir yüze bakıyordu. Ürkmüş kahverengi gözler, altın sarısı dalgalı saçların arasından ona bakıyordu. "Jack, lütfen..."

Jack gözlerini şiddetle kırpıştırıp odaklanmaya çalıştı. Gözler incelikle değişip donuk, cansız gri renkli kürelere dönüşerek suç-larcasına ona bakıyordu. Johnny.

Korkudan iliklerine kadar ürperdi. Vahşice etrafına bakındı ama dünya soğuk ve karanlıktı.

"Jack, tatlım, ben yanındayım. Güvendesin."

Gök gürültüsü ortalığı inletti. Jack irkilerek uyandı. Korku buz parçaları misali vücudunu sarıp midesini düğümledi. Islak çimlerin üstünden (Yoksa yatağından mı?) fırlayıp ayağa kalktı.

Olduğu yere kök salarak dururken kalbi kulaklarında atıyordu. Yağmur çok iyi tanıdığı pencereye çarpıyor, rüzgâr camı tıkırdatıyordu.

Yatak odasında olduğunu fark etti. Evet, yatak odasındaydı-Rahatlıkla iç geçirip uzun içliğini yatak direğinden aldı ve giyindi-

İki defa art arda çakan şimşek pencereyi ürkütücü bir aynaya çevirdi. Jack bir an hayaleti andıran, korku dolu kendi yüzüne baktı. Sonra o görüntü yavaş yavaş değişti ve bir an karşısında Johnny'nin donuk, cansız gözlerini buldu.

İşte yine aynı şey oluyordu.

O karanlık geri geliyordu. Kendisine doğru süzüldüğünü, •hninin gölgeler içindeki boşluğuna doğru amansızca ilerlediğini hissediyordu. Onu alıp götürmeye geliyordu.

Tack kapıya döndü ve evdeki tehditkâr gölgelerin arasından koridoru koşarak geçti. Mutfak masasının etrafından geçerken gök gürledi. Dolaptaki tabaklar takırdadı, masa gıcırdadı.

Jack aniden durdu. Şimşek çaktı ve o anda Johnny'nin yüzünü yeniden pencerede gördü. Solgun, cansız ve suçlarcasına bakan yüzünü. Jacko, neredeydin? Sana ihtiyacım vardı, ihtiyacım vardı,

ihtiyacım vardı...

Korkular Jack'i çepeçevre sardı. Kalp atışları kulağında sağır

edici bir gürlemeye dönüştü.

Buradan kurtulmalıydı. Hemen, karanlık çökmeden. Birine zarar vermeden. Titreyip güçlükle nefes alırken kapıya uzandı.

Bir şey kolunu kavradı. "Jack, lütfen..."

Jack karısının sesiyle irkildi. Özlem sıcak, çaresiz dalgalar halinde içini sardı. Güçlükle yutkundu. Keşke dönüp onu kollarına alabilse, tehlike geçene, karısı o tehlikeden onu kurtarana kadar ona sarılabılse.

Belki anlatman işe yarar. Kelimeler onun puslu zihnine doluşup beraberinde öyle güçlü bir ihtiyaç duygusunu da getirdi ki Jack neredeyse dizlerinin üstüne düşüyordu. Gözlerini sımsıkı kapatıp ellerini titrek yumruklar şeklinde sıktı. Tanrım, keşke o kadar kolay olsaydı.

Jack onunla konuşabilmeyi çok istiyordu, onunla konuşmak lcm yanıp tutuşuyordu. Bunu deneme ihtiyacı göğsünde çok ağır, kupkuru bir düğüm gibiydi. Keşke.

Ama bunu daha önce denemişti.

O anı buz gibi suratına çarptı. Jack geçmişi hakkında konuşamaz, korkunun artık çözülmeye başlamış incecik bir iplikle birbirine utıınan yaralarını yeniden açamazdı. Jack ona kendisiyle ilgili &erçekleri anlatırsa bu rüya gibi aşk hikâyesi sona ererdi. Karısı ya °ndan neden nefret ettiğini hatırlar ya da bugünden itibaren nefreti

tazelenirdi. Jack'in o dehşet verici itirafının sonunda ona gözlerini kısıp yeni bir duyguyla bakardı. Eğer böyle olursa başarısızlığını, utancını görecek ve onu bir daha sevmesi mümkün olmayacaktı. .., Bunu yapamazdı, gözlerindeki aşkın küçülüp yok olduğunu! öylece izleyemezdi. Karısının sıcak dokunuşunun buz gibi soğukf bir dokunuşa dönüşmesine izin veremezdi. i

Jack ona bakarken kendini yaşlı ve yorgun hissetti. Bakışları 1 kenetlendi. Karısının kahverengi gözleri öyle hüzün doluydu kİ'f Jack bunun utancını ruhunun ta derinlerinde hissetti. |

"Kal," diye fısıldadı karısı onun kolunu tutarak. "Lütfen..." | "Yapamam." Jack'in sesi pürüzlü ve yorgundu. |

"Ama Jack..." %

Jack onu omuzlarından kavrayıp bir adım ötesinde tuttu. "Anlamıyor musun? Sana zarar verebilirim. Tanrım, sana..." Jack bakışlarını kaçırdı. "Yatağa dön," dedi kendisinin bile tanımadığı yıpranmış bir sesle. "Lütfen..."

Sonra içinden küfrederek kapıyı açtı. Kapı sertçe duvara çarptı. Karısı ona doğru bir adım attı. "Gitme, lütfen. Birlikte..." Jack ona özlem dolu son bir bakış attı ve çizmeleri ile paltosunu alıp evden çıktı.

Tess onun peşinden kaygan verandaya çıktı. İçini bir korku sardı ve sıkıcı, zonklayan bir acı ciğerlerine yerleşti.

Yağmur onun çıplak göğüslerine çarpıp dere misali karnına aktı. Art arda gelen gök gürültüsü gecenin içinde titreşti. Gri siyah yağmur bulutları tam tepelerinde uğursuzca kaynıyordu. Uzakta, öfkeli dalgalar köpürüp görünmez kaya parçalarına çarpıyordu.

"Jack!" diye haykırdı Tess ama rüzgâr sesini yutup hiçliğe dönüştürdü.

Gökyüzünde şimşekler art arda çaktı ve çiftliği aydınlattı. Tess o ürkütücü aydınlığın içinde onu gördü. Gölgelerin arasında kamburunu çıkarmış bir siluet ahırı geçip tepeden aşağıya doğru koşuyordu.

"Gitme..." Bu defa kelimeler Jack'in duyamayacağını bildiği fısıltıh bir duadan başka bir şey değildi.

Bir şimşek daha çaktığında Jack artık gitmişti.

Tess çıplak halde ve ürperti içinde olduğu yerde kaldı. Bugüne dek bildiği her şeyden daha soğuk ve güçten düşürücü olan bir korku art arda gelen buz gibi dalgalar misali tüm vücudunu baştan ayağa sardı. Vücudu titredi, gözleri yandı.

Geri dönmeyecekti.

O farkındalıkla Tess'in bacakları titredi. Dizlerinin üstünde sert ve ıslak zemine düştü. Nefesi hızlı ve sığdı, her nefes aldığında canı yanıyordu.

Jack ona güvenmemişti. Şimdi, yaşanan bunca şeyden sonra ona güvenmemişti. Belki bir daha hiç güvenmeyecekti.

"Lütfen." O kelime bozuk bir düşünce, biçimsiz bir özlemdi sanki. "Lütfen..."

Tess ellerini kucağına indirip titrek, donuk yumruklarına baktı. Gözyaşları kirpiklerini geçip görüşünü bulandırdı. Yaşlar parmaklarına doğru öyle hızlı akıyordu ki onlara ulaşamıyordu. İstediği, ihtiyaç duyduğu ya da yanıp tutuştuğu her şey oradaydı, o evdeydi, ama Tess ona tutunamıyordu. Jack izin vermiyordu.

Hıçkırıklar titreyen dudaklarının arasından dökülmeye başladı.

Gözyaşlarının ve yağmurun o ıslak tadı birbirine karışırken, "Geri dön Jack," diye fısıldadı. "Lütfen geri dön..."

Tess tökezleyerek yatak odasına döndü ve yatağına çöktü. Uzunca bir süre öylece kalıp cenin pozisyonunda yattı ve ürperip dua etti. Lütfen Tanrım, sağ salim geri dönsün. Lütfen...

Biri kapıyı çaldı.

Kalbini durduran bir an gelenin Jack olduğunu sandı ama sonra onun kapıyı çalmayacağına karar verdi. Yenik düşmüş bir ifadeyle iç geçirip geceliğini giydi.

"Gel," diye seslendi bitkin bir sesle.

Kapı açıldı. Savannah ve Katie solgun ve kuşku dolu yüzleri kapıda duruyordu.
|

Tess gülümsemeye çalıştı ama yapamadı.

Savannah parmaklarını büktü. "Babam yine mi gitti?"

Tess'in içini bir hüzün kapladı. Kaybettiğini düşündüğü yüreği şiddetle burkuldu. Kızlar, onun kızları cesur görünmeye, ağlama-maya çalışıyordu. Bu farkındalık Tess'e artık bir aile olduklarını hatırlattı. Aile. Ayrı ayrı üzülmelerine gerek yoktu, birbirlerine sahiplerdi onlar.

Yatakta yanı başını işaret ederek, "Hadi gelin," dedi.

Kızlar bir saniye içinde yanına gelmiş, o koca yatağa tırman-J mışlardı. Katie annesine sokulup o minik suratını kaldırdı. "Geril dönecek mi?" 1

Tess boğazındaki korku yumrusunu yuttu. Yalan söyleyebilmeyi çok isterdi. Eminim babanız iyidir. 0 kendine nasıl bakacağını bilir. Bir ebeveynin söylemesi gereken sözler bunlardı kuşkusuz, kızları biraz rahatlatmak adına.

Ama Tess, Katie'nin ciddi, ürkek bakışlarını görünce bunu yapamayacağını anladı. Onlar artık bir aileydi ve fırtınaları birlikte savuşturacaklardı. "Bilmiyorum. Umarım gelir."

Hepsi birlikte sessizliğe gömülürken her biri kendi düşüncelerine dalmış, kendi korkusunu yaşıyordu. Tess sakinleşmeye, hayatını geçirdiği o mantıklı bilim insanı kişiliğini benimsemeye çalıştı ama yapamadı. Çok korkuyordu çünkü...

Odaklan. Konsantre ol...

Tess derin, titrek bir nefes alıp içinden ona kadar saydı. Artık güçlü olmalıydı. Jack için, çocuklar için. Jack bir sıkıntı yaşıyordu, gerçek bir sıkıntı. Ve karısına ihtiyacı vardı. Tess'in bu durumu berrak bir zihinle değerlendirip ne yapacağına, ona nasıl yardım edeceğine karar vermesi gerekiyordu.

Sakinleşmeye başladığını hissetti. Şimdi bildiği bir yerdeydi. Bütün projelerin başlangıcı aynıydı. Veri topla ve bilgi bul. Bir bilim insanı olarak özellikle çok zor bir projeyi nasıl yavaş yavaş ele

alacağını, başlamadan önce etraflıca inceleme yapması gerektiğini öğrenmişti. Tek yanlış adım, aceleyle konmuş bir teşhis, deneyin tamamını berbat edebilirdi.

Tess bileğine baktı. Açık teninde minik mavi izler görünmeye başlamıştı. Jack'in parmaklarının sıktığı nokta hassas bir yerdi. Jack ona acı verdiğinin farkında değildi, Tess bundan neredeyse emindi. Jack ona dokunduğunun, hatta Tess'in onun yanında olduğunun bile farkında değildi muhtemelen.

Tess ona seslendiğinde Jack'in şaşkın ve kafası karışmış bir hali vardı. Son derece korktuğu da belliydi.

Korku kilit noktaydı; Tess bundan emindi.

"Neden bu kadar korkuyorsun Jack?" diye mırıldandı. Savannah yanıt verene kadar o soruyu yüksek sesle sorduğunun bile farkında

değildi.

"Yüksek seslerden sanırım."

Tess transa benzer odaklanmış halinden uyandı. "Hı?"

"Sanırım yüksek sesten kaçıyor," dedi Savannah alçak sesle. "Gök gürültüsü, havai fişek, çatıya vuran yağmurun sesi, tüfek sesi falan gibi. O tür sesler duyduğunda çılgına dönüp... gidiyor."

Tess düşüncelere dalarak kaşlarını çattı ve öğrendiği bilgiyi çözümlemeye çalıştı. Sonra ne yapıyor?

Ne zamandır yoktum?

Tess'in kalp atışları hızlandı. Gürültülü sesler Jack'i kaçırıyor, sonrasında ise o süre içinde ne yaptığını ya da ne zamandır uzakta olduğunu hatırlamıyordu. Şuurunu kaybediyordu.

Tess şimdi kocasının sorununa biraz daha yaklaşıyordu.

Gürültülü sesler. Geceleri gelen krizler. Geçici hafıza kaybı. Neyle bağlantılıydı bunlar?

"Ödlek ne demek?" diye sordu Katie.

Bu soru Tess'i tamamen hazırlıksız yakaladı. Önündeki bilmeceyle uğraşmayı bırakmayı istemeden Katie'ye baktı. "Neden soruyorsun?"

"Sen hep babamın ödleğin teki olduğunu, Johnny'nin de bu yüzden öldüğünü söylersin ya."

Bu zalimce yorum karşısında Tess'in nefesi kesildi. Yanıt verebilecek kadar toparlanması biraz zamanını aldı. Kollarını iki kıza da sıkıca sardığında vücutlarının hafiften titrediğini hissetti. "Babanız ödlek değil."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Savannah. Tess gülümsedi. "Çünkü bunca yıl benim yanımda kaldı. Ve bunun da büyük cesaret gerektirdiğini size rahatlıkla söyleyebilirim." Katie gülümsedi ve tekrar Tess e yaslandı. Tess dalgın bir ifadeyle kızın saçını okşadı. Tekrar sessizliğe gömüldüler. Katie'nin o masum sorusunun onu can evinden vurması ise birkaç saniye sonra gerçekleşti. Johnny.

Sen hep babamın ödleğin teki olduğunu, Johnny nin de bu yüzden öldüğünü söylenin ya.

Tess doğruldu. "Savannah, Johnny kim?" "Babamın ağabeyi. Savaşta öldü. Biliyorsun işte." Savaş. O kelime Tess'in kucağına Tanrı'dan bir armağan gibi düştü. Heyecandan kalbi küt küt atmaya başladı. Hemen bir sonuca varmaması gerektiğini biliyordu ama kendine engel olamadı. Bir sonraki sorusu hemen geldi. "Babanız da savaşa gitti mi?" "Evet."

Tess rahat bir nefes aldı. Bulmacanın parçaları yerine oturuyordu artık. Tüfek sesi, havai fişekler, gürültülü sesler, bunlar hep tetikleyici unsurlardı.

Savaşta Jack'e bir şey olmuştu. Korkunç bir şey olmuştu, üstesinden gelemeyecek kadar kötü... Bu o kadar acı vericiydi ki bilinci yerindeyken o olayı örtbas edip görmezden gelmeye çalışıyordu.

O olay her ne ise Jack o zaman bundan kaçmıştı ve hâlâ kaçmaya devam ediyordu.

Tess yastık yığınına yaslandı. İçini bir ümit sardı. Artık Jack'in korkularının bir adı, bir sebebi vardı. Ona güvenmemesi değildi sebep. Kendine güvenmemesiydi. ., Tess rahat bir nefes aldı. Üstesinden gelebilecekleri bir şeydi bu.

"Bakın ne diyeceğim," dedi alçak sesle. "Benim yanımda uyumaya ne dersiniz?"

İki kız da aynı anda başını sallayarak onayladı. Sonra ağır yorganın altında birbirlerine sımsıkı sarılıp uykuya daldılar.

Dışarıda fırtına esmeye devam ediyordu.

Ertesi gün, bir gece önce ortalığı yakıp yıkan sağanaktan eser olmayan parlak ve çok güzel bir sabaha uyandılar. Tess kucağında Caleb'la birlikte verandada durup okula giden kızlara el salladı. Yanı başında meşe ağacının yaprakları o solgun gün ışığının altında parlıyordu.

Kucağındaki Caleb neşeli sesler çıkarıyordu. Onu nazikçe sallarken Tess önünde uzanan otlağa bakıp dün geceyi düşündü.

Travma sonrası stres bozukluğu.

Üniversitede bu psikolojik rahatsızlıkla ilgili birkaç ders almıştı. Hatırladığı kadarıyla kaza geçirenlerin, tecavüz ve taciz kurbanlarının, savaşa giden askerler gibi geniş bir insan kitlesinin etkilendiği bir durumdu. Travmanın üstesinden gelinemeyecek kadar yoğun ve ciddi olduğu anlarda zihin kendini korumak için kapatıyordu. Hafıza ve şuur kaybı, uykusuzluk, öfke ve depresyon tümüyle normal tepkilerdi.

Derste özellikle İç Savaş'ı ele almamışlardı ama Tess bunun psikolojik yönden en yıkıcı savaş olduğunu biliyordu. Kardeşler, babalar, amcalar, arkadaşlar karşı karşıya birbiriyle savaşmıştı. Birbirini öldürmüştü.

Tess bu düşünceyle ürperdi. Jack'in neden kâbus gördüğünü ve uyuyamadığını şimdi anlıyordu. Bir yüz yıl daha anlaşılamayacak psikolojik bir bozukluk yaşıyordu. Aklını kaçırdığını düşünüyordu muhtemelen.

O kötü bakan gözlerdeki ifadeye şimdi anlam verebiliyordu. Öfkesine, gerginliğine ve sessizliğe gömülmesine de. Bütün bunlar, sabah aydınlığa çıkmadan önce cehennem azabı yaşadığı gecelerde sık sık elinden kayıp gittiğini sandığı akıl sağlığını koruma çabalarıydı.

Ben bunun için buradayım. O farkındalık Tess'i derinden vurdu. Bu yüzyılda yaşayan hiç kimse Jack'e yardım edemezdi. Gelecekteki o bilgiye sahip birine bağlıydı her şey, Tess e bağlıydı.

"Sana yardım edebilirim Jack," diye mırıldandı. "Eve dön ve denememe izin ver."

Gözyaşları gözlerini yakmaya başladı. O duygu yoğunluğuyla sesi de çatladı. "Yeter ki eve dön."

Jack bilinç ve bilinçsizlik arasında gidip gelmeye devam ediyordu. Sonunda uyku sersemi ve şaşkın bir halde gözlerini kırpıştırarak uyandı.

Korku midesinin tam ortasında garip bir his olarak ortaya çıktı ve bunaltıcı bir varlığa dönüştü. Kalbi göğüs kafesinde acı verici bir zonklama eşliğinde daha hızlı, daha güçlü atıyordu.

Jack gözlerini açtı ve açar açmaz da pişman oldu. Geç öğle güneşi kafatasına saplanıyor gibiydi. Ardından ne geleceğinin, her zaman ne geldiğinin bilinciyle irkildi.

Şiddetli bir baş ağrısı zonklamalar eşliğinde ensesinden başlayarak ortaya çıktı. Her kalp atışında biraz daha büyüyüp beynini sardı ve gözlerinin arkasında âdeta sondaj yapar gibi bir ağrıya dönüştü. Midesi bulanmaya başlarken ağzında kötü, acı bir tat hissetti.

Bu kez hangi cehenneme gelmişti?

Dehşet içinde etrafına bakınıp bir işaret görmeye çalıştı ama lj göremedi. Geniş bir arazinin ortasındaki koca sedir ağacının altına oturmuştu. Adanın herhangi bir noktasında, herhangi bir tarlada olabilirdi şu an. Emin olduğu tek şey kendi tarlasında olmadığıydı.

Titreyip midesi bulanırken ayağa kalkmaya çalıştı ama bacakları ağırlığını kaldıramayacak kadar zayıftı. Tam kalkmak üzereyken sendeledi ve körü körüne ağaca tutunmaya çalıştı. Ağacın pütürlü

kabuğu parmaklarını sıyırıp elini derinden yaraladı. Jack elini hemen çekti ve koruyucu bir tavırla göğsüne götürdü. Sıcak kan, uzun pantolonunun kirli kumaşına aktı.

Yana doğru tökezleyip ağaca sertçe çarptı. Omuzlarından koluna doğru şiddetli bir acı hissetti. Nefes nefese kalarak ağırlığını ağacın kalın gövdesine yasladı.

Hatırlamaya çalışırken panik ve çaresizlik onu çepeçevre sardı. Bir şey, diye düşündü çaresizce, lütfen bir şey olsun...

Ama hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey hatırlamıyordu, ufacık bir şey bile gelmiyordu aklına. Zihni ürpertici, dehşet verici derecede boştu.

Jack kafasını ağaca dayadı ve gözlerini sıkıca kapattı. Elini kaldırmaya çalışırken içine kızgın bir acı saplandı.

Yere baktı. Eli yırtılıp üzerinden kanlar damlayan sıyrıklarla, odun kıymıklarıyla dolu bulanık bir görüntüye dönüşmüştü.

O görüntü onu zamanda yolculuğa çıkardı. Kanlı parmaklar, kanlı bir kol. Kan ve pislik, kan pislik, kan ve...

JohnnyJ

Jack görüntüler birbirini spiral gibi takip ederken usulca inledi. Yağmur, fırtına, Johnny'nin cansız suratının penceredeki görüntüsü. Kâbus.

Jack her zaman hatırladığı şeyi hatırladı: Başlangıç ve bitiş. Her şey kâbusla başlayıp karanlıkta bitiyordu.

Kendinden nefret etme hissi sersemletici, mide bulandırıcı dalgalar halinde içini sardı. Jack o acıyı görmezden gelip yaralı elini kanlı, titrek bir yumruk gibi sıktı.

Savaş bitmişti işte, lanet olsun. Neden unutamıyordu? Neden?

Jack bunun için çok uğraştı. Doktorların ona söylediği her şeyi yapmıştı. Kendine erkekçe bir şey, normal'bir şey yaptığını söylüyordu; dudaklarını mühürlemiş, Antietam'daki o kanlı savaş meydanı ya da Johnny'nin öldüğü güne dair bir kez olsun konuşmamıştı.

Ona rağmen anılar zihninin karanlık, kıvrımlı girintilerinde büyüyüp ısrarla aklına geliyordu.

• 331.

Bin Ömrüm Olsa

Eskiden konuşmanın fayda edebileceğini düşünürdü. O ışıksız havasız hastane odasında o dehşeti düşünmek dışında hiçbir şey yapamadan geçirdiği yapayalnız yıllardan sonra tek yapması gerekenin anılarını paylaşmak, sonra da her şeyi unutmak olduğunu düşünmüştü.

Ama yaşadıklarını paylaşabileceği kimsesi yoktu. Kimse onu dinlemezdi. Eve döndüğü günü hâlâ hatırlıyordu. Hastane ile ev arasındaki yolda geçen sonsuz, acı dolu aylar o yüksek, gösterişli malikâneyi gördüğü anda yok olup gitmişti. Kayalıklarda, toprak yolda kilometrelerce yürüdüğü çıplak ayaklarıyla ön kapıya koşmuştu. Onu kimsenin karşılamamasının önemli olmadığını söyledi kendine. Eve döneceğini bilmiyorlardı ne de olsa. Hastanede olduğunu bile bilmiyorlardı ki. Tek bildikleri savaşın aylar önce bitmiş ve oğulların ikisinin de dönmemiş olduğuydu.

Başta o karşılama ümit ettiği her şey olmuştu onun için. Babası, annesi, Amarylis ve Savannah etrafını sarmış, ona sarılıp kahkahalar atmış, ağlamış, onu hoş karşılamışlardı. O gece Amarylis'le inanılmaz güzel ve büyüleyici bir gece geçirmişti. Jack'e o muhteşem Katie'sini veren geceydi bu.

Ama sabah her şey değişmişti. O tek ve rastgele söylenmiş bir kelime her şeyi bozmuştu. "Hastane." Savaşta esir alındığım sanmıştık evlat.

Jack, babasının o sakince söylediği sözlerinin hissettirdiği İÇ burkucu utancı hatırladığında şimdi bile siniyordu. Hayır, ben hastanedeydim.

Yaralandın mı? Annesinin sözleri endişe doluydu. Yanıtlaması en zor olan soru da buydu. Fiziksel bir yarası yoktu, aksamıyordu, herhangi bir uzvunu kaybetmemişti. Anlayabilecekleri ve kabul edebilecekleri türden bir yarası yoktu onun.

Jack onları suçlamıyordu, en azından suçlamamaya çalışıyordu. Lanet olsun, bunu yaşayan kendisi olduğu halde daha o bile anla' yamıyordu ki. Onlar nasıl anlayacaktı?

• 332.

f

Kristin Hannah

En anlaşılır biçimde açıklamaya çalıştı. Ne oldu bilmiyorum baba. ¦ ¦ Saldırı emri verildi. Ama ben... yerimden kımıldayamadım. Sonra Johnny bana seslendi, arkasından koştum ama çok... geç kalmıştım. Ölmüştü. Ondan sonra hastanede uyandım...

İşler biraz içinden çıkılmaz bir hal alınca beş para etmez bir ödlek gibi donup kaldın mı yanı? Babası iğrenmiş gibi ona sırt çevirdi. Sesi sessiz bir kınama içeriyordu. Sen benim oğlum olamazsın.

Jack başka bir şey söyleyemedi. Babasının soğuk, iğrenti dolu bakışlarını gördüğünde doktorların haklı olduğunu anladı. Dudaklarını mühürleyip yürek acısını ve suçluluk duygusunu gerçek bir erkek gibi içinde taşımalıydı. Sessizlik içinde.

Jack onları rezil etmişti ve Georgia'lı üçüncü nesil bir centilmen olan babasına göre bundan daha büyük bir suç yoktu.

O ve Amarylis'i evinden atmıştı. Karısı gitmek istememişti ve bunu açıkça belirtmişti ama Savannah'yı düşünmesi gerekiyordu ve Amarylis'in ne parası ne ailesi vardı. Zaten Jack'le evlenmesinin öncelikli sebebi de buydu.

Böyle böyle ondan nefret etmeye başlamıştı. Bazı evliliklerde olduğu gibi zaman içinde, günbegün olmamıştı bu, pat diye bir defada gerçekleşmişti. Amarylis onu severken hemen ertesi gün ondan nefret etmeye başlamıştı. Jack de onun bu küçümseyici tavnnı anlamıştı. Amarylis onunla güvende olmak, saygınlık kazanmak için evlenmişti ve o tek sefil cümleyle Jack bu ikisini de ondan almıştı.

Birlikte ama korkunç derecede de birbirlerinden ayrı olarak Rafferty Çiftliği ni, Georgia'yı, Güney'i terk etmişlerdi. Jack başta nereye gideceklerini bilmiyordu; Güney'den, insanlardan mümkün olduğunca uzağa gitmesi gerektiğini biliyordu yalnızca.

Kuzey Dakota'ya vardıklarında Katie ye hamile olan Amarylis'in karnı iyice büyümüştü. Karnına eklenen her santim Jack'e ve doğmamış bebeğine nefretini biraz daha artırıyordu. Bir zamanlar annesinin göz bebeği olan Savannah bile zehirli bir ağacın çürük meyvesi gibi muamele görüyordu artık.

Jack karısının nefretini anlıyor, ona neredeyse saygı duyuyordu. Kendine dair hislerini yansıttığı bile söylenebilirdi.

Tüfek. O düşünce zihninin derinliklerinden çıkıp büyüdü. Bu defa yapabilirdi. Bu defa korkunun onu durdurmasına izin verecekti. Bu defa tetiği kesin olarak çekebilirdi. Bu defa...

Lissa.

Onun anısı ruhunun soğuk, karanlık noktalarını ısıtırcasına tüm benliğini kapladı. Bütün o intihar fikri ve başarısızlık duygusu kayboldu.

Bunun üstesinden birlikte geleceğiz Jack, inan bana.

Jack'in dudaklarının arasından küçük bir hıçkırık koptu. Kanlı elini ağzına götürdü. Karısını düşününce biraz olsun rahatlayabiliyordu.

Jack gözlerini kapatıp ona sarıldığında Lissa'nın, gitmemesi için yalvarırken döktüğü gözyaşlarının tadını hatırladı. Sonra evden ayrıldığı geceyi hatırladı. Lissa ona uzanmış, titrek ve çaresiz parmaklarıyla ona dokunup kaçmasını engellemeye çalışmıştı.

Birlikte Jack. Birlikte.

Jack aniden o rahatlatıcı sözleri duymak için can atarken karısının teninin yumuşaklığını, saçlarının o tatlı lavanta kokusunu hissetme isteğiyle titredi.

Ağaçtan çekilip eve giden uzun, sallanan, altın sarısı otların arasından yürüdü.

Lissa'ya doğru.

• 334.

Yirmi Beşinci Bölüm

Jack'in evin yolunu bulması saatler sürdü. Ahırın yanında duraksadı. Güneşin son, solgun ışıkları sıcak ışıltısını yayıyordu. Ev gökkuşağı renkleriyle parlıyor, her zamanki bembeyaz ahşap, batan güneşin altında inciden yapılmış kalasa dönüşüyordu.

Jack öyle güçlü ve beklenmedik bir özlemle doldu ki o duygunun etkisiyle neredeyle tökezliyordu. Yıllarca böyle bir yerde yaşamanın hayalini kurmuştu o. Sade ve basit, rüyalarla, kahkahalarla ve ışıkla dolu bir evde. Ve işte o ev tam karşısında duruyordu şimdi.

Tam o tarafa doğru bir adım atarken bir ses dikkatini çekti. Duraksayıp ahır kapısına döndü, içeriden metalin metale çarpan sesi geliyordu. Jack kaşlarını çatarak o büyük, ahşap kapıyı itip

sessizce içeri girdi.

Lissa sırtı ona dönük biçimde Jack'in malzemelerini düzenliyordu. Dirgeni temizleyip ait olduğu yere koymuştu. Malzeme varilinin etrafını saran büyük kırmızı kurdele gitmişti. Yerinde olmayan tek şey Jack'in Winchester av tüfeğiydi. Nedense o tüfek ahırın bir köşesine iliştirilmişti. Garip bir açıyla, oraya öylece fırlatılmış, sonra da unutulmuş gibi duruyordu.

"Lissa." Jack onun adını alçak sesle söyledi, o sesle Lissa'nın kaybolabileceğini sanıyormuş gibi.

Karısı nefesini tutup arkasına döndü. Elinde tuttuğu çapa kayıp

yere çarptı. "Jack!"

. 335 •

Bin Ömrüm Olsa

Ona doğru koştu ve kendini onun kollarına attı.

Onun dokunuşuyla Jack rahat bir nefes aldı. Karısının vücudunun sıcaklığı ruhunu yatıştıran bir merhem gibiydi. "Tanrım, sana dokunmak ne güzel bir his," diye mırıldandı Jack karısının

saçlarına doğru.

Karısı ona sıkıca kenetlendi. "Seni çok özledim. Çok korktum." "Ben hep geri dönerim," diye fısıldadı Jack. Karısının gözyaşlarının onun uzun gömleğinin kollarından ıslak göğsüne düştüğünü

hissediyordu.

Karısı aniden geri çekilip ışıl ışıl gözlerle ona baktı. Jack o an ona bakarken gitmekle onu ne kadar üzdüğünü fark etti. Lissa'nın, kocasının dönmeyeceğinden ne kadar çok korktuğunu fark etti. Onun canını yaktığı düşüncesi yüreğinde donuk, can yakan bir

acıydı âdeta.

Jack onu kollarının arasına alıp sımsıkı sardı. Onunla her şeyi paylaşmak, ona her şeyi anlatmak istiyordu ama korkuyordu. Hem de çok. Doktorlar o konuda konuşmaması, olanları düşünmemesi yönünde uyarmıştı onu. Ya ağzını açtığında kelimeler yerine şiddetli bir çığlık dökülürse dudaklarından? Bir kez çığlık atarsa bir daha kendini durduramayacağından ve günün birinde yine isimsiz ve yapayalnız bir halde kendini pis bir hastane yatağında bulacağından korkuyordu.

Jack o düşünceyle ürpererek o çökük yatakta düşünemeden, konuşamadan geçirdiği sonsuz ayları hatırladı. Kan lekesiyle dolu tavana bakıp durduğu günleri.

"Jack?" diye fısıldadı karısı onun yanağına dokunarak.

Jack başını eğip ona baktı. Gözlerindeki acı dolu ifadeyi, nerede olduğunu ve neden gittiğini anlamayı çaresizce istediğini gördü. Ama her şeye rağmen karısı ona bir şey sormuyordu.

"Neden?" O kelime beklenmedik biçimde döküldü.

"Ne neden?"

"Neden sormuyorsun?"

Karısı şaşkın bir ifadeyle gözlerini kırpıştırdı. "Bilmek istiyorum ama... sana güveniyorum Jack. En önemlisi bu. Hazır olduğunda bana anlatacağını biliyorum."

Jack onun güven ve sevgi dolu gözlerine baktığında içinin parçalandığını hissetti. Kendine yeni bir başlangıç yapacağını söylemişti. Tanrıya söz vermiş, yine de bunun için adım atmamıştı. Karısına güvenene kadar yeni bir başlangıç, değişim olmayacaktı. Tüm kalbiyle, ruhuyla, sırlarıyla ona güvenene kadar...

Jack'in kalbi göğüs kafesinden fırlayıp gidecek gibiydi. Bu o andı, biliyordu. Ona şimdi güvenmezse, ruhunu gümüş tabak içinde ona sunmazsa karısı ona bir daha bu gözle bakmazdı.

Ama ona anlatırsa karısının gözlerindeki aşk donabilir, eskisi gibi soğuk ve çirkin bir şeye dönüşebilirdi. Dönüşmeyebilirdi de.

Jack ona bakıp yüzünü iyice inceledi, tüm hatlarını ezberleyip sevdi. O, Jack'in hayatında istediği, ihtiyaç duyduğu tek şeydi. Burada, bu eski koyun çiftliğinde karısı ve çocuklarıyla birlikte nihayet hayatı boyunca aradığı evini, yurdunu bulmuştu.

Ve şimdi bunu korumak, gerçek olup olmadığını görmek için

bu riski almak zorundaydı.

Bir kez olsun korkağın teki gibi davranma. Aç ağzını ve dök içindekileri. Gidebilir, lanet olsun, büyük ihtimalle gider de zaten. Ama küçük bir ihtimalle kalabilir de. Seni kollarına alıp usulca öpebilir, her şeye rağmen seni sevdiğini söyleyebilir.

Jack bu düşünceyle homurdandı.

"Jack?"

"Pekâlâ." Jack kelimeleri zorla çıkarıyordu ağzından. "Oturalım

bence. Biraz uzun sürecek."

Karısı hafifçe iç geçirdi. Ciddiyetle Jack'e bakıyordu şimdi.

"Emin misin?"

Jack hiçbir şey söyleyemeyip başını sallamakla yetindi. Onun elini tutup fanusu aldı ve karısını merdivenden samanlığa çıkardı. Birlikte duvara yaslandılar. Jack kendi parmaklarına kenetlenen

parmaklarının verdiği hisse odaklandı bir an ve anlatacakları bittiğinde karısının ona dokunmaktan tiksinmemesi için dua etti.

"Johnny'yle ilgili her şey..." Ağabeyinin adını söylerken Jack'in sesi yumuşadı. "O güçlü ve esprili bir adamdı, hiçbir şeyden de korkmazdı." O anıyla birlikte acı tatlı bir tebessüme büründü. "Bense.. gençtim, zayıftım ve her şeyden korkuyordum. Johnny'yle birlikte olduğum zamanlar dışında... Bana her şeyden ne kadar korktuğumu unutturdu o."

"Savaş gibi," diye ürperdi. "Johnny ilk gönüllülerdendi. Bense hiç gitmek istemedim. Bunun yanlış olduğunu düşündüm. Hem Savannah ya yeni hamile kalmıştın ama ağabeyimi de yalnız bırakamazdım."

Jack gözlerini samanların yığıldığı arka duvara dikti. Samanın o tatlı kokusu havayı doldurmuştu ama Jack onu bile fark etmemişti. Onun aldığı tek koku kan, ter ve korkunun kokuşuydu.

"Böylece gittik." Jack'in gözleri kısıldı, tahta duvarda âdeta dans eden toz zerrelerine baktı. Acı içini doldururken ağzında asitli tadı kaldı. "Ne kadar tecrübesiz ve eğitimsiz olduğumuzu fark etmemiz çok zaman almadı. Yürüdük, yürüdük, yürüdük. Bir süre sonra çizmelerimiz parçalandı, çürük elma ve çalıntı mısır dışında hiçbir şey yoktu. Yorgun, aç ve hastaydık.

"Bizim grup ufak tefek çatışmalara girdi ama fazla bir şey olmadı. Tehlikeli bir şey yoktu. En büyük düşmanımız hastalık ve sıkıntıydı.

"Sonra..." Jack'in sesi çatlayıp kayboldu. Anılar ve görüntüler gözünün önüne geldi. Irkildi ve gözlerini sıkıca kapattı. "Ben buradayım Jack. Güvendesin. Sorun yok." Karısı o kelimeleri tekrar tekrar söyledi. Jack duyguları daha üstesinden gelinebilir bir saflığa erişene kadar karısının nazik sözlerine odaklandı. "Sonra Antietam geldi." O isimle birlikte Jack ürperdi. O ismi yüksek sesle dile getirmeyeli çok zaman olmuştu ve şimdi, yıllar sonra bile midesinin korku ve utançla kasılmasına sebep olmuştu.

Jack kendini o korkudan kurtarmaya çalıştı. Kasılıp gözlerini •leriye dikti. Mide bulandırıcı kan ve ölüm görüntüleri art arda gözünün önüne geldi. Sıcak, rahat ahır belirsizliğe gömülüp puslu bir mısır tarlasına dönüştü. "Sabah yağmur yeniden başlamıştı ve sis yerdeki çukurlarla delikleri örtmüştü. Her yer çamur içindeydi,

çamur...

"Cehennem aniden yeryüzüne düşmüştü sanki. Tüfekler ve toplar dört bir yandan sis bulutunun içine düşüyordu. Sonra o ses geldi. Bir... Bir adım attım. Ama her yer o kadar çamurluydu ki hareket edemedim, etmedim. Çok korkmuştum."

Utanç sesini iyice zayıf düşürmüştü. "Sonra tam önümde bir patlama oldu. Bir kol gözlerimin önünden geçti... Billy Walker'ın elinde bir uzuvla tam önümde durduğunu gördüm. Kolum, deyip duruyordu. Benim kolum."

Jack uzun zamandır bastırdığı anılar dalgasının altında iyice ezildiğini hissetti. "Hareket edemedim. Johnny'nin ileriden bir yerden bana seslendiğini duydum."

Hadijacko. Sana ihtiyacımız var!

O anı boğazını sıkıyordu âdeta. Ürkütücü bir soğukluk vücudunu sarıyor, iliklerine kadar ürpermesine sebep oluyordu. Jack ürpere-rek yanan gözlerini kapattı. "Mümkün olduğunca hızlı koştum, Johnny'nin adını tekrar tekrar haykırdım. Sıkıntı içinde olduğunu biliyordum ama bilmediğim..." Sözler azalarak kayboldu.

"Jack?"

Jack başını iki yana salladı. Utanç boğazını sımsıkı kavramıştı, konuşamıyor, nefes alamıyordu. Gözyaşları gözlerini yakarken görüşünü bulandırdı. Ağlamamak için elini ağzına kapattı.

Lissa, Jack'in elini ağzından çekip sıkıca tuttu. "Tamam Jack.

Geçti."

Sinir bozucu hıçkırıklar Jack'in vücudunu sarsmaya başladı ama Jack kendini kontrol edip hareketsiz kalmaya çalıştıkça titremeye devam etti. "Doktorlar bunu unutmamı söyledi," dedi boğuk bir sesle.

"Yanılıyorlar," dedi karısı alçak sesle. "Sen de biliyorsunjİL nıldıklarını. Tavsiyelerine uyabildin mi?" 'M

Jack utanç içinde başını iki yana salladı. Sıcak bir gözf|Şl damlası yanağına süzüldü. "Hayır."

Lissa onun çenesine dokunup yüzünü kendine çevirdi. "Sıkıntını dışarı atmalısın Jack. İçin için seni yiyip bitiriyor bu. On yıl boyunca bunu konuşmamız gerekse bile konuşacağız."

Jack sıcak gözyaşlarını gözlerini kırpıştırarak savuşturmaya çalıştı ve onun içtenlikle dolu gözlerine baktı. O derinliklerde rahatlık, ümit ve ait olma duygusunu hissetti. Hayatı boyunca aradığı güvenli limandı bu. Karısının ondan tek istediği denemesiydi. Denemek.

"Onun... kafası... bana çarptı." Gözyaşları Jack'in gözlerinden sıcak, acı verici hıçkırıklar halinde akıyor, tüm benliğini sarsıyordu. Jack gözlerini sıkıca kapatıp öne arkaya sallanırken o nefret ettiği sözleri söylemeye zorladı kendini. "Koşuyordum ve karşıma çıktı. Johnny nin başı karnıma çarptı. Onu... Onu tuttum." "Ah Tanrım. Jack..."

"Kan içindeydi. Korkunç... Parmaklarımın arasından kanın damladığını hissediyordum ve tek düşündüğüm, bu Johnny nin kanı. Onun buna ihtiyacı var, oldu. Bundan bir türlü kurtulamadım... Neredeydin Jacko ? "Onu... ben öldürdüm."

Lissa onun omzuna dokundu. "Hayır, sen öldürmedin. Onu bir başkası öldürdü."

Jack ona döndü. Ruhunun içi yavaş yavaş dışına çıkıyordu sanki. "Görmüyor musun? Öylece bekledim ben. Donup kaldım. Savaş boyunca. Ödleğin tekiyim ve ağabeyimi öldürdüm." "Kaç yaşındaydın?"

"Daha doğru hareket edecek kadar büyük." Jack bakışlarını çevirip mumun altın sarısı alevlerine baktı. "Tamam," dedi alçak sesle Lissa. Jack kaşlarını çatarak ona baktı. "Tamam ne?"

"Tamam, sadece bekledin. Diyelim ki gerçekten ödlekçe dav-ndın. Ama ağabeyini sen öldürmedin." "Ama... onu kurtarmadım da."

Lissa dönüp onun kucağına oturdu ve eteğini bacaklarından karı baldırdı. Parmakları sıkıca onun omuzlarını kavradı. "Onu kurtarmadın. Peki bunun onu öldürmekten ne kadar uzak olduğunu görmüyor musun?"

"Fazla detaya iniyorsun. Ben..."

Lissa başını iki yana sallayıp onun gözlerine baktı. "Bu bir

detay değil."

Jack o an Lissa'nın neden bahsettiğini anlar gibi oldu. Ama bundan fazlasını değil, sadece bir anlık bir yansıma gibiydi bu kavrayış. Bir kalp atımı kadar hissedebildi ancak... Belki de.

Lissa onun gözlerindeki o küçücük ümidi gördü ve başını salladı. "Bu doğru. Biraz düşün üzerinde."

Jack yorgun nefesini dışarı verdi. O kadar uzun zamandır kendine dair her şeyin en kötüsünü düşünmüştü ki olaylara başka bir açıdan bakmayı denememişti bile. "Bilemiyorum..."

"Tamam," dedi Lissa usulca. "Düşünmek için çok vaktin var." Lissa onun kucağından kalkıp yerde, yanına çöktü ve ona iyice yaklaştı. Yanağı onun kolunda sıcak, hoş bir baskı oluşturmuştu.

Gerçekler Jack'i dalga dalga kuşattı. Lissa hâlâ oradaydı, ona gülümsüyor, dokunuyor, onu seviyordu. Ona gerçekleri anlatmış olmasına rağmen Lissa hâlâ oradaydı. Ve bu zamana dek yaşadığı hiçbir şeye benzemeyen sevinç bir anda onu tümüyle sarıp ruhunu

doldurdu.

Jack rahat bir iç geçirip duvara yaslandı ve gözlerini kapattı. Kolunu onun vücuduna sarıp kendine çekti. O kadar yakınlardı ki Jack kendi vücudunun nerede başlayıp onunkinin nerede bittiğini bilmiyordu. Sessiz, yumuşak nefesleri karışıp o küf kokan eski a"ira can verdi.

Jack uzun zamandır ruhunu ele geçiren korkunun yavaş ya-VaŞ hafiflediğini hissetti. İlk ümit kıvılcımı içini doldurdu. Karısı

haklıydı. Konuşmanın faydası olmuştu. O korkunç, pis hastane odasında uyandığından beri Jack ilk defa kendine yardım edebileceğini düşündü. Kendini iyileştirebilirdi bile belki.

Jack usulca karısının saçını okşadı. Daha farkına varmadan tekrar konuşmaya başlamış, daha önce hiç kimseye anlatmadığı şeyleri anlattığını fark etmişti. "Ondan sonra... Delilerin ve ödleklerin yattığı bir hastane odasında uyandım. Yıllardır orada olduğumu, tavana bakıp çığlık attığımı söylediler bana. Sonra bir gün uyandım. Doktorlar bana Antietam'da gördüklerimi kimseye anlatmamamı söyleyip neredeyse insanlıktan çıktığımı hissedene kadar bana afyon vermeye devam ettiler."

"Savaş bittiğinde kapıları açıp gitmemize izin verdiler. Ev1'' bulana kadar aylarca gezindim. Ailem... ve sen... ödleğin te olduğumu düşündünüz."

Lissa dönüp onun yüzünü avuçladı ve en kaliteli porselende yapılmış gibi ona dokundu. "Yanılmışız Jack. Ve buna inanırsa sen de yanılırsın."

Onun usulca söylediği ve gözyaşlarıyla boğulan sözleri karşısınd Jack içinde bir şeylerin, can sıkıcı, çirkin ve ürkütücü bir şeyleri eriyip gittiğini hissetti. Ve o an, o rutubetli, loş ışıklı, saman kokan eski ahırda Jack kendisine bir şans daha verildiğini anladı.

"Seni seviyorum Lissa."

Ertesi sabah Tess ve Jack geç saate kadar uyudular. Kapının çalmasına uyandılar.

"Anne?" dedi Savannah. "Uyandın mı?"

Tess tembel tembel gülümseyip Jack'e iyice sokuldu. "Uyandık mır

Jack kolunu onun omuzlarına atıp iyice kendine çekti ve dudaklarına küçük, sevgi dolu öpücükler kondurdu. "Ne yazık ki evet."

"Hadi içeri gelin kızlar," diye seslendi Tess.

Kapı açıldı. Savannah ve Katie odaya girdiler ve sonra buz kesildiler. İki minik ağız açık kalmıştı. "Babacığım!"

Jack doğrulup onlara sırıttı ve kirli saç tutamlarını geriye attı. "Merhaba kızlar."

Katie hemen yatağa koştu ve kendini babasının kollarına attı.

Biraz temkinli duran Savannah ellerini karnında birleştirdi. "Dün seni çok özledik. Sen... iyi misin?"

Jack ona gülümsedi. "Daha iyi olmamı sağlayacak bir tek şey

var.

"Nedir o?"

"İlk göz ağrımdan günaydın öpücüğü."

Savannah sırıttı ve yatağa koştu. Jack onun esnek vücudunu kollarına alıp sarıldı. Dördü birlikte koca yatağın ortasında oturup birbirine sarıldı, kahkahalar attı, konuştu, sohbet etti. Bir daha hiçbir sıkıntı yaşamayacaklarına inanarak...

Tess herkesi öğle yemeğine çağırmak için verandaya çıktı.

Ama gördüğü şey kelimeleri boğazına dizdi. Hafifçe gülümseyip parmaklıklara yaslandı. Yanındaki beyaz direk güllerle donatılmış, küçük pembe filizleri açmaya başlamıştı. Kokuları taze pişen ekmeğin, deniz havasının kokusuna karışırken Tess'e evde olduğunu hatırlatıyordu.

"Annem bu gülleri çok sevecek, değil mi babacığım?"

"Kesinlikle Çekirgem." \

Tess'in gözleri sevgiyle yeni ailesine kaydı. Yüreği aşkla doldu. Jack meşe ağacının yanına diz çökmüş, bir çiçek yatağı kazıyordu. Yanı başındaki Caleb geniş bir battaniyenin üstüne yayılmış, yumruklarını havaya savuruyordu.

Savannah ve Katie yolun iki yanına çökmüş, daha çok gül

dikiyordu.

Tess uzanıp yemek zilini çaldı. Metalin çınlama sesi havada titreşti. "Hadi hepiniz gelin. Yemek vakti."

Jack başını kaldırdı ve ona gülümsedi. "Tanrıya şükür." Sonra elini ona salladı. "Gel buraya."

Katie ayağa fırladı. "Bak ne yaptık!"

Tess neşeyle gülümsedi ve basamaklardan indi. "Muht Çok beğendim."

"Gel," dedi Jack ayağa kalkarak. "Sana bir şey yaptım "

Tess onun önünde durdu. "Nedir?"

"Gözlerini kapat."

"Tamam."

Hafif ve hiç ağırlığı olmayan bir şey tam tepesine kondu

"Ah, lanet olsun," diye küfretti Jack. "Kımıldama."

Tess gülmemek için kendini tuttu.

"Şimdi gözlerini açabilirsin."

Tess gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Nedir bu?"

"Karahindiba tacı. Kendim yaptım."

Tess ingiltere sarayının mücevherleri kendisine verilmiş gibi hissetti. Kocasına gülümsedi.

Jack ona bir öpücük vermek için eğildi.

"Bak babacığım!" diye haykırdı Katie. "Bayan Hannah buraya geliyor."

Jack geri çekildi. Döndüğünde Minerva'nın tarladan onlara doğru koştuğunu gördü. Jack onu izlerken içini endişe dolu bir his sardı. Gerildi, ağır ağır nefes alıp verirken ellerini iki yanında yumruk gibi sıktı. Bir terslik vardı.

Minerva Hannah yanlarına geldiğinde benzi solmuş ve neres nefeseydi. "Tanrıya... şükür... buradasınız," dedi yanını tutarak.

"Ne oldu?" diye sordu Jack.

"Henry ve Selina Dwyer öldürüldü. Terrell'lar cesetlerini bu sabah bulmuşlar ama muhtemelen dün öldürülmüşler.

Dün. O kelime Jack'in ciğerlerine yumruk gibi indi. *-> bütün vücudunu buz gibi bir nehir misali sardı.

Dün. Şuursuz bir halde adada dolanırken yani.

Midesinin bulantısı arttı ve içini yakıcı, korkunç sardı. O neredeydi? Hangi cehennemdeydi? Ve ne yapmışı1 ¦

a„ n artık gitmeliyim," dedi Minerva titreyerek. "Bu konuyu ak için okul binasında toplanıyoruz. Gelmek isteyeceğinizi

î ssa Bayan Hannah ya sıkıca sarıldı. "Anlıyorum. Orada

eörüş;irüz"

Minerva gözyaşları gözlerini ıslatırken başını salladı. "Teşekkürler." Sonra dönüp çiftliğe doğru koşturdu.

Bir an şaşkın bir sessizlik içinde kaldılar, sonra Lissa ona ses-1 ndi Jack onun sesindeki korkuyu fark ederken içinde öyle güçlü ve keskin bir pişmanlık hissetti ki neredeyse acıdan ağlayacaktı. Birkaç dakika önce hissettiği ümit cam gibi parçalanmış, binlerce görünmez, berrak parçayı ayaklarının dibine yollamıştı.

Midesini bulandıran ve onu utandıran bir kesinlikle Jack o insanları kendisinin öldürdüğünden emin oldu. Onlara zarar vermek istemediğini adı gibi biliyordu ama bir şekilde zarar vermişti işte. Ve artık Jack'in niyetinin ve hastalığının ufacık bir önemi yoktu. O gecenin anısı soğuk bir dalga gibi üzerine çöktü. Uzun pantolonuna damlayan o yoğun miktardaki kanın sıyrık elinden aktığına inanacak kadar saf olabilir miydi? Karısının açık tenli, narin bileklerinde o gece bıraktığı izler aniden aklına gelip beynini yakmaya başladı. Ahırın köşesinde duran Winchester tüfeğini hatırladı. Ortama fazlaca uyumsuz kenara konmuştu. O geceki abus onu öyle sert ve hızlı ele geçirmişti ki âdeta buz gibi par-maklarıyla onu boğacaktı. Doğru düşünemiyordu bile, yalnızca rıne, dürtülerine göre harekerediyordu. Şuurunu kaybettiği re içinde zihni korku, karanlık ve çaresizlik keşmekeşine düş-Ştu. Belki de Johnny'nin katilini öldürmek için tüfeği almıştı.

1111 buir aklından neler geçmişti?

^ım bilir? Onun tek bildiği, yıllardır kendini kötü biri olarak

g0rr*ekte haklı olduğuydu.

özlerini sıkıca kapatıp Dwyer ailesi ve onlara yaptıkları

den duyduğu keder ve içini kemiren pişmanlıkla mücadele

™ Çalıştı. Tanrım beni affet. Ben kimseye zarar vermek istemedim.

.345.

Bin Ömrüm Olsa

Ümit

Par-

ses

uzUn

enzer dÜ2

Lissa onun yanına gelip koluna dokundu. "Jack ivi ^- .

Jack ona bakmaya cesaret edemedi. Her şeyin, kork dehşetinin, acısının, hatta pişmanlıkla dolu küçücük bir i Un çasının gözlerine yansımasından korktu. Çıkarabildiği tek zaman önce kurumuş yaprakların cızırtılı hışırtısına b ve cansız bir sesti. "Hayır."

Jack kolunu ondan kurtarıp döndü.

"Bekle Jack..."

Jack yavaşlamadı bile. "Ben at arabasını hazırlıyorum. On h dakika sonra çıkarız."

Jack omurgasına çekiç gibi akseden adımlarla ahıra girdi. Nefesi hızlı ve sığdı, patlamak üzere olan bir adamın düzensiz nefesine benziyordu.

Ahırın serin karanlığına girip derin derin iç geçirdi ve kapıyı arkasından sertçe kapattı. Tek başına kalıp dizlerinin üzerinde sert toprak zemine çöktü.

"Ah Tanrım." Kelimeler çaresiz bir iç geçiriş gibi dudaklarının arasından döküldü.

Dua etmek için gözlerini kapattı ama o gücü bulamadı. Yavaş yavaş gözlerini tekrar açtığında tezgâhın köşesindeki kırmızı renkli tomarı gördü. Korku içinde tökezleyerek durdu. Uzun içliğ1-Titreyerek alet kutusuna gidip o kirli paçavrayı aldı.

O buruşuk pamuklu kumaş titrek avucunda sallandı. Kurumuş siyah leke sersemletici bir an için kırmızı bir denize dönüştü, ja gözlerini kırpıştırıp tekrar odaklandı ve siyah leke diğer kırm lekeden kolayca ayırt edilebilen kuru bir kan lekesine dönüştü-

Kimin kam bu? O dehşet verici soru tekrar düşünceleri

' Hi kiJa lerken beraberinde öyle güçlü bir çaresizlik ve korku getıra

dizlerinin tutmadığını hissetti. Elleri şimdi daha şiddetli ti / Buz gibi bir ürperti omurgasını sarıp kanına karıştı- Kıf Bilinci ilk yerine geldiğinde bunun kendi kanı olduğu mıştı. Elindeki sıyrığa baktı. Kabuklar parmaklarından

\\ ¦ k kesik noktalar ve çizgiler halinde yayılmıştı. Kanamıştı. d°e y£ jack elini koruyucu bir tavırla göğsüne yaslamıştı.

^"na. 0 buna inanmıyordu. İçten içe kendine dair bildiği şeyi

j- rdu O şiddete meyilliydi, hatta cinayete bile. Ve şimdi düf inkâr edilemeyecek kadar güçlüydü: Cinayetin işlendiği

T k şuurunu kaybetmişti ve eve kıyafetinde kan lekesiyle dön-• • Lissa'nın ona söylediklerinin hiçbir anlamı yoktu, hem de

Hayatı boyunca hatırlayacağı, kahkahalarla işlenmiş muhteşem bir gece yaşamıştı ama hepsi o kadardı.

Onun gibi çıldırmış bir katil bu kadarını bile hak etmiyordu. Su an onun için önemli olan tek şey ailesini korumak, karısını ve çocuklarını o dehşet verici karanlık tarafından sakınmaktı. Lissa'nın

bileğindeki morluğu, yumuşak etindeki soluk, mavimsi sarı işaretleri düşündü. Biraz daha, azıcık daha baskı yapsa kemiğini bile kırabilirdi. Hatta daha kötüsü bile olabilirdi.

Güçlükle yutkundu. Mide bulantısının keskin ve acı tadını dilinde hissetti. Karısına zarar verebilirdi, hepsine zarar verebilirdi. Hâlâ yapabilirdi bunu. Şuur kaybı yine gelecek, hiç beklemediği bir anda arkasına bile dönüp bakmadan onu ailesinden koparacaktı.

Onları terk etmeliydi; gitmezse sevdiği insanlara zarar verme riski yaşamın kendisinden daha büyük olacaktı. Belki bir dahaki sefere uykusunda Lissa'nın bileğini kavramakla yetinecek kadar ?anslı olmayacaktı; belki bir dahaki sefere onun boğazına yapışacaktı.

0 düşünceyle birlikte tüm vücudu ürperdi. Keşke bir anlığına sa masum olduğuna inanabilseydi. Ama yapamadı. Kanıtlar

1 işaret ediyordu ama onu asıl ikna eden bu değildi. Kanıt basit ?eydi; kanıttı yalnızca. Jack'in elinde ise çok daha güçlü bir

ardı. O kendini biliyordu, o karanlık, sapkın beynini, hiçbir

?e bile olmadan nasıl bir şiddet uygulayabileceğini biliyordu.

. arın Ed VVarbass'a gidip onu tutuklamalarını isteyecekti. Onu

Çok H t a^arcu- Bu yeterli değildi, biliyordu. Çok daha kötü,

a beter bir şey hak ediyordu o. Ama tek yapabileceği buydu,

sevdiklerinin güvenliğini sağlamasının tek yolu buydu C\ masum aileye uyguladığı vahşeti ancak böyle telafi edehT V^''

Jack tekrar dizlerinin üzerine çökerken zeminin ıslak] ~ bela hissetti. Ağlama isteği göğsünü acıttı ama gözleri ac derecede kuruydu. e*

Özür dilerim Lissa. Kelimeler şiddetli bir pişmanlıkla akl

aptalca zaman

geçmişti. Her tekrarında affının ne kadar anlamsız, boş ve göründüğünü hatırlıyordu. Geçen haftalarda Lissa ona uzun

önce kaybettiğini sandığı şeyler vermişti. Bunun o kadar büyük h' başarısızlık örneği olmadığını bile düşünmeye başlamıştı.

Anılar ve anlar zihninde kristalize olup cam parçalan gibi ruhuna yerleşti. Lissa, gözlerine düşen terli saç tutamlarını geriye itip yanağına dokunan, şuur kaybına benzer acı dolu bir karanlıkta ona yol gösteren Lissa. Kucağında Katie'yle birlikte verandadaki sallanan koltukta serin havaya harflerin resimlerini çizen Lissa. Onu bacaklarının arasına alıp uzun ve ağır öpücüklere boğan çıplak Lissa...

Pişmanlık ve utanç birbirine karışıp genzinde buruk ve acı bir tat bırakmıştı.

Tanrım, nihayet babalık, kocalık yapabilmek ne güzel hissettirmişti ona. Hayal edebileceğinden de güzeldi ki hayatını bunun hayalini kurarak geçirmişti o. Tek kişilik yatağında yapayalnız uzanıp karanlık tavana bakarak, güçlükle nefes alıp vererek, y nızca zihninde var olan o aşk çemberine davet edilmenin nay ne kadar çok kurmuştu. .

Ta ki Lissa o çemberi gerçeğe dönüştürene kadar, v bir araya getirip güçlü, kalıcı bir sevgi bağı oluşturmuşt cizelerin de mucizesi olarak elini ona uzatmıştı. 0

Jack o kadar aptaldı ki onun elini tutmuş, ona kene eli kalbine götürüp inanmaya başlamıştı... '0ın

O bencil hareket hepsine acı vermişti. Kızların ^yedip

o çembere inanmasına izin vermiş, sonra da her şey 0laf»n yüreklerini kırmıştı. Şimdi aldığı her nefeste rüyası

larının arasından kayıp gittiğini, nasıl tutunacağım ayasın10 aV^daf işe yaramaz ve uyuşuk parmaklarının arasından

bilmeyecek _

zlivordu.

Wl?Jul ve koca olmayı hiç denememeliydi. Başarısız olmuştu ve

Baba

ab?W her zaman bildiği bir dehşet yaratmıştı. Ve daha da başa"sızllg^nun başarısızlığı denememekten de beter bir şeydi. faZİaSin-ü,val kırıklığına uğratmış, en acı verici anılarla baş başa

Yirmi Altıncı Bölüm

kul zili alçak, melankolik bir tonda çaldı. Tess şalını omuzlarına

aha sıkı sarıp endişeyle etrafına bakındı.

Alçak bulutlar grimsi gökyüzünde süzülüyor, karanlık ve kötü-

"1 gölgesini yere yansıtıyordu. Toprak yolun iki yanındaki devasa

edir ağaçları göğe yükseliyor, koyu yeşil yapraklan rüzgârla birlikte

sul usul hışırdıyordu.

Atlar düzenli adımlarla ilerliyor, toynakları zilin zonklamayı andıran yankısını vurgulayan sessiz adımlar misali sert zemine vuruyordu. O kocaman metal tekerleklerin her gürlemesinde, her takırtısında Tess'in endişesi de büyüdü. Sıkıntının kaynağını bulamıyordu. İşlenen cinayetin verdiği dehşet hissi olduğunu düşünceye çalışıyordu bunun ama kendini inandırmakta zorlanıyordu. Başka bir şey vardı, ailenin etrafında dönüp duran daha karanlık ye tehlikeli bir şeydi bu. Onu ölesiye korkutan bir şey.

Nihayet vardıklarında okul binası kalabalık ve sessizdi. Jack at arabasını insan ve at kalabalığının arasında ustaca döndürüp Çrtlerin kenarına çekti. Gözler onlara çevrildi. Ama kimse onları damlayıp karşılamadı.

Tess, Jack'e yandan bir bakış attı. Jack bir yay kirişi kadar §ergin bir halde oturmuş önüne bakıyordu. Yüzünü kasabalılar-

an gizlemeye çalışır gibi eski Stetson şapkasını kaşlarına kadar

indirmişti. Dizginleri sımsıkı tutan elleri bembeyaz yu dönüşmüştü. Ağzı gergin, renksiz bir çizgi gibiydi. ara

Patlamanın eşiğine gelmiş bir adam gibi görünüyordı

Tess ona uzandı. "Jack, sen..."

Jack dönüp ona baktı. Tess onun gözlerindeki çiğ mask memiş acıyı görünce şaşırdı ve bir an nefes alamadı. Bu kav kederden öte bir şeydi. Çok daha karanlık, derin, yas tutmak çok dehşete benzer bir şey.

Jack bir şey söyleyecek gibi oldu, sonra fikrini değiştirin arabasından indi. Kızlar da onu izledi.

Tess at arabasından inip Jack'in yanında durdu. Caleb'ı göğsüne yaslayıp kocasına baktı ve garip bir önseziye kapıldı. Bir terslik vardı. Cinayetten daha farklı ve kesinlikle daha tehlikeli bir şey.

"Jack, ben..."

Jack onun yanından geçip başı dik, omuzları gergin bir halde okul binasına yöneldi.

Katie ona hafifçe omuz silkip Savannah ve Jack e yetişmeye çalıştı. Tess'in de arkalarından koşturmaktan başka şansı kalmadı.

Aile üyeleri okul binasının basamaklarında asker gibi dizildi. Yan yana durup hiçbir şey söylemeden birbirlerinin varlığından güç almaya çalışarak kenetlenmişlerdi. Kızlar birbirlerine sessizce başını dik tut bakışı attı.

Jack hiç kimseye bakmadı. Bakışları

kapah kapıya kenetlenmişti

ve yüzünde duygudan eser yoktu.

Basamaklardan çıkıp binaya girdiler. Sınıf el kol hareke / konuşup sohbet eden insanlarla doluydu. Cümleler, turlu zaman zaman o şamataya karışıyor, kimin ne dediği anlaşı j

"Ne diyorsun?"

"Korkunç bir şey..."

"Kızılderililer..." ma-

•¦ \r hir u& Sesler aniden boğulup ardından sustu. Şamata kûçu

tuya dönüştü, sonra tamamen kayboldu.

• 352.

Kristin Hannah

, i jar teker teker onlara döndü. Yüzlerde renk kalmadı,

hüzüştü. Gözler Jack'e bakarken kuşkulu halkalara dönüştü.

^ v k ndalık Tess'in içini buzlu su gibi sardı. O iki kişiyi Jack'in

¦ j-*ünü sanıyorlardı, fack'in sert, duygusuz profiline baktığında

" rla bu durumun farkında olduğunu anladı. Ama gözlerinde

v daha vardı; onu fena halde korkutan, bir şey söylemesini

engelleyen suçluluk duygusu.

Dün. Minerva'nın sözü şimşek misali zihninde çakarak onu Idueu yere mıhladı. Minerva cinayetin dün ya da ondan önceki gün işlendiğini söylemişti. Dün Jack adada tek başına geziniyordu, ne yaptığını hatırlamadan...

Tess içini uyuşturan bir korku hissetti. Jack o masum insanları kendisinin öldürdüğüne inanıyordu.

Tess o küçük hıçkırığını bastırmak için elini ağzına götürdü. Kocasının yüzündeki o sert, boyun eğmez ifadeyi yumuşatacak bir şey, herhangi bir şey söylemeliydi ama aklına hiçbir şey gelmiyordu. Söyleyebileceği bir şey yoktu. Zaten Jack onu dinlemezdi.

Ne yapsam yeterli olmayacak, diye fark etti yabancı bir öfke duygusuyla. Tess ona sonsuza dek inanabilir, onu hep sevebilirdi ama yine de yeterli olmayacaktı. Jack kendine inanmadığı sürece bir işe yaramayacaktı.

Tamam dostlar, artık başlayalım," diye seslendi sınıfın ön lafından bir ses.

Ne kadar bilgi topladın Ed?" diye bağırdı biri.

„ ölrufın önündeki adam onları susturmak için ellerini kaldırdı.

enuz fazla bir şey yok Charlie. Bildiğiniz gibi Henry ve Selina

y r bugün ölü bulundu. Elimizdeki kanıtlara göre dün erken

ol k- C Sürüldüklerini düşünüyoruz. Ondan önceki gün de

lm yapmış bunu?" diye sordu başka öfkeli bir ses. iği °mUZ SÜktL "Henüz ° kadarını bilmiyoruz Will. Tek bil-j Z biliri kırk numara ayakkabı giydiği ve tabanında yedi

ı olduğu. Ayrıca Dwyer'ların yeraltı mahzeninde ilginç bir

.353.

Bin Ömrüm Olsa

kanıt da buldum. Victoria'ya bir mektup yazıp araştırma] yardımcı olması açısından özel bir memur yollamalarını i t- j'Za "Peki biz ne yapabiliriz?" nı-

"Sıradışı bir şey görür veya duyarsanız bunu öğrenm kesinlikle memnuniyet duyarım. Fırtınadan sonra olağand şey olup olmadığını düşünün. Evlerinize gidin ve gerekli olm H -sürece dışarı çıkmayın. Kapılarınızı da sıkı sıkı kilitleyin. Ortal W rahatça gezinen bir katil var ve o aramızdan biri de olabilir"

Eve dönüş yolu inanılmaz derecede uzundu. Herkes sessizlik içinde oturuyordu. Karanlık girdaplar etraflarını çevrelemiş, yaklaşan kaçınılmaz son duygusuyla üzerlerini örtmüştü.

Tess yeni takılmış toynak misali kımıldamadan oturmuş, ellerini kanı çekilmiş bir top gibi kucağına koymuştu. Arada bir Jack'e yandan bir bakış atıyordu ama her bakışı kalbine inen bir bıçak darbesine benziyordu. Jack dimdik oturmuş, gözlerini ileriye dikmişti. Keder dudaklarının etrafında bir ağ oluşturmuş, yüzüne düzinelerce yaş eklemişti.

Eve vardıklarında Tess, Caleb'ı yatırdı ve kızları da toplayıp odalarına yolladı. Onların o ürkek gözlerine baktığında öyle şiddetli bir öfke duydu ki avazı çıktığı kadar bağırmak istedi. Ama bir şey söylemedi. Jackle konuşana kadar bir şey söylemesine gerek yoktu.

"İyi geceler anne," dedi Savannah düz bir ses tonuyla.

"Evet," diye mırıldandı Katie.

Tess ikisini de kucakladıktan sonra iyi geceler öpücükle verdi ve birlikte yatağa uzanmalarını izledi.

"Bu gece dua edecek miyiz?" diye sordu Katie alçak sesle.

Tess rahatlatıcı bir tebessüm vermeye çalıştı. "Bu gece eı» yoruz tatlım. Babanızla... konuşmalıyım."

"Onu sevdiğimizi söyle," diye mırıldandı Savannan.

Bu usulca söylenmiş, bir çocuğun fısıltısı olmakla t>ı ^

yetişkinin korkularını da taşıyan sözler Tess'in taşıyabileceği daha fazlasıydı aslında. Başını sallamaktan başka bir şey Y V

• 354.

Kristin Hannah

"İvi geceler kızlar."

T s arkasını dönüp kapıyı kapattı ve ahırın yolunu tuttu. SS toparlaması biraz zaman aldı ve sonra çenesini kaldırıp ^Cn hadımlarla toprak yolda ilerlemeye başladı. bilınÇl^in yeniden içine kapanmasına izin vermeyecekti. Artık

¦ dönemeyecek kadar yol kat etmişlerdi. gefl Ama ahıra yaklaştıkça iyi niyeti sarsıntıya uğradı. Kararsızlık omlarım yavaşlattı. Kapıda duraksadı. Işık aralık kapıdaki çat-\ ktan süzülüyor, yılana benzer altın sarısı bir şerit gibi eteğinin üstünden geçiyordu. İçeriden Jack'in yorgun iç geçirişi geldi.

O ses Tess'in kararsızlığını yok edip onu yeniden canlandırdı. Jack içeride tek başınaydı ve acı çekiyordu. Tess çenesini kaldırıp

içeri girdi.

"Yardım et Tanrım." Jack'in duası sert, keder dolu bir inlemeydi. "Lütfen..."

Hüzün sert bir yumru misali Tess'in yüreğine çöktü. Jack üzgün, yalnız ve korkmuş bir halde tezgâhının başında duruyordu. Sırtı Tess'e dönüktü ama gözlerindeki korkuyu görmek için yüzüne bakmaya gerek yoktu zaten. O duygu Jack'in vücudunun her kasında, her dokusundaydı, kaskatı duruşunda, sesinin boğuk tonundaydı. Bu mesafeden bile o buruşuk kırmızı kumaşın önünde serili olduğunu görebiliyordu. Kurumuş kan, düğmelerin üstünde siyah bir leke olmuştu. Uzun içliğin yanında çamura batmış bir çift Ç^rne duruyordu. Tess onların kırk numara olduğunu biliyordu. Jack o ufak kanıtları toplamış, kendini ikna etmişti.

"Lütfen," diye fısıldadı tekrar. "Lütfen..." iess'in yüreği burkuldu. Gözyaşları akmaya başladı. w O biçimsiZ) acı dolu duanın anlamını çok iyi biliyordu; özlemle i(f rlaşan o ses tonunu hatırlamıştı. Bu sözleri kendi kendine bin-k Ce defa söylemişti ama kimse onu duymamıştı. Dünyanın geri ba T'1111 Tessin duası sağır bir kızın bo? dudak hareketlerinden m a blr Şey gibi görünmemişti hiçbir zaman. K-imse onu duy-* 1- lanrı dışında kimse.

.355.

Bin Ömrüm Oha

Tess, Jack'in ne hissettiğini, onu artık şaşırtmayan bir kesinlikle biliyordu. Jack'le arasında bir bağ vardı ve Jack'in baz! yönlerini kendisininkiler kadar iyi biliyordu. Biliyor ve anlıyordu. Jack ürkmüştü, çaresiz ve yalnızdı.

Yalnızlık en kötüsüydü, bunu da çok iyi biliyordu. Her şeyi korkunç, üstesinden gelinemez bir hale sokuyordu. Tess ses çıkarmadan onun yanına gelip koluna dokundu. "Jack?"

Jack aniden doğrulup geri çekildi. "Burada ne işin var senin?"

Tess onun gözlerine baktığında en büyük korkusunu gördü. Jack her şeyden vazgeçmeye hazırdı yine. Kaçmaya hazırdı. "Lanet olsun Jack, bunu yapma. Kendini çekme yine. Bu kadar yol aldık."

Jack'in rengi attı. "Git buradan."

"Jack, beni yine kendinden uzaklaştıramazsın. Buna izin..."

Jack onu omuzlarından kavrayıp kendine çekti. Tess onun gövdesine sertçe çarptı, ciğerlerindeki nefesi acı dolu bir hırıltı gibi püskürdü. Kafasını geriye attı. Tess nefesini tutarak ona baktı.

"Bitti Lissa." Gözleri acısını yansıtırcasına ışıldıyor, sesinin pürüzlü ve sert çıkmasına sebep oluyordu. "Bırak artık."

Tess ona dehşet içinde baktı. O anın kaçınılmazlığı kement gibi boğazını sıkıyor, yavaş yavaş geriliyordu. Geri dönüşü olmayan bir biçimde... "Hayır," dedi kendisinin bile tanımadığı titrek, çaresiz bir sesle. "Bunu yapmana izin vermeyeceğim."

"Başka şansın yok."

Onun o sakin, sessiz kelimeleri karşısında gözyaşları Tess'in gözlerini bulandırdı. Gözlerini sıkıca kapatıp ağlamamaya çalıştı. "Seni seviyorum Jack."

"Ben de seni seviyorum." Jack'in sözleri öyle alçak bir sesle ve acı dolu bir hüzünle söylenmişti ki Tess midesinin ortasına yumruk yemiş gibi hissetti.

Bunun Jack için yeterli olmadığını işte o an anlamıştı.

Tess ertesi sabah mutfak masasında durmuş tuz kırıyordu. O beyaz kütleye öyle şiddetli bir bakış attı ki erimiş gibi bir görünüme bü-

rünüp kocaman bir lekeye dönüştü. Tess parmaklarının oklavanın pürüzsüz tahtasını kavradığını gördü ama Tess vücuduyla bağını hissetmediği için bunun başka bir kadının elleri olabileceğini düşündü.

Ruhu bedeninden ayrılmıştı sanki... ruh bir şekilde bedenini takip ediyormuş gibi. Korkuyordu. Çaresiz, dehşet verici bir korkuydu bu ve gözyaşlarına boğulmamak ya da avazı çıktığı kadar bağırmamak için iradesini son damlasına kadar kullanmaya çalışıyordu.

Dün gece ahırdaki konuşmadan sonra Jack çok mesafeli ve soğuktu. Sessizliği Tess'in ruhuna bıçak gibi saplanmış, kuvvetle onu bükmüştü sanki.

Yatakta yan yana uzanmışlardı. Birbirlerine dokunuyorlardı ama birbiriyle bütünleşen bir dokunuş değildi bu, o sessiz odada nefesleri hüzünle birbirine karışıyordu. Jack'in onu öpmesini beklemişti ama nihayet öptüğünde Tess keşke bunu hiç yapmasaydı diye düşünmüştü. Öpücük soğuk ve acı tatlıydı. Sonra onu kollarına alıp sıkıca sarılmıştı. Ama o zaman bile, onun kollarındayken bile Tess kendini yalnız hissetmiş, titrek bir korkuyla dolmuştu.

Jack, "İyi geceler," diye fısıldamış, sonra gözlerini kapatıp uyumuş gibi yapmıştı. Tess ise o ifadeyi hoşça kal gibi algılamıştı.

Ama Tess pes etmeyecekti. Aşklarını yeniden yakalayıp Jack'in korkularını engelleyecek zamanları vardı neyse ki. İçini bir ümit kıpırtısı sardı. Belki de pazartesi günü mucizeler için iyi bir gündü.

At arabasının hantal sesleri açık mutfak penceresinden içeriye süzülüp Tess'i düşüncelerinden uyandırdı. Çıkıntılı merdaneyi bırakıp yağlı ellerini önlüğüne sildi ve dışarı çıktı.

Savannah salıncaktaki Katie'yi sallandırıyordu. Kahkahalarının yüksek, berrak tınısı o hafif bahar esintisine karışmıştı.

Tess etrafına bakınıp Jack'i aradı. Yolun karşısında bir ayağını çitlerin en alt parmaklığına yaslayıp durmuştu. Şapkasını parlak güneşten korunmaya çalışırcasıria kaşlarına kadar indirmişti ama hava bulutlu ve soğuktu.

Tess'in midesi endişeyle çalkalandı. Bir terslik vardı. Jack gün ortasında buralarda dolanmazdı. Tess ensesindeki topuzdan düşen

bir saç tutamını dalgın bir ifadeyle düzeltip verandanın parmaklıklarına yaklaştı ve kafasını uzatıp kimin geldiğini görmeye çalıştı.

"Biri geliyor!" diye haykırdı Katie salıncaktan atlayıp. O ve Savannah avluya koşup basamakları koşarak çıktılar ve Tess e sokuldular.

"Sence kim geldi?" diye sordu Savannah.

Tess yanıt veremedi. Dalgın dalgın başını sallayıp omuz sil-kerken gözleri hâlâ havaya yükselen toz bulutuna kenetlenmişti. At arabasının tekerleklerinin her takırtısında Tess'in endişesi biraz daha atıyordu.

Bakışları Jack'e kaydı. Jack'in yüzü tebeşir gibi olmuştu. Gözlerinde soru, kaygı ya da şaşkınlık yoktu. At arabasında kimin olduğunu biliyordu sanki.

Tess'in içini saran korku onu iliklerine kadar ürpertti. Elini ağzına götürdü. Aman Tanrım Jack! Sen ne yaptın?

At arabası köşeyi dönüp görüş açısına girdi. Sulh hâkimi Ed VVarbass kullanıyordu at arabasını.

Tess dizlerinin titrediğini hissetti. Eliyle ağzını daha sıkı kapatıp Jack'e dehşet dolu bir bakış attı.

Gözleri kenetlendi. Jack'in bakışları üzgün ve pişmanlıkla doluydu. Özür dilerim, dedi dudaklarını oynatarak.

O sözler boğucu bir dalga gibi Tess'in suratına çarptı. Bilinci kayıp gitmeye çalışıyordu ama Tess pençe gibi parmaklarla çaresizce ona tutunmuştu.

Jack cinayeti kendisinin işlediğini bildirmişti.

"Hayır!" diye haykırdı Tess. Elbisesinin kaba kumaşını kavrayıp basamaklardan indi ve yola koşup kendini Jack'in kollarına attı.

"Kendini ihbar etmediğini söyle bana," diye fısıldadı ısrarla.

Jack yanıt vermeyince Tess onun kollarından ayrılıp gözlerine baktı. "Söyle," diye haykırdı.

Jack irkildi. Yüzü hüzünle buruşurken ona inanılmaz yaşlı ve yorgun bir ifade verdi. "Dün kasaba toplantısından sonra Ed VVarbass'a beni tutuklamasını söyledim."

"Lanet olsun Jack Rafferty," diye çıkıştı Tess.

Jack gülümsemeye çalıştı ama başaramadı. "Buna hiç şüphe

yok Lissa."

Tess ona vurdu, suratında patlayan sert, can yakan tokat ikisini de şaşırttı. "Sakın karşılık vermeye kalkışma." Tess'in sesi çatlayıp boğuldu. Gözyaşları gözlerine dolarken boğazını düğümledi.

"Sakın..."

Tess gözlerini sımsıkı kapatıp kendini kontrol etmeye çalıştı. Sakin ve kendinden emin hareket etmeli, Jack'i ve Ed'i bunun korkunç bir hata olduğuna sakin ve mantıklı bir şekilde ikna etmeliydi.

Bu zamana dek doğal şekilde gelen bilimsel tarafsızlığı bulmaya çalıştı ama şu an o tarafsızlık bir korku çığının altına gömülmüştü. Tess titrek, buz gibi elini boğazına götürdü. Mantıklı olmayı be-ceremiyordu. İçi eriyip ufalanmıştı âdeta. İstediği, hayal ettiği her şey orada, önünde duruyordu, öpebileceği kadar yakınındaydı. Ve tarif edilmez bir sis bulutu misali parmaklarının arasından kayıp

gidiyordu.

At arabası önlerinde durdu. "Hoo, oğlum," dedi Ed VVarbass

atı durdurmaya çalışırken.

Jack başını kaldırdı. "Merhaba Ed."

Ed şapkasını kafasından çıkartıp kucağına koydu. "Merhaba Jack." Ed sonra Tess'i selamladı. "Bayan Rafferty."

Tess at arabasına koşup kıymıklı tahta kısmını tuttu. "O yapmadı Ed. Yemin ederim o yapmadı."

Ed sıkıntılı biçimde Jack'e baktı. "O öyle demiyor ama," diye yanıtladı alçak sesle.

Tess arkasına dönüp Jack'in yanına koştu. "Bunu yapma Jack.

Lütfen."

Jack ona bakmadı ve nedense Tess'in canını olası bir tokattan

çok daha fazla yaktı bu.

Öfkesi onu canlandırdı. "Hayır, lanet olsun!" Tekrar VVarbass'a döndü. "O yapmadı. Onu dinleme, o..."

"Bir deli..." dedi Jack düz bir sesle.

• 359.

Bin Ömrüm Olsa

Tess ona döndü. "Lanet olsun Jack. Sen deli değilsin. Yalnızca. .. korkuyorsun."

"Hoşça kal Lissa."

Yer aniden sarsılmıştı sanki. Tess dengesizce sallandı. Bir korku düğümü çözülüp serin bir akıntı gibi içini sardı. İçi yanıyor, bir yandan da titriyordu. "Ah Jack..."

Jack o an Tess'e döndü. Ağır ve kaskatı hareket ediyordu. Yüzü soğuk, duygusuz bir maskeydi. Ne bir gülücük vardı ne de kaşlarını çatmıştı. Onu tanımayan birine soğukkanlı bir katil gibi görünebilirdi.

Gözleri dışında. O yeşil derinliklerde çiğ, yakıcı bir acı vardı ve Tess o acının Jack'in tüm gücünü emdiğinin farkındaydı. Du- ¦ daldan hafifçe titredi, sonra gergin bir çizgiye dönüştü.

"Neden?" diye fısıldadı Tess.

"Ailemi korumalıyım."

Tess güçlükle yutkundu. "Ama biz senin yanındayken güven deyiz Jack. Sensizken değil." Tess ona doğru bir adım atıp elin onun göğsüne yasladı. "Sensizken değil."

Jack eğilip onu öptü. Geldiği gibi giden kısa, acı tatlı bi. öpücüktü bu yine. "Seni seviyorum," diye fısıldadı alnına doğru1' ve sonunda geri çekildi.

Tess kollarını onun boynuna sarıp ona kenetlendi. Kocaman, çaresiz hıçkırıklar vücudunu sarsıp gözlerini yaktı. Kalbi boğazında boş, acı dolu bir yumruydu âdeta. "Lütfen yapma bunu. Lütfen, ah. Lütfen, lütfen..."

Jack onu nazikçe geri itti. "Yapmalıyım Lissa." Sesi boğulup çatladı. "Yapmalıyım."

Tess gevşedi ve neredeyse düşüyordu. Vücudundaki bütün kemikler yavaş yavaş ve acı içinde parçalanıyordu sanki. Gözyaşları onu o muhteşem gri göğe karşı uzun, kapkara saçlı bulanık bir figür gibi gösteriyordu.

"Hoşça kal Lissa."

• 360.

Kristin Hannah

"Hayır baba, gitme!" Savannah basamaklardan koşarak indi ve yolun karşısına geçip kendini Jack'in kollarına attı. "Gitme babacığım."

Katie onun hemen arkasındaydı. Jack hepsine uzunca bir süre sarılıp gözyaşlarının ıslattığı saçlarını yüzlerinden geriye itti. Sonra onları da geriye itti.

"Gitmeliyim."

Katie, Warbass'a baktı. O minik bedeni sessiz hıçkırıklarla dalgalanıyordu. "Babamı götürmeyin."

Warbass onun yakasına dokunup bakışlarını kaçırdı. "Kusura bakma küçük hanım."

Jack eğilip çitin diğer tarafına asılı omuz çantasını altı. Tess o çantayı görünce öyle güçlü bir öfke ve ihanet duygusuna kapıldı ki kederi bir anlığına kayboldu. "Neden dün gece söylemedin?"

Jack dönüp ona baktı. Parmağıyla çenesine hafifçe dokundu. "Söyleyemedim. Beni caydırmaya çalışabilirdin."

"Victoria'daki bir hapishanede olacak Bayan Rafferty. Duruşmadan önce ne zaman isterseniz ziyaretine gidebilirsiniz." Jack tekrar bakmadan at arabasına oturdu.

Tess çığlık atmamak için elini ağzına götürdü. Gözyaşları görüşünü bulandırırkerfboğazında kocaman, acı veren bir yumru oluştu. Nefes alamıyordu. Dizleri gevşedi ve iki büklüm halde çaresizce yere düştü. Tozlar at arabasının metal tekerleklerinden püskürüp Tess'in burnuna ve gözlerine yapışarak gözyaşlarını çamurlu, yapışkan şeritlere dönüştürdü.

"Geri dön," diye fısıldadı kesik kesik, diline yapışan kumlu macunun tadını alarak.

At arabası takırdayarak ilerlemeye başladı.

Tess ne kadar zamandır orada oturduğunu, tozlu yolda iki büklüm halde kaldığını, yanaklarının çamurumsu gözyaşlarıyla kaplandığını bilmiyordu. Kumlu gözlerle yola bakıp çaresizce at arabasının geri

gelmesini, Ed'in ona yanaşıp, Affedersiniz Bayan Rafferty, korkut bir hata yaptık, demesini bekliyordu.

Küçük, boğuk bir hıçkırık dudaklarının arasından döküldü Taşla kaplı toprak yol gözlerinin önünde bulanıklaştı.

"Anne?" Katie ayaklarını sürüyerek yanına gelip dizlerinin üstüne çöktü. "Ne yapacağız şimdi?"

"Yapabileceğimiz bir şey yok," diye yanıtladı Savannah yorgun bir sesle. "Babam hapse girecek."

Tess yavaşça doğruldu. Çocuklar. Şu an kendini bırakamazdı. Çocukların önünde yapamazdı bunu. Onların yanında güçlü olmalıydı.

Burnunu çekip gözyaşlarını sildi. Solgun ve gözyaşlarının ıslattığı yüzüyle bıçak gibi dik duran Savannah ya baktı.

"Gel buraya Vannah," dedi alçak sesle.

Savannah, Tess'in yanına gidip sert toprağın üstünde diz çöktü. Tess her bir kolunu kızların omzuna koyup onları kendine çekti.

"O yapmadı," dedi Tess usulca. Ve bu düşünceyle birlikte gözleri yeni yaşlarla doldu.

"Biliyorum," dedi Savannah.

Katie, Tess'i yeniden gözyaşlarına boğacak kısık, çaresiz bir sesle, "Peki o zaman neden kendisinin yaptığını söylemiş?" diye sordu.

"Şey tatlım, bu yanıtlaması zor bir soru. Aslında babanız iyi bir insan olmadığını düşünüyor. İnsan kendi içinin iyi olmadığına inandığında kötülükle dolu olduğuna inanır."

"Öyle mi?" dedi Katie alçak sesle.

"Şu an babanız kendine güvenmiyor, o yüzden bunu onun adına bizim yapmamız gerekiyor. Biz onun ailesiyiz ve aileler her şeyin üstesinden birlikte gelir."

"Belki Tanrı ona yardım eder," dedi Katie.

"Ondan eminim tatlım ama Tanrı kendine yardım edenlere yardım eder."

"O ne demek anne?"

Tess kızlara sımsıkı sarıldı. "Yani ben hayatım boyunca birini sevmeyi, onun da beni sevmesini bekledim." Kızların saçını okşadı. "Sizin hayalinizi kurup durdum. Bir ailenin parçası olmanın hayalini. Ve şimdi buna sahip olduğuma göre mücadele etmeden vazgeçersem kendimi asla affetmem."

"Seni seviyorum anne," diye fısıldadı Savannah.

"Ben de sizi çok seviyorum," diye mırıldandı Tess boğuk bir sesle. "O kadar çok seviyorum ki canım yanıyor. Şimdi kafa kafaya verelim ve babanıza yardım edebilmek için bir şeyler düşünelim."

Kahvaltıdan sonra Tess, Savannah ile Katie yi kır çiçeği toplamaya yolladı. Yalnız kalmaya, düşünmeye ihtiyacı vardı. Verandaya çıkıp ayaklarının altında ezilen döşemenin gıcırtısını yarım kulakla dinledi.

Merdivenlerden inip salıncağa yürüdü ve oturağına yerleşti. Arkasına yaslanıp gözlerini kapattı ve yumuşak, nazik sallanma hareketinin yıpranan ruhunu yatıştırmasını bekledi. Orada otururken yağmur başladı. Soğuk damlalar bıçakla keser gibi yaprakların arasından geçip Tess'in yukarıya bakan yüzüne çarptı. Yağmur damlalarının çimlerin üstüne sessizce, ardı ardına düşmesi kalp atışlarının sesiyle uyumluydu.

Kocaman bir damla gözüne düştü. Tess o ıslaklığı koluyla silip gözlerini kırpıştırdı.

Sarı bir şey çimlerin arasından ona göz kırptı. Tess salıncaktan inip yere eğildi ve ıslak çimin üstünde süründü.

Solmuş, dağılmış çiçek tacı otların arasında unutulup gitmişti.

Tess birbirine eklenmiş çiçekleri soğuk, titrek elleriyle aldı. Parlak sarı renkler yaşla dolu gözlerini bulandırdı. Onu göğsünde tutup kara hindibanın, çimlerin ve yağmurun güçlü, bildik kokusunu içine çekti.

Kızlar, Caleb ve Jack için güçlü ve cesur olmaya, gözyaşlarını yutup zihnini acısından uzaklaştırmaya çalıştı. Ama yapamadı. Bu defa olmadı.

Böylece o ıslak çimlerin üstünde diz çöküp göğsüne yap1şttlJ bir tutam solmuş çiçekle tek başına kalakaldığı yerde ağlamaya başladı. Boğazı acıyana, gözleri yanana kadar, göğsü acıyıp bacaklar, buz kesene kadar ağladı.

Göz pınarları kuruyana kadar ağladı. Sonra burnunu çekip kan çanağına dönen gözlerini silerek ayağa kalktı ve yavaş adımlarla eve doğru ilerledi.

Artık kendini daha iyi hissediyordu. Daha güçlü. Jack'i hapishaneden çıkarmanın bir yolunu bulmaya hazırdı.

Yirmi Yedinci Bölüm

Tess, Hannah'ların çiftliğine vardığında nefes nefese kalmıştı. Aniden durdu ve o küçük eve doğru tekrar yürümeye başladığında normal nefes alıp vermeye odaklanmaya çalıştı. Yağmur tepedeki bulutların arasından çiseliyor, eğimli çatıdan kayarak verandanın eski döşemesine çarpıyordu.

Sakin ol Tess. Sakin ol.

Kaba kumaşlı eteğini toplayıp ahşap basamaklardan çıktı ve ön kapıyı çaldı. Evin içinden hızla kapıya yaklaşan ayak sesleri geldi, sonra kapı aniden açıldı. Minerva kapıda durmuştu.

Hemen gülümsedi. "Ah, Lissa. Bu ne güzel sürpriz."

Tess sesinin titremesini engellemeye çalıştı. "Pek güzel sayılmaz Minerva."

Minerva kaşlarını çattı. "İçeri gelsene."

"Teşekkürler." Tess o küçük, düzenli mutfağa girip masaya

oturdu.

Minerva doğruca ocağa gidip iki fincan kahve doldurdu ve birini Tess'in önüne koyduktan sonra oturdu. "Evet, nedir sorun?"

Tess bir an konuşamadı. Parmaklarını çukurlu teneke bardağın etrafına sardı ve derin bir nefes aldı.

"Jack..." Ama bir şey söyleyemeden bakışlarını kaçırdı.

Minerva masanın üzerinden elini uzatıp Tess'in elini tuttu. "Neoldujack'e?"

Tess güçlükle yutkunup acı, dökülmemiş gözyaşlarının tadını aldı. "Dwyer'ları kendisinin öldürdüğünü düşünüyor."

Minerva sessizce nefesini tuttu ama elini geri çekmedi.

"O öldürmedi tabii ki ama korkuyor..."

Minerva kahve fincanını gürültüyle bıraktı. "Neden korkuyor?"

Tess bakışlarını ondan ayırmamaya çalıştı. "Savaşta... kötü bir tecrübe yaşamış ve onu unutamıyor. Havai fişekler de o korkuyu tetikliyor örneğin. O ses ona unutmak istediği şeyleri hatırlatıyor ve biraz... aklını kaçırmış gibi davranıyor. Ama kimseye zarar vermiyor."

Minerva, Tess'i uzun, düşünceli bir an inceledi. Tess izlendiğini fark edince rahatsız olmuş gibi kıpırdandı. Aniden Jack'in sözlerini hatırladı. On/ara iyi davran. Amarylis'in bu nazik kadına kim bilir ne kadar kaba davrandığını düşünerek irkildi. Lütfen bunları yüzüme vurmasın şimdi. Şu an olmaz. Bir arkadaşa çok ihtiyacım var...

"Hayır," dedi Minerva alçak sesle. "Ben de onun yaptığına inanmıyorum." Minerva donuk bir ifadeyle gülümsedi ona. "Ama bunun sana pek faydası olmayacak, biliyorum."

Tess iç geçirdi. "Neden buraya geldiğimi bile bilmiyorum. Sanırım ne yapacağım konusunda bana yardım edebileceğini düşündüm. Herhangi bir şey. Jack işlemediği bir suç yüzünden hapishanede çürürken o evde öylece oturup bekleyemeyeceğim için sanırım."

Minerva bakışlarını indirdi. Uzunca bir süre dalgın dalgın kahvesine baktı. Sonra yavaşça bakışlarını kaldırdı. "Çok üzüldüm Lissa."

Tess alt dudağını ısırıp titremesini engellemeye çalıştı. Yorgun bir halde ayağa kalktı. "Şey..." Sesi gözyaşları yüzünden boğulduğu için hafifçe öksürdü. "Şey, aklına bir şey gelirse evde olacağım."

Minerva ayağa kalktı. "Eminim o cinayetleri kendisinin işlemediğini fark edip Ed'e gerçeği anlatacaktır."

Tess gergin bir halde başını salladı. "Haklı olduğundan eminim."

Ama Minerva'nın o içten mavi gri gözlerine baktığında Tess afalladı. O kelimeler birer yalandı. Jack sözünden caymayacaktı.

Minerva kollarını açtı. Tess gözlerini kapatıp öne doğru atıldı ve kendini arkadaşının sıcak kollarının arasına bıraktı.

Ertesi sabah Tess birinin kapıya sertçe vurmasıyla uyandı.

"Lissa! Aç kapıyı. Lissa!"

Tess sallanarak yataktan kalkıp sabahlığını üzerine geçirdi. Kapıya doğru yürürken çıplak ayaklarının altındaki tahta zemin

buz gibi soğuktu.

Kapıya şimdi çok daha sert vuruyorlardı. Çok sert. Tak. Tak.

Tak. "Lissa!"

"Geliyorum." Kelimeler ağzından çatallanıp ezilerek çıkıyordu. Tess kapıda durup uykusuz geçen gecenin etkisiyle hâlâ şiş ve kızarık olduklarını bildiği yorgun, acılı gözlerini ovaladı. Yüzüne bir gülücük kondurup kapıyı açtı.

Minerva, Jim ve Ed VVarbass verandada duruyordu.

Tess'in nefesi kesildi. Hepsi hataydı, içinde öyle güçlü bir ümit hissetti ki nefes alamadı. Sonra Ed'in ciddiyetle bakan gözlerini gördü ve ümitleri kayboldu.

Minerva, Tess'e bir tüfek uzattı. "Ben bunu dün gece ahırda

buldum."

Tess gözlerine düşen bir saç tutamını geriye itti. "Öyle mi?"

Tess o uzun ve çirkin silaha baktı. "Güzel."

"Bu Benjamin ve Harvey'nin tüfeği..."

"Bizim çocuklar," diye araya girdi Jim.

Tess'in gözleri Minerva ve Jim arasında gidip geliyordu. Bir şey olduğunu, hem de önemli bir şey olduğunu biliyordu ama doğrusu o kadar yorgundu ve gece boyunca o kadar çok ağlamıştı ki çocukların tüfeğinin sesini duymamıştı bile. "Bak Minerva. Ben..."

Minerva sabırsızca elini sallayarak onu durdurdu. "Dün sen gittikten sonra son dönemde ne kadar değiştiğini, Jack'in, hatta kızların da ne kadar değiştiğini düşünüp durdum ve yardım etmek istedim. Herkes uyuduktan uzunca bir süre sonra bile gözüme uyku girmedi. Bir şey, hem de önemli bir şey bildiğimi düşünüp

durdum ama bunun ne olduğunu bir türlü çözemedim. Tam nes ediyordum ki aklıma geldi.

"Çocukların Joe ve Kie Nuanna'ya ödünç bir tüfek verdiğini hatırladım. Nedense aklımın bir köşesine kazınmış. Tüfek, tüfek diye düşünüp durdum. Kalkıp sabahlığımı giydim ve karanlık evin içinde gezinip durdum. Ben farkına bile varmadan kendimi ahırda o lanet tüfeğe bakarken buldum. Onu bulduğumda ve üzerindeki lekeleri gördüğümde her şey yerli yerine oturdu ve kayıp av çantasını hatırladım."

Minerva, Tess'in yanından geçip mutfak masasına oturdu. Ed ve Jim de onu izledi. Sonra Tess, av çantasının kaybolduğuna dair şaşırtıcı bilgiye vereceği tepkiyi görmeyi bekliyormuş gibi hepsinin ona baktığını fark etti.

Minerva tüfeği masaya koyduktan sonra Tess'e baktı. "Neden buraya geldiğimizi ve kayıp mermilerden bahsettiğimizi anlamaya çalışıyorsun sanırım. Benim de parçaları birleştirmem biraz zaman aldı. Ama biraz sabırlı ol, tamam mı? Her şeyi tam olarak anlamanı istiyorum."

Tess başını salladı. "Tamam."

"Joe ve Kie daha önce de bizim tüfeğimizi ödünç almıştı; kayda değer bir şey değil o yüzden. Daha önce düşünmememin sebebi de bu. Bir iki defa bize av eti getirdikleri de olmuştur. O av çantasını çocuklara Noel hediyesi olarak yaptığımı biliyorlardı. O konuyu düşündükçe onu kaybettikleri için özür dilememiş olmaları kafama daha fazla takıldı. Sonra sebebini anladım." Minerva o an Tess'e anlamlı bir bakış attı. "Çantayı kaybettiklerini itiraf etmek istememişlerdi çünkü nerede kaybettiklerini biliyorlardı. Bunu anladığım an Ed e haber yolladım ve o da önemli bir şey bulduğumu söyledi. Özellikle de tüfeği gördükten sonra."

Tess tüfeğe tekrar baktı, ama bu kez gerçekten baktı. O çirkin siyah renkli lekeler tahta sapını kaplamıştı. Vücudu beklenti içinde karıncalandı.

"Kan bu," dedi Jim usulca. "Sapında kan olması ancak... onu sopa niyetine kullandığında olur."

Aniden her şey anlam kazanmaya başladı. Tess'in kalbi göğüs kafesinden fırlayacak gibi atıyordu şimdi. Yavaşça kendini sandalyeye bıraktı. Kucağındaki elleri heyecandan titremeye başladı. "Çocuklar tüfeği ne zaman ödünç almıştı?"

Minerva bakışlarını kaçırmadan ona baktı. "Çarşamba. Dvvyer'lann öldürüldüğü gün." "Aman Tanrım."

Ed masaya eğildi. Dirseklerini masanın yüzeyine yasladı. "Tüfeğin üzerindeki insan kanı mı bilmiyorum ama öyle olduğunu sanıyorum. Victoria'daki bir laboratuvara yollayacağım."

Tess o kayıp av çantasının neden bu kadar önemli olduğunu şimdi anlıyordu. Ed'in içten bakışlarını gördü ve alçak sesle, "Peki çantayı buldunuz mu?" diye sordu.

"Araştırma devam ederken kanıtlar hakkında konuşamam." Ed'in yüzünde hafif bir gülümseme belirdi o an. "Ama Dwyer'ların mahzeninde ilginç şeyler bulduğumu söyleyebilirim."

Tess'in içi rahatladı. "Jack'i serbest bırakacak mısınız?"

ona af dilercesine gülümsedi. "O kadar kolay değil Bayan Rafferty. O çıkmak istemiyor. Cinayeti kendisinin işlediğine inanıyor ve başkasına da zarar vermekten ölesiye korkuyor." "Ama o işlemedi."

Ed elini onun omzuna götürüp nazikçe sıktı, "inatçı bir adamla evlenmişsin. Katilin kendisi olmadığı ortaya çıkana kadar hiçbir yere gitmek istemiyor."

"Peki ne yapacağız?" diye sordu Tess.

Ed kaşlarını çattı. "Şey, Kanaka kampına gidip Joe ve Kie orada mı diye bakacağım. Oradalarsa onları tutuklayacağım. Belki o zaman Jack temize çıkar."

"O çocuklar neden bu insanları öldürmüş olabilir ki?" diye sordu Jim. "Hırsızlık yaparken ters bir şeyler olduğu için mi yani?"

"İşin en üzücü yanı da bu," dedi Ed ciddiyetle. "Çalınan şeyler para bile etmez. Birileri bu iyi kalpli insanları, Henry'nin hiç düşünmeden vazgeçeceği cep saati uğruna öldürmüş."

"Biz ne yapabiliriz bu konuda?" diye sordu Tess. "Aslında tekrar toplantı yapılabilir. Kasabalılara elle tutulur bilgiler verebiliriz. Belki çarşamba günü Joe ve Kie'yi gören biri olmuştur ama bunun üzerine düşünmemiştir bile."

"Ben kasabalılarla konuşabilirim," dedi Tess. "Komşulara uğrayıp yardım isteyebilirim."

Ed'in yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. "Bu pek iyi bir fikir olmayabilir. Adalılar ona güvenmiyor... sana da." Ağzından çıkan her kelime acı veriyormuş gibi irkildi. "Jack'i hapishaneden çıkarmana yardım etmeye hevesli olmayabilirler."

Tess kaşlarını çattı. Ed haklıydı tabii. Joe ve Kie adada Jack Rafferty'den daha güvenilirdi. Ama kasabadaki önyargılı insanların onu durdurmasına izin vermeyi de kendine yediremezdi. Doğruca Ede baktı. "Onları yardım etmeye ikna edebilirim."

Ed ona küçük, gönülsüz bir gülücük verdi. "Neden adalıların başka çaresi kalmayacakmış gibi bir hisse kapılıyorum acaba?"

Tess, Jack gittiğinden beri ilk kez gülümsedi. Oturup bekle-mektense bir şeyler yapmak ne kadar da iyi hissettirmişti! "Çünkü gerçekten de kalmayacak," dedi.

Duvarlar üzerine üzerine geliyordu. Jack'in nefesi o karanlık hücrede yankılanıp duruyordu. Kendini bir hayvan gibi hissediyordu; kafese tıkılmış ve yapayalnız.

Düşün, lanet olsun. Hatırla!

Hücrenin içinde volta atıyor, bir uçtan diğerine adımlarını sayıyordu. Arkasında ellerini terli bir düğüm misali kenetlemişti. Çizmelerinin kirli tahta zemine çarpan tıkırtısı, normalde ölümcül bir sessizliğe gömülü olan hücrede tiksindirici derecede yüksek çıkıyordu.

Koskoca bir hiçlik. Zihni kocaman, acı dolu bir boşluktan başka bir şey değildi. Şuurunu kaybettiğinde nereye gittiğine, ne yaptığına dair en ufak bir fikri yoktu. Görüntüler ve düşünceler zihninde spiral gibi dolanıp duruyordu. Gömleğindeki kan, ayakkabı numarası, tabanının toprakta bıraktığı yedi adet çivi izi. Johnny'nin ölümü, suçlayan bakışlar. Neredeyse on saat, belki daha fazla şuursuz kalmış olmalıydı. Yeterli bir süreydi bu da.

Jack küçük pencereye gidip demir parmaklıkları kavradı. Hatırlama çabası yüzünden bütün vücudu titriyordu. Öne eğilip gözlerini kapattı ve alnını soğuk metale yasladı.

Lissa. Onun adı sıcak bir yaz gününde tattığı serin bir su gibiydi. Yorgunlukla iç geçirdi. Onu çok özlüyordu.

Onu özlemeyi hak ediyorsun. Bitkin bir halde parmaklıklardan uzaklaşıp tekrar volta atmaya başladı.

"Hey dostum. İyi misin sen?"

Jack bir insan sesi duymanın verdiği rahatlamayla şaşırdı. Gardiyana gülümsemeye çalıştı ama başaramadı. "İyiyim. Teşekkürler."

Adam asker tarzı şapkasını biraz daha kaldırdı. "Bir şey ister

mısın?

Bu sıradan soru Jack'i küçük bir umutsuzluk dalgasının içine düşürdü. Evet, bir şey istiyordu, çok istiyordu hem de. Ve kaybının verdiği acıyla nefes bile alamıyordu. Hayatını geri istiyordu. Karısını, ailesini. \^

"Hayır," diye mırıldandı.

"Keyfin bilir."

Jack adamın gidişini izlerken ona tekrar seslenmemek için kendini zor tuttu. Sesini duymaktan başka bir isteği de yoktu aslında. Herhangi bir şey, herhangi biri olabilirdi bu. Belki o zaman Jack kendini bu kadar yalnız hissetmezdi. Boş koridor onunla âdeta alay ediyordu şimdi.

Paslı parmaklıkları titreyen elleriyle kavradı ve alnını soğuk metale yasladı. Yardım et Tanrım. Hatırlamama izin ver. O zaman emin olacağım hiç değilse. Lütfen...

Hücreye yaklaşan ayak seslerini yeniden duydu.

Jack bitkin bir halde gözlerini açtı. Gardiyan dışarıda, kollarını birleştirerek durmuştu. "Kafanı öyle vurmamalısın. Sıkıntı çıkarsa doktorumuz yok."

Jack isteksizce başını kaldırdı. "Affedersin."

Adam gitmeye hazırlandı, sonra durup tekrar arkasını döndü. "Kâğıt kalem ister misin dostum? Oyalanırsın biraz."

Doktorlar yanılıyor Jack. Unutmaya çalışarak ondan kurtulamazsın. Ancak hatırlamak sana faydalı olabilir...

Korku Jack'in midesine soğuk, koca bir yumru gibi oturdu.

"Evet?" diye sordu gardiyan. "Denemek ister misin?"

Dene Jack. Tek istediğim bu. Dene.

Jack parmaklıkları daha sıkı tuttu. Minik paslı parçalar ıslak avuç içlerine yapıştı. "Evet," dedi alçak sesle. "Deneyeceğim."

"Güzel." Gardiyan ofise gitti ve mum, kâğıt, kalem ve mürekkeple döndü. "Al bakalım," dedi hepsini parmaklıklara koyarak.

Jack onları titreyen elleriyle aldı. "Teşekkürler."

Gardiyan tekrar gittiğinde Jack mumu eğri büğrü zemine koydu. Soğuk, ıslak toprağın verimli kokusu burun deliklerini doldurdu. Işığın yanında bacak bacak üstüne atarak oturup ona verdikleri İncil'i kucağına yerleştirdi, kâğıdı da onun üstüne koydu. Sonra tüy kalemi dikkatlice mürekkebe batırıp ucunu kâğıda getirdi.

Eli hareket etmedi. Mürekkeple ağırlaşan ucu hazır bir şekilde bekliyordu.

Jack iç geçirdi. Bunu yapamayacaktı.

Evet, yapabilirsin Jack. Lissa'nın sesini hücrenin içinde onunla birlikteymiş gibi net bir şekilde duydu. Gözlerini kapattı ve bir an onun vücudunun sıcaklığını kendisininkinin yanında hissedip nefesinin alçak sesini duydu.

Kalemi kâğıda dokundurdu ve ağır ağır yazmaya başladı. Orada olmamam gerektiğini biliyordum. Savaşa inanmıyordum...

Kelimeler kolayca zihnine doluyordu, bazıları aklına daha kolay geliyor, bir kısmını tümüyle görmezden gelmesi gerekiyordu. Ama

akıyordu. Yazdı, yazdı, yazdı. Yıllardır zihninin derinliklerine ittiği anılar, düşünceler, duygular tüy kalemin sivri ucundan dökülüyordu.

Mum eriyip iyice küçülene, gözyaşları yanaklarından süzülene, karanlık onu çepeçevre sarana ve gölgeler, kelimelerin gözlerinin önünde bulanmasını sağlayana kadar yazdı.

Hâlâ da yazmaya devam ediyordu.

Ertesi gün, metal rengi gökyüzüne demirleyen yüklü, alçak bulutlarla birlikte tıpkı bir önceki gün gibi gri ve kasvetliydi. Yağmur kocaman, ağır darbeler halinde toprak yola düşüyor, çamurlu birikintiler oluşturuyordu.

Uzaktan ders zilinin sesi duyuldu. Zilin o hüzünlü tınısı nemli havada yankılandı. Tess at arabasının ön tarafında oturmuş, ellerini sıkı, gergin bir top gibi kucağında birleştirmişti.

Okul binasına geldiklerinde Jim at arabasını kalabalık avluda çürük çitlerin yanındaki bir noktaya çevirdi.

Tess güçlükle yutkunup onu bekleyen işkence dolu dakikalara kendini hazırladı. Her şey ona bağlıydı. Jack'in hayatı, gelecekleri, çocukların geleceği. Her şey...

Bugün, şu an hayatı boyunca yapamadığını yapmak zorundaydı. Çenesini kaldırıp gülümsemeli, o lanet kürsüye çıkmalıydı. Uysal, nazik ve ikna edici olmalıydı.

Özgüveninirı sarsıldığını hissediyordu. Bunu yapabileceğinden emin değildi. O hayatı boyunca sessiz, izole ve yalnız biri olmuştu.

içine kapanık biri.

Bunları düşünme. Onlar geçmişte kaldı. O artık geri planda kalan Tess Gregory değildi. Lissa Rafferty'ydi. Jack'in karısıydı. Ve başarılı olmaktan başka şansı yoktu. Jack'in hayatı buna bağlıydı.

"Lissa?" Jim'in sesi onu düşüncelerinden uyandırdı. "Seni bekliyorlar."

Tess çenesini kaldırıp gülümsemeye çalıştı. "Teşekkürler Jim," Kıymıklı oturaktan kalkıp Jim'in yardımıyla arabadan indi. Ayakları yere bastığında dizleri titriyordu.

Jim onu dirseğinden kavrayıp dengesini kurmasına yardımcı oldu. "iyi misin?"

Tess gergin bir halde başını salladı, "iyiyim. Hadi gidelim." Çimen kaplı avluda toplanan at arabalarının ve atların arasından birlikte geçtiler. Tess her adımında midesinin kasıldığım hissediyordu.

Basamaklardan ağır adımlarla tırmandılar. Tahtanın gıcırda-masıyla okuldaki kısık sesli konuşmalar da bir anda sustu, insanlar birer birer dönüp Tess'e bakarken o küçük sınıf tam bir sessizliğe gömülmüştü.

Tess bir gül bahçesindeki yabani ot misali dikkat çektiğini hissederek kapıda durdu. "Ee... Merhaba." Kendi sesinin nefes nefese, tereddüt dolu tonunu duyduğu anda irkildi ve boğazını temizledi. Jim ve Minerva'ya teşekkür anlamında başını sallayıp tahta zemine sertçe vuran adımlarıyla koridordan geçti.

Sınıfın ön tarafında dönüp hiç de dostça olmayan bakışlarla yüzleşti. "Merhaba," dedi tekrar. "Ben Lissa Rafferty. Çoğunuzun beni pek iyi tanımadığını ve bana güvenmek için bir sebebi olmadığını biliyorum ama buraya sizden yardım istemeye geldim." Kalabalığın arasından muhalif görüşlü sesler yükseldi. Ed Warbass kalabalığın arasından çıkıp koridoru geçerek Lissa'nın yanında durdu. "Bu hanımefendi benim isteğimle buraya geldi. Ona saygı göstermenizi rica ediyorum."

Kalabalık sessizliğe gömüldü. Tess bir kez daha bütün gözleri üzerinde hissetti. Kalbi küt küt atıyor, sersemlediğini hissediyordu. Dönüp kaçma isteğiyle doldu içi. "Çoğunuzun bildiği gibi kocam Jack, Ed

e kendini ihbar etti ve şu an Victoria'daki hapishanede." "Olması gerektiği yer de orası!" diye haykırdı biri. Tess irkildi. "Katilin olması gerektiği yer orası," dedi alçak sesle. Bunu o kadar alçak sesle söylemişti ki insanlar onu duymak için eğilmek zorunda kaldı. "Peki ya katil Jack değilse?" Tess o yüklü sessizliğin tüm odaya yayılmasını bekledi. Sonra usulca, "O eğer masumsa hâlâ tehlikedeyiz demektir bu," dedi.

• 374.

Kristin Hannah

Tess'in gözleri en önde duran iri yarı adama ilişti. "Jack eğer katil değilse çocuklarınız hâlâ tehlikede demektir. Karınız da."

İri yarı adam kızardı ve rahatsız bir ifadeye büründü. "İyi ama madem bu cinayetleri o işlemedi neden teslim oldu?"

Tess'in bakışları kalabalıktaki diğer insanlara kaydı. "Aranızda savaşa gideniniz ya da savaşa giden akrabası olan var mı?"

Kısa bir sessizlik oldu, sonra yavaşça ve isteksizce birkaç el havaya kalktı.

Tess yanakları çökmüş, tulumlu adamlardan birine odaklandı. "Savaşta yaşadıklarınız rüyalarınıza giriyor mu?"

Adamın benzi attı ve bakışlarını kaçırdı. Yan duvara bakıp onaylarcasına yüzünü hafifçe eğdi.

Tess tekrar etrafına bakınıp kalabalığa göz gezdirdi. "O savaşa katılan askerler bizim hayal bile edemeyeceğimiz korkunç sahnelere maruz kaldı. Ve bazen onları... zihinlerinden atmayı başaramıyorlardı. Jack'in sorunu da bu. Yüksek bir ses duyduğunda bu ona tüfek sesini hatırlatıyor. Bazen o kadar korkuyor ki paniğe kapılıyor."

Tess sınıfı izleyip bakışlarının yumuşamasına izin verdi. "Birçoğunuz böyle bir şeye anlam veremiyorsunuz, biliyorum. Ben de bu konuda sıkıntı çekiyorum. Ama şöyle bir durum da var ki Jack katil değil. Çoğunuzla konuşmaktan bile çekinen ürkek, yalnız bir adam o. Biraz... farklı. Ama bu onun deli olduğu anlamına gelmiyor. Bu onu katil de yapmıyor."

"Ama kendisi söylüyor yaptığını," dedi kalabalığın ortasından biri. .

Ed VVarbass bir adım attı. "Hayır, tam olarak öyle söylemiyor. Kendisinin yaptığını düşündüğünü söylüyor. Hatırlamıyor çünkü."

"Jack bazen şuurunu kaybediyor. Nerede olduğunu hatırlamıyor." Tess kalabalığa doğru ilerledi ve bu defa ellerini kenetledi. Bakışları ön sıradaki dost canlısı görünen yaşlıca kadına ilişti.

"O da sizin kocanız gibi," dedi usulca. "Ya da oğlunuz. O deli ya da katil değil. Hayatında sıradışı olaylarla yüz yüze kalmış sıradan bir adam. Ve komşularının yardımına ihtiyacı var."

• 375.

Bin Ömrüm Olsa

Kadın kocasına yandan gergin bir bakış attı. "Nasıl yardım edebiliriz?"

"Bilmiyorum Miriam..." diye yakındı kadının yanındaki adam. Tess adama şiddet dolu bir bakış attı. "Bir katil kendini ihbar eder mi sizce? Bir katil, hamile bir kadını soğukkanlılıkla öldüren biri, kendi ayağıyla hapse girer mi?"

Adam kaşlarını çattı. "Şey..." Kelimeleri dudaklarının arasından zorla çekiyordu âdeta. "Sanırım hayır. İyi ama cinayetleri o işlemediyse kim işledi?"

Ed tekrar öne atıldı. "Bize yardımı olacağını düşündüğüm bazı bilgiler edindim. Benim isteğimle Kanadalı yetkililer Joe ve Kie Nuanna'yı birkaç saat önce Victoria'da tutukladı. Hannah'lardan ödünç aldıkları av çantası, kurbanların mahzeninde bulundu." "Joe ve Kie mi? Daha neler! Onlar daha çocuk," dedi biri. "Zavallı çocuklar," diye ekledi başka biri anlamlı bir fısıltıyla. "Yetkililerle konuşmamışlar," dedi Ed, "o yüzden cinayeti onlar mı işledi bilmiyoruz ama onların yaptığına dair çok güçlü kanıtlar var."

Jerry Sikes kalabalığın arasından çıkıp Tess'in yanında durdu. "Ben koyun kırpma mevsiminde Jack'le konuşma fırsatı buldum. Hiç kötü bir adam değil. Cinayetleri onun işlediğini sanmıyorum. Buna inanmıyorum."

Tess ona minnettar bir gülücük verdi.

Eski bir şapka takmış bir adam şapkasını çıkarıp göğsüne bastırdı. Hantal adımlarla kalabalığın arasından geçti. "Ben Charlie MacKay. O çocukları iyi tanıyorum ve onlarla konuşabilirim. Belki farklı bir şeyler anlatırlar ama..." "Bu harika..."

"İzin verirseniz sözümü bitireyim hanımefendi. Bence masum olduğunu kanıtlamak için bu kadar uğraşan bir karısının olması her erkeği gururlandırır. Peki ama ya masum değilse? Bu cinayetleri kocanızın işlemediğinden emin olana kadar bu işe karışmak istemiyorum."

Tess yaşadığı hayal kırıklığının üstesinden gelmeye çalıştı. «Anlıyorum Bay MacKay ama Jack inatçı bir adamdır. Masum olduğunu itiraf etmeyecektir."

"Ben de cinayet işlemiş birinin... hapisten çıkmasına yardım

edersem gece uyku uyuyamam."

Tess o çirkin sözler karşısında irkildi ama duruşunu bozmamaya çalıştı. Şu anda kontrolü elden bırakamazdı, bu kadar yaklaşmışken. .. özellikle de bu kadar yaklaşmışken.

Düşün, lanet olsun. Senin en iyi özelliğin değil mi bu? Düşün.

Charlie'yi, özellikle bu adamı, Jack'in masum olduğuna ikna etmeliydi. Ama nasıl? Nasıl?

Tek bir şey geldi aklına ama o da zayıf, önemsiz bir şeydi. Başarısız olacağı neredeyse belliydi. Ama elinde başka bir şey yoktu...

Tess kupkuru ve pürüzlü alt dudağını yaladı. "Peki Jack'le konuşup onu masum olduğunu itiraf ettirebilirsem? Bu yeterli olur

mu Bay MacKay?"

Charlie gömleğinin cebinden piposunu çıkarıp dişlerinin arasına sıkıştırdı ve oyuk kısmını çiğnedi. "Evet, sanırım yeterli olur."

"Sana minnettar olacağız Charlie," dedi Ed.

Tess gözlerini sımsıkı kapattı. Ümitlenmek için kendini zorladı ama hayatında ilk kez ruhu bomboş gibiydi.

Her şey Jack'in ellerindeydi. İtiraf etmesi gerekiyordu.

Ama henüz kendine hiç inanmıyordu.

O gece yemekten sonra Tess kızları oturma odasında toplayıp yere oturttu. Şöminede ateş yanıyor, karanlık odaya kırmızı ve altın sarısı bir ışık saçıyordu. Et yahnisinden kalan koku, odun kokusuna karışıp odayı doldurmuştu. Ay ışığı belli belirsiz, kırık bir açıyla küçük pencereden içeriye süzülüp mavi ışığını kanepeye bırakıyordu. Tess sert zemine büyük bir battaniye serip yavaşça dizlerinin üstüne çöktü ve kızların saçını okşadı.

Katie ve Savannah battaniyenin üstüne uzanırken Tess he birinin önüne bir kâğıt parçası koydu. Bir kalem ve mürekke hokkası.

Savannah başını kaldırdı. "Bunlarla ne yapmamızı istiyorsun?"

Tess kızına bakarken on iki yaşındaki kızının aslında ne kadar

küçük göründüğünü fark etti. Savannah o belirsiz ışığın altında

inanılmaz derecede açık tenli ve toy, kadın olmaya çalışan minik

bir kız çocuğu gibi görünüyordu.

Tess'in bakışları Katie ye kaydı. Bağdaş kurup oturmuş, kendini bırakıp minik dirseklerini eğik dizlerine yaslamıştı. Gözleri gölgelerle kaplı tombul suratında kocaman, içten bakan birer havuz gibiydi. Alt dudağı hafiften titriyordu, babası için korktuğunu gösteren tek belirti buydu.

Tess'in içini yepyeni bir sevgi dalgası doldurdu. Bu çocuklar çok fazla fedakârlık etmişti, Tess'in hayal edebileceğinden de fazla... Milyonlarca sessiz, acı dolu hayale yanıt vermişlerdi. Bir zamanlar birbirine yabancı insanların olduğu yerde şimdi bir aile vardı.

Tess'in onlar için güçlü olmasına gerek yoktu, onlarla birlikte güçlü olmalıydı. Bundan böyle bir ömür sürecek acı tatlı olayları birlikte yaşayacaklardı. Mucizeleri ve trajedileri... Sırasıyla her biriyle mücadele edip birbirlerinin desteğiyle kendilerini daha güçlü hissedeceklerdi.

Tess kollarını uzattı. Katie bastırmaya çalıştığı bir hıçkırıkla kendini Tess'in kollarına attı ve minik suratını annesinin omzuna yasladı. Savannah kâğıdı bir kenara itip battaniyenin üstünde Tess'in yanına kıvrıldı.

Onların sevgisi Tess'e dünyaya tutunma gücünü veriyordu. Kızların sırtını ağır, nazik daireler şeklinde okşadı.

"Geri dönecek mi?" diye sordu Savannah alçak sesle.

Tess gülümsedi. "İşte benim kızım Vannah. Hep böyle dolaysız söyle içindekini. Aklından ne geçiyorsa sor."

"Peki dönecek mi?"

Tess'in içindeki bilim insanı kaçamak yanıtlar verip yargı sisteminin saçmalıkları ve Jack'in korkularının doğası üzerine detaylı açıklamalar yapmak istedi. Ama artık o yanı azaldıkça azalıyordu. İçindeki annenin daha basit bir yanıtı vardı. "Evet tatlım, dönecek ama sizin yardımınıza ihtiyacım var bunun için."

İki kız aynı anda geri çekilip ona baktı. "Ne yapabiliriz ki biz?" diye sordu Savannah.

"Şu kâğıtları görüyor musunuz? Babanıza birer mektup yazmanızı istiyorum. Yarın ona götüreceğim."

Katie sızlandı. "Olamaz. Ama ben..."

Tess kızının yanağına dokundu. "Ben sana yardım ederim."

Katie sessizce iç geçirdi. "İşe yarar mı dersin?"

"Bence yarar."

Katie gergin bir halde alt dudağını kemirdi, sonra başını salladı. "Tamam."

Tess kızların uzanmasına yardım etti. Savannah yarı battaniyenin üzerine, yarı dışına uzanarak yayılırken bacaklarını havada bileklerinden birleştirdi. Kaleminin tepesini uzun, düşüncelerle dolu bir an çiğnedi, sonra yazmaya başladı.

Sevgili Babacığım,

Ben küçük bir kızken gecenin bir yarısı yatağımın başında dururdun. Orada öylece durur, bana bakıp ağlardın. Beni kucaklamanı çok isterdim. O günlerde seni hep yatağın o tahta parmaklıklarının arkasından görürdüm. Hapishanedeymişim gibi hissederdim kendimi.

Sonra büyüdüm ve insanın hapishanede olması için parmaklıklara ihtiyacı olmadığını hissettim. Sonra her şey değişti. Annem gülmeye başladı, sen de bana dans etmeyi öğrettin.

O dans önemliydi. Bazen sırf o dansı hatırladığımda bile ağlıyorum. Beni sevdiğini ilk kez söylediğin geceydi o. Ondan sonra kendimi bir daha hiç hapishanede hissetmedim.

Babacığım seni seviyorum. Lütfen eve dön.

S.

Tess, Savannah'nın mektubunu okurken duygular Tess'in boğazında düğümlendi. Dürtüsel olarak Savannah'nın gözüne düşen saç tutamını geriye attı. "Çok güzel olmuş hayatım."

Katie gergin bir halde tırnağını yedi. "Ben Savannah'nın mektubunun altına yalnızca imzamı atsam ne olur?"

Tess, Katie'nin yanına çömelip kolunu çocuğun titreyen omzuna attı. "Hadi gel. Deneyelim. Ne söylemek istersin?"

Katie güçlükle yutkundu. "Yalnızca..." Sesi fısıltıya dönüştü. "Onu sevdiğimi."

"Harika." Tess onaylarcasına gülümsedi. "Hadi başlayalım öyleyse."

Otuz dakika sonra ateş, kırmızı ve siyah kordan oluşan belli belirsiz bir yığına dönüştü ve Katie'nin karaladığı cümleler de neredeyse bitmişti. Kelimeleri biraz geriye yatmıştı ve çarpıktı ama mesaj çok netti. Seni seviyorum babacığım.

Tess mektupları özenle dörde katladı ve hepsini tahta şömine rafının üzerine koydu. Sonra kızları battaniyenin üstüne topladı. El ele tutuşup başlarını eğdiler ve birlikte dua ettiler.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Tess o küçük tuğla binaya baktı. Parmaklıklı pencereleri öğle güneşinin altında parıldıyordu. Dehşetin verdiği ürpertiyi bastırdı ve başını kaldırıp yüzüne sahte bir gülücük yapıştırdı.

Yanında Charlie ve Ed sabırla bekliyordu.

Tess boğazını temizledi. "Hadi gidelim." Eteğini kaldırıp ağır, düşünceli adımlarla hapishaneye doğru yürüdü. Adamlar araya uygun bir mesafe koyarak arkasından geliyordu. Tess her adımında göğsünün umutsuzca sıkıştığını hissediyordu.

O rüyayı hatırla. Hatırla...

Tess derin ve titrek bir nefes alıp kendini aldığı kararı hatırlamaya zorladı. Dün gece yatağında tek başına gözüne uyku girmeden uzanırken Jack'le geçirdiği güzel, sevgi ve kahkaha dolu günleri düşünmüştü. O anıların her biri bir cam parçası gibi kalbini dağlamıştı.

Tess gözlerini kapattı ve Jack'in onun yanında olduğunu hayal etti. Dokunuşunun sıcaklığı, nefesinin tonu, saçının kokusu, keyifli anıların sonsuza dek saklandığı zihnindeki o küçük nokta...

İşte ancak o zaman, anıları bir sis bulutunun arasında hatırlarken nihayet uykuya dalabilmişti.

Rüyası ise gerçekliğin tüm renkleri, sesleri ve görüntüleriyle birlikte gelmişti. O ve Jack zarif bir ağaç kaplama odada oturuyordu. Gün ışığı gümüş, porselen ve kristallerle donatılmış masayı çevre-

leyen kocaman, sekizgen pencereden içeri süzülüyordu. Çocukjar masanın etrafına dizilmişti ama artık çocuk değillerdi. Savannah yanında oturan siyah saçlı adamla birlikte çok güzel genç bir hanımefendi olmuştu. Diğer yanında pembe yanaklı bir bebek yüksek mama sandalyesinde oturuyordu. Büyüyüp güler yüzlü bir kadın olan Katie de Tess'in içgüdüsel olarak Caleb olduğunu anladıjh son derece yakışıklı genç bir adamla kahkahalar eşliğinde sohbet ediyordu. Caleb'in karşısında ondan daha genç iki adam oturmuş, başlarını eğip sohbete dalmıştı.

O rüyayla birlikte içini huzurlu bir duygu kaplamıştı. Tess bunların çaresiz zihninin uydurduğu bir hayal ürünü olduğuna inanmıyordu; bunlar görüntülerdi. Gerçekleşeceğini bildiği, geleceğe dair görüntülerdi bunlar. Bulmak için yüz yıl geriye geldiği geleceğe.

Ama Jack o geleceği mahvediyordu şimdi.

Tess buna asla izin vermeyecekti.

Eteğini kaldırıp basamaklardan hızla çıktı. O aşkı bulmak için ölmek zorunda kalmıştı ve şimdi bulduğuna göre onu kimse elinden alamayacaktı. Hiçbir şey.

Ne zaman "belki" diyeceğini bile bilmeyen inatçı, domuz kafalı bir adam bile.

Kapı kulpuna uzandı ve meşe ağacından kocaman kapıyı açtı. Kapı tuğla duvara çarptı ve gürültülü bir ses yükseldi.

Küçük, gölgeler içindeki bir odanın ortasındaki adam belgelerle dolu masasından başını kaldırdı.

"Merhaba," dedi Tess. "Ben Lissa Rafferty ve buraya kocam Jackson'ı görmeye geldim."

Adam ayağa fırladı ve cebinden anahtarlarını çıkardı. "Bu taraftan hanımefendi." Adam Ed'e ve Charlie'ye baktı. "Aynı anda birden fazla ziyaretçi alamam."

Ed, Tess'in koluna dokundu. "İyi şanslar Bayan Rafferty."

"Teşekkürler Ed." Tess adamlara sırtını dönüp gardiyanın peşinden dar koridordan geçip aşağıya yürüdü.

"Rafferty! Seni görmek isteyen biri var."

Jack hemen doğrulup oturdu. Elini dağınık saçlarının arasında ! „eZdirdi ve parmaklıkların arasından baktı. "Lissa?"

Tess onu daha iyi görebilmek için gardiyandan uzaklaştı.

"Merhaba Jack."

Gardiyan hücreyi açtı ve Tess'in içeri girmesine izin verdi. "Normalde sizi içeri sokmazdım ama Ed VVarbass güvenilir biri olduğunuzu söyledi. Düzenbazlık yok, tamam mı?"

Tess başını sallayıp o küçük, nemli hücreye girdi. Metal parmaklıklar arkasından takırdayarak kapandı. Bir anahtar kilidin içinde döndü ve ayak sesleri koridorda yankılandı. Sonunda yalnız

kalmışlardı.

Tess dar ve çökmüş yatakta Jack'in yanına oturdu ve ona bakmak için eğildi. Uzanıp ellerini kendi elleriyle avuçladı. Söylemek istediği, yapmaya hazırlandığı çok fazla tartışma vardı ama şimdi bu pis karanlık hücrede onunla otururken tek yapmak istediği ağlamaktı.

"Gelmemeliydin," dedi Jack alçak sesle.

Tess onunla yüzleşmek için başını kaldırdı ve ağlama isteği birden kayboldu. "Gelmemeliydim."

"Lissa..."

"Bana Lissa deyip durma Jackson Rafferty. Senin bu melodramından bıktım usandım artık, tamam mı? Artık saklamıyorum." "Ne demek istiyorsun?" Jack elini çekmeye çalıştı ama Tess izin vermedi. Ona sımsıkı tutunmuş, kenetlenmişti.

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Hatırlamayı denemeni istiyorum."

"Sence denemedim mi?"

Sesindeki acı, Tess'in kararlılığını bir parça zedeledi. Aniden kocasmın onu kollarına almasını, alnını okşarken ona her şeyin düzeleceğini söylemek istiyordu. Ama yerinden kımıldamadı. Çünkü Jack denemezse hiçbir şey düzelmeyecekti.

Tess onun gözlerinin derinliklerine bakıp içindeki iyiliği görmesini diledi. "Her şey burada Jack. Kafanın içinde. Her anı, her an zihninin içinde saklı. Yalnızca inanman gerekiyor."

"Yapamam..."

Tess parmağını onun dudaklarına bastırdı. "O insanla dürmediğini söylemeni istemiyorum senden, ki sen öldürm j-yalnızca öldürmemiş olabileceğini itiraf etmeni istiyorum " '

Jack'in gözleri korkuyla doldu, nefesi hızlandı. Başını iki v salladı. "Peki ya..."

Tess kocasının elini bırakıp omuzlarını kavradı. "O çokde&e V peki ya sözlerinin çocuklarına faydası ne Jack? Şu an evde oturmuş babalarını bir daha görememe ihtimaliyle dehşete kapılıp ağlayan çocuklarına!" Tess deri sırt çantasını açıp kızların mektuplarını çıkardı ve onları Jack'in burnunun dibinde salladı. "Oku bunları Jack ve çok önemsiz olduklarını söyle bana hadi."

Jack titreyen parmaklarıyla Savannah'nın mektubunu açtı. Mektubun sonuna geldiğinde gözleri yaşla dolmuştu. Acı dolu bir ifadeyle Tess'e baktı. "Benden ne istiyorsun peki?"

"Ya katil sen değilsen Jack? Hiç bunu düşündün mü? Eğer ki sen masumsan biz yine tehlike altındayız demektir bu. Çocuklar ve ben çiftlikte yalnızız. Yalnız. Ve ben tam dibinde bile dursam herhangi bir şeye ateş edemem."

Jack bakışlarını kaçırıp iç geçirdi. "Lissa, başka kim olabilir ki? Adadaki tek deli benim."

"Joe ve Kie Nuanna, senin şuurunu kaybettiğin saatlerde Hannah'ların tüfeğini ödünç almışlar. Onu kan lekeleriyle dolu halde iade etmişler." Tess anlattıklarını Jack'in iyice anlaması için bekledikten sonra, "İnsan kanı," diye ekledi. Jack'in gözlerinde bir ümit ışığı belirdi. Tess o ana odaklandı. "Sen kimseye zarar verdin mı Ja Johnny'yi kurtarmaya geç kalmandan bahsetmiyorum; o dupe şanssızlıktan başka bir şey değildi. Yani sen birine zarar verdi hiç? Kendi ellerinle."

Jack kaşlarını çattı. "Hayır. Ama bu kanıt olamaz... "Peki ya Dyvver'lar Jack? Tanrı aşkına, sen onları tanıy° Selina kendi evinde öldürüldü. Ördüğü bebek kıyafetine sı

-,« halde öldü. Kendi kanına bulanmıştı ve yüzü yara bere

•devdi- Bunu biliyor muydun Jack? Henry Dvvyer'ı kafasının

ından vuran, sonra da Selina Dvvyer'ı duygusuzca döven de

öd sendin?"

jack'in gözleri dehşet dolu bir ifadeye büründü. Teninde renk

kalmadı. "Ulu Tanrım..."

Tess ona sertçe dokundu. "Bunu sen mi yaptın Jack? Böyle bir şeyi sen yapmış olabilir misin?"

Jack onun solgun, kararlı yüzüne bakıp ilk kez kuşkuya kapıldı; yine de çok önemli bir şey değildi, küçük bir kıvılcım, bir ümit kıpırtısıydı. "Bilmiyorum..."

"Biliyorsun Jack."

Jack gözlerini sımsıkı kapattı. Dün geceye dair bir anı gözünde canlandı. O tek kişilik hücrenin ortasında oturup içini küçük bir kâğıt parçasına dökerken kendini... yeniden doğmuş gibi hissetti. Ve işte şimdi buradaydı. Eski korkularına kenetlenmiş, aynı dehşeti

yeniden yaşıyordu.

Ya Lissa haklıysa, diye sordu içindeki bir ses. Katil kendisi değilse o halde başka biriydi. Lissa'nın burnunu bu araştırmaya sokmasını istemeyen biri...

Jack derin bir nefes aldı ve ürkekçe bir iç geçirerek dışarı verdi. Gözlerini açtı ve Lissa'nın gözlerinde mutlak bir güvenle °na bakmaya devam ettiğini gördü.

Jack'in elleri titremeye başladı, başta yavaş, sonra şiddetli, »vorku kan damarlarından ürpertici, buz gibi bir dalga halinde akmaya başladı.

Kendini kapkaranlık, dipsiz bir havuzun kenarında, bin tane umcül korkuyu içinde barındıran sulara balıklama atlamaya ha-anan bir adam gibi hissetti. Karısının gözlerine baktı ve öyle şiddetli bir aşk hissetti ki

faşlarının

gözlerine battığını hissetti. "Sen benden hiç şüphe

etmedin, değil mi?"

.385-

Bin Ömrüm Olsa

Gözyaşları Tess'in gözlerini ışıldattı. "Hiçbir zaman da etmeyeceğim Jack."

Jack güçlükle yutkundu. "Korkuyorum."

Tess gülümsedi. Jack'in kalbini paramparça eden ağır bir gülücüktü bu. "Ben de öyle."

Tess'in aşk, güven ve ümit dolu o tatlı sözleri karşısında Jack'in içinde kalan son direnç de eriyip gitti. O da korkuyordu ama ona rağmen inançla ilerliyordu. Her zaman inanarak.

Jack de onun gibi olmayı, inanmayı ne kadar da çok istiyordu! Karısı için değil, hepsi için. Kendisi, karısı, şu anda var olan ve bundan sonra doğacak çocukları için.

Jack nefesini tutup o sığ havuzun buz gibi sularına daldı ve karısının onu tutmak için orada olmasını diledi.

"Belki de..." Kelimeler boğazına dizildi. Dudaklarının arasından dökülmesi için kendini zorlaması gerekmişti. "Belki de ben yapmamışımdır."

Lissa kollarını onun boynuna sarıp yüzünü öpücüklere boğdu. "Bunu yapabileceğini biliyordum!"

Jack gözlerinden akan sıcak yaşları hissederken onu sımsıkı sardı. Yıllar süren korku ve kuşku bir anda yok olup gitti. O her zamanki zırhı olmadan korktuğunu, titrediğini ve biraz da kaybolduğunu hissetti. "Seni seviyorum Lissa," diye fısıldadı çaresizce.

Karısı yavaşça geri çekilip başını kaldırdı. Yüzünde ışıltılı, muzip bir gülücük vardı. "Ben de seni seviyorum Jack. Şimdi seni bu cehennemden kurtaralım."

Üç gün sonra Tess, Kanaka Koyunun rüzgâr alan tepesinde kollarını birleştirmiş, karşısındaki cam gibi suya bakıyordu. Alacakaranlığın gölgesi yeni yeni düşmeye başlamış, dünyayı gri gölgelere bürümüştü. Ed VVarbass yanında durmuş, çocuklarsa kocaman, kareli bir battaniyenin üstüne oturmuştu. Bütün gözler boğaza çevrilmişti. Tess başparmağının kenarını gergin bir halde çiğniyordu. Bir kez daha gözlerini kısıp gölgelerin içindeki suya baktı.

turistin Hannah

"Neden bu kadar uzun sürdü?" diye mırıldandı.

Ed elini Tess'in omzuna koyup onu rahatlatmaya çalıştı. "Telgrafta bu gece burada olacakları yazıyordu. Belki Jack ve Charlie duruşmayla ilgili işlerini bitirmeye çalışıyorlardır hâlâ."

Tess etrafına bakındığında suyun kenarında toplanan insanları fark etti. Sonra kaşlarını çatarak Ed'e, "Burada ne işleri var?" diye

sordu.

Ed omuz silkti. "Kim bilir?"

Tess o soruyu duymazdan geldi. Aklında çok daha önemli şeyler vardı. Sonunda kocası eve dönüyordu.

Bakışlarını kıpırtısız suya çevirdi tekrar. Ve bekledi.

Jack küçük kanoda oturmuş, şapkasını kaşlarına kadar indirip Kanaka Koyu'na doğru kürek çekiyordu. Kızılla karışık o muhteşem alacakaranlık suya yansıyordu. Uzakta, kömür karası gri denize karşı simsiyah bir kıvrım gibi duran kara parçasıydı varmayı istedikleri yer. Son birkaç günü düşündü. O ve Charlie birlikte çalışıp kanıt toplamış, tanıkları listeleyip bilgileri düzenlemişlerdi ama anlaşıldığı üzere yetkililerin bunlara çok da ihtiyacı kalmamıştı. Joe Nuanna'nın itirafı cinayeti eksiksiz bir şekilde açıklığa kavuşturmuştu.

"Orada bir grup insan bizi bekliyor," dedi Charlie alçak sesle. Jack'in ritmi şaştı o an. Küreği suya garip bir şekilde daldırdı ve o düzenli daldır-çek hareketinin ritmini yeniden yakalamaya çalıştı. Sular kanonun iki yanından sıçradı.

"Kalabalık seni geriyor mu?" diye sordu Charlie kanoya yaslanarak.

Jack başını salladı.

Charlie kanonun içinde arkasına yaslandı. "Gerilme. Sen de bizdensin evlat. Belli ki karın bu konuda benden başkalarını da

ikna etmiş."

Jack başını kaldırdı. "Teşekkürler Charlie. Çok ciddiyim. Sen

olmasan..."

Charlie güldü. "Benimle ilgisi yok. Her şeyi karın yaptı evlat. Seni bu kadar seven biri olduğu için çok şanslısın."

Jack, Lissayı düşünerek hafifçe gülümsedi. "Evet, öyleyim."

Tekrar sessizliğe gömüldüklerinde Jack kanoyu ustaca limana sokup çökmüş tahta iskeleye yanaştırdı. İskeleden uzak duran adalılar karanlığın içinde dağınık bir halde, sessizce bekliyordu.

Jack ve Charlie kanodan inmeye çalışırken ayakları soğuk suyu etrafa sıçrattı. Jack kanoyu tek başına kıyıya yanaştırıp kumsala bıraktı. O tahta sal çakıl taşlarının ve kumların üzerinde gürültüyle ilerledi.

Sonra Jack yavaşça dönüp sessiz insanlara baktı.

İlk konuşan Charlie'ydi. "Genç Nuanna'larla ilgili haberleri hepiniz duydunuz. Joe bana cinayetleri kendisinin işlediğini itiraf etti. Duruşma bir hafta sonra Port Townsend'de yapılacak."

Kalabalığın arasındaki insanlar kendi aralarında fısıldaşıp konuşmaya başladı. Sonra Jerry Sikes ellerini iki yana açarak kalabalıktan sıyrıldı. "Hoş geldin Jack."

Jack şaşkın bir halde tökezleyip adamın elini sıkmak dışında bir şey yapamadı. Adalılar teker teker onu selamlayıp karşıladılar.

"Geri gelmene çok sevindik Bay Rafferty."

"Evde olmak güzel."

"Umarım Bayan RafFertyyle birlikte bir akşam yemeye gelirsiniz."

Jack iyi dilekte bulunan herkese en iyi şekilde yanıt vermeye çalıştı. Sonunda yorgun düşmüş bir halde başını kaldırdı.

Ve ailesinin tepede beklediğini gördü. Onları görünce tüm vücuduna sıcacık bir his yayıldı.

"Lissa." Karısının adı özlem dolu bir fısıltı gibi döküldü dudaklarının arasından.

"Koşsan iyi edersin," dedi yanındaki kadın. "Sabahtan beri seni bekliyor."

Jack elini arkasına götürdü. Kalabalık ona yol vermek için ikiye ayrıldı. Jack çimlerin üzerinde koşmaya başlayıp karanlık tepeyi tırmandı.

"Babacığım!" Önce Katie geldi, örgüleri âdeta kanat çırpıyordu. Kendini babasının kollarına attı. Jack onu sıkıca kavrayıp etrafında döndürmeye başladı ve onun o yüksek sesli kahkahalarının keyfine

vardı.

Durduklarında Jack onun pürüzsüz alnına bir öpücük kondurup

"Seni özledim minik Çekirgem," dedi.

Jack başını kaldırıp Savannah'nın birkaç metre ötede durduğunu gördü. Bir dizinin üstüne çöküp kollarını iki yana açtı. Savannah gülümseyerek kendini tepeden aşağıya bıraktı ve ona sarıldı. Üçü birlikte nefesleri kesilmiş bir halde tepeden yuvarlandı.

Kahkahalar eşliğinde kalkmaya çalıştılar. Jack tam doğrulmuştu ki karısının bakışlarını üzerinde hissetti. Çimlerin üstünde her bir kolunu bir kızının omzuna atmış olarak başını kaldırıp ona baktı. Jack'in kalbi küt küt atıyordu.

Lissa ona o kadar yakındı ki Jack kahverengi gözlerdeki onu içtenlikle karşılayan yumuşaklığı görüyor, saçının lavanta kokusunu alıyordu. Güçlükle yutkundu. Gerçekten çok güzel görünüyordu. Jack'in elleri kızların omuzlarından kayıp iki yanına düştü. Ayağa kalkıp ona doğru yürüdü. Rüzgâr çimlerin arasından âdeta fısıldıyordu. Yıldızlar alacakaranlığın içinden görünüp tam tepelerinde göz kırpıyordu. Lissa'nın ayağının dibindeki sepetten küçük bir sızlanma yükseldi.

Lissa gülümsedi. "Merhaba Jack."

Jack ona sarılırken Lissa kendini ona bıraktı, kollarını rastgele beline doladı, yüzünü onun boyun çukuruna yasladı. Uzunca bir süre orada durdular, turuncu renkli güneş ufuk çizgisinde kaybolana kadar. İkisi de bir şey söylemedi, bir şey söylemeye ihtiyaçları yoktu çünkü. Şu an ihtiyaç duydukları şey birlikte olmaktı, birlikte o gölgelerin içindeki çiftlikte etraflarını saran çocuklarıyla

iyileşeceklerdi.

Sonunda Jack geri çekildi. Karısının yüzünü avuçlayıp onun zekâ fışkıran, sevgi dolu kahverengi gözlerine baktığında nere-

.389.

Bin Ömrüm Olsa. :

1İ

deyse yere yığılıyordu. "Ben yapmadım," diye fısıldadı alçak sesleif "Hatırlıyorum..."

Uzun, anlamlı bir sessizlik oldu. Lissa'nın gözleri yaşardı. "Senin yaptığına bir an bile inanmadım."

"Seni çok seviyorum." Jack o kelimeleri söylerken boğazı düğümlendi.

"Ben de seni seviyorum Jack."

Jack eğilip onu öptü. Hiçbir şeyden çekinmelerine sebep olmayan ağır, uzun uzun bir öpücüktü bu. Sonra Jack geri çekilip, "Hadi eve gidelim," diye fısıldadı.

Lissa mutluluk ve sevgi dolu bir ışıltıyla parlayan gözlerle ona baktı. "Eve."

Başka bir şey söylemedi. O tek, basit kelimeyi söyledi yalnızca ama Jack hayatında bu kadar harika bir şey duymamıştı. O kelime ruhuna çöktü ve içini ısıttı. Kolunu karısının omzuna attı ve birlikte çiftliklerine giden karanlık yola baktılar. Henüz binayı gözleriyle görmüyorlardı ama kalplerinde onu tümüyle canlandırabiliyorlardı. Evin zihinlerindeki görüntüsü ruhlarını doldurup onları her şeyin başladığı yere dönmeye teşvik etti.

Ev.

Jack eğilip sepeti aldı. Caleb gözlerini kırpıştırıp kendince sesler çıkartarak onu karşıladı.

Jack sırıttı. "Bana gülümsedi!"

Lissa elini onun avucuna bıraktı. "Tabii ki gülümseyecek." Başını onun omzuna yasladı. "Sen onun babasısın. Hadi şimdi eve gidelim."

.390.

SON NOEL GECESİ 1873

Tess, Jack'in yanında durmuş, kolunu onun beline sarmıştı. Dışarıda soğuk kış rüzgârı öfkeyle esiyordu. Yağmur korkunç bir uğultuyla gökyüzünden akıp tepelerindeki eğimli çatıyı çekiç darbeleriyle dövüyordu. Akan su küçük pencere pervazını bulanıklaştırırken camı gümüş bir kareye dönüştürmüştü.

O ve Jack küçük, dalgalı camdan dışarı bakarken bakışları karanlığın içinde ahırın yukarısındaki küçük beyaz haçı aradı. Ay kömür karası bulutların arasından geçip mavi beyaz ışığını çorak araziye yolladı.

Tess, Jack'in vücudunun titrediğini hissederken onun ne düşündüğünü de anladı. Artık şuur kaybı yaşamasa da o şiddetli yağmur onun geçmişteki acı dolu anılarını hâlâ tetiklemeye devam ediyordu. Tess ona biraz daha yaklaştı ve vücudu onunkiyle uyumlu hale geldi. Yanağını onun omzuna yasladı.

"Onu hâlâ çok özlüyorum," dedi Jack boğuk bir fısıltıyla.

Tess onun omzunu öptü. "Biliyorum."

Birlikte fırtınaya karşı durup pencereden dışarıyı izlediler. Uzakta Tess ay ışığının içinde beyaz bir ışıltı gördü. Hafifçe gülümsedi, üzerinden çok da uzun zaman geçmeyen o günü, Jack'in beyaz haçı zemine yerleştirdiği günü hatırladı. O gün güneşli bir

• 391.

Bin Ömrüm Olsa

gündü, denizin ve milyonlarca yeni açmış çiçeğin kokusu havaya karışmıştı.

Ailece haçın etrafına oturup el ele tutuşmuşlardı. Gözyaşlarının kahkahaların ve anıların arasında Jack çocuklara hiç tanımadıkları amcalarını anlattı.

Mezar yapmak belki küçücük bir şeydi ama Jack'e ağabeyine yakın olmak, onunla vedalaşmak istediğinde gidebileceği bir yer sağlamıştı.

Bir yerlerden bir zil sesi geldi ve Tess anılarından uyandı.

"Neydi o?" diye sordu Tess.

Gök gürültüsü gecenin içinde aniden patladı. Jack ürperdi ve kollarını birleştirip gecenin karanlığının içinden o beyaz ışıltıya dikkatle baktı. Böyle zamanlarda geçmişin etkisi çok güçlüyken Jack haça odaklanıyor, güzel zamanları hatırlıyordu. "Ne? Ha?"

Tess ondan uzaklaştı. "Hemen dönerim." Sabahlığına uzanıp ona hoşça kal öpücüğü verdi ve yatak odasından çıktı.

Koridorun gölgeler içindeki karanlığında ilerlerken durdu.

Zil tekrar çaldı. Bu defaki daha yüksek bir sesti.

Tess kaşlarını çatarak oturma odasına yürüdü. Yatak odasının kapısı arkasından gürültüyle kapanmıştı. O sesle aniden yerinden sıçradı. "Hey, neler..."

Duman kokusunu aldı. Bir de gül kokusunu. Tess kaşlarını iyice çattı.

Bir yerden, tam olarak bilmediği bir yerden ipek kumaşların hışırtısını işitti. Aniden gölgeler aralandı. Soluk, gül rengi bir bulut koridorda belirdi ve Tess'in ayaklarının dibine kadar yuvarlandı. Gül kokusu derinleşti ve mide bulandıracak kadar tatlı bir kokuya dönüştü.

Tess önünü görmeden yatak odasının kapısına uzandı ama kapı kilitliydi.

"Jack." Adı, aşırı derecede kuru dudaklarından fısıltı gibi çıkmıştı-) Tess sakinleşmek için derin bir nefes aldı. Her nasılsa kapıy1 kilitlemişti. Ama... kapının kilidi yoktu ki.

"Tess," diye boğuk bir kadın sesi geldi oturma odasından.

"Bekliyorum."

Tess kendine yerinden kımıldamamayı telkin etti. Neler olduğunu anlamak istemiyordu. Orada öylece durup Jack'in kapıyı açmasını beklemek istiyordu yalnızca.

Ama ne olduğunu anlamadan o gül rengi ışığın arasından oturma odasına yürüdüğünü fark etti. Odanın köşesinde Noel ağacını çevreleyen ambalajlı paketler yıldız tozu ve ışıklardan oluşan bir katman halinde yüzüyordu âdeta. Tess'in bir saat önce söndürdüğü mumlar ışıldayarak yanıyor, havaya duman bulutları yolluyordu.

Noel'e özgü portakal kabuğu şekerlemelerinin, yeşil yaprakların ve brendinin kokusu eve hâlâ hâkimdi ama şimdi bir koku daha vardı. Tess'in ne olduğunu anlamadığı bir kokuydu bu. İnsanı cezbeden, baş döndüren yanık gül kokusu. "Biri mi var orada?" diye sordu usulca. Hafif bir rüzgâr esti yüzüne. Ağacın üzerinde el yapımı kâğıt süsler usulca hışırdıyordu. Bir zil kaygısızca çınladı.

Tess titreyen elini boğazına götürüp ağaca doğru yürüdü. O ağacın bütün süslerini kendisi yapmıştı ve hiç zil koymamıştı, bunu çok iyi biliyordu. "Merhaba Tess." Tess nefesini tutup arkasını döndü. Odada kimse yoktu. "Kim...

kim var orada?"

Bir bar salonundan geliyormuş gibi boğuk bir kahkaha odayı doldurdu. "Eski dostun Carol'ı unuttuğunu söylemeyeceksin sanırım."

Tess rahat bir nefes aldı. "Carol," dedi gülümseyerek. "Sen olduğunu anlamalıydım."

"Elbette anlamalıydın. Seks aklını başından almış anlaşılan."

Tess sırıttı. "Öyle olmalı."

"Böylece konumuza dönebiliriz. Bir seçim yapma vakti geldi."

"Ne seçimi?"

"Bu hayatta kalmak istiyor musun yoksa yola devam mı etmek

istiyorsun?"

"Şaka mı yapıyorsun? Tabii ki kalıyorum."

"Kararın kalıcı olacak. Artık Tess olmayacaksın. Ruhun aynı kalacak tabii ama yirminci yüzyıla dair anıların silinecek. Anıların bu evde uyandığın ilk sabahtan itibaren başlayacak."

Tess alaycı bir kahkaha attı. "Zamanından önce tampon ve bebek bezini icat etmemden mi korkuyorsun?"

Carol'ın boğuk kahkahası karanlığı doldurdu. "Öyle de denebilir. Ne diyorsun?"

Tess bebeklerinin uyuduğu, kocasının onu beklediği karanlık koridora baktı. Onları düşününce göğsü acı veren bir şefkat duygusuyla dolup kalbini çepeçevre sardı. "Hatırlamak istediğim tüm anılar burada Carol. Ben onlar için hayatım boyunca uğraştım."

Nefese benzer sıcak bir esinti Tess'in yanağına dokundu. Gül rengini andıran ışık kaybolup yerini altın sarısı bir renge bıraktı. Sonra mumlar kendiliğinden söndü, arkalarında ağır bir duman kokusu bıraktı. "Doğru kararı verdin," diye fısıldadı Carol. "Hoşça kal."

"Mutlu Noeller Carol," dedi Tess usulca.

"Kiminle konuşuyorsun?"

Lissa şaşkın bir ifadeyle başını kaldırdı. Jack odanın köşesinde durmuş ona bakıyordu. Lissa odaklanana kadar gözlerini kırpıştırdı.

"Konuşuyor muydum ki?" diye sordu dikkati dağılmış gibi.

"Noel ilahileriyle ilgili bir şeyler söyledin."

Lissa kaşlarını çatarken bacaklarının neden uyuştuğunu, boğazının neden kuruduğunu merak etti. "Çok garip."

Jack, Lissa'yı her zaman sersemleten o esnek, hoş tavrıyla yanına geldi ve onu tutkuyla kucakladı. Lissa da kollarını kocasının vücuduna sarıp yüzünü ona yasladı. Jack'in sıcak, bildik kokusu Lissa'nın aklını başından alırken ona bu adamı ne kadar çok sevdiğini hatırlattı.

"Dans et benimle," diye fısıldadı Jack onun kulağına.

Lissa gülümsedi. Elini onun eline koyup gözlerini kapattı. Dışarıda fırtma devam ediyor, rüzgar nazikçe pencere camına

vuruyordu.

Müziğe ve birbirlerine kusursuz bir uyum içinde hareket ediyorlardı. Duman, Noel ve mucize kokan o odada Jack ve Lissa

dans etti.

Evet, bir mucize yaşamak için güzel bir gündü.

'$%

Bin Ömrüm Olsa, 1873'te San Juan Adası'nda yaşanmış bir dizi olaydan esinlenilerek yazıldı. Hikâye anlatıcılığı amacına uygun olarak bazı karakterlerin isimlerini değiştirip zaman ve olayların dizilimi üzerinde oynamalar yaptım. Olaylara dair bilgilerin büyük kısmını kocamın büyük halası Delilah "Lila" Hannah'nın anılarından edindim.

1873 ilkbaharında Henry ve Selina Dvvyer çiftliklerinde çalışırken öldürülüyor. Kaygılı halk haftalarca katilin aralarından biri olduğuna inanıyor. Herkesten şüphe etmeye başlıyorlar.

Bu süre içinde adalılar kendi aralarında düzen sağlamaya çalışırken Minerva Hannah da cinayetten yalnızca birkaç gün önce onlardan ödünç tüfek isteyen Joe ve Kie Nuanna'yla ilgili şüphelerini dile getiriyor. Joe ve Kie tüfeği, üzerinde insan kanı izleri ve lekelerle kaplı bir halde geri veriyorlar ama av çantasını vermiyorlar. Sulh Hâk imi Ed Warbass ise Minerva'nın haberi olmadan geyik derisinden yapılmış av çantasını Dvvyer'ların yeraltı mahzeninde buluyor.

Ed VVarbass bu bilgiyi Victoria'daki yetkililere telgrafla iletiyor ve polis Joe ile Kie Nuanna'yla birlikte Kızılderili Charlie adlı üÇüncü bir kişiyi tutukluyor.

Hiç vakit kaybetmeden duruşma yapılıyor; ancak sulh hâkimi anıtların yeterli olmadığını iddia ediyor. Mahkeme Kıdemli Su-

bay MacMillian'ın Joe'yu bir hafta daha tutuklu bırakmasına izin verip kanıt toplanmasını da askıya alıyor. Charlie MacKay (ya da MacCoy) da bu arada Joe Nuanna'yla babacan bir konuşma yapıyor.

Joe suçu çoktan serbest bırakılan arkadaşı Kızılderili Charlie'nin üzerine atıyor. Cinayeti de onu suçlayan detaylarla süslüyor. Sonra Charlie tutuklanıp cinayet sırasında nerede olduğunu kolayca ispatlayınca Joe o korkunç cinayeti işlediğini itiraf ediyor.

Joe ekim ayının sonlarında Washington a iade ediliyor. Dvvyer'ların katili olarak yargılanıyor ve duruşmaya San Juan Adasında yaşayanların büyük kısmı katılıyor. Böylece Minerva ve Lila Hannah'nın bulduğu kanıt da kesinleşmiş oluyor.

Joe Nuanna, mart ayının soğuk bir gününde idam ediliyor. Kasabalıların büyük çoğunluğu o olaya tanık oluyor ve söylentilere göre genç adamın son sözleri de şöyle oluyor: "Yaptıklarım yüzünden çok üzgünüm dostlar. Artık gitmeliyim. Hepiniz hoşça kalın."

• 398.

gerdek renkler

Bir gün gelir, en yakınlarınız size sırt çevirebilir; kız kardeşiniz bile...

"Kristin Hannah, kız kardeşler arasındaki güçlü bağlar, bir aileyi parçalayabilecek tatsızlıklar ve aşkın şifa veren gücü hakkında büyüleyici bir hikâye anlatıyor. Sürprizlerle dolu samimi bir içgörü ve eski güzel günlere has bir anlatım... Merak uyandıran bu roman için şöyle denebilir: Koltuğunuza kıvrılın ve tadını çıkarın!"

—Kate Jacobs

"Hannah, kız kardeşlerin derin, duygusal ilişkilerini inceleyerek, bir çırpıda okunacak, güzel ve sürükleyici bir aşk, rekabet ve aile hikâyesi yaratıyor."

—Booklist

"Hannah, kadınların ve okuyucularının ne istediğini

iyi biliyor."

—Publishers Weekly

Hayat size bir dizi seçenek sunar. Beklemek...

Geçmişe tutunmak... Unutmak... Affetmek...

Siz hangi yolu seçerdiniz!

"Gece Yolu, insan ruhunun affetme konusundaki eşsiz gücüne dair özel bir kitap."

—New York Journal ofBooks

KRİSTİN HANNAH

:^i*.

"Gece Yolunu okuyup da hikâyesinden ve karakterlerden

etkilenmemeniz imkânsız. Kitabı bitirdikten sonra

bile etkisini birkaç gün üzerinizden atamayacaksınız."

—The Huffington Post

"Gece Yolunu son sayfasına kadar ağlayarak okuyacaksınız."

—The Daily Mail